

Скот Мариани

НАСЛЕДСТВОТО
НА АРМАДАТА

ОБСИДИАН

СКОТ МАРИАНИ НАСЛЕДСТВОТО НА АРМАДАТА

Превод: Веселин Лаптев

chitanka.info

Скот Мариани — авторът на „Конспирацията «Моцарт»“, „Пророчеството“, „Изгубената реликва“ и „Свещеният меч“

Внезапно телефонно обаждане откъсва бившия майор от британските специални части Бен Хоуп от скалното катерене и спокойния живот в Нормандия. Приятелката му Брук Марсел, с която се е разделил бурно преди няколко месеца, е изчезнала. Както и милиардерът Роджър Форсайт, извадил от морското дъно стар испански кораб, и личната му асистентка Саманта, поканила Брук на публичното представяне на уникалната археологическа находка.

На борда на „Санта Тереза“ са открити безценни произведения на изкуството. И ковчеже с шифровани документи, криещи взривоопасна тайна. Каква е връзката между събития, случили се преди пет века в Англия, и бруталните действия на безскрупулен мексикански наркобос, който не се колебае да отвлеча и убива, за да постигне целта си?

Бен се впуска в надпревара с времето. Следите на похитителя водят от Ирландия и Испания до джунглите на Перу. Наяве излиза мрежа от интриги, корупция и алчност. Интересът към огромните петролни залежи в басейна на Амазонка заплашва да унищожи местните индиански племена. Ще успее ли Бен Хоуп да ликвидира ужасяващия си противник, преди да е станало твърде късно?

*Последната моя дукеса красива
от фреска ме гледа съвсем като
жива.*

*Фра Пандолф се трудил със
четка цял ден
и тъй я запазил нетленна за
мен.*

Робърт
Браунинг
„Моята
последна
дукеса“

1

Студена нощ в края на февруари, малко след десет. Луната над атлантическото крайбрежие на Донегал обливаше тъмната вода с искрящо сияние. Високо горе се виждаха фаровете на самотна кола, която се движеше по тесния път. В далечината блещукаха светлините на кънтри клуб „Касълбейн“. Колата се движеше навътре в сушата, към Ринклеван, от другата страна на Ню Лейк.

Зад кормилото на черния ягуар XF седеше мъж с широки рамене. Казваше се Уоли Ландър, бивш боец от Гренадирския корпус. Очите му не се отделяха от виещото се пред него шосе. Умишлено не следеше разговора на останалите трима в купето: работодателя му сър Роджър Форсайт, личната му асистентка Саманта и една жена с кестенява коса, която Уоли виждаше за пръв път. Няколко бегли погледа в огледалото за обратно виждане го бяха уверили, че непознатата е привлекателна. Или по-точно, много привлекателна. Беше облечена в плътно прилепнала черна рокля, която нямаше как да оцени. Огледалото не го позволяваше. По всяка вероятност дамата беше присъствала на медийното представяне, организирано от „Нептун Марийн Експлорейшън“, и беше получила покана за частното парти на сър Роджър. Което както обикновено щеше да продължи до малките часове на следващия ден и може би щеше да се превърне в поредната лудория на сър Роджър. Фактът, че дамата беше сама, почти сигурно означаваше, че не е омъжена. А това предлагаше някои интересни възможности. Може би Уоли щеше да получи шанс да си побъбри с нея по време на купона и да научи повече подробности за живота ѝ.

Нямаше как да знае — и никой в колата не знаеше — че предстои нещо съвсем друго. Защото животът на Уоли много скоро щеше да приключи.

Така и нямаше да узнае името на тайнствената жена. Тя се казваше Брук Марсел. И по-точно, доктор Брук Марсел, когато ставаше въпрос за професионалните ѝ качества като експерт-

консултант по психология на зложниците или като гостуващ лектор в Центъра за тактическо обучение „Льо Вал“ в Нормандия. Тази вечер обаче беше обикновен гост на приятелката си Сам, която седеше между нея и сър Роджър с малък нетбук на коленете. Светлината на дисплея се отразяваше в очилата ѝ, а темата на обсъждането бяха някои детайли, свързани с бизнеса на фирмата. Настанил се удобно на кремата кожена седалка на ягуара, сър Роджър беше разхлабил вратовръзката, която си беше сложил специално за презентацията.

Сам започна да изброява задачите за следващия ден, а Брук се замисли за това, което все по-често ангажираше вниманието ѝ напоследък. И както винаги, когато ставаше дума за Бен, я обзеха твърде противоречиви емоции.

Искаше ѝ се той да е с нея сега. Защото обичаше Ирландия, а тук, по крайбрежието на Донегал, положително би се чувствал като у дома си. Може би сбърка, че дойде без него. Но беше твърде нервна и несигурна, за да го покани. Страхуваше се, че всяка прибързаност ще бъде погрешен сигнал за него. Или нещо такова. Вече в нищо не беше убедена. С изненада установи колко малко разбира собствените си чувства, въпреки че минаваше за уважаван и опитен психолог.

Бен Хоуп. Какъв сложен и енигматичен човек наистина. Дори преди да се сблизат, тя беше наясно, че той е преследван от призраците на своето минало. Призраци, които беше заключил дълбоко в душата си и не допускаше никого до тях. Но този мъж умееше и да показва топлота и нежност, да бъде открит и внимателен. Понякога Брук изпитваше чувството, че цял живот е била до него, а в други случаи — че изобщо не го познава.

Насочила очи към осветяваните от фарове скали, тя се запита дали някога ще успее да нормализира напрегнатите си отношения с Бен. Връзката им бе започнала толкова обещаващо, но се бе превърнала в пълна катастрофа в момента, в който тя беше започнала да вярва, че ще продължи вечно.

Скараха се през септември. Есенните месеци течаха скучно и монотонно. Едно празно време, което запълваше с работа. Без Бен коледните празници ѝ бяха направо непоносими. После лека-полека се появи някаква възможност за помирение. Телефонните разговори между дома ѝ в Лондон и неговия във Франция ставаха все по-дълги и по-чести. Понякога дори той я търсеше.

Но нещата бяха все още крехки и несигурни. Като пламъчето на свещ, което всеки момент може да угасне от поривите на вятъра. Имаше моменти, в които беше сигурна, че той крие нещо от нея. Имаше и други, в които напрежението помежду им отново се появяваше, готово всеки миг да избухне и всичко да отиде по дяволите. Макар и по различен начин, и двамата се обвиняваха за разрива. *Колко сме резки и двамата*, помисли си тя, спомняйки си за ужасния скандал, който ги раздели. Всъщност беше за нищо. Просто едно тривиално до глупост недоразумение.

— Хеликоптерът ще ни вземе от къщата рано сутринта и ще ни остави на летището в Дери — обясняваше Сам. — Някъде около десет и половина ще бъдем на „Гетуик“, а по време на полета до Малага ще имате достатъчно време да се подготвите за срещата с Кабеза.

Форсайт сви устни и изсумтя в знак на съгласие. Завръщайки се за миг в настоящето, Брук забеляза начина, по който стискаше дръжката на куфарчето, закопчано за китката му с тънка стоманена верижка. Какво ли носи в него? После любопитството ѝ се стопи. Тя извърна глава към тъмното странично стъкло и потъна в мислите си.

Вниманието ѝ беше привлечено от някакъв светъл проблясък. Пътят зад тях вече не беше пуст. Настигаха ги чифт силни фарове. Не е лека кола, прецени Брук, обръщайки се назад. Вероятно някакъв ван или микробус. Който наистина бърза за някъде.

Форсайт се обърна едва когато купето на ягуара се изпълни с ярка светлина.

— Поредният идиот — равнодушно промърмори той. — Отбий да го пропуснеш, Уоли.

Уоли мрачно поклати глава, даде мигач и намали до петдесет километра. Бяло рено мастер, оплескано с кал, ги задмина с грохот, после ги засече странично и блокира пътя.

Уоли скочи на спирачките и пътниците политнаха напред. С изключение на Брук, която успя да се опре на облегалката пред себе си секунда преди рязкото спиране. Сам уплашено изпищя, зърнала как малкият ѝ нетбук литва във въздуха.

— Какво става, мамка му? — извика Форсайт.

— Шибан задник! — изръмжа Уоли, изключи автоматичната скоростна кутия и остави двигателя да работи. — Какви игрички си

намислил, тъпако? — изкрещя той, затръшна вратата и се понесе към спрелия ван.

Вратите му се отвориха едновременно. Уоли се закова на място. Двама мъже енергично закрачиха към него. И двамата носеха черни качулки, но не заради хапещия февруарски вятър.

Брук зърна оръжията в ръцете им и кръвта замръзна в жилите ѝ. Еднакви на вид картечни пистолети, черни и страшни, оборудвани с цилиндрични заглушители. И преди беше виждала такива.

Уоли Ландър също познаваше този модел смъртоносно оръжие, но деветте години извън армията отдавна бяха притъпили реакциите му. Просто стоеше на място и ги зяпаше с отворена уста.

— О, господи! — простена Сам.

Форсайт смаяно мълчеше и стискаше дръжката на куфарчето.

Никой от двамата маскирани не проговори. Вместо това те небрежно насочиха оръжията си към Уоли и откриха огън. Във вътрешността на купето изстрелите прозвучаха като приглушено думкане. Краката на Уоли се подгънаха и тялото му рухна в канавката. Кръвта му беше яркочервена на светлината на фаровете. Сам изпищя и се вкопчи във Форсайт.

— Какво искат от нас, Роджър? Господи, ще ни убият!

Брук се поколеба само секунда, после се промуши между двете предни седалки и се настани зад кормилото. Сложи лоста на „драйв“ и натисна газта до дъно. Ягуарът изрева и се понесе напред с пронизително свистене на гумите. Хванала здраво волана, Брук нямаше друг избор, освен да стисне зъби и да прегази мъртвото тяло на Уоли. Купето се разтреса със смразяващо дъха „бум-бум“.

Маскираните мъже отскочиха встрани. Последва тежък удар, придружен от пронизително стържене на метал в метал. Калникът на ягуара откърти част от пластмасовата броня на вана и продължи напред през разкрилата се пролука. Гумите продължаваха да свирят, заглушавайки писъците на Сам и гневното сумтене на Форсайт. После пред Брук изведнъж се откри пътят, чист и свободен. Беше успяла.

В следващия миг зад тях екнаха дълги автоматични откоси. Воланът изведнъж натеза в ръцете ѝ. Нападателят бяха улучили задните гуми. Нямаше начин да предотврати страничното поднасяне. Пред очите ѝ изплува огромна сива скала. Последва силен трясък. Еърбегът експлодира и се заби в лицето ѝ със замайваща сила.

Тя долови шум от бързи стъпки и неясни гласове. После вратите на ягуара се отвориха. Дулото на картечния пистолет се заби в слепоочието ѝ. Тя се обърна с лице към нападателя. От процепите в качулката я гледаха две студени и жестоки очи.

— Слизай, кучко! — изръмжа непознатият.

2

Три дни по-рано

— Ще видиш, че ще си прекараме страхотно, Брук! — заяви Сам поне за пети път през последните двайсет минути. — Сериозно ти говоря. Просто не бива да пропускаш този шанс!

Такава си беше Саманта Шелдрейк още от студентските им години. Винаги нетърпелива и припряна. Не беше трудно да се разбере как бе успяла да стигне до поста личен асистент на един от най-динамичните предприемачи мултимилionери, собственик и президент на компанията „Нептун Марийн Експлорейшън“ със седалище в Саутхемптън.

— Не знам — отвърна Брук.

Беше се изтегнала на килима пред горящата камина и бе притиснала телефона между рамото и ухото си. На таблата до нея изстиваха останките от самотната вечеря. Поредният скучен завършек на един празен ден, украсен с неочакваното телефонно обаждане от северозападното крайбрежие на Ирландия. Нещо, което без съмнение повдигна духа ѝ.

— Струва ми се, че пътуването е прекалено дълго за едно парти. Кое то на всичкото отгоре е предназначено изключително за служителите на компанията.

— Родж няма да... — започна Сам, замълча за миг и побърза да се поправи: — Сър Роджър няма да има нищо против да поканя една приятелка. Махни се от Лондон, който през тази част от годината е сив и мрачен.

Брук обаче забеляза грешката и се запита дали отношенията между Сам и нейния шеф не са по-близки, отколкото би желала да признае. Запази въпроса за себе си и попита:

— Но защо да напускам Лондон? За да видя сивия океан?

— Хей, става въпрос за Донегал! — настоя Сам. — На това място дори дъждът е красив. Знаем го от опит, защото вече от няколко месеца съм тук. Освен това, както вече споменах, партито е доста

специално. Първо, медийното представяне ще се проведе в един адски готин кънтри клуб. Направо ще паднеш. Второ, на него ще присъстват повече от триста гости, поканени лично от скъпата ти приятелка.

— Естествено.

— Естествено. После ще се прехвърлим в къщата, където ще започне истинският купон. Сър Роджър не жали средства за нищо. Трябва да видиш имението, което е наел — истински замък. За купона е отделено едно цяло крило. Шампанското ще се лее като вода, уверявам те!

— Я ми припомни какво точно ще празнуваме.

— Да разбирам ли, че множественото число означава съгласие?

— Не съм казала такова нещо.

— Поводът е изваждането на едно от най-големите съкровища през последните двайсет години — отвърна самодоволно Сам. — Изваждането на испанския боен кораб „Санта Тереза“, построен през шестнайсети век, е най-широкомащабната операция на „Нептун Марийн Експлорейшън“ под ръководството на сър Роджър.

— Звучиш така, сякаш си на пресконференция — усмихна се на телефона Брук. — Между другото, какво търси този испански боен кораб край бреговете на Ирландия?

— Не ти ли разказах за него, докато бяхме в Австрия?

Малко преди Коледа двете приятелки бяха прекарвали няколко дни във Виена. Брук беше прекалено разстроена от проблемите си с Бен, за да се наслади пълноценно на кратката почивка.

— Може би — кимна тя. — Все пак не е зле да ми припомниш някои неща.

— Ела в Донегал и ще научиш всичко.

— Ще ти призная нещо, Сам — рече с въздишка Брук. — На този етап от живота изобщо не се интересувам от стари прогнили кораби.

— О, я стига — отвърна Сам, а от малката пауза, която направи, Брук разбра, че вече е намислила нещо друго. — Защо не вземеш и някой приятел? Някой много специален приятел. Знаеш кого имам предвид. Разбира се, ако нещата са... как да кажа... поуспокоени.

— Бен? — леко се изненада Брук. — Идеята не ми изглежда добра, защото работите все още не вървят...

— Знаех си аз! — мрачно промърмори Сам. — Той се държи ужасно с теб! Кога се видяхте за последен път?

Брук не отговори. Пръстите ѝ бавно опипаха тънката златна верижка на шията. Бен ѝ я беше купил в Париж малко след като бяха започнали да живеят заедно. Оттогава почти не я сваляше, включително и когато стана ясно, че връзката им няма бъдеще.

— Аз ще ти кажа кога — прозвуча гласът на Сам. — Когато дойде да си прибере онова малко отвратително мелезче, което беше зарязал при теб. Права ли съм?

— Скръфи не е отвратителен — колебливо възрази Брук.

— Ето, пак започваш! Винаги си готова да го защитиш. Трябва да ти кажа, че си твърде добра за този тип. Нима не съзнаваш, че те използва?

— Да не навлизаме в тази тема, става ли? Нещата са сложни.

— Е, идеята може би наистина не е добра — отвърна Сам и веднага премина в настъпление: — Защо тогава не поканиш онзи хубавец, който живее над теб? Май беше романист, нали?

— Имаш предвид Амал?

— Същият. Между нас казано, продължавам да се чудя защо още не си го свалила.

— Е, стига де. Не всички са като теб.

— Това пък какво означава? — шеговито се възмути Сам.

— Ние с Амал сме само приятели. А той е драматург, а не романист.

— Хм. Не можеш вечно да си сама, драга. Докога ще чакаш решението на Бен? Може би докато се превърнеш в изсъхнала стара мома като мис Хавишам?

— Е, вече прекаляваш! — реагира Брук. — Аз съм само на трийсет и шест. И четири месеца по-млада от теб, ако си забравила. Не виждам да си тръгнала към олтара с когото и да било, затова не ми говори за мис Хавишам!

— Добре де, както и да е — отстъпи Сам. — Въпросът е ще дойдеш ли в Донегал, или не? Тук е мястото да добавя, че няма да ти струва нито пени. „Нептун Марийн“ поема всички разноски, включително билет първа класа отиване и връщане.

— Ще си помисля — обеща Брук, въпреки че по принцип рядко се поддаваше на ентусиазма на своята приятелка. Но сегашното предложение започваше да ѝ харесва. — Може би това ще се отрази

добре на Амал, който напоследък е доста унил. Не се съмнявам, че една промяна на обстановката ще го разведри.

— Значи се разбрахме — делово отсече Сам. — Съвсем близо до кънтри клуба има много прилична къща за гости. Не е „Риц“, разбира се, но там човек се чувства изключително удобно. Аз ще се погрижа за всичко. За вас двамата остава просто да се появите. Ще ти изпратя есемес с всички подробности.

— Чакай малко... — започна Брук, но Сам побърза да я прекъсне.

— Виж какво, трябва да затварям, защото сър Роджър е на другата линия. Ще се видим в събота, драга.

Брук въздъхна със замлъкналия телефон в ръка. Типично за Сам. Наумеше ли си нещо, нямаше сила, която можеше да я спре.

* * *

— Никога не съм ходил в Ирландия — призна на чаша кафе Амал, след като по-късно вечерта Брук изкачи стъпалата до апартамента му, за да го запознае с идеята.

Отвори ѝ вратата с намръщена физиономия и необичайно небрежно облекло, стиснал някакъв роман на Жан-Пол Сартър, който със сигурност гарантираше мрачно настроение и за най-жизнерадостната душа на света. Когато я зърна, лицето му видимо се проясни и той побърза да я покани вътре. Брук не преставаше да се учудва на съвършеното обзавеждане на апартамента му. Съвсем не беше зле за млад, още ненавършил трийсет драматург, който се бори за място под слънцето, въпреки че първата му пиеса беше пълен провал, а критиците единодушно я заклеиха и забравиха.

— Помислих, че няма да е лошо, ако смениш обстановката за ден-два — подхвърли с усмивка тя. — Много добре знам, че напоследък си в дупка.

— Вярно е — въздъхна Амал. — Макар че го преживявам по-тежко, отколкото трябва. В смисъл че не съм първият провалил се автор, нали така? Освен това не всички си тръгнаха преди края на представлението — добави с надежда в очите той.

В края на премиерата Брук беше преброила точно двайсет и шест оцелели зрители, въпреки че в началото салонът беше почти пълен. Но нямаше сърце да му го каже.

— Говориш така, сякаш се е случило нещо много лошо — усмихна се тя. — Пиесата ти е страхотна, но според мен има доста селективно звучене.

— Не знам — мрачно поклати глава Амал. — Може би хората не искат да гледат пиеса в три действия за токсичните отпадъци. Или така мислят само безделниците, останали докрай в залата. Да речем, че бях написал пиеса за Виетнамската война през погледа на едно муле или нещо друго от тоя сорт... *Това* вече би било...

Брук разбра, че трябва отново да се върне на повода, който беше станал причина за този разговор.

— Какво ще кажеш за разходката до Ирландия? — вметна тя. — Няколко глътки морски въздух, купон с шампанско?

Амал продължи да се взира в чашата с кафе. Няколко мига покъсно решително я остави на масата и лицето му разцъфна в широка усмивка.

— Защо не, мамка му? Дни наред не съм излизал от проклетия апартамент! Седя си тук и хленча като някакво голямо лигаво бебе!

— Така те искам, Амал. Обещавам ти, че няма да съжаляваш.

3

В съботната вечер масивният портал на кънтри клуб „Касълбейн“ пропускаше по няколко коли наведнъж. Брук и Амал слязоха от таксито, което ги беше докарало от къщата за гости, и се присъединиха към потока официално облечени мъже и жени, който бавно настъпваше към осветения официален вход.

Нощният въздух беше резлив и студен. Брук усети мириса на морето и долови тихия плясък на вълните. От присъствието на толкова много известни журналисти и телевизионни камери можеше да се заключи, че Сам беше свършила чудесна работа. Белокоп мъж с внушително шкембе излезе от спрялата наблизо кола и тръгна към вратата, следван от многобройна свита. На шията му беше окачен голям медальон на дебела верига и от него ставаше ясно, че този човек е кметът на близкото градче.

— Нещата започват да стават интересни — подхвърли без ентузиазъм Амал.

Двамата се насочиха към обляната от златиста светлина сграда. От думите му не пролича съжаление, че беше напуснал сигурното си убежище в Ричмънд, но Брук усети, че те са изречени просто от любезност. Както винаги, той беше облечен изключително добре. Елегантният сив костюм изглеждаше правен по поръчка.

От доста време насам Брук не беше присъствала на официални приеми. Това я принуди доста да се порови в лондонския си гардероб, преди да открие подходящата черна рокля. Беше от кашмир, стигаше до коленете и се носеше с копринен черен клин и широк кожен колан. Единственото бижу беше тънката златна верижка на шията, подарък от Бен. Обувките бяха италиански, част от колекцията на сестра ѝ Фийби. Бяха толкова високи, че Брук се чувстваше абсурдно. Те решително не бяха изработени за ходене. Всеки, който успееше да измине повече от няколко метра с тях, можеше да се счита за мазохист. Брук вече имаше болезнена пришка на петата, въпреки че беше направила само няколко крачки от къщата за гости до таксито и от него до фоайето на клуба.

Защо жените се подлагат на подобни изтезания, запита се тя, докато се насочваха към рецепцията. Там отбелязаха имената им в списъка с гостите, а след това усмихнато им махнаха към съседното помещение, пожелавайки им „приятно прекарване на шоуто“. Секунди по-късно се озоваха в гигантската бална зала, пълна с оживено разговарящи гости, поне триста на брой.

Сам не се беше шегувала, когато я уверяваше, че мястото е страхотно. В дъното се виждаха нисък подиум и нещо като сцена, срещу която беше опънат голям екран. Вляво от него имаше зона със спуснати завеси. Излъскан до блясък дансинг разделяше сцената от петдесетина маси, около всяка от които имаше столове с тапицерия от червено кадифе. Но в момента вниманието на гостите беше привлечено от бара, пред който се трупаха най-малко двеста души, нетърпеливи да получат безплатните си аперитиви. Служителите на наетата фирма за кетъринг не успяваха да раздават достатъчно бързо апетитно изглеждащите хапки.

Над фона на монотонната глъчка се откри пронизителен писък. Брук моментално позна на кого принадлежи той. Би го познала навсякъде. Обърна се. Сам тичаше към тях. Или по-скоро се опитваше да тича, а остриите ѝ токчета почукваха по пода. Косата ѝ беше една идея по-руса от тази, която Брук помнеше от предколедната им ваканция във Виена. Пурпурната рокля без презрамки сякаш заплашваше да се смъкне всеки момент, но Сам очевидно не я беше грижа. На същото мнение бяха и неколцината мъже, които ококорено я гледаха.

— Успяхте! — сияещо обяви тя.

— Не ми остави кой знае какъв избор — промърмори Брук, докато приятелката ѝ звучно я мляскаше по бузите. Беше придобила този навик още в началото на по-тесните си контакти с високопоставени дами.

— Толкова се радвам!

Нормално е да се радваш, нали идеята беше твоя, отвърна безгласно Брук.

— Познаваш приятеля ми Амал Рей, нали? — подхвърли тя, натъртвайки съвсем леко, но напълно достатъчно за Сам на думичката „приятел“.

— Разбира се, драматургът — изгука Сам, без да обръща внимание на предупредителния поглед на Брук. — Амал, какво хубаво име! Наистина ли сте много известен?

— Може и така да се каже, особено в определени среди — галантно отвърна Амал. — Но нека не говорим за това.

Какво облекчение, помисли си Брук.

— Елате да ви запозная със сър Роджър — отсеке Сам, направи им знак да я последват и започна да си пробива път сред тълпата.

В средата на залата, заобиколен от усмихнати почитатели, стоеше висок мъж с посребрена коса и величествена осанка, облечен в строго официален костюм и тъмносиня вратовръзка. Беше зает да се ръкува с кмета и останалите местни величия. Около него щракаха с апаратите си цяла армия фотографи.

— Огромен тласък за местната икономика — прошепна Сам в ухото на Брук, изчака затихването на светкавиците и ловко започна представянето: — Доктор Брук Марсел, носителят на много литературни награди драматургът Амал Рей; моят шеф и президент на „Нептун Марийн Експлорейшън“ сър Роджър Форсайт. — Изрече тези думи така, сякаш Брук беше открила универсално лекарство за рак, а Амал криеше в джоба си „Пулицър“ за литература. Брук не пропусна да отбележи гримасата, пробягала по лицето му.

Форсайт беше надхвърлил шейсетте, но изглеждаше в отлична форма. Държеше се сдържано, с хладно достойнство. Той поздрави гостите на Сам, изрази удоволствие, че ще присъстват на частното парти по-късно, и настоя непременно да се обслужат с питиета и закуски на бара преди началото на презентацията.

— Като говорим за презентацията, се сещам, че трябва да се погрижа за някои неща — добави той, хвърляйки поглед на стария, но отлично запазен „Маринър“ на китката си. — Моля ви да ме извините.

Сам хвърли една ослепителна усмивка на Брук и последва шефа си към врата с надпис „Вход забранен“.

— Чу какво каза човекът — промърмори Амал. — Ела да си вземем по едно питие, преди тълпата да е опустошила всичко.

Пробиха си път през навалищата и изкрещяха поръчките си на мъжете зад бара, за да бъдат чути.

— Не знаех, че си падаш по джин с тоник — каза тя, когато най-сетне откриха по-спокойно местенце в ъгъла на огромната зала.

— Току-що разбрах това — отвърна Амал, сви рамене и отпи солидна глътка. — Но не очаквай, че ще отида да се хвърля от скалите заради приятелката ти, която ме нарече „носител на много награди“. Понякога е добре да ти сложат малко сол в раната, особено когато го прави близък човек... Вероятно съм си го заслужил.

Проклети творци, въздъхна в себе си тя. Защо винаги са толкова чувствителни?

— Сам нямаше намерение да нарани чувствата ти. Просто си е такава.

Тълпата постепенно се насочваше към сцената. Мнозина поглеждаха часовниците си в очакване на началото на презентацията. Кметът и свитата му бяха заели места най-отпред и позираха пред някакъв леко обезсърчен фотограф, очевидно представител на местната преса. Завесата вляво леко помръдваше, сякаш някой довършваше подготовката.

Сам се появи и побърза да се приближи, заливайки ги с ентузиазирани брътвежи. А когато Брук най-сетне успя да се измъкне, Амал вече беше изчезнал в тълпата. В един момент ѝ се стори, че го вижда да се придвижва към бара. Не изглеждаше щастлив. По дяволите, скръцна със зъби тя. Май цялото начинание щеше да се окаже лоша идея.

— Страшно съм доволна, че успя да дойдеш — продължаваше да нарежда в ухото ѝ Сам. В ръката си държеше чаша с шампанско. — Всеки момент ще започне. Да, това вече е факт! — Тя се повдигна на пръсти и се завъртя във всички посоки. — Тишина, моля!

Посрещнат с любезни аплодисменти, сър Роджър се насочи към добре осветения подиум и започна речта си. На големия екран зад гърба му се появи блестящото лого на компанията „Нептун Марийн Експлорейшън“.

4

— Не е тайна, че през юли миналата година след дълго и изтощително проучване и картографиране на стотици квадратни мили от акваторията на Атлантическия океан компанията „Нептун Марийн Експлорейшън“ — световен лидер в спасяването и възстановяването на исторически плавателни съдове — успя да направи едно от най-големите открития през последните десетилетия.

Сър Роджър махна с ръка към големия екран, на който се появи една подводна снимка, която беше толкова неясна, че Брук се принуди да напрегне очи, за да разбере какво е запечатано на нея. На зеленикавото морско дъно се виждаше стар платноход. Мачтите отдавна ги нямаше, а самият корпус се беше разпаднал на няколко части, почти невидими под стотиците тонове пясък и дребни камъни.

Прекрасно, равнодушно си помисли Брук, след това се обърна и погледна към бара. Амал седеше с гръб към сцената, приведен над втората си чаша джин с тоник. А може би и над третата.

— Това са неизвестните досега останки от испанския боен кораб „Санта Тереза“ — гордо обяви Форсайт. — Потъва през хиляда петстотин осемдесет и осма година близо до остров Тори срещу бреговете на Донегал. Част е от прочутата Испанска армада, разбита от Британския кралски флот след неуспешен опит за инвазия в Англия. Прогонени на север, останките от Армадата, сред които и „Санта Тереза“, правят опит да се доберат до Ирландия с надеждата да намерят сигурно пристанище и помощ при своите съюзници католици. Но не успяват да стигнат до там и са потопени от свирепите бури и урагани в тази част на Атлантика.

Сър Роджър се обърна да погледне снимката на екрана.

— Давам си сметка, че след четиристотин и двайсет години на дъното това, което виждате, не изглежда особено добре — усмихна се той. — Но благодарение на уникалната 3D технология за сканиране, разработена от компютърните инженери на „Нептун“, вече сме в състояние да възстановим до последния детайл този прекрасен и

някога могъщ боен кораб. Дами и господа, предлагам ви да видите „Санта Тереза“ такава, каквото е била някога.

В залата се разнесе одобрителен шепот при вида на компютърната реконструкция на древния плавателен съд, появил се в целия си блясък. Ослепително белите разперени платна на фона на синия океан, величественият повдигнат нос, порещ вълните, отблясъците на слънчевите лъчи по десетките бронзови оръдия, надничачи от страничните бордове, пъргавите фигури на моряците, които се катерят по мачтите, строените в линия тежковъоръжени войници на борда. Гледката беше толкова впечатляваща, че дори Брук вдигна вежди.

Амал продължаваше да седи с гръб към залата.

— Горд съм да обявя, че откриването на „Санта Тереза“ се оказва един от най-успешните проекти на „Нептун Марийн Експлорейшън“ — добави с широка усмивка Форсайт. — Това изключително постижение нямаше да бъде възможно без всеотдайността, решителността и усърдието на нашите служители. Едва ли някой ще оспори твърдението ми, че най-голям принос за този невероятен успех има ръководителят на нашия водолазен екип. Той е с нас още от самото основаване на компанията през хиляда деветстотин деветдесет и четвърта година и аз съм горд да го наричам свой приятел. Дами и господа, представям ви господин Саймън Бътлър!

Публиката посрещна с аплодисменти стройния мъж с пясъчноруса коса, който се качи на сцената и се насочи към трибуната. Форсайт го потупа по рамото и направи крачка встрани, за да му отстъпи микрофона.

В момента, в който стихнаха аплодисментите, стана ясно, че Бътлър е далече от непринудеността на сър Роджър по отношение на публичните контакти. Зачервен и видимо притеснен, той започна да сипе благодарности към безброй хора, опитвайки се да вкара в две минути максимален брой имена на свои колеги от водолазния отряд. Публиката бързо се отегчи, глъчката в залата се усили. Бътлър въздъхна облекчено, когато сър Роджър се върна на подиума.

Още с първите си думи Форсайт успя да пробуди интереса на присъстващите.

— Когато тръгва на бой срещу Англия, испанският крал Филип Втори изрича следните знаменателни слова: *Ние знаем, че рискуваме,*

като изпращаме през Ламанша толкова голяма флота без сигурно пристанище срещу зимните бури, но... се надяваме, че Бог ще ни даде хубаво време, защото правим това единствено за прослава на името Му. — На лицето му се появи мрачна усмивка. — За съжаление на краля и може би за късмет на Англия, нещата не се развиват по този начин. Бягството на разбитата Армада се осъществява при най-ужасните възможни атмосферни условия, на които е способна майката природа. С подобни условия се сблъска дори опитният личен състав на „Нептун Марийн Експлорейшън“, разполагащ с ултрамодерни технологии и най-добрите експерти в света. При изваждането и възстановяването на това изключително съкровище за човечеството трябваше да се справим с наистина ужасяващи условия и да преодолеем огромни трудности. През есента и зимата нашият специализиран кораб „Трайдънт“ беше връхлетян от същите бури и урагани, които са довършили испанската флота преди толкова векове.

— Това е вярно — прошепна Сам в ухото на Брук. — Няма да повярваш каква морска болест ме друсаше през цялото време!

— Ние изпитавме на гърба си огромната мощ на природата, запратила „Санта Тереза“ срещу скалите на остров Тори и причинила смъртта на всичките шестстотин моряци на борда, като ги погребала в общ подводен гроб. — Форсайт направи малка пауза, след което продължи: — Но благодарение на героичните усилия на целия ни екип в борбата с природните стихии днес можем да разкрием пред света мащабите и значението на съкровищата, скрити в този разрушен и забравен кораб.

— Великолепен оратор, нали? — прошепна Сам.

— Малко цветист за моя вкус, но наистина се изразява добре — кимна Брук.

Форсайт махна към завесата вляво от подиума, която сякаш с магическа пръчка се оттегли встрани и разкри пространството зад нея. Това беше дългоочакваният миг за гостите, които започнаха да се блъскат напред и да говорят на висок глас. Нямаха търпение да зърнат богатия улов на „Нептун Марийн Експлорейшън“.

Тази част от залата беше аранжирана като музей. Многобройните рафтове и витрини бяха отрупани с невероятно количество златни и сребърни съдове, бокали, свещници и различни съдове. Огромни делви, преливащи от монети и бижута, пълни комплекти за хранене от

фин порцелан. След всичко това идваше ред на оръжията — няколко редици пики, саби и брони, блестящи под светлината на лампите. Масивен подиум, върху който бяха подредени излъскани до блясък бронзови оръдия. В центъра стърчеше главата, чието място бе на самия нос на кораба — проядена от старост, но по чудо извадена на повърхността цяла и недокосната.

Нищо не може да възбуди тълпата повече от гледката на несметни съкровища. Залата се изпълни с подсвирквания и смаяни възклицания. Един от журналистите изпусна нещо нецензурно на достатъчно висок глас, за да предизвика възмутения поглед на кмета. Армията фотографи без задръжки се блъскаха за по-добро място. Всички мислеха едно и също, включително Брук.

— Колко милиона може да струва всичко това? — подхвърли тя на сияещата от гордост Сам.

— Достатъчно, за да подпали малка, но ожесточена война между британското правителство и испанските финансови експерти, които се обявяват за собственици на потъналия кораб и всичко, което се е намирало на борда му. Тя бушува вече няколко месеца. Предполагам, че рано или късно ще се стигне до споразумение, но каквото и да е то, сър Роджър ще получи своите четирийсет процента. Я погледни как изглежда. Никога не съм го виждала толкова доволен от себе си.

Брук забеляза поне седем-осем охранители, които бяха заели дискретни позиции в дъното на залата и наблюдаваха ситуацията с намръщени лица. Нямахше да се изненада, ако тези хора се окажеха държавни служители. Зад сцената със сигурност има цяла армия техни колеги, помисли си тя. Плюс конвой от камиони, които чакат да превозят безценните съкровища до някой банков трезор.

После се сети за Амал и извърна глава към бара. Той все още беше там, приведен над чашата си. Явно не се интересуваше от планините златни монети и скъпоценни камъни. Брук си помисли да отиде при него, но после реши, че човекът иска да бъде сам.

— Тук трябва да подчертая, че бойни кораби често са пренасяли произведения на изкуството — продължи от трибуната сър Роджър сред проблясъците на светкавиците. — Но нека не забравяме, че Испанската армада никога не е била обикновен военноморски флот. Основното ѝ предназначение били агресията и инвазията, а нейните командири били уверени, че ще разбият английската отбрана и ще

окупираат страната за няколко седмици или дори за броени дни и ще я обявят за испанска територия. На практика те били толкова сигурни в победата на своята могъща Армада, че командният състав, състоящ се предимно от благородници на високи позиции, решил да натовари на корабите истинско състояние от луксозни предмети и произведения на изкуството — не само да разнообразяват дългото плаване, но и с идеята да обзаведат новите си дворци и имения в Тюдорова Англия. Освен това установяването на нов режим в завладените територии се нуждаел от пари. От много пари. На борда на „Санта Тереза“ имало множество запечатани с восък бурета, пълни с огромно количество монети, златни кюлчета, бижута и скъпоценни камъни. Никога в историята на изваждането на потънали бойни кораби не са били откривани такива огромни количества. Това, което виждате тук, е само малка илюстрация, от която можете да придобиете представа за какво става въпрос.

После, вероятно усетил, че по-голямата част от аудиторията не му обръща внимание и продължава да зяпа съкровищата, Форсайт набързо претупа останалата част от речта си и даде думата на присъстващите за въпроси. Вдигна се цяла гора от ръце.

— Да? — обърна се той към най-хубавата журналистка.

— Сър Роджър, компанията „Нептун Марийн Експлорейшън“ е известна с провеждането на задълбочени проучвания, преди да пристъпи към действията по изваждането на съответния морски съд. Вие вероятно сте имали представа какво ще откриете на дъното, но все пак е имало и изненади, нали?

— Това момиче е подставено лице — прошепна Сам.

— Какво искаш да кажеш? — обърна се да я погледне Брук.

— Мълчи и слушай.

— Имате предвид изненади извън самото количество и стойността му ли? — усмихна се сър Роджър и тълпата реагира по същия начин. После, вече сериозно, той добави: — На практика ние действително направихме едно неочаквано откритие. — Последва малка, но драматична пауза за подсилване на ефекта. — Страхувам се, че ще трябва да почакате да бъде включено в изложбата.

Изявлението му беше посрещнато с явно разочарование. Разнесоха се викове: „Дайте все пак някакви насоки“ и „Хайде, сър Роджър!“. Форсайт вдигна двете си ръце с дланите напред.

— Всяко нещо с времето си, приятели — рече той. — Гарантирам ви, че няма да останете разочаровани.

Какъв шоумен, помисли си Брук. Определено знае как се хвърлят въдиците.

— Каква е голямата изненада? — обърна се към Сам тя.

— Казва ли ти някой? — сви рамене приятелката ѝ. — Аз просто му помагам да управлява компанията.

— Край на приказките! — обяви Форсайт. — Всички сте свободни да се разходите между експонатите. Разбира се, ще има още много храна и шампанско. Моля, забавлявайте се.

Той слезе от подиума сред буря от аплодисменти. Стотици ръце се протягаха към него да го потупат по рамото или просто да стиснат десницата му.

Сам се обърна към Брук и почука с нокът часовника си.

— Край на официалната част — обяви тя. — Време е за купон. — Едва сега си даде сметка, че Амал го няма, и озадачено се озърна. — Но къде е приятелят ти?

— Ами той... Как да кажа...

— Иди и го намери, защото Уоли всеки момент ще докара лимузината. След няколко минути тръгваме.

Брук се насочи към бара, докосна Амал по рамото и загрижено попита:

— Добре ли си?

Знаеше какъв ще бъде отговорът още преди да зададе този въпрос. На плота пред Амал бяха наредени четири празни чаши, а той усърдно се бореше с петата. Подобно количество джин с тоник положително не би нанесло сериозни поражения върху трезвеността на Бен Хоуп, но това беше едно от нещата, по които той се различаваше от Амал. Очите на младия мъж блуждаеха, челюстта му беше леко увиснала.

— Добре съм — изломоти той. — Свеж като краставичка. — Слезе от високото столче, направи две-три крачки и побърза да потърси опората на близката стена. — Исусе! — простена той и стисна главата си с две ръце. — Искам да съм в леглото...

— Божичко, Амал! Какво си направил със себе си?

— Колата чака — обяви Сам, внезапно изскочила от тълпата. Върху роклята си беше облякла зелена жилетка, а в ръцете си държеше

лаптоп. — Готови ли сте вие двамата?

— Амал не се чувства добре — поклати глава Брук. — Мисля, че трябва да пропуснем купона.

— Шегуваш се, нали? — подхвърли Сам и се олюля като човек, чиито планове търпят пълен провал.

— Не, не — обади се Амал, правейки огромни усилия да артикулира ясно. — Не искам да ти развалям вечерта — обърна се към Брук той. — Просто върви да се забавляваш.

— Побързайте с решението — раздразнено подхвърли Сам, погледна часовника си и тръгна към един от страничните изходи.

— А ти? — попита Брук, огледа кавалера си и с въздишка добави: — Какво ще правиш?

— Не се тревожи за мен. Все още съм достатъчно трезвен, за да си повикам такси.

— Сигурен ли си? Няма проблем да се прибера заедно с теб. Предстоящият купон не ме привлича особено.

— Ти дойде тук да си прекараш добре — размаха пръст под носа й Амал. — Затова върви. Заповядам ти!

Сам им махаше от вратата и сочеше към ягуара, който чакаше отпред.

— Сигурен ли си? — попита Брук.

— Върви да се забавляваш — отвърна с болезнена усмивка Амал. — Хайде, върви!

— Какво толкова, по дяволите — взе решението си тя. — Ще се видим на закуска. Наспи се добре и внимавай, става ли?

Амал остана да гледа след нея. Двигателят на ягуара тихо мъркаше, от ауспусите му излитаха облачета бяла пара, които бързо се разтваряха в студения нощен въздух. От мястото си не виждаше лицето на шофьора, но ясно различи фигурата на сър Роджър Форсайт на задната седалка.

Сам отвори задната врата, влезе вътре и се премести в средата, за да направи място на Брук. Тя се обърна да погледне Амал за последен път, после се качи в колата и затвори вратата.

Ягуарът плавно потегли към портала.

Амал не знаеше, че я вижда за последен път.

5

Бледата светлина на неделното утро помогна на Амал да се измъкне от тъмната, лишена от сънища пропаст. Но едновременно със събуждането се появиха и първите пристъпи на гадене.

— Мили боже! — простена той.

Остана известно време свит под завивките, проклинайки ужасното главоболие, предизвикано от наливането с твърд алкохол. Какво го беше обзело предишната вечер, по дяволите? В съзнанието му продължаваше да се мерзелее високата заледена чаша, която караше стомахът му да се свива в болезнени конвулсии. После изведнъж си даде сметка, че лежи напълно облечен под топлата завивка.

— Мили боже! — отново изохка той. — Защо? Защо?

Фрагментите постепенно започнаха да се връщат по местата си и да оформят достатъчно адекватен спомен за предишната вечер. Помнеше, че беше извикал такси, но появата на колата и пътуването до къщата за гости бяха черна дупка. Имаше само приблизителна представа как беше изкачил стълбите до стаята си, за да се просне в леглото.

Когато горе-долу се увери, че движенията няма да предизвикат фатален бунт в стомаха му, Амал направи предпазлив опит да стане от леглото. Опитът се оказа успешен. Той изрита обувките си и тръгна към банята, оставяйки след себе си различни части от облеклото си. Излезе от там едва след като се почувства значително по-добре след къпането и бръсненето. Часът беше осем и двайсет. Вратата на Брук от другата страна на стълбищната площадка беше затворена. Той отиде да почука и тихо я повика по име. Не получи отговор и реши, че вече е долу или просто се е прибрала в малките часове на нощта и сега си отспива.

Запрепъва се надолу по стълбите. В носа го блъсна миризмата на прегоряла мазнина за пържене, която му се стори непоносима, но той все пак успя да се добере до трапезарията, без да повърне.

Никаква следа от Брук. Всъщност на долния етаж беше само хазайката, госпожа Шенан, която пържеше яйца и бекон в количества, които биха нахранили цялата ирландска армия.

Госпожа Шенан не реагира на смотолеването от Амал „добро утро“, вероятно защото изобщо не усети присъствието му. На всичкото отгоре тя имаше сериозни проблеми със слуха — факт, който двамата с Брук установиха още в деня, когато се регистрираха. Този факт се потвърждаваше и в момента от малкия телевизор в кухнята с усилен до крайност звук.

Амал се насочи към една маса до прозореца, където госпожа Шенан рано или късно щеше да го забележи. Продължаваше да му се повдига при самата мисъл за храна, но копнееше за голяма чаша горещ и силно подсладен чай. Насочи поглед към мъгливото крайбрежие и се запита защо, по дяволите, беше напуснал обичайната си среда, за да се озове тук.

После се ядоса на себе си заради пълната си неблагодарност към добронамерена и искрена приятелка като Брук. Отново се замисли за гадния начин, по който беше приел да я придружи, а след това я бе изоставил. Каква глупост, господи! Оставаше му само да се надява, че не беше развалил окончателно вечерта ѝ.

Осем и дващест и пет. Главата на Амал се проясни достатъчно, за да си спомни, че само след час и четирийсет минути двамата трябваше да напуснат къщата за гости, за да хванат обратния полет до Лондон. Ако Брук не се появеше до пет-десет минути, трябваше да отиде да я събуди. Разбира се, другият вариант също не беше изключен — тя да е на крак от часове и всеки момент да се появи със зачервени бузи и разрошена от вятъра коса след сутрешната си разходка по брега. Това беше напълно в неин стил.

Мислите на Амал бяха прекъснати от госпожа Шенан, която най-сетне регистрира присъствието му и започна да се върти около него с тиган в ръка и да нарежда с пронизителен глас, който буквално пробиваше мозъка му. Да, беше спал добре, благодаря. Да, стаята е много хубава и топла. Но широката ѝ озъбена усмивка помръкна в момента, в който той погледна димящата мазнина в тигана и любезно, но решително обяви, че не желае никакви яйца с бекон.

— О! — сепнато го изглежда тя, после укорително сви устни и добави: — Вие трябва да сте от онези мюсюлмани.

— Просто не съм гладен — поклати глава той. — Но една чаша чай ще ми дойде много добре.

— Чаша чай, значи — повтори госпожа Шенан, въздъхна разочаровано и се прибра в кухнята. Тиганът изтрещя върху печката.

— Предполагам, че не сте виждали приятелката ми Брук тази сутрин — подхвърли след нея Амал, повишавайки максимално тон, за да надвика телевизора. Кухнята вече гърмеше от началото на местните новини.

— Е? — изкриви лице госпожа Шенан, сложи ръка над ухото си и погледна към телевизора. — Да го намаля ли? — Ръката ѝ се протегна към дистанционното. — Имате много тих глас...

— Исках да ви попитам... — започна Амал, после изведнъж млъкна и се втренчи в екрана. В следващия миг вече беше на крака и тичаше към кухнята, забравил за махмурлука си.

— Не! — изкрещя той. — Не го намалявайте!

Твърде късно. Госпожа Шенан вече беше натиснала бутона за изключване на звука. Амал спря под рамката на вратата и заби поглед в екрана.

Лишените от звук телевизионни кадри показваха катастрофирала кола на изпълнен със завои планински път, пресичащ някаква гола местност, която му изглеждаше шокиращо позната.

Черният ягуар беше пресякъл платното, за да се заби челно в огромна скала. По асфалта бяха разпръснати отломки. Катастрофиралата кола беше заобиколена от униформени полицаи, сините лампи на служебните им коли разпръскваха утринния здрач.

Амал гледаше с нарастващ ужас как парамедиците товарят в линейката си затворен в чувал труп. По лъскавите ламарини на колата ясно личаха дупки от куршуми. Задното стъкло липсваше, а задните гуми бяха надупчени от интензивна стрелба.

— Не, не, това не може да е истина! — прошепна със стиснати клепачи Амал, после отново отвори очи.

Но то *беше* истина.

На безмълвния екран се появи снимката на сър Роджър Форсайт, а след това и тази на Сам Шелдрейк.

— Включете звука, за бога! — изкрещя Амал.

Обърканата госпожа Шенан посегна към дистанционното. На екрана се появи лицето на непознат четирийсетгодишен мъж, здрав и

набит.

Миг по-късно госпожа Шенан успя да включи звука.

... открит на близко разстояние от колата и идентифициран като Уолъс Ландър, 42-годишен, бивш военнослужещ в Британската армия, а в момента шофьор на сър Роджър. По предварителни сведения господин Ландър е бил разстрелян от най-малко две автоматични оръжия. Полицейски източници потвърдиха, че сър Роджър и госпожица Шелдрейк са изчезнали и вероятно са отвлечени от неизвестните нападатели.

Амал се отпусна на близкия стол и се опита да осмисли чутото. Имаше чувството, че се случва нещо нереално. Празната и надупчена от куршуми кола била открита рано сутринта от работник в близката фабрика за опаковки, който се прибирал след нощна смяна. Полицията установила, че ягуарът е взет под наем от фирма в Дери, предлагаща луксозни лимузини. От там потвърдили, че колата е била наета от компанията „Нептун Марийн Експлорейшън“, собственост на сър Роджър Форсайт. Предполага се, че нападението е било извършено, докато ягуарът е пътувал от кънтри клуб „Касълбейн“ към намиращото се наблизо имение на сър Роджър. Инцидентът е станал малко след десет вечерта.

Дишането на Амал се учести в очакване на името на третия пътник в колата. На екрана всеки момент щеше да се появи лицето на Брук с краткия коментар, че младата жена е била открита мъртва заедно с шофьора. Или отвлечена от похитителите. Но нищо подобно не се случи.

В съзнанието му се появи друга идея. Ослепителна като светкавица. Може би Брук беше променила решението си в последния момент, беше се отказала от купона и се бе прибрала в къщата за гости с такси? И не бе искала да го безпокои, приемайки, че вече е дълбоко заспал? Идеята му се стори абсолютно убедителна. Забравил за главоболието и прилошаването, той скочи на крака, изтича нагоре по стълбите и заблъска по вратата ѝ.

— Брук! Тук ли си?

Трябваше да е тук. Хайде, Брук! Бъди в леглото, моля те! *Хайде!*

Тишина. Амал се втурна в стаята. Нищо. Леглото беше оправено и недокоснато. Дрехите на Брук бяха подредени върху покривката, на нощното шкафче лежеше разтворена книга. Насочи се към банята. Оказа се, че тя също е празна. Единствените свидетелства за присъствието на Брук бяха четката за зъби и за ресане до мивката и малката чантичка с шампоани и шапка за коса на лавицата.

Амал се спусна обратно по стълбите. Виеше му се свят.

— Сигурна ли сте, че не сте я виждали тази сутрин? — притисна той госпожа Шенан.

— Кого?

— Приятелката ми Брук! Жената, с която се регистрирах тук.

Трябваше му известно време, за да измъкне от хазайката уверението, че в момента той е единственият гост, слязъл долу на закуска.

После дойде ред на паниката. Тръпките започнаха от ръцете и бързо обхванаха цялото му тяло. Изпита чувството, че коленете му ще се подгънат всеки момент и ще рухне на пода. По челото му избиха едри капки пот.

— Трябва да се обадя в полицията! — обяви на пресекулки Амал.

6

В околностите на Етрета, крайбрежието на Нормандия, Франция

Бен Хоуп изтегли каяка „Експлорър“ на тясната ивица ситен чакъл, избърса длани в непромокаемия си екип и вдигна глава към стръмната бяла скала. Устните му тръпнеха от солта на студения въздух. Високо в небето грачеха гларуси.

— Е, добре — промърмори той колкото на себе си, толкова и на непристъпната скала. — Да видим от какво си направена.

Неделната утрин и спокойният живот в затынтената френска провинция, която от известно време наричаше свой дом, течаха в типичния си забавен ритъм. До слуха му достигаше камбанният звън на селската църква, разположена на около километър навътре в сушата. Призоваващ на утринната служба онези от местните жители, които вече бяха приключили с късната закуска, почистили домовете и нахранили билетата си или просто все още се излежаваха в топлите легла.

Бен Хоуп релаксираше по различен начин. Местните хора наричаха бреговата ивица, до която се беше добрал с древния си ленд ровър с каяка на багажника отгоре, Кот д'Албатър, или Алабастровия бряг — вероятно заради тебеширенобелите и обрулени от вятъра скали. През XIX в. много художници бяха пътували до тук, за да ги рисуват, писатели и поети бяха черпили вдъхновение от тях. А днес той възнамеряваше да ги изкачи. Отчасти защото бяха тук, но и защото представата на Бен за удоволствие винаги се беше покривала с предизвикателства, които нормалните хора правят всичко възможно да избягват. А и защото подобни занимания му помагаша да прогони неспокойствието, което го бе обзело.

След като изтегли каяка на сигурно място и направи кратка разгривка, той намъкна специалните обувки и ръкавици за катерене, щракна колана на малката чантичка около кръста си, застана в

подножието на скалата и потърси първото място за захващане. След което замръзна на място от болката, която прониза ръката му.

Двете рани, които беше получил навръх Коледа, вече бяха зараснали. И двете бяха причинени от малък пистолет, 25-и калибър, но дори тези дребни куршуми са в състояние да нанесат ужасни щети, особено ако са изстреляни от близко разстояние. Но Бен беше извадил късмет. Първият само одраска ребрата му, но вторият, попаднал в рамото, доста измъчи хирурга, който го извади.

Днес вече изпитваше само известно сковаване и болки от време на време. И бе прибавил още два белега към колекцията си, натрупана в продължение на двайсетина години. Мъжът с пистолета бе пострадал много по-тежко.

Бен изчака болката да стихне и започна да се катери.

Скалата беше почти отвесна. Придвижването нагоре беше бавно и трудно. Вятърът свиреше в ушите му, а грохотът на прибоя ставаше все по-далечен. Върхът се приближаваше, разстоянието до него се скъсяваше сантиметър по сантиметър. Ръцете му се кръстосваха една върху друга, а болката в рамото постепенно се превръщаше в стимул да продължава нагоре. Тялото му потрепваше от прилив на енергия. Странна, някак болезнена радост изпълваше сърцето му.

Но дори и увиснал на върха на пръстите си на спираща дъха височина, той не успяваше да прогони напълно безпокойството си. Кое то не беше кой знае каква изненада, тъй като съвсем наскоро беше преживял едно от най-опасните премеждия в живота си. Малко неща можеха да го разтърсят, но когато малко преди Коледа научи, че има отдавна пораснал син, за когото дори не беше подозирал, новината го връхлетя със силата на експресен влак. И все още не можеше да се оправя.

Така и не успя да събере кураж да каже на Брук въпреки десетината разговори по телефона, които проведоха през последните седмици. Сега, когато отново си говореха и мъждукащата надежда да се съберат се бе съживила, Бен много внимаваше да не усложни нещата, добавяйки допълнително напрежение. Беше твърдо убеден, че подходящият момент ще се появи.

Синът му се казваше Джуд Аръндел. До навършването на двайсет години не бе имал причини да се съмнява, че неговите родители са Саймън и Микаела, викарият на селцето Литъл Дентън в

Оксфордшър и съпругата му. Саймън го бе отгледал като свое дете, макар да бе знаел, че Джуд се бе появил на бял свят след кратка връзка между Бен и Микаела по времето, когато и тримата бяха студенти в Оксфорд.

Промяната никак не беше лека. Джуд бе научил истината едва след като Саймън и Микаела бяха загинали в жестока автомобилна катастрофа. Самият Бен продължаваше да изпитва огромни трудности с осъзнаването и приемането на неочакваното бащинство, да не говорим за мъката по изгубените си приятели. В същото време Джуд трудно свикваше с мисълта, че целият му досегашен живот е бил една лъжа и че човекът, на когото беше казвал „татко“, изобщо не е бил негов баща. В хода на този процес младежът беше преминал през всички възможни емоции — от пълното отричане и неверие през гнева и омразата, за да стигне в крайна сметка до мрачно примирение.

После, бавно и трудно, между двамата започнаха да се оформят някакви отношения. Не толкова като между баща и син, колкото между приятели и дори братя, единият от които е просто по-голям с дваисетина години. Фактът, че съвсем наскоро Бен беше измъкнал Джуд от лапите на една секретна и безскрупулна държавна структура, наречена „Тримбъл Груп“, която рекетираше Бен с идеята да го използва като наеман убиец, се оказа онова липсващо дотогава звено, което бетонира тяхната дружба.

Първата възможност за сериозен и откровен разговор помежду им се появи в средата на януари, когато Джуд му дойде на гости в старата ферма „Льо Вал“, която Бен беше превърнал в свой дом и място за бизнес. И в която се възстановяваше от раните си. Една от обсъжданите теми беше нарастващото разочарование на Джуд от специалността морска биология, която беше избрал да следва в Университета на Портсмут. Бен, който беше зарязал теологията преди горе-долу дваисет години и често съжеляваше за това, направи всичко възможно да го убеди да завърши следването си.

Джуд изобщо не беше сигурен какво трябва да бъде бъдещето му. На моменти Бен съвсем ясно долавяше у него собствения си неспокоен дух, който му беше докарал големи неприятности на млади години. И искрено съжеляваше, че момчето не беше наследило малко повече от спокойния характер на Микаела.

Но оставяйки тези тревоги настрана, той изпитваше дълбоко удовлетворение от гостуването на Джуд. Когато визитата приключи и той го закара до ферибота в Шербург, Бен осъзна колко мъчно ще му бъде и с какво нетърпение ще очаква следващата им среща.

После се върна към бизнеса. Центърът за тактическо обучение в „Льо Вал“ продължаваше да бъде мечтана цел за хората, пожелали да придобият специалните умения, които се предлагаха там. Умения, които само Бен, неговият бизнес партньор, бившият командос Джеф Декър, и малкият им екип от инструктори можеха да предложат. Никога досега учебната програма в „Льо Вал“ не е била толкова претоварена и този факт правеше малкото му неделно бягство още по-желано.

С последни усилия на уморените си мускули Бен се добра до върха, отпусна се на колене, избърса ръцете си в тревата и надникна надолу. Закотвеният каяк приличаше на малка червена чертичка.

— Е, не беше чак толкова трудно — промърмори на себе си той.

Не беше се задъхал, сърцето му биеше равномерно.

За възрастен човек не съм в чак толкова лоша форма, помисли си той.

Вече не би се обзаложил, че ще изкара „гаденето“ — изключително тежките приемни физически тестове в САС, които беше издържал преди години. Но беше убеден, че все още е в състояние да изпоти здравата два пъти по-младите от него курсанти.

Изправи се, дръпна ципа на чантичката си и извади малка бутилка минерална вода. Разпечата я и отпи няколко глътки. Лекият ветрец рошеше гъстата му руса коса. Колебаеше се дали да се спусне обратно, или да поеме по дългата, но лесна за преодоляване пътека, която щеше да го отведе до брега.

Телефонът иззвъня, преди да вземе решение. Той го включи, очаквайки да чуе гласа на Джеф Декър, който вероятно имаше някакви проблеми.

Не беше Джеф.

— С Бен Хоуп ли разговарям? — попита непознат глас насреща.

Мъжки глас, треперещ, несигурен. Бен имаше чувството, че го е чувал и преди, но не се сещаше къде.

— Кой се обажда? — пожела да узнае той.

Много малко хора разполагаха с този номер.

— Казвам се Амал — отвърна гласът. — Амал Рей. Виждали сме се веднъж, някъде около Коледа. Аз съм съседът на Брук.

Бен си го спомняше много добре. Ако не беше осезаемото напрежение в гласа му, вероятно щеше да подхвърли: „Здрасти, Амал, радвам се да те чуя“. Вместо това сви вежди и не каза нищо.

— С Брук се случи нещо ужасно! — рече Амал.

Самолетът на „Райън Еър“ кацна на летището на град Дери, намиращо се на няколко километра източно от границата между Ълстър и Република Ирландия. От ниско надвисналите следобедни облаци се сипеше ситен дъжд.

Бен слезе и се насочи към сградата на терминала. Лицето му беше мрачно. Външно изглеждаше спокоен, но всъщност беше ужасно изнервен. Изтърпя процедурите по паспортния и митнически контрол с цената на доста усилия. Багажът му се изчерпваше с един доста избелял зелен армейски сак, в който беше нахвърлял няколко вещи от първа необходимост, преди да напусне „Льо Вал“, оставяйки всички неотложни задачи в ръцете на Джеф Декър.

Самият Джеф беше не по-малко шокиран от изчезването на Брук.

— Ако имаш нужда от мен, просто се обади — каза той. — Зарязвам всичко и идвам.

Притесненият Амал го чакаше на изхода. Очите му бяха зачервени. Изглеждаше с няколко години по-стар от последната им среща. Нямаше време за размяна на любезности.

— Нещо ново? — попита Бен.

Амал мрачно поклати глава. Излязоха навън в сгъстяващия се мрак. Досадният дъжд се беше усилил и Бен вдигна яката на старото си кожено яке. Той махна с ръка към скупчените на паркинга коли.

— Коя е нашата?

По-рано през деня се бе обадил на Амал и го бе инструктирал да наеме най-бързата кола, която предлагат местните агенции.

— Онази там — отвърна Амал и натисна дистанционното на едно тъмносиво беемве. — Надявам се да е окей. Беше най-доброто, което успях да намеря.

Бен хвърли сака си на задната седалка и протегна ръка за ключовете.

— Аз ще карам — обяви той.

Амал мълчаливо се насочи към пасажерското място. Бен включи на заден и изкара колата още преди спътникът му да затвори вратата. Гумите изсвириха върху влажния асфалт и беемвето напусна паркинга. Потеглиха на запад към магистрала Н13.

— Разказвай — лаконично заповяда той. — Всичко.

Амал затвори очи и изпусна дълга въздишка.

— Какво повече да ти кажа? — попита той. — По телефона ти съобщих всичко, което знам.

— Нека го направим още веднъж. Започни от самото начало.

Намръщен и нещастен, Амал се подчини. Разказа му за идеята на Брук да напуснат Лондон за няколко дни, като се възползват от поканата да присъстват на медийното събитие в кънтри клуб „Касълбейн“. После призна как се е напил по време на презентацията и това му е попречило да присъства на частното парти след нея въпреки видимото разочарование на Брук. Бен натискаше газта и слушаше, без да го прекъсва. Беемвето летеше с доста над разрешената скорост и задминаваше всички автомобили по пътя. Очите на шофьора не се отделяха от огледалото за обратно виждане, в което всеки момент очакваше да се появят синьо-червените светлини на някоя полицейска кола. Надяваше се, че това няма да се случи, тъй като би означавало допълнително забавяне.

— Според мен всичко е станало заради онзи тип Форсайт — прекъсна описанието на събитията Амал. — Него са искали да докопат.

По време на полета от Франция Бен беше използвал всички възможности на интернет, за да научи нещо повече за сър Роджър Форсайт и за компанията му „Нептун Марийн Експлорейшън“, осъществила през годините редица блестящи операции по изваждането на потънали съкровища от Световния океан. Материалите по темата бяха повече от достатъчни, но статиите и интервютата в различни печатни издания, включително „Нешънъл Джиографик“, не предлагаха кой знае какви подробности за кариерата на Форсайт преди основаването на компанията през 1994 г. Докато самолетът прелиташе над западната част на Англия, той започна да се пита на какво се дължи това. Името Роджър Форсайт му беше познато, но той не успя да си спомни откъде, което влоши настроението му още повече.

— По всичко личи, че е така — отвърна на глас той. — Преуспяващ бизнесмен, винаги в центъра на медийното внимание.

Коего го прави много подходящ за отвличане с цел откуп. Просто някои хора са се озовали на неподходящото място в неподходящото време.

— Какъв кошмар! — простена Амал. — Какъв кошмар, господи! Кажете ми, че това просто не е истина!

— За съжаление, е истина. Поеми си дъх, концентрирай се и продължавай да говориш.

Амал се подчини и направи няколко дълбоки вдишвания и издишвания.

— Какво повече да ти кажа? Сутринта гледах новините по телевизията, после осъзнах, че Брук не се е прибрала, и се обадох в полицията. Тук тя се нарича „Гарда“.

— Знам — кимна Бен. — Продължавай.

— Трябваше им цял век да изпратят кола. Когато стигнаха до мястото на инцидента, откриха някои лични вещи на Брук и ги прибраха в една от онези противни пластмасови торбички...

— За ДНК проби — късо обясни Бен.

— Според мен едва ли разполагат с подобна техника в това затънтено място.

— Вероятно са ги изпратили в Дъблин. После?

— Ами... Качиха ме в някаква кола и ме закараха в най-близкия истински град. Името му започва с „летър-“ не знам какво си...

— Летъркени.

— Там ме тикнаха в някаква стаичка без прозорци и ме оставиха в лапите на едно гневно и грубо расистко копеле, което ме разпитва повече от час. Оказа се, че именно то води разследването. Никак не беше приятно...

Беемвето прелетя покрай знаците, указващи, че напускат Северна Ирландия и навлизат в Република Ейре. Бен беше служил тук като войник и помнеше тежко охраняваните гранични пунктове, през които хората и автомобилите преминаваха бавно покрай заелите позиции британски войници с пръсти на спусъците. Тези времена бяха отдавна отминали, но споменът за кръвопролитията все още беше жив.

— Как се казва полицаят, който води разследването? — попита той.

— Ханрати. Инспектор Ханрати. Изключително чаровен тип. Излишно е да изтъквам, че нямаха представа за присъствието на Брук

в онази кола, преди да им кажа. Отначало ме взеха за някакъв откачалник, а после, преди изобщо да се усетя, започнаха да ме притискат по всякакъв начин. Очевидно решиха, че съм заподозрян. Но както и да е. Когато най-сетне успях да се измъкна от участъка, тръгнах нагоре по пътя и стигнах до едно кафене, където човек наистина може да влезе в интернет. Тогава ми хрумна да те потърся. От Брук знаех с какво си си вадил хляба преди време, знаех и за бизнеса ти днес във Франция. Бог ми помогна да си спомня името на онова място. След това се обадох и някакъв човек на име Джеф ми даде номера на мобилния ти телефон. — Амал направи кратка пауза и сви рамене. — Това е всичко. Изобщо не трябваше да идваме на това проклето място. Виновен съм аз и шибаната пиеса...

— Забрави за шибаната пиеса — поклати глава Бен. — Какво друго можеш да ми кажеш?

— Само това, което видях по телевизията. Когато колата на Форсайт не се появила за снощния купон в голямата къща, хората, които го чакали там, отначало решили, че са го задържали медиите или нещо подобно. Започнали да въртят телефоните значително по-късно, когато от магната все още нямало следа. Обърнали се към полицията чак към полунощ, но там не си мръднали пръста преди сутринта. А колата била открита от някакъв човек, който се прибирал у дома след работа. — Амал се обърна да го погледне и нервно попита: — Но те ще започнат да ги търсят, нали? И ще направят всичко възможно да ги открият.

— Има стандартни процедури — предпазливо отвърна Бен. — Приоритетът е да установят контакт с похитителите. Форсайт е разведен от години, няма деца, нито близки роднини. От това следва, че искането за откуп ще бъде отправено към компанията му. Междувременно полицията трябва да огледа местопрестъплението и да потърси някакви физически доказателства, да снее отпечатъци, да използва кучета и да изпрати всичко намерено в криминологичната лаборатория за подробен анализ. Те със сигурност ще искат да разпитат персонала в кънтри клуба и да проверят записите на охранителните камери. Същото ще се случи и с фотографите, чиито снимки ще бъдат проверени една по една в търсене на подозрителни хора или на такива, чието място очевидно не е на такова представяне. Ще проверят документацията на местните агенции за отдаване на коли

под наем през последната седмица, търсейки клиент, който е заплатил в брой, ще се свържат с Бреговата охрана и ще проверят регистрите на всички плавателни съдове, пристигнали или напуснали местните пристанища. Проверката ще обхване и всички, които в момента се намират там. След това ще поискат подкрепления по въздуха, за да огледат местността за евентуална база на похитителите — празни стопански постройки, неизползвани промишлени сгради. Изобщо всичко, което може да предложи укритие за жертвите.

— Звучи доста внушително — заяви Амал малко по-бодро.

По принцип Бен беше съгласен, че е така, но предпазливостта в гласа му се дължеше на факта, че престъплението бе извършено в един от най-уединените райони на провинциална Ирландия, който в много отношения беше по-затънтен дори от Галоуей, където самият той беше живял в продължение на години. Неглижирано от властите в продължение на десетилетия, това място беше станало известно с наименованието „забравената земя“. Дори в разгара на размириците през 70-те и 80-те години, когато въоръжените набези на ИРА откъд границата с Република Ирландия бяха ежедневие, тук Гарда нямаше почти никаква работа. Поради тази причина местните ченгета имаха много по-малко опит в сравнение с колегите си в Англия. По всяка вероятност те щяха да поискат екип криминолози от Дъблин, който да поеме разследването.

Казано иначе, Бен щеше да бъде крайно изненадан, ако инспектор Ханрати си бе размърдал задника и бе свършил дори половината от процедурите, които току-що беше описал.

— И накрая, те трябва да разпитат абсолютно всички служители на „Нептун Марийн Експлорейшън“, да изискат разпечатки от телефонните им разговори и да разберат дали някой от тях е бил несправедливо уволнен напоследък или пък е изказвал недоволство от управленския стил на Форсайт — добави той. — В случай като този те трябва внимателно да се запознаят с миналото на жертвата, да търсят по-изявени врагове, да проверят дали Форсайт има някакви финансови проблеми — например дългове от хазарт, опасни и скъпи навици и изобщо всичко, което би стимулирало евентуалното решение сам да организира отвличането си.

— Какво?!

— Случват се и такива неща — промърмори Бен, докато беемвето задминаваше някакъв камион с над сто и петдесет километра в час.

— Не мога да повярвам — въздъхна Амал. — Всъщност изобщо не виждам смисъл в тези неща. Защо някой, който е решил да отвлече Форсайт, ще задържи Брук и Сам? Те не са богати като Форсайт. Никой няма да плати милиони за тяхното освобождение. Може би защото са били свидетели?

— Не — поклати глава Бен. — Свидетелите могат да бъдат разстреляни — както са направили с шофьора на Форсайт. Но има и още нещо. От гледната точка на похитителя заложниците жени предлагат повече шансове и тежест при преговорите. Никой не иска те да пострадат и в повечето случаи откупът се изплаща доста по-бързо. — Гласът му звучеше равно, но казаното му струваше много. Той съжали, че не беше прикрил по-добре най-съкровените си мисли.

— *Тежест* при преговорите?! Мили боже! — промълви Амал, а ужасът в очите му отразяваше онова, което се въртеше и в главата на Бен. Изтезания. Или нещо по-лошо. — Те няма да ги наранят, нали? Кажи ми, че няма да им сторят нищо лошо, моля те! Нали няма да наранят Брук?

Пръстите на Бен побеляха върху кормилото. Той се опита да спре надигащата се вълна на паника, от която му се искаше да изкрещи и да разбие таблото на колата с юмруци. После тихо каза:

— Ще я прибера обратно.

Ако още е жива, обади се един ужасяващо студен глас в главата му.

8

Ноцта постепенно ги обви в черния си плащ, разговорът стихна. Няколко минути по-късно Бен спря колата, изключи двигателя, но остави фаровете да осветяват няколко квадратни метра асфалт отпред.

Амал тръсна глава да прогони вцепенението и погледна към Бен, който проверяваше телефона си.

— Очакваш обаждане? — подхвърли той.

— Да, от един приятел. Казва се Старки — промърмори Бен и сбърчи вежди над дисплея. Обаждане нямаше и той пхна телефона обратно в джоба си.

— Какво е това място? — попита Амал и погледна през страничното стъкло.

Бен беше твърде зает, за да отговори. Отвори вратата и излезе навън. Нощният въздух беше влажен. Шепотът на океана долиташе някъде отдалече, миришеше на сол.

— Тук са ги отвлекли, нали? — усети се Амал и също слезе от колата, увивайки палтото плътно около себе си.

Бен мрачно кимна. Прииска му се да хукне, но си наложи да поеме с равна крачка към светлините, които се виждаха на стотина метра пред тях. Оглеждаше се във всички посоки, опитваше се да запомни всичко до най-незначителния детайл.

Само след няколко крачки обаче спря и се приведе над следите от гуми, които личаха под светлината на фаровете въпреки мокрия асфалт. Следи от кола, която беше спряла аварийно. Огледа ги внимателно, направи няколко крачки напред и отново спря. Обърна се наляво, където част от пътната настилка беше оградена с жълта полицейска лента. Малко по-нататък се виждаха други следи от гуми. Бяха оставени от автомобил с по-широки габарити, който вероятно беше задминал първата кола, а след това ѝ беше препречил пътя. Имаше и нещо странно. Допълнителните следи от влачене, които почти съвпадаха с онези, причинени от рязкото спиране, сочеха, че

превозното средство е било изместено странично. Бен се опита да си представи какво се беше случило.

Наведе се и докосна с пръст мокрия студен асфалт. После го вдигна пред очите си и внимателно огледа миниатюрното парченце боя, залепнало за него. Бяло от едната страна, синьо от другата.

Той го чукна с нокът, изправи се и продължи напред. На трийсетина метра по-нататък, вдясно от пътя, се виждаше заградено пространство, което обхващаше и част от канавката. Именно то беше осветено от ярки халогенни прожектори на високи стойки, от които капеше дъждовна вода. От пътя беше останала свободна само една тясна ивица, маркирана с пластмасови конуси. За евентуалния трафик, колкото и рядък да беше той. Встрани бяха спрели три ленд ровъра с логото на Гарда. Отблясъците от сините светлини подскачаха по неравния терен. Отвъд редицата конуси беше спряла празна патрулка тойота авенсис, а зад нея се виждаха стар воксхол вектра без отличителни надписи и някакъв микробус, който вероятно принадлежеше на екипа криминолози със светлоотразителни жилетки, изследващи голямата поляна вдясно от пътя. Контролният номер на микробуса започваше с буквата „Д“, което означаваше Дъблин. По всичко личеше, че прогнозата му за помощ от централата в далечната столица щеше да се окаже вярна. Но от това изобщо не му стана по-леко.

Не беше учуден и от факта, че ченгетата бяха реагирали цели два часа след инцидента и едва сега започваха операцията по вдигането на катастрофирания ягуар. Щяха да останат само следите от гуми и купчината метални и пластмасови отломки в подножието на голямата скала встрани от пътя, смътно осветена от въртящата се оранжева лампа на покрива на камиона. Предницата на ягуара беше жестоко смачкана. Беше ясно, че се бе блъснал в скалата с доста висока скорост веднага след като бе поднесъл надясно по мокрия път.

Още по-забележими бяха дупките от куршуми в задната част на колата и разкъсаните задни гуми.

Бен преглътна с усилие. Познаваше добре този вид дупки, причинени от деветмилиметрови куршуми с метално покритие. Беше виждал достатъчно такива коли в различни точки на света, за да определи без колебание, че куршумите са били изстреляни от

автоматично оръжие. Беше ясно, че неизвестните нападатели не се бяха поколебали да го използват.

Усети присъствие до себе си и рязко се обърна. Амал стоеше на крачка зад гърба му.

— Мили боже, виж в какво състояние е тази кола! — простена той, докато неколцина мъже укрепваха ягуара върху плоската каросерия на камиона. — Изглежда дори по-зле, отколкото се виждаше по телевизията! Как е възможно някой да...

Оцелее след всичко това, довърши изречението му Бен. При нормални обстоятелства той сигурно щеше да бъде прав. Никой не може да се спаси от подобна огнева мощ.

Освен ако...

— Виждаш ли къде са най-големите поражения? — подхвърли Бен и посочи с ръка. — Огънят е бил насочен към рамата и долната част, а не към купето.

— Какво означава това?

— Означава, че нападателите са искали да спрат колата, а не да избият пътниците в нея. Въпреки че второто е било далеч по-лесно.

Амал кимна, но не изглеждаше убеден.

И Бен се чувстваше като него. Дори не искаше да мисли за количеството олово, което беше надупчило колата, нито пък за шансовете някой куршум да си е пробил път през слоевете стомана, пластмаса и кожа, за да достигне целта си. Но усилията му се оказаха безуспешни. Лицето на Брук продължаваше да е пред очите му. В един момент дори се запита дали някога ще го види отново и неволно потръпна. Дланите му овлажняха, дишането му се ускори.

Направи усилия да се овладее, напомняйки си, че сега не е време за емоции. Или щеше да запази ума си бистър, или щеше да бъде полезен за нея точно колкото полицията.

— Какво правим тук? — попита Амал, който вече трепереше от студа и влагата.

— Искан да видя мястото с очите си.

— Е, нали го видя? Какво следва оттук нататък?

— Изчакай още минутка.

Бен обърна гръб на спътника си и тръгна към местопроизшествието. Сред рядката трева в близост до полицейските ленти стърчеше висока равна скала, която проблясваше под светлините

на прожекторите и полицейските автомобили. Той облегна гръб на нея и бръкна в джоба на якето си за смачкания пакет голоаз и очуканата запалка зипо. Запали една цигара, която обаче бързо се навлажни и той я захвърли в краката си. Всъщност изобщо не му се пушеше. Подметката му опря в нещо твърдо и той машинално се наведе да погледне.

Не беше камъче. Той приклепна и започна да опипва с длани мократа трева. Не след дълго откри малкия предмет и го вдигна да го разгледа на светлината.

— Какво намери? — попита Амал и пресече платното.

Бен не отговори. Само стисна предмета в шепата си, прескочи полицейската лента и отново се наведе към тревата.

Гневен вик го накара да се обърне. Към тях тичаше нисък широкоплещест мъж с развян от вятъра шлифер.

— Хей, вие! Това тук е забранена зона, в която се разпорежда полицията!

— Това е той! — прошепна Амал. — Инспектор Ханрати, за когото ти споменах.

9

Инспектор Ханрати се втурна към тях. Смръщеното му чело беше украсено с перчемче в морковеночервен цвят. Крачолите над изкаляните му обувки бяха подгизнали. Бен веднага отгатна, че киселата му физиономия не се дължи единствено на отвратителното време. Тя просто си беше такава — неразделна част от грубите черти на лицето. Първото впечатление беше, че този човек е вечно недоволен, по цял ден мърмори на колегите си, а когато се прибере у дома, крещи на жена си и рита кучето.

— Това е забранена зона. Местопрестъпление! — повтори високо той. — Изчезвайте от тук!

На няколко крачки след него се появи полицейска служителка, облечена в цивилни дрехи също като колегата си. Сержант, веднага отгатна Бен. Дребна, с лице на елф и тъмна, спускаща се до раменете коса. Беше видимо уморена, но за разлика от мрачните и глуповати очи на Ханрати нейните бяха живи и пъргави.

— Казвам се Хоуп — представи се Бен. — Близък приятел съм на Брук Марсел, една от жертвите.

Той извади малката снимка на Брук от портфейла си и им я показа. Беше я направил през лятото във Франция. Тя се усмихваше, а слънцето блестеше в косите ѝ. Ханрати само я стрелна с поглед.

— Не виждате ли полицейската лента, не знаете ли какво означава тя? — изръмжа той. — Означава да не си пъхате носа където не ви е работа, ясно? — Киселият му поглед се спря на Амал, очите му се присвиха. — А това е... господин Рей, нали така? Вие пък какво търсите тук? Вече разполагаме с показанията ви, така че...

— Тук съм, за да помогна, а не да се карам с вас — изгледа го заплашително Бен.

Ханрати почервеня и понечи да изстреля поредния гневен отговор, но жената го изпревари.

— Аз съм сержант Линч, господин Хоуп — кротко се представи тя. — Благодарим за желанието да ни помогнете, но ние държим

ситуацията под контрол и затова бих ви помолила да се върнете в колата си и...

Бен разтвори длан и им подхвърли предмета, който беше намерил в тревата. Ханрати го улови във въздуха, хвърли му бърз поглед и вдигна глава. В очите му се четяха изненада и възмущение. Линч пристъпи към него и надникна към дланта на колегата си.

— Лежеше си ей там, край пътя — обясни Бен. — Гилза от деветмилиметров патрон, която може би ще ви бъде от полза.

Лицето на Ханрати се разкриви в озъбена усмивка.

— Много любезно от ваша страна, сър. Но по една случайност ние открихме цяла шепа такива.

— Предполагам, че сте си направили съответните заключения — кимна Бен.

Линч пое малката стоманена гилза и започна да я разглежда.

— За какъв се мислите, по дяволите? — изръмжа Ханрати. — Изчезвайте оттук, преди да съм...

— Какви заключения имате предвид? — попита Линч. — Ние вече знаем, че колата е била обстрелвана.

Бен махна към малкото парче метал между пръстите ѝ. Направи му впечатление, че ноктите ѝ са подрязани късо, без никакъв маникюр.

— Тънка стомана, а не месинг — рече той. — Плюс две дупки за освобождаване на газовете вместо обичайната една, която е по-голяма. Тоест става въпрос за мунициция, предназначена за капсул-детонатор тип „Бердан“. А това вече е необичайно. Подобни мунициии не се срещат често, освен сред така наречените „армейски излишъци“.

Всичко това беше за информация на Ханрати, който се блещеше срещу него под светлината на прожекторите.

— Второ...

— И второ ли има? — изгледа го Линч, която го слушаше внимателно с леко наклонена глава.

— Виждате, че задната част на гилзата е леко деформирана от ударника, нали? Тази деформация е типична за автоматите „Хеклер и Кох“, модел MP5, които изхвърлят празните гилзи по точно определен начин. Доста скъпи оръжия. На всичкото отгоре това, за което говорим, е било чисто ново.

— Как разбрахте, по дяволите? — нетърпеливо подхвърли Ханрати.

— От драскотините по гилзата, получени при зареждането — отвърна Бен. — Пълнителят все още не пасва добре, а пружината му е малко твърда. Което е нормално за първите няколко изстрела. Тоест вашите нарушители използват муниции от армейските излишъци, които се намират само с връзки, а на всичкото отгоре са екипирани изключително професионално.

— Има ли и още нещо? — вдигна вежди Линч.

— Още малко — кимна Бен. — От разположението на празните гилзи, които сте открили, а също така и на онези, които все още се крият в тревата, може да се установи приблизителното местоположение на стрелците и евентуалните им движения. Това би ви помогнало да откриете техните стъпки, да определите точния брой на стрелците и още куп дребни, но важни неща. На ваше място бих насочил криминолозите към този район около пътя. Няма смисъл да се ровят из нивите... — На лицето му се появи мрачна усмивка. — Всъщност кой съм аз, че да ви казвам как да си вършите работата?

— Как ти беше името? — изгледа го Ханрати.

— Забравяй — поклати глава Бен. — Нямам време да се разправам с кретени. Да вървим, Амал.

— Хей, спрете! — изкрещя подир тях Ханрати. — Кого наричаш кретен?

Бен продължи да крачи към колата, следван от притеснения Амал.

— Почакайте за момент — хукна подире им Линч. — Господин Хоуп, моля ви!

— Видях каквото исках да видя и нямам повече работа тук — отвърна, без да се обръща, Бен.

Жената се изравни с него и го хвана за ръка. Той се завъртя и заби поглед в лицето ѝ.

— Навремето съм се разправял с хиляди тъпаци като Ханрати — рече той. — Колегата ти е пълен кретен, но за съжаление, не го съзнава.

Устните на Линч се разтеглиха в тъжна усмивка. Сякаш беше готова да се съгласи с него, стига да можеше.

— Сега не разговаряте с него, а с мен, сержант Кей Линч. Моля ви да ми отделите няколко минути.

Думите ѝ прозвучаха някак уморено, но честно.

— Не се обиждай, Кей, но според мен това разследване трябва да се води от някой като Томи Logan от ОБР в Дъблин.

Отрядът за бързо реагиране на Гарда беше най-близо до ОС 19 — Отдела за спецоперации към лондонската полиция. Един-два от неговите екипи бяха преминали курс по освобождаване на заложници по времето на Бен, а миналата година командир Томи Logan беше изпратил един от екипите си за спецобучение при него и Джеф Декър.

— Кой сте вие? — сбърчи чело Линч.

— Казах ти кой съм. Приятел на Брук Марсел, която е била в онази кола.

— Не, искам да знам кой сте вие в действителност. Очевидно имате голям опит в тези неща.

— Със сигурност по-голям от опита на твоя приятел — отсеке Бен и се обърна да погледне Ханрати, който маршируваше обратно към ленд ровърите и крещеше някакви заповеди към криминалистите.

Нямаше повече работа тук. Отново се обърна към колата, но умолителният поглед на Линч го накара да промени решението си. Той бръкна във вътрешния си джоб за портфейла, от който извади една леко смачкана визитка. Върху нея с едри букви беше изписано ЦЕНТЪР ЗА ТАКТИЧЕСКО ОБУЧЕНИЕ „ЛЪО ВАЛ“, а под тях се мъдреше собственото му име, към което за повече тежест беше прибавено и военното му звание. По принцип беше против такива неща, но Джеф го бе убедил, че така ще впечатлява клиентите.

Бен надраска номера на мобилния си телефон на обратната страна и ѝ я подаде.

— Тук ще намериш и убадреса ми, на който ще откриеш информация както за миналото ми, така и за сегашната ми работа.

На практика тази информация беше окастрирана и редактирана максимално и не съдържаше почти нищо, свързано с предишната му военна кариера или със сегашната му дейност. Такива бяха правилата.

Но и само визитката се оказа достатъчна. Линч я погледна и вдигна вежди.

— Впечатлена съм — промърмори тя. — Трябва ли да ви наричам майор Хоуп?

— Само Бен — поклати глава той.

— Добре, Бен. Какво имаше предвид, когато спомена, че си тук, за да помогнеш?

— Дойдох да открия Брук. И възнамерявам да го направя.

— Но това е полицейско разследване. Ние нямаме навик да каним външни хора в екипа си.

— Не искам покана. Ще си свърша работата със или без вас.

— Длъжна съм да те предупредя, че трябва да стоиш настрана. За собственото ти добро, а и за нейното. Също и за останалите жертви.

— Естествено. Едва ли искате да се забъркате с някой луд като мен, който най-вероятно ще оплеска нещата.

— Разбирам, че преживяваш труден момент — изгледа го продължително Линч. — Ти си разстроен и уплашен, но полицията разполага със специален отдел за подпомагане на жертвите...

— Най-много ме плаши онзи задник Ханрати — процеди Бен.

— Говоря сериозно — каза тя. — Не можеш да се бъркаш в разследването просто ей така. Не ми се иска да те арестувам.

— Вярвам ти.

Очите ѝ за миг се присвиха, сякаш беше усетила хладната заплаха в гласа му. После всичко стана както преди.

— Виж какво — рече тя. — Наистина няма какво да правиш тук.

— Все още очаквате искането за откуп, нали? — подхвърли след продължителна пауза Бен.

Линч се поколеба за момент, после кимна.

— Засега няма опит за контакт. Те все още са горе, в „Карик Манър“.

— „Карик Манър“?

— Мястото, където щеше да се състои купонът — обади се Амал. — Голямата къща.

— Базата на Форсайт по време на операцията по изваждането — добави Линч. — От там е контролирал нещата, когато не е бил на кораба си. Очакванията са искането за откуп да бъде получено там или в централата на компанията в Саутхемптън.

Бен посочи през рамото ѝ към лявата част на пътя.

— Защо сте оградили тази зона?

Линч очевидно разбра за коя зона говори, защото изобщо не се обърна.

— Нима си въобразяваш, че не разбирам какво целиш? — облиза устни тя. — Опитваш да измъкнеш някаква информация, нали? Но вече ти казах, че не мога да се...

— Там сте открили тялото на шофьора — прекъсна я Бен. — Ландър, или както там му беше името...

Тя извъртя очи и кимна.

— Трийсет метра от мястото на сблъсъка — светкавично пресметна той. — Някакви идеи?

— Ти си дяволски настойтелен, мистър Хоуп!

— Наричай ме Бен. Да, наистина съм такъв. Кажете ми нещо, Кей... Трупът на Ландър. Какви наранявания имаше по него извън огнестрелните рани?

Тя го гледаше и мълчеше.

— Например следи от катастрофата? Беше ли прегазен?

— Мда... — проточи Линч с разширени очи. — По тялото му наистина имаше следи от гумите на ягуара. Но как, по дяволите...

— Така и си помислих — кимна Бен. — Колата го е прегазила, след като е бил разстрелян. Предполагам, че по десния ѝ калник има следи от боя. Бели или сини?

— Бели — втренчено го погледна Линч.

— Значи преди това ванът е бил син — кимна той, после добави: — Бил е пребойдисан.

— Откъде знаеш?

— От огледа, който направих. Сега чувай как виждам развоя на събитията: ягуарът се движи нагоре по пътя, но в един момент е задминат от бял ван, който го принуждава да спре. Форд транзит, фиат дукато — нещо от тоя сорт. Купен втора ръка и пребойдисан набързо. — Очите му бяха заковани в ограденото място, сякаш виждаха развоя на събитията в реално време. — Шофьорът Ландър слиза от колата и тръгва да се разправя с пътуващите във вана, които също са напуснали превозното си средство. Бих казал, че са били поне двама. Той няма представа за намеренията им, а после вече е прекалено късно. Те откриват огън по него. На къси откоси, най-вероятно с по три патрона всеки. Празните гилзи отскачат към лявата канавка.

— Точно там открихме половин дузина от тях — измърмори Линч.

— Ландър пада от тази страна на пътя. Брук, Форсайт и неговата асистентка са свидетели на всичко, което се развива пред очите им. В този момент някой от пътниците в ягуара поема контрол над ситуацията и сядат зад волана.

— И ние стигнахме горе-долу до същото заключение — отвърна Линч, която безуспешно се бореше да прикрие смайването си. — Един от тях се е опитал да ги спаси. Вероятно Форсайт. Поне така мисли инспекторът.

Бен беше сигурен, че това е била Брук. Той знаеше как реагира тя в опасни ситуации, а тази бе точно такава. Побърза да прогони мигновеното чувство на гордост и възхищение, поклати глава в опит да обуздае емоциите си и продължи:

— И тъй, онзи, което е поел управлението на ягуара, се нуждае от най-директния възможен път за бягство. Но този път е частично зает от вана, който ги е засякъл, плюс тялото на Ландър, проснато между двата автомобила. Няма начин тези препятствия да бъдат заобиколени. Единствената надежда е да потеглят право напред. Самият аз бих опитал именно това. Колата прегазва трупа на Ландър, блъска се странично във вана, отмествайки го достатъчно, за да се промъкне. Оттам идват следите от бяла боя по калника и следите от гуми по асфалта. Нападателите вероятно са отскочили от пътя на ягуара, а после са започнали да стрелят по него. Но вече в обратна посока. Гилзите излитат насам, отскачат от настилката и попадат в дясната канавка. Там със сигурност има още много освен тази, която открих. Куршумите попадат в задните гуми и колата става неуправляема.

— След което жертвите са извадени от нея и прехвърлени във вана — довърши вместо него Линч. — На пътя остава да лежи единствено тялото на Ландър и това е всичко. Но ти без съмнение си успял да навържеш нещата...

— Почакай малко, защото версията ми трябва да бъде потвърдена от гениалния ти приятел Ханрати — мрачно се усмихна Бен. — Но това е начинът, по който аз виждам нещата.

— А сега какво? — неспокойно попита Амал. — Какво трябва да се направи отгук нататък?

— Всичко, което е по силите ни — увери го Линч. — Трябва да ни повярваш. А ти — извърна се към Бен тя — трябва да се прибереш у дома и да си починеш.

— Трябва ми само да бъда в течение — поклати глава Бен. — Няма как да ме изолирате. Не искам половин ден по-късно да разбера от телевизията, че има някакво развитие.

Линч замълча.

— Ще направиш ли това за мен, Кей? — погледна я в очите Бен.
— Моля те. Не искам чак толкова много.

— Но Ханрати...

— Не е необходимо да знае. Цял живот си е бил невежа, малко повече няма да му навреди.

Линч вдигна картичката, която държеше в ръка.

— Тревожи ме тая работа с тактическото обучение — промърмори тя. — Няма да направиш някоя глупост, нали?

— Ще ми помогнеш ли, ако ти обещаю да не върша глупости?

— Ще направя каквото мога — отвърна с леко забавяне Линч.

10

— А сега накъде? — тръшна се на седалката Амал.

— Кънтри клуб „Касълбейн“ — кратко отвърна Бен и завъртя ключа.

Двигателят на беемвето изрева, гумите изсвириха. Купето леко поднесе и се обърна в посоката, от която бяха дошли.

Не се наложи да разпитва Амал за пътя, тъй като вече беше проучил картата. Трябваше да се движат по същото изпълнено със завои крайбрежно шосе, по което снощи беше поел ягуарът. Освен това не изпитваше почти никакво доверие в навигационните умения на спътника си. Бен проследи в огледалото самотната фигура на Кей Линч, която крачеше към Ханрати, после настъпи педала на газта.

Вече наясно със стила му на шофиране, Амал стисна здраво дръжката на вратата и затвори очи.

Не след дълго беемвето беше вече част от дългата процесия превозни средства, които минаваха през осветения портал на кънтри клуба и се насочваха към паркинга. Досадният дъжд най-последно беше спрял, а между разкъсаните облаци се виждаше ясно небе, обсипано със звезди. Наоколо нямаше полицейски коли, но това беше нормално. Бен погледна часовника си. Беше взел разстоянието до мястото на отвличането за дванайсет минути. Уоли Ландър вероятно се беше справил за същото време, така че часът на нападението можеше да се определи сравнително точно. В момента беше осем без четвърт. Което означаваше, че Брук бе в неизвестност от двацет и един часа и четирийсет минути.

Следван от Амал, Бен изкачи стъпалата и бутна тежката врата на фойето. После спря и се огледа. Дебел скъп килим в червен цвят, претенциозно и малко кичозно обзавеждане, предназначено да впечатли тълпата новобогаташи, отдали се на голфа и тениса. Излъскана дъбова ламперия, солидни витрини с не по-малко излъскани сребърни трофеи. Безшумни вентилатори по тавана, пресъздаващи атмосферата на колониалната епоха. Изкуствени цветя, надничачи от

имитации на антични делви. Потокът от двойки на средна и над средна възраст заобикаляше Бен и се насочваше към оживената ресторантска част, вдясно от рецепцията. На вратата ги посрещаше строг и тържествен метрдотел. Животът в кънтри клуб „Касълбейн“ течеше в обичайното си русло. Събитията от предишната нощ сякаш не се бяха случили.

Миризмата на топла храна от ресторанта напомни на Бен, че не беше хапвал нищичко, откакто напусна Франция. Тръсна глава да прогони тази мисъл и продължи навътре във фоайето. Младата жена зад рецепцията намръщено го изглежда. Едва сега той обърна внимание на гостите около себе си, всички облечени в официални костюми и рокли. Перлените огърлици бяха навсякъде. Бен се обърна към Амал и установи, че той пасва на обстановката повече от добре със своето копирено поло и скъпо дизайнерско палто. След това се огледа в близкото огледало. От там го гледаше брадясал тип с разрошена коса, облечен в протъркано кожено яке, избелели джинси и военни ботуши, които никак не се връзваха с дрескода на отбраната публика. Наложил се да забие хладен и настоятелен поглед в лицето на младата жена. Тя побърза да отмести очи.

— Снощи бяхме ей там — прошепна Амал и махна към излъсканата двойна врата в лявата част на фоайето. — Бална зала или нещо подобно. Не си спомням много добре.

Значи е време да освежим паметта ти, помисли си Бен и се насочи към вратата. Рецепционистката отново го изглежда, но никой не направи опит да го спре. Вратата се плъзна встрани. Озоваха се в огромна празна зала със струпани в далечния край маси и тапицирани столове.

— Това е мястото — прошепна Амал и бавно се огледа. — Поне така мисля. Но всичко изглежда различно.

— Това ли е мястото или не? — изглежда го Бен, потиснал нетърпението си с цената на доста усилия. Даваше си сметка, че Амал е не по-малко объркан от него.

— Сигурен съм, че е това. Но са разчистили всичко. Сякаш за да изтрият всякакви спомени от предишната вечер. Полицията не трябва ли да забрани да се пипа каквото и да било? За събиране на доказателства или каквото там трябва...

— Ханрати — изръмжа Бен. — Но дай да не се занимаваме с него.

— Започвам да си спомням — промърмори с присвити очи Амал и наклони глава, сякаш да възстанови картината от предишната вечер. После се обърна и махна с ръка към широкото празно пространство в близост до вратата. — Там беше барът. — На лицето му се появи болезнена гримаса, която би трябвало да означава: *Колкото по-малко говорим за него, толкова по-добре*. — Срещу него беше експозицията, скрита зад голяма завеса. Вляво от нея имаше нещо като сцена с лекторска катедра и голям екран. От там произнесоха речите си Форсайт и другият човек.

— Какъв друг човек?

— Някакъв служител на компанията. Зърнах го само за миг, докато търсех Брук.

— Седял си на бара, така ли?

Амал въздъхна и кимна с глава.

— С гръб към всички?

Нова въздишка.

— Спомням си, че беше по-млад от Форсайт. Дребничък, с пясъчноруса коса. Форсайт го представи като... като някакъв мениджър. Шеф на екип водолази или нещо подобно. Казваше се... Не съм сигурен... Бакстър или може би Бейкър.

— Бътлър — поправи го Бен. Беше запомнил името от уебсайта на „Нептун Марийн Експлорейшън“. — Саймън Бътлър. В момента не се интересувам от него. А ти не бързай. Огледай се и виж какво още ще си спомниш. Нещо, което ти се е сторило необичайно или странно. Например някой, който се е въртял около Форсайт или поведението му е било неадекватно.

Бен беше принуден да признае пред себе си, че обикновените наблюдатели нямат никакъв шанс да забележат онова, което е лесно различимо за тренираното око. Особено онези от тях, които бързат да се закотвят на бара.

Амал продължаваше да се оглежда.

— Не знам — промърмори той. — Тук беше пълно с народ. Журналисти, фотографи... Не бях присъствал на подобно нещо. Нямах как да знам кое е странно и кое не. — Замълча за момент, после унило добави: — Но ако трябва да бъда честен, не обръщах

особено внимание. Бях прекалено зает да давя жалките си проблеми в джин с тоник. А през това време Брук... Бедната Брук... Какво се случи с нея, по дяволите? Вината е моя. Изцяло моя! — Той зарови пръсти в косата си и притисна клепачи с палци. Дишаше разпокъсано, сякаш всеки момент щеше да избухне в плач.

— Никой не те обвинява — поклати глава Бен. — Вземи се в ръце и се концентрирай. Иначе няма как да ми помогнеш! — Усети, че говори прекалено грубо и побърза да смекчи тона: — Искаш ли да отскочим до бара? Приличаш ми на човек, който се нуждае от едно питие.

— В никакъв случай! — тръсна глава Амал. — Кълна се, че никога повече няма да близна твърд алкохол!

Бен с мъка потисна собственото си желание да пресуши всички налични в заведението питиета. Не виждаше друг начин да забави темпото и да прогони натрапчивите мисли, които отказваха да напуснат главата му и заплашваха да го побъркат.

— Е, добре — кимна той и извади ключа на беемвето от джоба си. — Да се махаме от тук.

— В къщата за гости ли отиваме? — попита Амал, след като излязоха навън и тръгнаха към колата.

Бен стисна зъби. Желанието му за бързи действия оставаше все така силно.

— Още не — процеди той, натисна дистанционното и се настани зад волана. — Трябва да поговоря с някои хора.

— Какви хора?

— В „Карик Манър“.

— Но как ще го открием?

— В днешно време има едно нещо, наречено „Гугъл Мапс“. Мислех, че вие, писателите, се оправяте с тия работи.

— Аз не съм сред... — започна Амал, после седна на мястото си и затръшна вратата. — Всъщност няма значение.

Телефонът на Бен иззвъня, когато се намираха на пет-шест километра от кънтри клуб „Касълбейн“. Той го измъкна от джоба си и го включи, без да вдига крак от газта.

— Благодаря, че отговаряш на обаждането ми, Майк.

— Никакъв проблем, приятелю — отвърна грубият стържещ глас от другия край на линията. — Разбрах, че имаш неприятности, и много

съжалявам да го чуя. Но както и да е. Поразрових се и стигнах до информацията, която ти трябва. Но не казвай на никого, защото ще ми изпържат задника.

— Оценявам го — отвърна Бен. — Слушам те.

— Преди четири години „Нептун Марийн Експлорейшън“ е сключила застраховка за отвлечане и откуп със застрахователната агенция „Рочестър и Саундърс“. Най-вероятно е станало, след като са се разминали на косъм с нападение на сомалийски пирати в Аденския залив, където са провеждали операция по изваждането на някакъв потънал кораб. Или просто са решили да се застраховат за в бъдеще. Брокер по тази сделка е бил алчното копеле Рони Галоуей.

— Не го познавам. Какво е покритието?

— Дванайсет милиона. Мога само да ти кажа, че това са много пари.

— Наистина са много — кимна Бен. — Дължа ти услуга, Майк.

— Може би две. Желая ти късмет, приятелю.

Бен прекъсна връзката. Познаваше много добре „Рочестър и Саундърс“, макар и само като име. Оперираща от една стъклена кула в центъра на Лондон, тази агенция беше един от големите играчи в застраховането, предлагайки полици за отвлечане и откуп на високорискови корпоративни мениджъри, VIP персони и други потенциални обекти на посегателство по света.

Той отдавна знаеше, че отвлечането с цел откуп е процъфтяващ бизнес, при това не само за хората, които го практикуват, но и за онези, които предлагат защита срещу него. Много преди да се откаже от активна оперативна работа и да се премести във Франция, където основа „Льо Вал“, той беше получавал поръчки да преговаря от името на различни застрахователни компании, да поддържа контакт с похитителите с цел получаването на категорични доказателства за живота и здравето на техните жертви, а също и да направи всичко по силите си за тяхното бързо освобождаване.

От време на време се налагаше да използва и други средства — не чак толкова мирни, а още по-малко законни — за да постигне крайната си цел. В тези случаи застрахователните компании нямаха никакво участие. А официално и всички останали. Това беше същинската работа на Бен — да разреши проблемите с бързи и конкретни действия.

Голяма част от служителите в тези компании бяха бивши военни, а някои като Бен идваха направо от САС и други специализирани формирования. Например Майк Старки, който имаше двацет и две години стаж в Лондонската градска полиция, преди да избере друга кариера. Тези хора се познаваха отлично помежду си, пътищата им често се пресичаха по най-горещите точки на света, а нерядко и се сблъскваха един с друг в барове и нощни клубове, известни като свърталища на информатори и криминални типове от най-различен калибър. Тяхната общност беше странна, затворена и дори нелегална, тъй като в някои страни получаването на пари срещу освобождаването на похитени хора се смяташе за равнозначно на печалбата от самия акт на отвличането. Част от тези хора се съсипваха от постоянния стрес, други се озоваваха от погрешната страна на релсите, трети биваха убити или се превръщаха в мишени за похищение. А други просто се уморяваха от този начин на живот и сядаха зад бюрата.

Майк Старки беше от последните. Понастоящем запълваше една малка и безопасна ниша като брокер в Лондон, световната столица на отвличанията с цел откуп, и посредничеше между клиенти, които отчаяно се нуждаеха от полица срещу отвличане, и група застрахователи, чиято колективна печалба от тази дейност възлизаше на 150 милиона паунда годишно. Въпреки това тези хора бяха изключително стиснати и обикновено не приемаха да покрият дори пени от исканията за изплащане на полицата, които не бяха чак толкова рядко явление. Бизнесът процъфтяваше, а хората като Старки доволно плуваха на гребена на вълната.

Някои критици обясняваха космическата популярност на полиците с ужасяващите темпове, с които се разширяваше търговията с човешкото нещастие в световен мащаб, а застрахователите просто насърчаваха потенциалните похитители с нечувани досега финансови оферти. Едно мнение, с което Бен нямаше как да не се съгласи — разбира се, в личен план.

— Това ли беше обаяването, което очакваше? — попита Амал.

— Да — кимна Бен. — Един мой контакт в Лондон.

Амал изчака продължението, не го получи и подхвърли:

— Винаги ли си толкова открит и разговорлив?

— Аха — отвърна Бен. — Аз съм заклет бърбивец.

После натисна газта още по-яко.

В осем и двацет и седем вечерта колата на Бен и Амал спря на посипания с чакъл паркинг пред „Карик Манър“. Огромната внушителна сграда беше в края на частен път, изпълнен със завои. Входът беше ярко осветен.

Бен слезе от беемвето и веднага забеляза същия автомобил на Гарда, който беше видял на крайбрежния път. Минавайки покрай него, той докосна с пръсти предния капак и установи, че двигателят е още топъл.

— Ханрати — процеди той, обръщайки се към Амал.

— Там горе искрено се надявах, че виждам тоя тип за последен път — простена драматургът.

Входната врата на къщата се оказа отключена, а огромното фоайе зад нея — празно. Бен спря и се послуша. От една отворена врата в дъното на дългия коридор долитаха приглушени гласове и той тръгна нататък, следван от Амал. Гласовете се усилиха, насочвайки ги към друга врата. Бен предпазливо надникна.

Някогашната трапезария бе превърната във временен щаб на полицията. Вътре имаше най-малко петнайсет души, въздухът беше неприятно топъл и вонеше на изветряло кафе, пот и страх. Атмосферата беше напрегната. Хората крачеха напред-назад и си подхвърляха гневни реплики. Никой не обърна внимание на Бен и Амал.

В центъра на глъчката беше един телефон, поставен върху блестящата дълга маса. Поне половин дузина хора с костюми не отделяха поглед от него.

Бен разпозна няколко лица от уебсайта на „Нептун Марийн Експлорейшън“. Беше ясно, че компанията е изпратила в Ирландия голяма част от висшите си мениджъри. Един от тях, едър мъж с широки рамене и оплешивяваща глава, беше Джъстин Максвел. Довчера първи заместник на сър Роджър Форсайт, а днес най-старши ръководител на компанията, той явно не харесваше своите нови

отговорности. Беше опрял лакти на масата и не сваляше очи от телефона. Сякаш се надяваше да го подчини и да го накара да звънне единствено със силата на волята си.

Погледът на Бен се плъзна по наличната техника. Обикновен сплитер захранваше дигитално записващо устройство, оборудвано с допълнителни слушалки, които даваха възможност на полицията да слуша евентуалните обаждания на живо. До него имаше два лаптопа — единият за проследяване на всяко обаждане с помощта на GPS устройство, независимо дали е излъчено от джигесем с предплатена карта, или от стационарен телефон. Предназначението на другия беше да приема евентуалните имейли или видеоклипове на заложници с качулки и опрени до главите оръжия. В общи линии техниката беше доста оскъдна, но проблемът не беше в това.

Всъщност проблемите бяха два. При това фундаментални. Първият: отчитайки досегашното поведение на похитителите, те едва ли бяха от хората, които ще позволят да бъдат лесно проследени. В днешно време трябва да си идиот, за да отправиш искане за откуп по стационарен телефон, още по-малко пък по мобилен, който вече си използвал. Засичането на подобни обаждания е детска игра и по тази причина похитителите прибягват до един прост, но много ефикасен трик: просто подхвърлят използвания телефон в каросерията на някой тир, който отвежда полицията в точно обратната посока.

Вторият проблем беше далеч по-обезпокоителен, защото беше свързан с времето. Бен въздъхна и погледна часовника си.

Наближаваше осем и половина. Лошо.

Трети лаптоп беше отворен на една от страничните маси, заобиколена от група хора. На екрана му беше сайтът на Би Би Си Нюз, по който течеше новината с всички колоритни подробности: надупчения от куршуми ягуар, няколко кадъра на кьнтри клуб „Касълбейн“, кораба „Трайдънт“, собственост на НМЕ, плюс снимките на жертвите, подредени по значимост. Най-голямата беше на Форсайт, следвана от тези на Уоли Ландър и Саманта Шелдрейк. Най-отдолу беше добавена фотографията на Брук. Ченгетата бяха подбрали точно онази, която Брук беше подарила на Бен за включването ѝ в сайта на „Льо Вал“. След раздялата им Бен често я гледаше. Сега просто не можеше.

Ханрати и Кей Линч стояха в дъното на стаята. Никой от двамата не беше забелязал появата на Бен и Амал, защото вниманието им беше насочено към слаб мъж с пясъчноруса коса, който крещеше нещо. Бен го позна. Беше Саймън Бътлър, ръководителят на водолазния екип на „Нептун“. Човекът изглеждаше напълно разбит от стреса — бледо изпотено лице, зачервени очи, мокра от пот коса и риза. Говореше леко завалено, сякаш беше злоупотребил с някакъв алкохол.

— Защо Скотланд Ярд все още ги няма? — крещеше той. — Какво изобщо се случва тук?!

Ханрати обидено отвърна, че контактите с английската полиция са негова работа, че всичко е под контрол и че хората му отлично знаят какво правят. Линч мълчеше и гледаше в обувките си.

— Бен? — обади се един глас. — Бен Хоуп?

Бен се обърна и видя едно доста променено, но все още познато лице сред навалищата.

— Здравсти, Мат.

Мат Уебстър беше един от активните преговарящи по времето, когато Бен все още беше на редовна служба. Очевидно все още не беше решил да седне зад бюрото, въпреки че външният му вид подсказваше по-скоро обратното. Косата, която му беше останала, отдавна беше придобила сребрист цвят.

Стиснаха си ръцете и Бен набързо го запозна с Амал.

— Колко години не сме се виждали? — подхвърли Уебстър. — Шест?

— Седем — поправи го Бен. — В Лахор.

— Господи, Лахор! — поклати глава Уебстър. — Как да го забрави човек?

Преди седем години богат доктор с отлична частна практика в Кент на име Шезад беше сключил застраховка срещу отвличане с една от водещите компании в бранша, а след това беше заминал за Пакистан, за да посети близките си. Но малко след кацането си беше отвлечен от банда въоръжени мъже, които не си поплюваха. Искането за откуп дойде след броени дни, подхвърлено от движеща се с висока скорост кола в комплект с един от пръстите на краката му. След ДНК експертизата, която установи, че пръстът действително принадлежи на доктор Шезад, застрахователите изпаднаха в паника и изпратиха на

терена цял полк преговарящи, сред които бяха както Бен, така и Уебстър.

Преговорите вървяха сравнително добре, но в един момент пакистанската полиция успя да проследи телефона, който бяха използвали онези кретени, и реши да щурмува убежището им рано сутринта. С два БТР-а. При последвалата престрелка загинаха няколко униформени полицаи, но и цялата банда заедно с отвлечения доктор. Този инцидент беше само един от случаите, които убедиха Бен да не включва полицията при разследването на отвлечения, независимо в коя държава са станали.

— Значи си тук като представител на „Рочестър и Саундърс“ — подхвърли Бен.

— Да, заедно с колегата Дейв Хюз — отвърна Уебстър и махна към един мъж в другия край на стаята. После на лицето му се изписа учудване. — А ти какво правиш тук? Чух, че вече си в частния бизнес.

— Правилно си чул — кимна Бен. — Тук съм по лични причини. Заради Брук Марсел, с която...

Изречението остана недовършено.

— Не думай! — пребледня Уебстър. — Много съжалявам!

— Какво е положението, Мат? Все още няма контакт, нали?

Бен отгатна отговора още преди да довърши въпроса си. Един поглед към посърналите хора наоколо беше достатъчен, за да разбере това, за което беше дошъл.

— Нищичко — поклати глава Уебстър. — Нула.

Бен би могъл да го попита дали мисли това, което мисли и самият той, но нямаше смисъл. Видя го в очите на някогашния си колега.

Не каза нищо. Часът беше осем и трийсет и две. Той погледна към мълчаливия телефон. Джъстин Максвел продължаваше да го фиксира с поглед, без да мигне. В същия миг инспектор Ханрати, най-после успял да се освободи от гневния Саймън Бътлър, ги забеляза.

— Бедата идва — промърмори полугласно Амал, докато Ханрати заобикаляше дългата маса и се насочваше със стиснати юмруци към тях.

— Пак ли вие?! — изръмжа той. — Нали ти казах да стоиш настрана, Хоуп? Вратата е ей там!

— Защо не вървиш да се шибаш, Ханрати? — тихо попита Бен и закова поглед в очите му.

— Какво?! — пребледня полицаят. — Я повтори!

— Чу ме много добре — леко повиши тон Бен. — Разполагаш с три секунди да изчезнеш от погледа ми, преди да съм те изхвърлил през прозореца!

От другия край на стаята Кей Линч му хвърли красноречив поглед. „Нали те предупредих, че се държиш глупаво?“ — казваше той.

Нивото на глъчката спадна до полугласно мърморене, хората започнаха да се оглеждат. Очите на Ханрати сякаш щяха да изскочат от орбитите си. Трите секунди изтекоха. Той шумно преглътна и отстъпи крачка назад, подготвяйки се да отвърне на удара. Но Джъстин Максвел го изпревари.

— Някой ще бъде ли любезен да ми обясни кой е този джентълмен? — попита той.

— Аз го познавам — обади се Мат Уебстър. — И гарантирам сто процента за него.

Ханрати изригна в яростни протести.

— Ще ти го кажа по друг начин, приятелю — хладно го изгледа Уебстър. — Ако ти беше отвлечен, щеше да се молиш на Господ този човек да е на твоя страна!

— Моите уважения, сър, но си мисля, че той може да ни бъде полезен — обади се Линч, обръщайки се към Ханрати. — Просто защото има повече опит в тези неща, отколкото всички ние, взети заедно.

— В такъв случай не е зле да се представи — каза Максвел, спря с вдигната ръка Ханрати и погледна очаквателно Бен.

Бен по принцип не обичаше да говори за себе си и своето минало, но добре съзнаваше, че в някои случаи е полезно да разкрие малко повече от обикновено.

— Казвам се Бен Хоуп. Преди да стана консултант на свободна практика при някои... хм... кризисни ситуации, съм служил в специалните части на британската армия, където стигнах до чин майор. По време на службата си там съм участвал в повече от сто операции за спасяване на заложници — понякога като преговарящ, понякога по-директно. Тук съм заради доктор Брук Марсел.

— Разбирам — кимна Максвел. — Мога ли да попитам какви са отношенията ви с доктор Марсел?

— Това не ви влиза в работата — отсече Бен. — В момента всички в тази стая трябва да отчитат факта, че часовникът тиктака. Часът е осем и трийсет и три — приблизително двайсет и два часа и половина след похищението. От опит знам, че това е ужасно дълго време за очаквания първи контакт.

— Какво по-точно искате да кажете?

— Искам да кажа, че можете да останете тук колкото желаете и да зяпате онзи телефон, но според мен той няма да звъне скоро, а може би и никога.

Максуел го изглежда изпитателно. Очите му бяха блестящи и пронизващи.

— Не е ли възможно забавянето да е част от някаква стратегия? — попита той. — В смисъл че колкото по-дълго се пържим, толкова по-големи стават шансовете на похитителите да изтръгнат от нас това, което искат? Въпреки че ние сме готови да направим всичко възможно за освобождаването на сър Роджър и госпожица Шелдрейк... Разбира се, и това на доктор Марсел — добави след миг забавяне той.

— Признавам, че похитителите обичат да играят психологически игри — отвърна Бен. — Ние ги наричаме „голямото чакане“, което е истински кошмар за преговарящите, семействата на жертвите и всички останали, с изключение на застрахователите. Те както винаги искат да стискат парите си до последно. Похитителите често мълчат в продължение на дни, месеци и дори години. Целта им е да ви размекнат до такава степен, че да приемете условията им, каквито и да са те. — Замълча за момент, после натъртено добави: — Но не и преди да са осъществили задължителния първоначален контакт. Новините за инцидента вече трябва да са в интернет. Всеки момент ще започнат да се обаждат стотици мошеници с фалшиви искания. В повечето случаи похитителите искат пари. И настояват да ги получат максимално бързо. Не бива да очакваме, че ще продължават да се мотаят, когато на масата е сложена осемцифрена сума.

— Кой е споменавал нещо за осемцифрена сума? — присви очи Максвел.

— Дайте да не губим време — въздъхна Бен. — Знам, че вашата компания има застрахователна полица срещу отвлечане с цел откуп в

размер на дванайсет милиона паунда, издадена от компанията „Рочестър и Саундърс“. А след като аз го знам, бъдете сигурни, че и похитителите го знаят. Вече е достатъчно ясно, че нямате работа с аматьори.

— Откъде разполагате с тази информация? — пожела да узнае един от другите шефове на „Нептун“.

— От Рони Галоей — спокойно отвърна Бен.

Човекът почервения и гневно тръсна глава.

— Ах, това малко гадно... — започна той, но Максвел вдигна ръка.

— От всичко това стигам до заключението, че времето за искане на откуп е минало и заминало — подхвърли Бен. — Бъдете убеден, че това ми харесва не повече, отколкото на вас.

По челото на Максвел се появи дълбоки бръчки. Той извърна глава и изгледа поред Саймън Бътлър, Мат Уебстър и неговия колега. Бътлър си гризеше ноктите, без да съзнава, че го прави, а лицето на Уебстър оставаше непроницаемо.

— Мат ще се съгласи с мен — добави Бен.

— Наистина ли, господин Уебстър?

— Времето наистина напредва — отвърна с въздишка Уебстър. — Очаквах, че досега ще сме получили обаждането. Ако трябва да бъда откровен, ще добавя, че колкото повече напредва времето, толкова по-малки стават шансовете някой изобщо да се свърже с нас.

— Нещо не ми е ясно — промърмори Максвел. — Къде сме ние в цялата тази работа? Аз си мислех, че... Искам да кажа, че ако не става въпрос за откуп, какво всъщност се случва?

— Според мен трябва да направите преоценка на цялата ситуация — каза Бен. — Може би ще изскочат и други причини, поради които някой е решил да прибере вашия човек.

— Например?

— Доколкото ми е известно, съкровището на „Санта Тереза“ струва доста повече от дванайсет милиона.

— Какво намеквате? Че някой е използвал сила срещу сър Роджър, за да се добере до съкровището?

— Освен ако не е самият той.

В стаята се възцари смаяно мълчание. Изминаха няколко секунди преди Максвел да тръсне глава.

— Абсолютно изключено! — отсече той. — Освен това дори Роджър няма пълен достъп. Всеки един предмет, изваден от този кораб, се намира на сигурно място и под ключ.

— Може би има нещо друго — отвърна Бен. — Нещо, за което не знаем, за разлика от Форсайт.

— Това е само догадка — отсече Максвел.

— На този етап разполагаме само с догадки — отвърна Бен. — Със сигурност знаем едно: докато стоим тук и зяпаме телефона на оная маса, извършителят е някъде далече и си умира от смях.

— Е, и?

— Значи работата трябва да се свърши по трудния начин — рече Бен. — Трябва да открием и задържим престъпниците. Кое по принцип е работа на Ханрати. Отделен въпрос е дали той има качествата да я свърши.

— Няма да търпя повече! — изкрещя извън себе си Ханрати. — Не може някакъв непознат да се меси в разследването и да подхвърля някакви абсурдни обвинения! — Той насочи пръст към Бен. — А ти, Хоуп, можеш да се считаш за късметлия, че още не съм те арестувал за възпрепятстване на правосъдието и отправяне на заплахи към полицейски служител. Сержант, разкарай тоя тип от очите ми!

Линч се поколеба, но нямаше как да не изпълни заповедта на прекия си началник. Тя пристъпи към Бен, очите ѝ гледаха виновно.

— Я задръжте малко! — отново вдигна ръка Максвел. — Този имот е нает от „Нептун Марийн Експлорейшън“. Тук не е извършено престъпление и по тази причина вие, инспекторе, нямате право да гоните когото и да било. Господин Хоуп е добре дошъл, а аз очаквам от него всичко, което би ни помогнало да излезем от тази ужасна ситуация. — Той се обърна към Бен и добави: — Господин Хоуп, ще ви бъда безкрайно благодарен, ако ми позволите официално да прибегна до вашите услуги.

— Благодаря, но нямам интерес да бъда включен във ведомостите на компанията ви — поклати глава Бен. — Вече споменах, че съм тук по лични причини.

— Съжалявам да го чуя — повдигна рамене Максвел и му подаде една визитка. — Това тук е личният ми номер. Моля, обадете се, в случай че промените решението си.

Бен прибра картичката и се обърна към Линч.

— Няма нужда да ме изпрацате, сержант. Така и така си тръгвам.

— Какво ще правим сега? — попита Амал, когато излязоха навън и тръгнаха към колата.

— Не знам, Амал — въздъхна Бен. — В този момент наистина не знам какво да правя.

12

По обратния път към къщата за гости мълчаха през цялото време. Когато пристигнаха, Бен взе сака от задната седалка и последва Амал по стълбите. Госпожа Шенан не се виждаше никъде, но отгоре се чуваше работещ телевизор. Бен беше доволен, че не се налага да говори с когото и да било.

Амал го поведе към първия етаж, показва му стаята на Брук, а след това промърмори, че има нужда да остане сам. Влачейки крака като старец, той влезе в стаята си и затвори вратата.

Бен остана известно време в коридора, после протегна ръка и натисна бравата. Бавно бутна вратата, събра сили и влезе.

Тя не беше от жените, които прекаляват с парфюма, но въпреки това във въздуха се долавяше познатият свеж аромат, който го накара да се почувства странно дезориентиран и почти сигурен, че ще я види седнала на леглото. Но нея я нямаше там.

Разбира се, че я нямаше. Болезнената действителност се стовари върху него с нова сила. Връхлетя го умора.

Къде си, Брук?

Прииска му се да изкрещи на висок глас тези думи, но в момента можеше само да шепне.

Той свали сака от рамото си, съблече коженото яке и се огледа. Пътната чанта на Брук лежеше на пода до някакво кресло. Ципът не беше затворен. Очилата за четене с тънки рамки, които понякога използваше, бяха поставени на нощното шкафче. До тях лежеше разтворен роман на автор, който харесваше. Върху възглавницата се виждаше старателно сгънато долнище на екипа за бягане, което използваше за спане, редом с леко избелялото горнище на любимата ѝ пижама.

Сега, когато я нямаше, тези вещи изглеждаха неразделна част от нея. Бен протегна ръка и ги докосна. После се отдалечи от леглото и влезе в малката баня. На плота до мивката стояха част от вещите ѝ, които полицията не беше счела за нужно да прибере — тоалетна

чантичка, бурканче с крем за лице и още няколко дреболии, които му бяха познати от банята в „Льо Вал“ и апартамента ѝ в Ричмънд. Те излъчваха неповторимата топлина на нейното присъствие, което го караше да се чувства щастлив, че е жив.

Сега имаше единствено празнота.

Лицето ѝ беше пред очите му. Непрекъснато си спомняше последната им среща. Изпитваше дълбоко съжаление за глупавите спорове помежду им. Тя трябваше да е при него в „Льо Вал“, далече от всичките тези бъркотии. А може би той трябваше да бъде с нея тук, в Ирландия, вместо Амал. За да ѝ вдъхне сигурност, за да я защити.

Беше длъжен да вярва, че е жива. Мисълта за обратното беше просто непоносима.

Не трябва да бъде обратното. Не бива.

Бен погледна към овалното огледало. Почти не разпозна лицето, което го гледаше от там — бледо, изпито, с отчаян поглед. Гърдите му изведнъж се стегнаха от огнената топка на яростта. Всъщност не беше ярост, а нещо повече. Омраза. Дива омраза срещу онези, които бяха извършили това. Които я бяха отвлекли по този гаден начин. Ако я наранят... Ако ѝ сторят нещо... Замахна с юмрук и образът му в огледалото се разкри в ситната паяжина на пукнатините.

Парчетата стъкло изтракаха в мивката. Той погледна окървавените си кокалчета. Не изпитваше никаква болка. Сякаш някой я беше отстранил с ръка от физическото му тяло.

Къде си, Брук?

Бен избърса кръвта с къс тоалетна хартия, хвърли я в тоалетната, пусна водата и се върна в стаята. Изключи централното осветление и щракна нощната лампа. После клекна над сака си, дръпна ципа и започна да рови вътре. След малко извади плоска метална бутилка. Разклати я, сякаш да се увери, че вътре има достатъчно уиски, отпусна се на ръба на леглото и развинти стоманената капачка. Изпита желанието да изпие на един дъх по-голямата част от съдържанието, но се овладя навреме.

Не. Това не е начинът. Това няма да я върне. Завинти капачката и хвърли плоската бутилка обратно в сака.

После в главата му се появи ужасната мисъл, която го блъсна с такава сила, че ръката му отново посегна към бутилката.

Ако не става въпрос за откуп, защо е всичко това?, прозвуча в съзнанието му гласът на Джулиан Максвел.

А след това се появи и собственият му отговор, под формата на далечно ехо: *Трябва да направите преоценка на цялата ситуация... Трябва да вземете под внимание и други причини...*

Ами ако всички грешим? Ако възприемаме ситуацията по напълно погрешен начин? Аз, полицията, ръководството на компанията, Амал? Какво би се случило тогава? Ами ако изобщо не става въпрос за Роджър Форсайт? А мишената на похитителите е била съвсем друга?

Например Брук?

Тази мисъл беше толкова шокираща, че го накара да загуби ориентация. Но беше възможна. Налудничавя, но възможна. Форма на някакво отмъщение, насочено към него. Болно и извратено наказание за нещо, което беше извършил в миналото. Организирано от някой роднина на човек, когото беше убил или вкарал в затвора. Например брат на Джак Глас, ако изобщо имаше такъв? Или от някой от многобройните врагове, които си беше създавал през годините? Оцелял въпреки всичко и на свобода?

Но ако бе така, нима похитителят нямаше да пожелае да сподели истината с него просто за да му причини допълнителна мъка? Нямаше ли да го потърси в „Льо Вал“?

А може би са го направили, изведнъж си помисли той. Може би обаждането е дошло след отпътуването му. Може би в този миг телефонът в празната му къща звъни, може би самотният компютър вече сигнализира за постъпващ имейл.

Я се овладей!, гневно си заповяда той. Джеф е там и щеше да те предупреди, ако има нещо.

Но мисълта си остана. В комбинация с ужасните видения, които продължаваха да се въртят в главата му.

— Ще те открия, Брук — каза на глас той. — Ще те...

Гласът му заглъхна. Бен отпусна глава върху възглавницата на Брук и стисна дрехите ѝ. Като дете, което търси успокоение. Погледът му се замъгли, сълзите му започнаха да мокрят горнището на пижамата. Болката стана непоносима.

Остана свит върху леглото в продължение на почти цял час, забил поглед във вратата. Молеше се тя да се отвори, Брук да влезе и

да му се усмихне. Но времето течеше, а вратата си оставаше затворена. Той протегна ръка и изключи нощната лампа. Дълго остана неподвижен в мрака с широко отворени очи. После бавно потъна в неспокойна дрямка.

Когато се събуди, в стаята продължаваше да цари пълен мрак. Телефонът вибрираше в джоба на джинсите му. Той се надигна с разтуптяно сърце, запали лампата и грабна пулсиращия апарат. Това е той, обади се един глас в съзнанието му. Моментът на разплатата.

Но насреща нямаше никой. Никакъв тайнствен глас от миналото, който да придаде плът и кръв на най-ужасните му кошмари. Беше просто сигнал за постъпил есемес.

Текстът беше изпратен от Кей Линч. Сърцето му почти спря, когато прочете първите думи:

Мисля, че трябва да знаеш. Открихме трупове.

13

Според координатите в краткото съобщение мястото се намираше само на няколко километра от местопрестъплението, дълбоко в хълмистата вътрешност на националния парк „Гленвех“, в местност с котловини и езера, известна като Отровената долина.

От получаването на есемеса на Линч бяха изтекли два̀сет и седем изпълнени с напрежение минути. Оставаше само час до настъпването на зората, чиито алени пламъци щяха да обагрят заоблените хълмове. В последния момент Бен успя да зърне сините светлини на полицейските коли, които се появиха внезапно сред полегатите дъждовни струи. Скоси на спирачката. Беемвето поднесе и закова на сантиметри от бронята на последната от тях.

На тревистия склон, намиращ се на около петдесет метра от пътя, се виждаше самотна каменна постройка. Преди век или два тази примитивна структура е била използвана за овчарски заслон, но в днешно време очевидно се беше превърнала в убежище на скитници и наркомани.

Това беше мястото. От единственото прозорче струеше слаба светлина. Тъмни фигури, облечени в светлоотразителните якета на Гарда, влизаха и излизаха през тясната врата. По склона се беше проточил сноп дебели кабели, които изчезваха в големия ван на криминолозите — същия, който Бен вече познаваше от мястото на отвличането.

— Там вътре е Брук, нали? — прошепна Амал. Очите му бяха зачервени и подпухнали.

— Още не знаем това, Амал — процеди през зъби Бен.

До последния момент беше твърдо решен да не буди драматурга и да не го взема със себе си. А сега вече съжаляваше, че беше променил решението си.

— Но то е очевидно, аз го усещам! — проплака Амал. — О, боже!

Бен изключи двигателя и отвори вратата.

— Стой в колата! — заповяда той.

— Сигурно се шегуваш! Идвам с теб!

— Казах стой в проклетата кола! — свирепо просъска Бен.

Не знаеше какво има в постройката, но не искаше Амал да го вижда. Изскочи от беемвето и хукна по хлъзгавата пътека нагоре. Врата нямаше. Вместо нея тъмнееше само един правоъгълник от големи, покрити с мъх камъни. Той се втурна вътре. След дългата зима от пръстения под се излъчваше миризма на влага. Но имаше и друга, която беше по-силна от нея. Миризмата на смъртта.

Беше пълно с хора, които щъкаха напред-назад под светлината на ярки прожектори. Бяха тук най-много от четирийсет и пет минути, изчисли Бен. Той почти се сблъска с Кей Линч, която изглеждаше изтощена и адски бледа.

— Извинявай, че ти изпратих толкова кратко съобщение, но ми беше трудно да се откъсна от Ханрати — тихо рече тя.

— Къде са? — попита задъхано той.

Причината за напрегнатото му дишане не бяха петдесетте метра, които беше пробягал нагоре по хълма.

— Ей там — махна към далечния ъгъл Линч.

Бен напрегна поглед, но видя единствено гърбовете на криминолозите, които се бяха струпали над нещо. Или някого.

— Гледката не е от приятните. Сигурен ли си, че...

Бен вече я беше оставил зад себе си и си пробиваше път навътре. Когато разбута двамата униформени пред себе си и най-сетне видя онова, което изследваха криминолозите, сърцето му се беше качило в гърлото.

— Открил ги е някакъв фермер, който живее отвъд близкия хълм — обади се зад гърба му Линч. — Тръгнал да търси някаква загубена овца, но кучето му подушило кръвта и хукнало насам. В момента горкият човечец е в болницата, където докторите се опитват да го извадят от шока.

На пода бяха проснати телата на мъж и жена. Жената беше паднала по очи. Беше облечена със зелена жилетка върху червена рокля. Босите ѝ крака бяха неестествено подгънати, едната обувка липсваше. Синкавият цвят на кожата ѝ беше доказателство, че е мъртва от доста време. Дясната част на главата ѝ беше отнесена от куршум,

изстрелян от много близко състояние. Русата ѝ коса беше подгизнала от кръв, сред които белееха парченца мозък.

— Саманта Шелдрейк, личен асистент на Форсайт — каза Линч.

Главата на Бен се замая до такава степен, че се наложи да облегне гръб на каменната стена. Същевременно беше бесен за прекалено краткия есемес. Би могла да му спести изтезанията през последния половин час. Но странната смесица от облекчение и ужас му попречи да заговори. Няколко секунди по-късно дишането му постепенно се нормализира и той насочи вниманието си към втория труп.

Роджър Форсайт продължаваше да бъде разпознаваем благодарение на многобройните си снимки, въпреки че в смъртта изглеждаше доста по-различен. Може би защото тази смърт бе изключително страшна. Лицето му беше разкривено в агония и ужас. Зениците му бяха изцяло обърнати под клепачите и белите му очни ябълки гледаха в тавана. Огнестрелна рана липсваше. Форсайт беше умрял по друг начин. Много, много по-страшен.

Защото беше без ръце. Някой ги беше отсякъл на няколко сантиметра над китките и ги беше захвърлил на пода. От количеството кръв, оплискало каменните стени и попило в дрехите му, можеше да се съди, че това е било направено, докато все още е бил жив. Трупове не кървят толкова много.

По всичко личеше, че двойната ампутация е била извършена с нещо много тежко и много остро — най-вероятно брадва или касапски сатър. Шокът от подобна интервенция може да бъде фатален, но невинаги.

По времето на службата си в специалните части Бен беше виждал достатъчно оцелели нещастници без ръце и крака, станали жертва на военните извращения в редица африкански държави. Те бяха живото доказателство, че човешкият организъм е в състояние да издържи и най-бруталните актове на обезобразяване. По тази причина беше убеден, че не отсечените ръце са довели до смъртта на сър Роджър Форсайт. Затова се зае да изследва съпътстващите признаци — прокажено бледата кожа, гротескните отоци, увисналия от устата език. Изключителна болка, пълзяща мускулна парализа и асфиксия. Може би час до смъртта, може би два. Лош край. Извършителите на това

отвратително престъпление очевидно бяха искали този човек да страда. И го бяха постигнали.

— Бил е отровен — обяви Бен.

— В Отровената долина — мрачно се усмихна Линч. — На някой това му се е сторило добра шега. Май ще излезеш прав за цялата ни теория относно отвличането.

Но заедно с нея изчезваха и всякакви шансове за освобождаването на Брук по най-простия начин — като се плати откупът, който похитителите биха поискали за Форсайт. Дори ако се окажеше, че исканите пари за жените надвишават покритието на застраховката, Бен беше готов да продаде „Льо Вал“ и да стигне до просешка тояга, но да върне Брук жива и здрава.

За съжаление, и тази надежда умря. Вече беше сигурен, че тя също е мъртва. Тялото ѝ щеше да бъде намерено някъде другаде от случаен минувач. Това предстоеше да се случи през следващите часове, дни или седмици. Или пък, направила опит да избяга, в момента лежеше в някоя канавка, безпомощна и на крачка от смъртта.

Линч отгатна какво му минава през главата.

— Ще продължаваме да я търсим — прошепна тя. — От Дъблин вече пристигнаха кучетата следотърсачи. С тяхна помощ ще установим дали е била тук. Това все още не е краят.

Бен не отговори. Гледката на обезобразения Форсайт беше докоснала нещо, скрито дълбоко в съзнанието му. Все още не можеше да го формулира, въпреки че му беше на върха на езика, промъквайки се между страха, стреса и объркването, които замъгляваха мислите му. *Какво става тук, по дяволите?*

Миг преди отговорът да изплува в съзнанието му, в колибата прозвуча гневен мъжки глас. Същият, който сериозно беше започнал да го дразни. Ханрати най-после го беше забелязал.

— Не мога да повярвам! Кой е позволил на този тип да влиза тук? Линч! Ти ли му събщи?

Бен се обърна и излезе под дъжда, който продължаваше да се сипе навън. Беше станал още по-силен и по-студен, но той изобщо не усещаше водните струи, стичащи се по лицето, косата и дрехите му. Скърцайки със зъби, той направи последен опит да улови неясните спомени, които се мяркаха в съзнанието му. Какво, по дяволите, беше отключила гледката на отсечените ръце на Форсайт?

Амал очевидно го бе видял да излиза и побърза да отвори дясната врата на беемвето. Лампичката в купето за миг освети разтревоженото му лице.

— Е? — нервно подвикна той, очаквайки най-лошото.

Бен тръгна към него по калната пътека.

— Вътре има два трупа — събщи му той. — На Форсайт и асистентката му, но не и на Брук.

Напрежението се оттече от лицето на Амал. Той слезе от колата и затръшна вратата. Скъпото му палто бързо започна да подгизва от дъжда.

— Значи е жива! — възкликна той. — Искам да кажа, че това с другите е ужасно, но... Брук е жива, слава богу!

Бен не беше сигурен, че има за какво да благодарят на Бога.

— Трябва да е жива, нали? — подвикна Амал, забелязал изражението в очите му. — Това не е ли добра новина?

Бен не беше в състояние да сподели оптимизма му. Двамата едновременно се обърнаха към Кей Линч, която се спусна по пътеката и спря до колата.

— Благодарен съм ти, че ме уведоми, Кей — искрено рече Бен. Гневът му към нея беше отминал за броени минути.

— За съжаление, новините не бяха добри — отвърна с въздишка тя. — Страхувам се, че трябва да знаеш и нещо друго. В момента инспекторът разговаря със Скотланд Ярд. Настоява да бъде издадена заповед за обиск на жилището на доктор Марсел в Ричмънд.

— Какво?! — избухна Амал. — Защо?!

— Защото предвид развоя на събитията той е на мнение, че нейното изчезване е много подозрително. Вече изпрати патрулна кола в къщата за гости, която трябва да прибере личните ѝ вещи за по-детайлно изследване. Твърди, че не можем да си позволим да я оставим извън кръга на заподозрените.

— Значи е заподозряна, така ли?! — прогърмя Амал.

— Само не ми казвай, че си на едно мнение с Ханрати! — мрачно я изгледа Бен.

— Той е по-старши от мен. Нямам право на мнение. Или поне на такова, което ще има значение. Вече ти казах повече, отколкото трябва. Може да ме накажат.

— Това е безумие! — извика Амал. — Абсолютно кретенско поведение на най-високо ниво! Що за идиот може да...

— На ваше място бих говорила по-тихо — подхвърли Линч и надникна зад рамото му. — Ето го, идва...

Ханрати действително маршируваше надолу по калния склон.

— Виж ти, виж ти! — подхвърли той. — Забавляваме се, а? Странно, че вие двамата отново се появихте. — Изглежда мрачно Линч, а след това се завъртя, заби показалец в гърдите на Амал и изръмжа: — Ти, приятелю! — От устата му излетяха пръски слюнка, по шията му изпъкнаха малки венички: — Дано не ти минава през ума да отлетиш за родината си, която и да е тя! Ситуацията се промени. Вече можеш да се считащ за забъркан в тази история!

— По една случайност аз съм британски гражданин, приятелю! — натъртено отвърна Амал. — Моята родина е Англия! А ти май ме считащ за заподозрян, нали? Това вече е прекалено! Двамата с Брук пристигнахме тук, защото бяхме поканени на проклетото парти! И това е всичко. Още вчера направихме задълбочен анализ на ситуацията. А ти, вместо да си губиш времето с безумни обвинения, би трябвало да работиш, да те вземат мътните! Никога през живота си не съм виждал по-колосален задник!

— Амал! — обади се Бен и докосна лакътя му.

В очите на ченгето проблеснаха опасни пламъчета. Ако продължаваше по този начин, Амал като нищо можеше да се озове в някоя хубава малка килия. Бен се обърна към Ханрати и добави:

— Приятелят ми е доста разстроен. Ей сега ще си тръгнем.

— Радвам се да го чуя — изсумтя Ханрати.

Понечи да добави още нещо, но телефонът му иззвъня. Той им обърна гръб и направи няколко крачки обратно към колибата.

— Съжалявам — прошепна Линч, забелязала мрачния блясък в очите на Бен. — Не съм аз...

— Знам — глухо отвърна той.

— Ще ти звънна в момента, в който науча нещо ново — рече тя. — Но ти трябва да обещаеш, че ще стоиш настрана и ще оставиш разследването на нас.

— Обещавам — отвърна Бен.

Линч кимна и пое по стъпките на началника си.

— Невероятно! — продължаваше да фучи Амал, докато се качваха в колата. — Брук заподозряна! На какво основание?!

— Мисля, че е време да се прибереш у дома — заяви Бен.

Амал се обърна да го погледне. Лицето му изразяваше объркване и болка.

— Значи така, а? Без протести, без нищо! Как е възможно да приемаш глупостите на тоя Ханрати? След всичко, което ми наговори? Надявах се, че ще направиш нещо, защото имаш опит в тези работи!

— Тук вече не можем да направим нищо — отвърна Бен. — Всичко свърши.

— *Свърши ли?! — изригна Амал. — Сериозно ли говориш?*

— Отиваме да ти съберем багажа. След това ще те закарам до летището.

Амал опулено го гледаше, адамовата му ябълка подскачаше нагоре-надолу.

— Мислиш, че е мъртва, нали? — смотолеви той. — И затова се отказваш.

Бен не отговори. Запали двигателя и включи на задна.

— Защо не бъдеш откровен с мен? — продължаваше да го притиска Амал. — Кажй „да“, а после мълчи колкото искаш! Не издържам повече, казвам ти!

Той се отпусна в седалката. Бен приключи с маневрата и изкара колата на тесния път.

Пред къщата за гости завариха автомобил на Гарда. Двама униформени полицаи товареха в багажника личните вещи на Брук, запечатани в специални торбички за веществени доказателства. Изправена на вратата с обичайния халат и чехли, плус множество ролки на главата, госпожа Шенан беше изключително недоволна, че я бяха вдигнали от леглото толкова рано. Недоволството ѝ се усилваше от факта, че къщата ѝ бе подложена на щателен обиск от Гарда, сякаш бе свърталище на престъпници. Това без съмнение щеше да е основната тема на обсъждане от местните клюкарки за месеци напред. Амал направи безуспешен опит да ѝ обясни какво се случва, но бързо се отказа и отиде да си събере багажа.

Бен проследи с поглед отдалечаващата се полицейска кола, после влезе вътре да провери разписанието на полетите и да резервира място

на Амал за първия от тях до Лондон. Минути по-късно бяха в беемвето.

Докато пътуваха към летището, Амал не каза нито дума. Обърна се към Бен чак когато трябваше да се разделят.

— Виж какво... По принцип рядко говоря за това, но на практика имам известни фамилни връзки. Всъщност доста големи. Освен това разполагам със значителна сума лични средства. Продължавам да вярвам, че Брук е жива, и съм готов да направя всичко възможно за откриването ѝ. Наистина всичко, независимо какво ще ми струва това. Разбираш ли какво ти казвам?

— Разбирам — кимна Бен и му благодари. Остави го да стиска чантите си в ръце и тръгна обратно към колата.

Истината беше, че разкара Амал, защото не искаше да му се пречка. Вече знаеше какви ще бъдат следващите му стъпки, но за тази цел трябваше да бъде сам. Защото, докато стоеше под дъжда в Отровената долина и слушаше гневните изблици на Амал срещу Ханрати и Линч, внезапно си спомни.

След случилото се с Форсайт ситуацията рязко се промени. Нещата щяха да станат далеч по-грозни, отколкото бяха в момента.

Бен си даваше сметка, че няма смисъл да прекосява обратно границата с Република Ирландия. Защото вече беше там, където трябваше да бъде. Седнал зад кормилото на беемвето на летище „Дери“, той извади телефона си и набра един номер в Италия. След няколко секунди той чу познатия топъл глас, който при нормални обстоятелства неизменно го караше да се усмихва.

— Моля?

— Здравей, Мирела.

— Бен! — възкликна радостно тя. — Да не си решил отново да ни дойдеш на гости?

— Не точно.

— Какво има? — стана сериозна тя, усетила тревогата в гласа му.

— Трябва да поговоря с Бунзи, Мирела. Той там ли е?

— Сега ще го повикам — загрижено отвърна тя. Разнесе се потракване, сякаш беше оставила телефона на масата. После се разнесе приглушеният ѝ глас: — Арчибалд!

Бунзи позволяваше единствено на любимата си съпруга да го нарича с истинското му име. След още няколко секунди в мембраната прогърмя сърдитият му шотландски глас.

— Предполагам, че не следиш английските новини, нали? — попита Бен.

— Какво става?

Бен ясно си представи обветреното лице на своя стар приятел и загрижено присвитите му очи.

— Имам проблем, Бунзи.

Бунзи Маккълех имаше продължителен стаж като сержант в 22-ри отряд на Британските специални части. Внезапното му решение да напусне армията и да се премести в Южна Италия при жизнерадостната чернокоса неаполитанка, в която се бе влюбил до

полуда по време на един няколкодневен отпуск, беше тотална изненада за всички. Петдесет и девет годишният обрулен от многобройни битки ветеран най-после беше открил своя малък рай. Беше безкрайно доволен да обработва два-три хектара целуната от слънцето земя и да отглежда босилек и домати, които Мирела превръщаше в различни сосове и стерилизираше в буркани. Те бяха толкова вкусни, че местните ресторантчета буквално се биеха за тях.

Но щастливият и спокоен живот съвсем не беше размекнал Бунзи. Той все още криеше няколко коза в ръкава си — например малкия арсенал от военно оборудване, благодарение на който Бен успя да се измъкне от една сериозна ситуация в Рим преди година. А поради факта че за разлика от обикновените сили на британската армия специалните части винаги са били силно ангажирани в деликатни и обикновено секретни политически събития, той все още имаше достъп до важна и привилегирована информация, до която хора като инспектор Ханрати нямаше да се доберат и след хиляда години.

— Исусе Христе — изръмжа Бунзи след краткия разказ на Бен. — Имаш ли нужда от помощ?

Практичен както винаги. Бен знаеше, че само една негова дума щеше да е достатъчна. Бунзи беше готов да зареже всичко и да хване първия самолет за Ирландия.

— Просто искам да се уверя, че съм на правилния път — побърза да каже той. — Става въпрос за човек на име Форсайт. Роджър Форсайт. Било е преди моето време, но в главата ми звънят предупредителни звънчета.

— И в моята също, младежо. Само че става въпрос за големи шибани камбани. В ушите на някои хора те не са спрели да бият още от седемдесет и девета година. От Белфаст.

Бен кимна, но фактът, че предчувствията му са верни, не беше кой знае какво облекчение.

— Случаят с Лиъм Дойл.

— Май беше вторият ми урок в проклетата дупка — промърмори Бунзи. — А може би третият, когато откриха тялото на Дойл. Тези гадости се случваха постоянно, но обикновено им пръскаха мозъците, а не им отсичаха ръцете по тоя начин. Грозна работа.

— Около двацет сантиметра над китките?

— Със сатър — отвърна Бунзи. — Докато нещастникът още е бил жив.

— Точно като Форсайт.

— После го простреляли с деветмилиметров между очите и изхвърлили тялото в пущинака на Антрим. Така и не се разбра дали Дойл е бил член на ИРА, а слуховете за извършителите си останаха слухове. Много хора бяха убедени, че това не е почеркът на Ълстърската доброволческа армия или на някоя друга лоялистка формация, макар че, бог ми е свидетел, част от тези копелдаци бяха дори по-гадни от републиканците. Със сигурност някои кръгове бяха наясно кои са извършителите.

— А Форсайт?

— Роджър Форсайт — промърмори Бунзи. — Задръж така, докато го намеря в интернет. — Бен долови мекото почукване на клавиатурата. — Аха, ето го... „Марийн Експлорейшън“. — В мембраната прозвуча мрачно хихикане. — Значи с това се занимават бившите агенти на МИ5? Ровят за съкровища в морето? В Северна Ирландия също има много места за ровене. През онези години бяха закопани купища трупове, а твоят човек е знаел поне за половината от тях.

— Сигурен ли си, че Форсайт е бил агент на МИ5?

— Залагам си задника, Бен. Това лице съм го виждал и преди. Копелдаците като него бяха навсякъде. Освен това няколко пъти съм чувал името Форсайт.

— Трябват ми факти, Бунзи. А не размишления.

— Повярвай ми. Този беше затънал до шията във въпросните лайна.

Макар че това се беше случило десетина години преди Бен да постъпи в армията, той знаеше достатъчно за тази отвратителна глава от историята на Ълстър и скандалът около инцидента с Лиъм Дойл. На по-късен етап той беше засенчен от събитията, свързани с операция „Флавиус“ по времето на Тачър, когато специалните части разстреляха трима невъоръжени мъже в Гибралтар, заподозрени, че са членове на ИРА. Тогава възникнаха и първите подозрения за умишлено прикриване на престъпления и дезинформация от страна на правителството. А жестокото и садистично убийство на Лиъм Дойл продължи да генерира напрежение. Католиците републиканци бяха

убедени, че това брутално престъпление е извършено от британското разузнаване.

Бен знаеше всичко и за тежките последици от него. По онова време Северна Ирландия бе арена на необявена война между Великобритания и Америка, които активно доставяха нелегално оръжие и разузнавателна информация на поддържаните от тях страни в конфликта. От една страна, симпатизанти на републиканската кауза в редовете на ЦРУ снабдяваха своите хора с оръжие и информация за борба с врага. От друга, като част от сделката ФБР си затваряше очите за посещенията на членове на ИРА в Америка, където осъществяваха контакти със своите тайни поддръжници.

Британското правителство и МИ5 вършеха абсолютно същото и помагаха на другата страна, доставяйки оръжие, експлозиви и информация както на Армията за защита на Ълстър, така и на доброволческите отряди на Ълстър за борбата им срещу ИРА при мълчаливото съгласие на полицията и Кралската жандармерия в Северна Ирландия. И двете страни бяха виновни за дългия списък от най-различни извращения, които обаче не можеха да се сравняват с бруталното обезобразяване на Лиъм Дойл.

— Ще ти кажа какво съм чул, но абсолютно неофициално — рече Бунзи. — Един от подчинените на Форсайт в МИ5 провеждал секретна операция за доставка на оръжие за една от клетките на доброволческите отряди, когато внезапно бил ударен от формация на ИРА под ръководството на Лиъм Дойл. Напомням ти, че тази информация си остава непотвърдена. Още същия ден тялото на агента било изхвърлено от движеща се кола в района на гарата в Дунгивен. Скоро след това Лиъм Дойл бил отвлечен посред нощ от дома си и бил захвърлен в канавката с отсечени ръце. Говори се, че веднага след случилото се няколко момчета изхвърчали от МИ5, но официално разследване няма. Много хора искат смъртта на Форсайт. Особено един — Фъргъс, братът на Лиъм Дойл, който се заклел да отмъсти, дори издирването на убийците да отнеме остатъка от живота му.

— Фъргъс Дойл — промърмори Бен. Това име му беше познато.

— Изключително лоша репутация — добави Бунзи. — В сравнение с него „Касапите от Шанкил“ изглеждат като църковни хористи. Ако все още е жив, трябва да е доста стар, но със сигурност

си е същият изрод. Това не е нещо, с което можеш да се справиш сам, Бен. Обърни се към ченгетата, за бога!

— В никакъв случай — отсече Бен. — Благодаря ти, Бунзи. Пази се. — Той прекъсна разговора, преди старият му приятел да успее да каже каквото и да било.

Не би било съвсем вярно да се твърди, че Бен Хоуп обича Ирландия. Или поне не цялата. Например Белфаст — едно място, което беше решил да отбягва преди много, много години.

За пръв път се озова там едва двацетгодишен, броени месеци след като бе завършил курса по базова подготовка. Това беше първият му боен наряд като член на британските въоръжени сили. „Ела при нас, за да видиш света“, подканяше кампанията за набиране на доброволци, обещавайки практически всичко, с изключение на платените жрици по Шанкил Роуд. За последен път беше там няколко години по-късно — вече като офицер в специалните части, съвсем различен човек от неопитния младеж, когото бяха изпратили да патрулира из ужасните улици с пушка на рамо.

Като член на специалните части беше станал свидетел на последните прояви на Безредиците — период, отнел за четири десетилетия живота на над три хиляди ирландци, а също така и на много британски войници, чиято задача беше да държат под контрол тази взривоопасна ситуация.

Дали изобщо трябваше да бъдат там, беше въпрос, който Бен непрекъснато си задаваше. Но когато край ушите ти свирят куршуми, не можеш да мислиш за политика или етика. Малко след първото му приземяване в Кралската военновъздушна база „Алдъргроув“ като член на новосформирания отряд на специалните части, ракета на ИРА, изстреляна през границата, свали един хеликоптер на британската армия, уби пилота и рани тежко трима войници. Скоро след това двама колеги от взвода на Бен бяха надупчени от куршуми по време на престрелка с ИРА край селцето Капах в окръг Тайрън. После, след броени дни, армията влезе в престрелка с някакви типове, предприели дръзка, но глупава атака срещу местната железопътна гара. Бяха откраднали една тежка картечница и я бяха монтирали в каросерията на пикап. Отрядът на специалните части атакува паркинга пред някаква католическа църква, където хората на ИРА се прехвърляха в

предварително подготвен автомобил за бягство. Кратката, но кръвопролитна престрелка остави след себе си шест трупа, а Бен получи първото си сериозно нараняване.

И се започна. Чак до официалното примирие през 1997 г. Белфаст и околностите му бяха арена на безброй наказателни и контранаказателни акции, бомбени атаки и побоища, засади и убийства.

Ето защо Бен бе стигнал до заключението, че едва ли би искал да се върне точно в тази част на света. Но въпреки това беше тук и натискаше педала по посока на столицата, задминавайки всичко, което настигаше. Чистачките бяха включени на максимум, за да се справят с дъжда. Измина сто и десетте километра от Дери за по-малко от час, спирайки само да зареди, да се натъпче с кафе и да погълне поредния сандвич, предлаган в крайпътните заведения.

Още с навлизането си в града Бен обърна внимание на факта, че въпреки годините на мир и спокойствие по мокрите от дъжда улици се виждаха многобройните маркери на омразата, разделящи местното общество. Пътят, по който се придвижваше, го изведе до една от някогашните „линии на примирието“, обозначена с огромни кълба бодлива тел и укрепени портали, разделящи воюващите групи.

Това беше нещо като ирландски вариант на апартейда, тяхна собствена Берлинска стена. От стълбовете на уличните лампи в протестантските квартали висяха клюмнали под дъжда британски знамена, а в районите на католиците преобладаваха зелено-бяло-златистите трикольори на Ирландия. Страхът продължаваше да се усеща както някога. Липсваха единствено военните ленд ровъри, бронираните БТР-и и укрепените пропускателни пунктове, които преди години бяха най-голямата забележителност на града и околностите му.

Бен знаеше, че повечето от местните жители правят всичко възможно да обърнат гръб на миналото. Но много неща отказваха да се променят и си оставаха същите. Някои неща просто не можеха да се променят.

По обед успя да паркира срещу един пъб, наречен „Спининг Джени“, в западната част на града, една от крепостите на католицизма. Имаше причина да бъде тук. Преди време в това заведение се бяха

събирали някои от най-твърдите привърженици на ИРА. На пръв поглед положението изглеждаше същото, без никакви промени.

Той остана зад волана, измъкна телефона си и набра номера на Амал. Насреща обаче не вдигнаха и той остави съобщение, в което споменаваше, че е попаднал на следа и скоро пак ще му се обади. Нямаше смисъл Амал да знае, че въпросната следа води към хладнокръвен убиец на ИРА, който наскоро беше ликвидирал стар враг и по всичко личеше, че е в състояние да направи още куп поразии.

Изпрати съобщението, а след това влезе в интернет и потърси допълнителна информация за Фъргъс Дойл. От сведенията в мрежата стигна до заключението, че този човек беше стигнал върха на престъпната си кариера някъде през 1983 г., пет години след смъртта на брат си. Бунзи се оказа прав: престъпленията на „Касапите от Шанкил“, бандата лоялистки гангстери, отговорна за десетките убийства на невинни католици през 70-те и началото на 80-те, трудно можеха да се нарекат по-диви и кръвожадни от касапницата и жестокостите, приписвани на Дойл и неговите последователи.

Но докато „Касапите от Шанкил“ се оказаха достатъчно глупави или откровено тъпи, за да позволят да бъдат проследени и заловени един по един, да бъдат застреляни или хвърлени в затвора, Дойл беше успял да оцелее през всичките тези години. В началото на 90-те мрачната му популярност постепенно се стопи и изчезна. Дори в средите на терористите важеше правилото, според което всеки има своите петнайсет минути слава, преди да потъне в небитието.

Бен разгледа внимателно всички снимки, публикувани в мрежата. Приключи с тях едва когато беше абсолютно уверен, че ще познае от пръв поглед това грозно, подло и разкривено лице дори при наличието на бръчки и увиснала кожа, характерни за възрастта му днес — разбира се, ако все още беше жив. Очите на Фъргъс Дойл излъчваха злоба. Бен познаваше достатъчно добре тъмната страна на света, за да бъде сигурен в това, което злите мъже могат да направят на жените, попаднали в лапите им. Трофеи за лично забавление, пребити и многократно изнасилвани, преди да бъдат захвърлени в някоя канавка. Или пък дрогирани до безпомощно състояние, предлагащи тялото си срещу една доза, защото преди това са били продадени на някоя международна банда, занимаваща се с трафик на хора.

Фъргъс Дойл. Пет пари не даваше колко сбръчкано и състарено може да бъде лицето на този престъпник днес. С удоволствие би го надупчил с три куршума, ако не успееше да си върне Брук.

А може би и дори ако успееше.

Той прибра телефона, стисна зъби и направи три дълбоки вдишвания. После отвори вратата, излезе от беembeто, пресече улицата и се насочи към „Спининг Джени“.

Вътрешността на пъба беше тъмна и мрачна. Клиентите се изчерпваха с неколцината мъже на масата в дъното, приведени над халби гинес. Прозорците почти не пропускаха светлина, въздухът миришеше на застояла бира. И на цигарен дим. По пода бяха разпръснати фасове. Явно никой не си беше направил труда да почисти след поредния среднощен запой, когато дреболии като забраната за пушене на обществени места престават да имат значение. Това беше добре дошло за Бен, който се настани на бара и механично запали една от своите голоаз.

Барманът, едър мъжага на около трийсет, престана да лъска половинлитровата халба, която държеше в ръце, и му хвърли войнствен поглед.

— Тук не се пуши, приятелю.

— Ясно — кимна Бен и дръпна за пореден път от цигарата. — А уиски пие ли се? Искам едно двойно.

— С лед ли?

— Както дойде.

Чашата изтрака върху надрасканата повърхност на плота. Бен я грабна и я пресуши на един дъх. Алкохолът опари гърлото му и продължи надолу, принуждавайки го да си припомни, че не беше ял почти нищо през последните два дни. Поръча си още едно, но благодарумно поиска и пакетче чипс.

— Не съм те виждал тук — хладно подхвърли барманът, вероятно не само заради запалената цигара.

В заведения като „Спининг Джени“ клиентите с английски акцент автоматично се приемаха за врагове, независимо колко голяма сметка правеха. А когато човек като него влезеше в свърталище на републиканци, все едно че негър се появяваше на сборище на куклукс-клан. По тази причина Бен умишлено беше оставил сака си в колата. Присъствието на една толкова типична за армията вещ положително щеше да се приеме като червен флаг, развян пред очите

на бик. Или може би нахлупената барета с инициалите на специалните части. Бен не се вълнуваше особено от провокациите, но все пак трябваше да прекрачи прага, за да обясни какво го е довело тук.

Хвърли фаса на пода, закова тежък поглед в лицето на бармана и обяви:

— Търся един човек на име Дойл. Фъргъс Дойл.

Барманът се намръщи. Разговорът на масата в дъното бързо секна. В кръчмата се възцари дълбока тишина. Няколко души се обърнаха да го погледнат.

— Какво каза? — вдигна вежди барманът.

— Фъргъс Дойл — повтори Бен. — Трябва да го открия и реших, че твоето заведение е подходяща отправна точка.

— А мога ли да знам защо го търсиш? — попита с напрегнат глас едрият мъж.

— Предлагам да не започваме тази игра — намръщено го изгледа Бен.

— Какво общо имаш с Фъргъс Дойл?

— Искам да си поговоря с него.

— За какво?

— Не ти трябва да знаеш.

— Тук никога не е пил човек с това име — отсече барманът, направи кратка пауза и посочи чашата му. — Най-добре е да си изпиеш това и да отидеш да търсиш приятеля си на друго място.

— Не съм казал, че ми е приятел — отвърна Бен. — И ще изпия още едно.

Барманът опря лакти на бара, погледна през рамото на Бен към масата в дъното, а след това насочи вниманието си към него.

— Слушай ме внимателно, защото нямам намерение да повтарям — тихо, но настоятелно каза той. — Съветът ми е да си тръгнеш веднага, още преди да си си отворил пак устата.

— А защо?

— Защото, ако си я отвориш пак, ще имаш големи неприятности. На твоето място бих побързал да изчезна оттук.

— Тъкмо започна да ми става приятно — рече Бен.

— Давам ти съвет — сви рамене барманът. — Умният мъж ще се вслуша в него, а глупакът ще го игнорира.

— Още едно от същото — рече Бен и побутна празната си чаша към него.

— Погребението си е твое — промърмори барманът, напълни чашата му и побърза да се оттегли в другия край на бара.

В пъба се възцари гробна тишина. Пиячите в дъното мълчаливо се обърнаха към халбите си. Бен отпи от третото си уиски и сдъвка малко чипс, после вниманието му беше привлечено от мършав дребосък с късо подстригана посивяла коса, който извади телефона си и започна да набира текстово съобщение, използвайки двата си палеца едновременно. Разговорът около масата се възобнови. Барманът отново се залови да лъска чашите.

Малко преди Бен да довърши пакетчето с чипс, изпращачът на есемеса се надигна от масата, кимна на компанията и с енергична походка се насочи към вратата. Един от приятелите му се обърна за миг към бара, срещна погледа на Бен и побърза да отмести очи.

Не след дълго отвън спря някаква кола. Входната врата се отвори рязко и в кръчмата се появи сивокосият писател на есемеси, придружен от трима изключително яки типове, двойно по-едри от него. Всички бяха намръщени. Дребният кимна с брадичка по посока на бара, сякаш да каже „ето го“.

— Оттук поемаме ние — изръмжа мъжът в средата на тройката.

Беше прехвърлил петдесетте, висок около метър и деветдесет, с конструкция на мечка гризли. Наполовина лой, наполовина мускули, с черти на изгубил твърде много битки кикбоксър.

— Изчезвайте! — добави той на кльоцавия и махна с палец към вратата.

Пиячите светкавично довършиха изветрялата бира в халбите си и побързаха да последват приятеля си. Барманът изчезна в задната стаичка, решил, че сега му е времето да подреди документите си.

Тримата мъжаги се насочиха с тежка стъпка към бара и спряха в полукръг около Бен. Скръстени на гърдите ръце. Мрачни физиономии. Май все пак имам някакъв напредък, помисли си Бен.

После ги огледа по-внимателно. Винаги трябва да има лидер. В случая това очевидно беше мечката гризли с охлузените лапи. Обувките му бяха лъснати до блясък, но черното палто не беше достатъчно голямо, за да скрие шкембето му. Вляво от него стоеше тип с рокерско яке, който си беше чиста проба орангутан: късо

подстригана жълтеникава коса, дебели вежди и ръце, по-дълги от краката. Гангстер като по учебник, чакащ само една дума, за да се сбие. Мъжът отдясно беше с качулка и имаше вид на прегладнял вълк. Зализана назад мазна коса, неспокойни очи, хлътнали, надупчени от акне бузи и нервен тик, разкривяващ устните му.

— Фланаган — представи се лидерът, гледайки го със студен немигащ поглед. — Франк Фланаган. Може би си чувал за мен.

— Чувал съм — кимна Бен. — Не беше ли комик или нещо подобно?

— Много смешно — отвърна Фланаган, но лицето му остана безизразно. — След малко всички тук ще се посмеем, при това здравата. — Месестият му юмрук потъна в джоба на палтото и се появи обратно с едно блекбъри. — Току-що получих съобщение от мой приятел, който твърди, че някакъв тип разпитва за Фъргъс Дойл. — Името беше произнесено с нещо като трепетна почит, сякаш принадлежеше на светец. — Според приятеля ми този тип си ти!

Фланаган беше от онези хора, които си въобразяват, че не само имат дар слово, но и умеят да го използват за заплахи. Бен не беше в настроение да си губи времето, но реши засега да се включи в играта.

— Браво на приятеля ти — рече той. — Пиша му „отличен“.

— Страхувах се, че ще изтърсиш нещо подобно — отвърна Фланаган. — За твое собствено добро. Но защо човек като теб се появява тук и започва да разпитва за господин Дойл?

— Това си е между него и мен.

Кривата усмивка на Фланаган се разшири.

— Да речем, че в момента аз играя ролята на посредник — подхвърли той.

Бен спокойно издържа на погледа му.

— В такъв случай да речем, че той притежава нещо, което искам, а аз притежавам нещо, което може би ще представлява интерес за него. Предполагам, че го познаваш добре, нали?

— И още как — кимна мечокът. — Проблемът е там, че не познавам теб.

— Не виждаш ли, че е от шибаните войници? — обади се орангутанът.

— Не позна, маймуно — хладно отвърна Бен.

— Как ме нарече?!

— Няма начин да съм първият, който забелязва приликата.

— А пък ние разпознаваме гадните британски войници в момента, в който ги зърнем — намеси се гладният вълк и устната му помръдна от поредния тик. — Знаеш ли колко време сме ви гледали как насочвате автоматите си към всяка жена и всяко дете в Ълстър?

— Аз съм само човек, който е изгубил нещо — спокойно уточни Бен. — Ако Дойл ми помогне да си го върна, значи имаме бизнес.

— Ами ако господин Дойл не е склонен да прави бизнес с хора като теб? — попита Фланаган.

— В такъв случай господин Дойл ще трябва добре да си помисли.

Фланаган трепна в шеговита демонстрация на гняв.

— Това прозвуча като заплаха! — обяви той и се обърна към обещания орангутан. — На теб не ти ли прозвуча като заплаха, Шон?

— Точно така ми прозвуча, Франк — изръмжа онзи, без да сваля очи от Бен.

— Много съм разочарован — въздъхна Фланаган. — Надявах се да разрешим проблема по приятелски начин, но виждам, че ще трябва да го направим по трудния.

— Избор, достоен за съжаление — обяви с равен глас Бен.

— Не и за нас — отвърна Фланаган и протегна месестата си длан. — Скалпел, Гари.

Вълкът бръкна под якето, измъкна един щик и му го подаде. Фланаган бавно го измъкна от канията. Двайсетина сантиметра острие от закалена стомана — едно от милионите средства за убиване, произведени за армиите на различни страни, което може да се купи за никакви пари и да бъде хвърлено без съжаление, когато свърши работа.

— А сега си размърдай задника — изръмжа Фланаган и посочи с щика задния изход.

— Отиваме ли някъде? — попита Бен.

Устата на Гари се разтегли в поредния тик, а очите му нервно пробягаха по лицата на колегите му.

— Момчета! Няма ли да изчакаме и останалите?

— За какво са ни? — хладно попита Фланаган.

— Патлакът е у Джон.

— Не ни трябва патлак, за да се погрижим за това лайно! — изръмжа Фланаган. После направи знак на двамата си помощници,

които сграбчиха Бен за ръцете.

Той не оказа съпротива, защото щикът изглеждаше остър, а върхът му се поклащаше на сантиметри от гърлото му. Нападателяте го смъкнаха от бара и го повлякоха към задния изход.

От вратата се излизаше на малка уличка. От тесния проход, който я свързваше с главната улица, духаше студен и влажен вятър и носеше изсъхнали листа и боклуци. Фланаган побутна Бен в обратна посока.

— Колата е натам — обади се Гари и махна към улицата.

— Не ни трябва кола — отвърна шефът на групата. — Първо ще поразходим нашия човек да се запознае с обстановката, а после ще му покажем какво се случва с устатите типове като него, които задават прекалено много въпроси.

— Какво ще кажеш за това, войниче? — попита Шон.

— Ще кажа, че допускате грешка — отвърна Бен. — Но все още имате време да я поправите.

— Няма да си толкова нафукан, когато черният ти дроб увисне навън — изръмжа Фланаган и леко го мушна в гърба с острието на щика. После направи пауза, сякаш очакваше Бен да изпадне в паника. Когато това не се случи, той добави: — Можех да те изкормя още в кръчмата, но не ми се щеше хората да чистят след теб.

— Много разумно от твоя страна — рече Бен. — Не е зле да помислиш и за тая клечка за зъби, която си опрял в гърба ми. Предупреждавам те, че много ще боли, когато докторите започнат да я вадят от задника ти.

— Какви ги дрънка тоя скапаняк, мамка му? — учуди се Шон.

— Аз продължавам да мисля, че трябваше да изчакаме и останалите — мрачно рече Гари.

— Ще бъдат тук всеки момент — увери го Фланаган. — Навреме, за да помогнат при изхвърлянето на това копеле на боклука. — Той махна към контейнера на колела в края на уличката, преливащ от торби. Редом с него се виждаха още няколко метални кофи с ръждясали капаци. — Е, това е достатъчно — добави той, сграбчи Бен за яката и го залепи за близката стена. Пръстите му побеляха върху ръкохватката на щика. — След две секунди ще си мъртъв. Ако имаш да казваш нещо, сега е моментът да го направиш!

— Заколи го като прасе, Франк! — възбудено подвикна Шон.

Фланаган пое дълбоко въздух. Очите му проблеснаха от прилив на енергия, ръката с ножа се стрелна към гърдите на жертвата.

Реакцията на Бен беше светкавична. Разнесе се остро металическо стържене. Вместо гърдите на Бен острието прониза тънък стоманен лист. Очите на Фланаган се разшириха от смайване и се заковаха върху кръглия капак, който Бен беше грабнал от кофата за смет наблизко, използвайки го като щит. Острият връх на щика и сто и трийсет килограма мускулна сила зад него с лекота го пробиха. Още преди Фланаган да осъзнае какво се случва, Бен рязко завъртя импровизирания щит, изтръгвайки заедно с него и оръжието.

В следващия миг капакът се стрелна обратно към смаяния престъпник.

Стоманената дръжка бе предназначена да придържа щика към дулото на пушката, но тежестта я превръщаше в доста солидно оръжие. Тя улучи устата на Фланаган, разкъса устните и продължи седем-осем сантиметра навътре, преди Бен да дръпне капака обратно заедно с щика.

Фланаган издаде пронизителен вик, политна назад и вдигна ръце към устата си. Между пръстите му бликна кръв, на асфалта изтракаха червено-бели късчета от натрошените му зъби.

Бен заби ръба на капака в основата на носа му — достатъчно силно, за да го просне по гръб.

— Ти беше прав, Фланаган — задъхано подхвърли той. — Защо онези добри хора в „Спининг Джени“ да чистят мръсотията ти?

Точно според очакванията му Шон атакува пръв. Той измъкна сгъваема палка от вътрешния джоб на якето си, тръсна я да се разгъне и полетя напред, издавайки грозен вик. Бен избягна удара, препъна го и биячът се заби със страшна сила в близката стена. Горната част на черепа му влезе в директно съприкосновение с тухлите и изтрещя като зелка, разцепена от дървен чук.

Още преди безчувственото тяло на Шон да се свлече на земята, в ръката на Гари се появи наточена отвертка, която се стрелна към гърлото на Бен. Той отскочи встрани и му нанесе саблен удар с ръба на дланта си. Разнесе се остро пропукване и китката на Гари увисна. Отвертката изтрака на асфалта. Бен заби лакът в слънчевия сплит на

бандита и въздухът шумно напусна дробовете му. После го сграбчи за мазната коса и го засили към земята с лицето надолу.

И Гари излезе от строя. Тялото му рухна на асфалта и остана там. Бен го прескочи и тръгна към Фланаган, който беше успял да се надигне. Устата на едрият мъж се беше превърнала в червена дупка. Изтичащата от нея кръв цапаше ризата му. Закрепил се горе-долу в изправено положение, той обърна гръб на Бен и се запрепъва към главната улица.

Бен нямаше нищо против да го пусне, но не веднага.

— Върни се обратно, Фланаган — повика го той. — Имам нужда от готиния ти телефон, защото очаквам обаждане от господаря ти. Трябва да се разберем как ще получа това, което искам.

— Майната ти! — изкрещя през рамо Фланаган и хукна да бяга.

Бен вдигна капака от земята, измъкна щика и го хвана за острието с палец и показалец. Стоманената халка в долния му край го правеше труден за хвърляне, но той добре знаеше, че при това упражнение е важна не тежестта, а точната преценка на разстоянието и броят на завъртанията във въздуха. Бен замахна. Острието проблесна във въздуха и се заби в лявото бедро на Фланаган, който се просна по очи и започна да вие от болка, правейки безуспешни опити да докопа оръжието и да го измъкне от тялото си.

Бен се приближи до него и понечи да каже нещо, но в същия миг се разнесе грохот на автомобилен двигател и остро скърцане на спирачки. Ванът поднесе и спря в началото на алеята, отрязвайки евентуалния му път за бягство.

Вратите се отвориха. От предната изскочиха трима души, още толкова от задната. Всички с изключение на един бяха въоръжени с бейзболни бухалки и мачете. Последният размахваше полуавтоматичен пистолет. Зад колата се появи още един мъж, който водеше едър и свиреп на вид доберман на метална верига.

— Хванете го! — извика на пресекулки Фланаган, който продължаваше да лежи на асфалта. — Убийте мръсното копеле!

Трима некадърни кретени с един нож бяха едно, но тези насреща несъмнено бяха друга работа, прецени Бен. Доста години го делиха от времената, когато щеше да се хвърли срещу подобна армия, без много да му мисли. Но сега беше остарял и помъдрял, освен това трябваше да се погрижи и за Брук. Ако тя все още е жива, едва ли ще има

някаква полза от размазаното му тяло, в което за всеки случай щеше да има най-малко два куршума. Той се обърна и побягна обратно по уличката, подминавайки кофите за боклук и сгърчените фигури на Шон и Гари. От двете му страни се редяха залостени врати и счупени прозорци, заковани с нашарени от графити дъски. Зад гърба му се разнесоха гневни викове, придружени от тропот на крака. Пуснат ли кучето, всичко ще приключи много бързо, помисли си той.

После изведнъж се озова в лабиринт от пасажи, които водеха в различни посоки между къщите. В напукания цимент бяха забити метални колчета, вероятно за да попречат на местните хлапета да надуват моторите си из тесните алеи. Пред очите му се появи разклонение. Без да губи нито секунда, той се втурна надясно, а след няколко метра зави наляво, където почти се сблъска с голяма строителна платформа, блокираща почти цялата широчина на пасажа. Върху нея бяха струпани части от стари скелета, колове за огради и най-различни отпадъци. Непосредствено зад платформата имаше някаква врата. Жилището вероятно беше необитаемо, съдейки по дебелиите дъски, заковани върху нея, и обраслите с бурени стъпала.

Тропотът зад гърба му се приближаваше. Преследваха го двама, а може би трима мъже. Останалите явно бяха поели в друга посока, с надеждата да го пресрещнат. Кучето не се чуваше. Вероятно беше с втората група.

Бен се плъзна покрай платформата, мушна се във входа и притисна гръб в дебелиите дъски. Зад ъгъла изскочиха двама мъже. Единият беше въоръжен с огромно мачете, другият държеше пистолет.

— Продължавай! — дрезгаво подвикна той на по-младия си колега. — Не може да е отишъл далече.

Двамата профучаха рамо до рамо покрай платформата. Никой от тях не разполагаше с време, за да регистрира неясната сянка, която изскочи срещу тях. Разнесе се глух тътен, който отекна между високите стени. Двамата преследвачи литнаха във въздуха. Отлепили се едновременно от настилката, краката им безпомощно заритаха в празното пространство, а телата им се стовариха на цимента.

Бен отлепи гръб от вратата. Дългият метален кол, част от някогашно скеле, продължаваше да трепти в ръцете му. Ударът, който бе нанесъл с него, освободи огромната енергия и гняв, които се бяха трупали в гърдите му през последните два дни. Той го захвърли

встрани и прибра оръжията на изпадналите в несвяст бандити. Мачетето не го впечатли и той побърза да го метне през близката ограда. Другото оръжие беше автоматичен колт 45-и калибър, доста издраскан и олющен. Вероятно част от оръжейните доставки на ЦРУ по време на Безредиците. И очевидно използван интензивно след това. Беше напълно зареден — шест патрона в пълнителя и един в цевта. Бен го пъкна в колана си.

— Може би ти си въпросният Джон — подхвърли той на досегашния му собственик.

Беше си спомнил думите на Гари. Машинално изчисли, че разполага с десетина секунди преди появата на останалите. Премести безчувствените тела до близкото колче, опря ги в седнало положение от двете му страни и сръчно завърза ръцете им около него, използвайки парче бодлива тел, което измъкна от купчината отпадъци. Това беше груба и набързо свършена работа, но те нямаше как да се освободят, без да оставят половината от кожата си по ръждивите бодли. После, отброявайки секундите, използва парчета от дрехите им като импровизирани кърпи, с които им запуши устите. Плесна няколко пъти с ръце, за да се почисти от прахта, и се приведе над тях.

— Не мърдайте оттук, скоро се връщам.

Измъкна колта от колана си, вдигна предпазителя. Миг по-късно се появиха останалите четирима. Зърнали оръжието в ръката му, те се заковаха на място. Доберманът оголи зъби и започна да се дърпа на веригата си.

Бен зае стойка за стрелба в средата на уличката и се прицели в кучето.

— Ако сега пуснете Фидо, довечера ще трябва да организирате погребението му — предупреди той.

Четиримата го гледаха, без да помръднат. Водачът стискаше здраво веригата. Бен остана доволен от това поведение. Той много обичаше кучета — включително и онези, които бяха готови да го разкъсат на парчета. Не би искал мозъкът на добермана да оплиска цялата алея.

— Къде е Фъргъс Дойл? — попита той.

— Кой си ти, да те вземат мътните? — избоботи единият от мъжете.

Бен беше убеден, че няма какво повече да измъкне от тези типове. Притежанието на пистолета автоматично поставяше Джон на високо място в тяхната йерархия. А той вече нямаше друг избор, освен да отговаря на въпросите му. Бен беше изгубил достатъчно време с останалите горили или обикновени биячи.

Майната му, рече си той и пристъпи към най-ефективния начин за разчистване на палубата. Колтът затреця в ръцете му. Един, втори, трети изстрел. Отначало насочени леко вляво от групичката, а след това вдясно. Едрокалибрените куршуми рикошираха в стените, засипвайки преследвачите му с облачета прах и късчета мазилка. Изпаднали в ужас, те се пръснаха като пилци. Водачът на добермана отчаяно дърпаше веригата на побеснялото куче.

Бен свали оръжието. Пищенето в ушите не му попречи да чуе тропота на бягащите крака, последван от рев на двигател и пронизително свирене на гуми. Обърна се и тръгна обратно към пленниците си.

Те не бяха помръднали. Онзи, когото наричаха Джон, се оказа около трийсет и пет годишен тип с безлично лице. По-младият — пъпчив хлапак на не повече от деветнайсет, бе успял да сдъвче по-голямата част от парцала в устата си. И двамата се бореха да се освободят от бодливата тел. Спряха да го правят едва когато Бен се изправи над тях, и вдигнаха очи да го погледнат.

Той пъкна колта обратно в колана си и приклегна.

— Сега ме слушайте внимателно. Ако вие двамата искате довечера да се приберете у дома, а не в моргата, трябва да ми кажете къде мога да намеря Фъргъс Дойл. Кой ще започне пръв? Може би ти, Джон?

Посегна да издърпа парцала от устата на мъжа, но в същия миг усети някакъв натиск в тила си.

Причинен от грубия допир на студено дуло.

При неочакван развой на събитията като този се реагира по два начина. Бен не се замисли дълго за първия от тях, защото завъртането с цел избиване на оръжието от ръцете на опонента не е добра идея, особено когато току-що си чул как петлето отскача назад с остро изщракване. Човек не може да се хвърли встрани, за да избегне куршума — както го прави, когато някой кретен го напада с щик.

Вторият начин е да останеш абсолютно неподвижен с надеждата, че през следващите няколко секунди няма да се случи нищо фатално.

Бен замръзна на място.

— Хвърли пищова — заповяда женски глас. Принадлежеше на млада жена и дори би могъл да звучи приятно, ако беше казал нещо друго. — Опитах ли някой номер, оръжието в ръцете ми ще гръмне и ще отнесе скапаната ти глава!

Бен бавно плъзна ръка към колана, хвана колта с палец и показалец и го хвърли пред себе си. Той шумно изтрака на цимента.

— А сега се изправи. Бавно и внимателно.

Дулото остана притиснато в тила му, докато изпълняваше заповедта. Моментът за резки движения все още не беше настъпил.

— Обърни се — дойде следващата заповед.

Натискът в тила му изчезна и жената отстъпи две крачки назад. Бен внимателно се подчини и се обърна към нея. Беше точно толкова млада, колкото звучеше гласът ѝ. Двайсет и една, най-много двайсет и две, слаба и жилава, с хубаво лице и дълга разрошена черна коса. Малко приличаше на циганка. Тъмните ѝ очи го наблюдаваха, без да мигнат, над дулото на револвера магнум 357, който изглеждаше прекалено голям за нея. Стискаше го с две ръце. Бен можеше да види патроните с усилен гилзи, подредени в барабана. От това разстояние просто нямаше как да пропусне. А изстреляният куршум щеше да пробие в него дупка, достатъчно голяма, за да влезе юмрук, облечен в боксьорска ръкавица.

— Вдигни скапаните си ръце над главата! — заповяда тя.

Сега, когато бяха лице в лице, в гласа ѝ се появи остра нотка, която можеше да означава и притеснение. Може би за пръв път ѝ се случва да насочи заредено оръжие срещу жив човек, помисли си Бен.

— Знам как се използва това нещо — сякаш отгатна мислите му тя.

— Силно се надявам да е така — отвърна Бен, докато вдигаше ръце.

— Надяваш се, а? — сви устни тя.

— Не искаме произвеждането на случаен изстрел, нали? — отвърна той. — Тези револвери се отличават с изключително лек спусък.

— Кой си ти? — рязко попита тя. — И какво искаш от Фъргъс Дойл?

— Вече казах на онези момчета, че търся нещо.

— Какво нещо?

— По-скоро някой. Жена, която изчезна и за която съм много загрижен. Ако Дойл я държи, бих искал да обсъдя проблема с него. По мъжки, лично.

Тя се намръщи, очите ѝ внимателно го опипваха.

— Какъв всъщност е проблемът?

В гласа ѝ прозвуча подозрение.

— Откуп — отвърна Бен. — В смисъл на пари. Ако той ми я върне, мога да му предложа нещо в замяна.

Преди няколко месеца беше поискал застрахователна оценка на „Льо Вал“, която възлезе на малко над 1,9 милиона евро. Това беше всичко, което притежаваше на този свят. Вече беше решил, че е готов да го даде за освобождаването на Брук.

Младата жена мълчеше и го гледаше. Очевидно обмисляше това, което беше чула. После някъде зад къщите се появи вой на сирени, който бързо се усилваше. Май полицията на Белфаст вече обръщаше повече внимание на стрелбата по улиците с оръжие 45-и калибър.

— Как се казваш? — попита той.

— Тара — отвърна след миг колебание тя. — Тара Макнатън.

— Ако ще гърмиш с този револвер, Тара, трябва да го направиш преди появата на полицията. И за двама ни не е добре да ни спипат в това положение.

Младата жена погледна през рамо. Нямахме време за опити да ѝ отнеме оръжието.

— Окей — кимна тя, очевидно взела решение. — Ще те заведем при Фъргъс Дойл, след като толкова много искаш да го видиш. Насам — махна с револвера тя.

— А какво ще правим с тези твои приятели? — попита Бен и погледна към двамата нещастници, които все още правеха усилия да се освободят от колчето и мучаха през напъханите в устите им парцали.

— Не са ми приятели — поклати глава тя.

Бен учудено я погледна, но сега не беше време да обсъждат подробностите. Полицейските сирени ставаха все по-силни. Той тръгна напред. Тара го последва, а дулото на револвера продължаваше да бъде заковано между плешките му.

Появата на първата полицейска кола беше придружена от скърцане на спирачки, напрегнати гласове и приглушени разговори по служебната радиостанция. Тара го насочи към началото на тесен пасаж, който вървеше покрай грозни къщи с порутени огради в продължение на стотина метра, преди да се влее в друга тясна уличка. На двайсетина метра по-нататък беше паркиран сребрист джип хонда. Наоколо не се виждаха хора.

— Това е моята кола — обади се Тара. — Ти ще караш.

Бен отвори шофьорската врата, докато тя продължаваше да го държи на мушка. Личеше, че няма богат опит в подобни ситуации, но в замяна на това беше доста предпазлива. Ако му беше подхвърлила ключа, преди да влязат в колата, той би могъл да потегли без нея. Но тя благоразумно изчака да влязат и двамата и едва тогава му го подаде.

— Ще караш внимателно и ще спазваш ограниченията на скоростта. И без номера, защото ще стрелям!

Бен запали двигателя и потегли. Следвайки инструкциите ѝ, най-после се измъкна от лабиринта тесни улички и излезе на главния път. Малко по-късно се разминаха с полицейските коли, които летяха към мястото на стрелбата с включени сирени. Ченгетата са като осите — ако човек не обръща внимание на присъствието им, има голям шанс да го оставят на мира. Бен караше с постоянна скорост и успя да мине покрай патрулките, без никой дори да го погледне.

Няколко минути по-късно вече напускаха Белфаст. Отново заваля. Подминаха указателните табели за Дромор и Банбридж.

— Продължавай все направо — обади се от задната седалка Тара. Няколко минути по-късно дойде следващата заповед: — На първата пряка вдясно. — Бен напусна главния път и измина няколко километра по тесни селски пътища. — След онези дървета в далечината има врата.

Вратата се оказа в началото на неравен път, който свършваше пред стара ферма, видяла и по-добри времена.

— Пристигнахме — обади се Тара. — Спри пред онзи хамбар и ми върни ключа. Така... А сега слизай.

Бен изпълни разпорежданията, слезе от колата и се огледа. Почти очакваше да бъде посрещнат от група мрачни типове с рязани пушки и пистолети начело с Фланаган — ако беше успял да се качи в онзи ван. С кървяща уста и жаден за отмъщение.

Наоколо беше абсолютно пусто. Над занемарените стопански постройки и старата къща тегнеше тежка тишина. Бен беше озадачен, но не каза нищо. Тара слезе от колата. Държеше револвера с дулото надолу, но продължаваше да го наблюдава внимателно.

— Към къщата — заповяда тя.

После го накара да изчака на безопасно разстояние, докато отключи вратата, и му направи знак да влезе пръв. Вратата издаде пронизително скърцане.

Обзавеждането беше оскъдно, а стените не бяха боядисвани от поне петдесет години. В замяна на това беше чисто и подредено. Тара го насочи към ламинираната врата в дъното на тесен коридор, зад която долитаха звуците на включен телевизор. Помещението зад нея се оказа малка дневна, полутъмна заради пердетата на прозорците. Младата жена му кимна да влиза.

Единственият обитател на стаята беше седнал в стар фотьойл с изтъркани облегалки за ръцете, полуосветен от телевизионния екран и слабата настолна лампа със зацапан абажур. Беше много стар и изобщо не реагира на появата им. Седеше със затворени очи, а от полуотворената му уста се проточваше гъста слюнка. Сплъстена и разрошена бяла коса, изсъхнало тяло под дрехи, които изглеждаха несменяни от години.

В първия момент Бен реши, че е мъртъв, но после забеляза лекото повдигане и отпускане на мършавите му гърди. Масата зад гърба му беше задръстена от флакони и шишенца с лекарства.

Тара пристъпи към телевизора и го изключи. После издърпа една салфетка от кутията на масата и внимателно почисти слюнката от брадичката на стареца.

— Това е той — прошепна на Бен тя. — Моят чичо Фъргъс Дойл.

Бен вдигна глава да я погледне и веднага разбра, че казва истината. Револверът беше със спуснато петле и сочеше в пода. Той направи крачка напред, внимавайки да не събуди стареца, а след това огледа купищата лекарства на масата. Взе една рецепта, полускрита между флаконите, и я вдигна срещу светлината. Върху нея беше изписано името Фъргъс Р. Дойл заедно с датата на раждането му.

— Сега доволен ли си? — подхвърли Тара.

Бен остави рецептата на мястото ѝ и се наведе над стареца. Под мрежата от бръчки действително се очертаваше онова грозно и заплашително лице, което вече познаваше от снимките, проучени порано вечерта. Спящият в стола старец без съмнение беше Дойл. На практика той все още нямаше седемдесет, но изглеждаше на деветдесет. Бен не знаеше от каква болест страда, но тя беше нанесла ужасни поражения. Съдейки по количеството болкоуспокоителни на масата, можеше да заключи, че този човек изпитва ужасни болки.

— Ясно — промърмори той и бавно кимна с глава.

— Сам виждаш, че е абсолютно безобиден — добави Тара. — Глупаво е да се мисли, че този човек може да причини зло на когото и да било. Няма начин да ти е отнел нещо. Виждаш го, нали?

Зад стола на стареца имаше претъпкана с книги лавица. Сред тях имаше няколко издания на тема множествена склероза, сред които и „Възстановяване след удар: Наръчник на пациента“. Но болшинството от материалите за четене на Дойл се състоеше от евангелистка литература. Съседният бюфет беше покрит с памфлети и листовки, сред които се виждаше протъркано издание на Библията, облепено с тиксо.

— Не искам да го будим — прошепна Тара и махна към вратата. — Ела, ще поговорим в другата стая.

Другата стая се оказа тясна кухничка. Масата беше от синя пластмаса, а линолеумът на пода беше напукан и на вълни. Но всичко беше чисто и подредено.

— Идвам тук да го наглеждам — поясни Тара. — Два пъти седмично го посещава медицинска сестра, но аз имам грижата за почистването и всичко останало, включително и за осигуряването на нормална храна.

— Какво се е случило с него? — попита Бен, който все още опитваше да разбере накъде вървят нещата.

— Диагнозата множествена склероза му е поставена още преди петнайсет години. А преди шест получи удар. Оттогава насам не прави нищо друго, освен да седи на стола и да гледа телевизия. Но според мен едва ли разбира много от това, което тече на екрана.

Бен запази мълчание.

— Знам, че в миналото е бил лош човек — продължи момичето. — Ама наистина лош. Чувала съм какви ли не истории. Но сега вече не е такъв. Бях съвсем малка, когато той загърби насилието и откри Бог. Моля те да ми повярваш. Сега не би убил дори муха. Той е мой чичо и аз го обичам.

— Очаквах съвсем различна история от човек, който допреди малко беше насочил смит и уесън в гърдите ми — подхвърли Бен.

Тара погледна револвера, който държеше в ръка, щракна барабана и изсипа в шепата си всичките шест патрона. После ги напъха в джоба на джинсите си. Празното оръжие шумно изтрака на масата.

— Някога, преди много години, е бил негов — поясни тя. — Открих го между вещите му, докато чистех. През цялото време се страхувах, че някой ще дойде да го потърси. За уреждане на сметки или просто да се сложи край на старите истории. Постепенно осъзнах, че той има нужда от закрила. Можеш да ми повярваш, че веднага научавам за всеки, който прояви интерес към чичо Фърг. Днес ми се обади Майкъл О'Рурк, барманът в „Спининг Джени“. Той ме предупреди, че се е появил човек, който си пъха носа и задава въпроси. Веднага тръгнах натам, а по пътя чух изстрелите.

— По всичко личи, че не само ти се грижиш за безопасността на чичо си — отбеляза Бен.

— Ако си забъркал някаква каша в кръчмата, това си е твоя работа — сви рамене тя. — Но се чудя какво си очаквал, когато влизаш в пъб като „Спининг Джени“ и започваш да задаваш въпроси? Това е Белфаст. Тук миналото никога няма да умре. Тези хора продължават да

мислят, че се бият за някаква кауза. За тях Фъргъс Дойл е легенда. Те не виждат това, което виждам аз. Не го познават така, както го познавам аз. Те са просто каубои, които обаче нямат вина, че и след сто години в Ълстър няма да има мир. Вината е на твоите сънародници. Англичаните сложиха началото на тази ужасна бъркотия.

— Аз съм наполовина ирландец — поклати глава Бен. — Казвам ти го за информация.

— И какво от това? — презрително изсумтя момичето. — Медал ли очакваш?

— Благодаря ти, че ме доведе тук, Тара.

— Можех и да те гръмна. Готова съм да убия всеки, който се опита да му причини зло.

— Оценявам го.

— И все още мога да го направя.

— Оценявам и това.

— Но аз не искам нищо подобно — тъжно рече тя. — Искам да се сложи край и хората да проумеят, че Фъргъс Дойл е само един нещастен болен старец, който трябва да бъде оставен на спокойствие, за да почине в мир. Което ще се случи съвсем скоро. — Очите ѝ се насълзиха. — Исках да го видиш, за да разбереш колко си грешал.

Бен замълча.

— Зная и за жената, която е изчезнала — промълви след известно време Тара. — Имаше предаване по телевизията. Това има ли нещо общо с онзи търсач на съкровища? Форсайт, или както там му беше името?

— Точно така — кимна Бен. — Роджър Форсайт.

— По телевизията съобщиха, че в колата с него е имало жени. Тя е била една от тях, нали? И нея ли са отвлели?

Бен отново кимна.

— А ти много я обичаш — внезапно рече момичето. — Изписано е на лицето ти. Съпруга или приятелка?

— Беше — отвърна с въздишка Бен. — Разделихме се.

— Надявам се да я откриеш. Надявам се да е жива и здрава. Наистина.

— Аз също се надявам — отвърна той. — Благодаря ти, Тара. Ти си най-сладкото момиче, насочвало револвер в главата ми.

Тя се усмихна тъжно.

— Дори не знам как ти е името.
— Няма значение.
— Предполагам, че трябва да те върна обратно в града.
— Ще ти бъда благодарен, ако ми помогнеш да стигна до колата си. Нямам време за губене.
— Къде ще отидеш?
— Още не знам — призна той. Едва сега започваше да разбира как се чувства човек, чиято единствена надежда се стопява буквално пред очите му.
— Нали няма да кажеш на никого? — попита тя. — Имам предвид мястото, където е чичо Фъргъс. В случай че някой...
— Жива душа няма да разбере!

Когато стигнаха при колата на Бен, полицията отдавна беше напуснала мястото на стрелбата. В момента най-вероятно разпитваха двамата нещастници, които беше зарязал вързани в уличката. Но те нямаха никаква представа за самоличността му.

Тара каза нещо за довиждане, което дори не достигна до съзнанието му. Седнал зад волана на беемвето, той просто гледаше как хондата изчезва в далечината. После остана сам. С депресиращата мисъл, че пътят под краката му изведнъж беше свършил. Никога не беше се чувствал толкова самотен, мрачен и отчаян.

Часът беше 2:38 следобед. От отвличането на Брук бяха изтекли четирийсет часа и трийсет и три минути.

Надеждата му да я види отново бързо се стопяваше.

— Слизай, кучко!

Събитията се развиваха с главозамайваща бързина. Някакъв мъж я сграбчи с железните си ръце и я свали от колата. Нетрепващото дуло на пистолета му бе на няколко сантиметра от лицето ѝ. И тримата бяха набутани в задната част на вана, който се огласи от хлиповете и молбите на Сам. Вратите се затръшнаха, автомобилът потегли. Пътуването се оказа истински ад.

— Вън! Всички вън!

Още оръжия, с чиято помощ ги изкараха от вана и ги поведоха по затревения склон към някаква мрачна постройка. Вътре имаше странно ехо. Миришеше на страх и влажна пръст. Сам продължаваше да хълца. Изведнъж блесна ярка светлина, която я накара да премигне. Усещаше присъствието на мъже около тях, но светлината ѝ пречеше да различи нещо повече от неясни сенки.

Особено една, която стоеше на крачка от прожектора. Висока и солидна сянка на мъж, който я наблюдаваше с настойчиво любопитство.

После сянката проговори, но не на Брук, а на Форсайт.

— Куфарчето, моля. — Английският му беше ясен и стегнат, прекалено перфектен, за да бъде роден. Какъв беше този акцент? Със сигурност не европейски.

— Вече ви казах, че не се продава — отвърна Форсайт, почти успял да придаде нужната твърдост на гласа си.

Заслепена от ярката светлина, Брук си помисли, че вижда как високата сянка прави знак на един от хората си. Писъците на Сам станаха пронизителни, но после изведнъж се стопиха в оглушителната експлозия.

Безжизненото тяло на Сам, проснато на земята. Тотално вцепенение от шока. Още викове. Яростта в гласа на Форсайт се превърна в ужас. Неколцина мъже го сграбчиха за ръцете и го повалиха на колене. Блясъкът на острие. „Не! Моля ви, не!“, закрещя

той. Мъжете притиснаха дясната му ръка в пода, острието проблесна във въздуха. Ужасно хрущене на отсечена кост, нечовешки вой на болка. Ръката, държаща куфарчето, отхвъркна на пода. Стоманената верижка остана да виси от китката.

После се случи същото и с лявата ръка. Животинските викове на Форсайт отекнаха в стените.

Брук усети дулото, опряно в главата ѝ. Вече знаеше, че и нейната съдба ще бъде същата. Стоеше и чакаше... Чакаше... Изстрелът, който ще я запрати на пода редом със Сам.

После прозвуча гласът на високия мъж.

— Тази не — заповяда той. — Тази ми трябва.

Тази ми трябва...

Събуди се рязко. Дишането ѝ беше ускорено, тялото ѝ плуваше в пот. Примигна няколко пъти, тотално дезориентирана от реалността на кошмара. Кошмар, който със сигурност щеше да остане в съзнанието ѝ, докато е жива.

Състояние, което най-вероятно нямаше да продължи дълго.

Объркването постепенно се стопи и тя осъзна, че лежи в масивно легло, оградено от балдахин. Копринени завивки галеха тялото ѝ. Тя ги отметна встрани и забеляза, че е облечена в копринена нощница, която виждаше за пръв път в живота си и която едва ли би избрала сама.

Потръпна при мисълта, че някой я беше събличал.

Изправи се в леглото. Чувстваше се замаяна, в устата ѝ имаше горчив вкус. Знаеше на какво се дължи това. Онзи, който я беше вкарал тук и свалил дрехите ѝ, заменяйки ги с проклетата нощница, я беше дрогирал. „Мръсници“, прошепна тя, после стисна устни. Някой можеше да я чуе.

Спусна краката си от леглото и стъпи на пода. Усети хлад. Отнякъде долиташе тихият шепот на климатик, миришеше на цветя. Върху малката масичка до леглото беше поставена чаша с вода, а до нея проблясваше тънката златна верижка, която някой беше свалил от шията ѝ. Какво става, по дяволите?

Понечи да се отдалечи от леглото, но краката ѝ се подгънаха. Това бяха последиците от дрогата. Колко време я бяха държали упоена

тези мръсници? Какво бяха вършили с нея, докато е била под въздействието на дрогата? Обзе я безсилен гняв.

В стаята цареше полумрак, нарушаван единствено от тънък слънчев лъч, проникващ през затворените капаци на прозореца. Брук понечи да ги отвори, но те се оказаха метални, а задействането им явно ставаше по електрически път. Огледа се, но никъде не видя контактен ключ или нещо подобно. Включи настолната лампа и се огледа.

За пръв път виждаше толкова просторна спалня. Навсякъде имаше цветя. Многобройни вази с нежни орхидеи, изящни хеликонии и още куп екзотични растения, за чиито названия можеше само да предполага. Въздухът тежеше от сладкия им аромат. Мебелите бяха старинни, а подът беше покрит с бели мраморни плочи, прорязани от синкави нишки. Върху изящната маса лежаха няколко книги, куп модни списания и няколко компактдиска с класическа музика.

Похитителите явно бяха помислили и за забавленията ѝ. Тя гневно блъсна купчините на пода и преобърна масата. От усилието ѝ се зави свят.

В двата противоположни края на спалнята имаше бели врати. Опитвайки се да върви в права линия, Брук се добра до едната от тях и рязко я отвори. Зад нея имаше огромна, луксозно обзаведена баня. Въздухът миришеше на лавандула, а рафтовете край една от стените бяха отрупани с абсурдни количества козметични продукти и парфюми. Дори поставката за тоалетна хартия е със златно покритие, отбеляза тя. Страхотно.

Обърна се, прекоси спалнята в обратна посока и бутна другата врата. Озова се в нещо като дневна, оборудвана със същите метални капаци на прозорците като спалнята — без никакви видими начини за тяхното управление. Брук включи осветлението.

Стаята беше обзаведена като дневната на луксозен петзвезден хотел. Плюшени кресла и дивани, дебели персийски килими, маслени платна в рамки по стените. На единия страничен шкаф имаше голяма купа с плодове, плато с изтънчени хапки и лимонов сок с лед в кристална гарафа. Някой се беше погрижил за всичко това още преди събуждането ѝ. Погледът ѝ се спря на старинния часовник върху мраморния плот над камината. Стрелките му показваха осем и четирийсет. Най-вероятно сутринта, помисли си тя. От колко време бе тук?

В дъното на дневната имаше широка двойна врата, която, естествено, се оказа заключена. Брук заблъска с юмруци по нея и започна да вика. Не получи никакъв отговор. Изтича към най-близкия прозорец и отново потърси ключ за металните капаци. Изглежда, че нищо не беше в състояние да ги отвори. Но тя грабна тежката настолна лампа от близкия бюфет, смъкна абажура и дръпна шнура от контакта. Използвайки масивната бронзова стойка като оръжие, тя започна да блъска капака с всичка сила. В крайна сметка той се откачи от рамката и рухна в краката ѝ.

Стаята се изпълни с ослепителна златиста светлина. Брук сложи ръка над очите си и надникна навън.

Ахна, но не защото видя наскоро боядисаната черна решетка от другата страна на дебелилото стъкло, а заради великолепната панорама, която се разкри пред очите ѝ.

— О, господи!

Със сигурност не беше в Ирландия. Нито пък в Лондон. Никога през живота си не беше виждала подобно място.

Отвъд скупчените в периметъра на висока каменна ограда бели къщички, градини, хангари и пътеки се простираше величествената джунгла, достигаща чак до хоризонта. В изумително синьото небе се рееха големи пъстри птици, много по-пъстри от цветята в спалнята. Една от тях се плъзна надолу и кацна на покрива на съседната сграда, на петнайсетина метра от прозореца. Птицата прибра широките си жълто-червени крила и задраска по теракотените плочки към парченце мях в ъгъла, което клъвна с огромния си клюн. Беше папагал макао.

— Аз съм в Южна Америка — промърмори невярващо Брук.

21

Бен продължаваше да шофира. Не знаеше къде отива, нямаше планове. Движението напред беше единственият начин да се спаси от отчаянието, което заплашваше да го погълне.

А беше толкова сигурен, че е попаднал на вярната следа! Като хищник, който кръжи над набелязаната жертва, фокусиран единствено върху това, което му предстои да направи. Сега това му се струваше смешно, патетично и напълно безполезно.

Зает с рутинните действия да държи колата на пътя, той правеше неимоверни усилия да подреди обърканите си мисли. Дори не се надяваше да бъде осенен от внезапно прозрение. В един момент си спомни, че пушенето стимулира мисленето, и запали една голоаз, но вкусът в устата му се оказа изключително противен — сякаш да му напомни, че вече няма право на това малко удоволствие. Изхвърли цигарата през прозореца и вдигна стъклото.

Телефонът му иззвъня след близо час. Наложил се да използва цялата си енергия, за да вдигне.

— Обажда се Кей Линч — прозвуча познатият глас в мембраната. — Как я караш?

— А ти как мислиш? — промърмори той.

— Не ми звучиш добре.

— Ще ти прозвуча далеч по-добре, ако ми кажеш, че сте я открили.

— Много бих искала, Бен. Но продължаваме да я търсим.

— Докато Ханрати свири отбой — въздъхна той.

— Няма да свири отбой. А дори и да го направи, аз ще продължа, повярвай ми.

— Аз също.

— Вече говорихме по този въпрос, нали? — смени тона тя. — Къде си в момента?

— Ами... — Изобщо не знаеше къде се намира. — Пътувам...

— Във Франция, надявам се.

— Не. Още съм в Ирландия.

— Ти си изтощен, Бен. Нищо повече не можеш да направиш. Иди си у дома и се опитай да си починеш. Иначе просто ще рухнеш.

— Затова ли ми се обаждаш? — попита с внезапно пробудил се гняв той. — Да ме посъветваш да се откажа и да се прибера у дома?

— Обаждам ти се, защото обещах да те държа в течение — отвърна Линч. — Случи се нещо, което трябва да знаеш. Признавам, че е малко необичайно.

— Слушам те — изправи гръб той.

— Но да си остане само между нас, окей? Ако го споделиш с Ханрати или някой друг, ще ме изхвърлят от работа!

— Само между нас — кимна Бен.

— Слушай ме добре — бързо започна Линч. — Тази сутрин на разсъмване изпратихме със самолет телата на Форсайт и Саманта Шелдрейк за аутопсия в Дъблин, тъй като тук не разполагаме с достатъчно добри условия. Лабораторията работи по тях още от седем сутринта. Цял ден чаках някаква информация, но едва преди няколко минути получихме доклада им по факса. В момента е пред мен.

В слушалката се разнесе шумолене на хартия, после Линч продължи:

— При Шелдрейк няма изненади. Всичко е такова, каквото го видяхме. Единичен изстрел от едрокалибрен пистолет в главата с фатални последици. Не е имала никакъв шанс. Закъснението при изпращането на заключението на патолога е заради Форсайт. Почти цял ден са се опитвали да разберат каква е отровата, която го е убила. В крайна сметка са установили, че става въпрос за изключително рядка субстанция. Разполагам с подробен химически анализ и цял списък съставки. Серотонин, петнуклео... — Запъна се, после въздъхна: — Извинявай, но нямам достатъчно познания, за да разгадая тези медицински термини. Чета ти направо от факса: петнуклеотидаза, фосфодиестераза и така нататък, все в този дух... Още ли си там?

— Слушам те.

— Първата от тях, серотонинът, причинява непоносима болка. Другите две са ензими, причиняващи разкъсване на тъканите, типично за отравянията, причинени от ужилване на скат. Причина за смъртта е катастрофално ускорена некроза на сърдечната тъкан, изразена в разкъсване на дясното предсърдие и фатална тампонада на сърдечния

мускул. Чакай да погледна какво означава това. Аха... Внезапно и масивно събиране на кръв или течности.

— Чакай малко — сбърчи чело Бен. — Не каза ли току-що, че Форсайт е бил умъртвен с отрова на скат?

— Да, колкото и странно да звучи това. Току-що им звъннах да проверя дали наистина е така и говорих лично с експерта, извършил тестовите. Слава богу, че има хора като тези химици. Човекът каза, че е работил осем часа без прекъсване и че за пръв път вижда подобно нещо. Иначе е сто процента сигурен, че това е източникът. При това не става въпрос за обикновена риба скат, а за една уникална сладководна разновидност, която се въди единствено в Южна Америка, по-точно в Амазонка. Данните са били потвърдени от катедра „Зоология“ на Тринити Колидж в Дъблин.

— Амазонка, значи — присви очи Бен.

— Шантава работа — въздъхна Линч. — Тук все пак е Ирландия, за бога! Но има и още нещо: патолозите са открили малко желязно ключе в стомаха на Форсайт. Било е там за кратко време, а нараняванията по гърлото предполагат, че е било набързо погълнато малко преди смъртта му. Според нас го е направил веднага след отвличането, още докато са превозвали жертвите.

— Какъв вид е това ключе?

— За белезници, както сочат изследванията. Но не от универсалните, които отключват всички белезници. По-скоро прилича на някаква специална изработка. Не знаем какво да мислим за него.

Умът на Бен работеше на максимални обороти. Това го принуди да отбие встрани, защото имаше реална опасност да катастрофира. Спря на банкета и изключи двигателя.

Май щеше да се окаже, че отсичането на ръцете на Форсайт не е проява на отмъщение нито от страна на бивши членове на ИРА, нито на когото е да било друг.

— Носил е нещо, заключено за китката си — рече на глас той. — Най-вероятно куфарче. Похитителите са искали именно него, а Форсайт го е знаел. Глътнал е ключето, за да не могат да го свалят от китката му. Вероятно не е имал представа на какво са способни тези хора, за да се докопат до него.

— В началото и аз си помислих така — промърмори със съмнение в гласа Линч. — Но защо тогава са отсекли и двете му ръце,

а не само тази с куфарчето, или каквото там е носел?

Очевидният отговор беше колкото прост, толкова и коравосърдечен.

— За да ни заблудят — отвърна Бен. И тук нещата бяха проработили добре за тях — както в повечето случаи, когато похитителите подхвърлят телефона в някой пресичащ страната камион, а ченгетата хукват след него.

— Това е само догадка, при това с малка степен на вероятност — отвърна Линч. — Ние дори не знаем дали Форсайт наистина е носел нещо със себе си.

— Ако го е закопчал на излизане от кьнтри клуба, някой може да го е видял — подхвърли Бен.

— Нашите служители вече разпитаха целия персонал, който е бил на работа онази вечер.

— Всички до един?

— Абсолютно. Никой не е забелязал кога си е тръгнал Форсайт. Може би е напуснал през задния изход, за да избегне репортерите. Освен това, дори да знаем, че е носил куфарче или нещо друго, това изобщо не ни приближава до извършителите.

— Но ако знаем какво е имало в него, ситуацията ще се промени. В случай че вътре е имало нещо, за което си струва да убиеш, то може да ни отведе до убийците. А вероятно и до Брук.

Линч със сигурност долови по-особена нотка в гласа му.

— Ние с теб сключихме сделка — напомни му тя, малко по-рязко от необходимото. — Аз приех да те държа в течение, а ти обеща да не се бъркаш в следствието. Искам да си изпълниш обещанието. Нали няма да се бъркаш в следствието, Бен?

— Сержант Линч, аз съм гражданин, който спазва законите.

— Радвам се да го чуя. Виж какво, дори фактът, че вече разполагаме с тези нови улики, ни приближава до евентуалното ѝ освобождаване. Трябва да вярваш в това. Обещай, че ще се прибереш у дома.

— Ще се прибера у дома — покорно повтори Бен.

Но пропусна да каже кога. В секундата, в която разговорът приключи, беемвето изрева, колата направи остра маневра и се понесе със свирене на гумите в посоката, от която беше дошла.

— Извинявай, Кей — подхвърли на глас той.

Южна Америка?

Отне ѝ известно време, за да преодолее шока. Когато главата ѝ най-сетне се проясни, тя предприе кратка обиколка на луксозния апартамент, нейната златна клетка, опитвайки се да разбере какво, по дяволите, се беше случило с нея. В един момент беше на кратка почивка в Донегал, а в следващия, без никакви обяснения, изведнъж се бе озовала на другия край на света.

Трудно ѝ беше да изхвърли от съзнанието си онова, което бяха сторили на Роджър Форсайт; а още по-трудно — да прогони ужасните спомени за края на бедната Сам. Очите ѝ се насълзяваха в момента, в който пред тях изплуваше лицето на мъртвата ѝ приятелка.

Беше ясно, че Форсайт е бил мишената на похитителите. Или по-скоро куфарчето, закопчано за китката му. А Сам и Брук просто се бяха оказали на неподходящото място в неподходящото време. Сам заради работата си, а Брук просто поради лош късмет.

Но защо тогава бе тук? Защо убийците на приятелката ѝ я бяха докарали в тази вила? Или по-скоро замък?

Дрехите, с които беше облечена в момента на отвличането, бяха изчезнали. Тънката златна верижка беше единствената ѝ собственост освен голата кожа. Тя отново я окачи на шията си. И си помисли за Бен. Къде е, с какво се занимава в момента, как ще реагира на новината за изчезването ѝ?

Внимателно надникна през прозореца с разбития капак. Апартаментът се намираше на първия или на втория етаж на огромна, наподобяваща крепост къща. Трудно беше да определи дали нагоре има още етажи. Под прозорците ѝ имаше градина, аранжирана с безупречен вкус. Кашпите с красиви цветя бяха навсякъде, а пространството беше оградено от каменна балюстрада. Отвъд нея, в ниското, се виждаха десетки мъже.

Дори да беше в състояние да отвори запечатаните прозорци или просто да закрепчи през дебелия стъкла, тя си даваше сметка, че няма

смисъл да търси помощ от тези хора. Всички те носеха автоматични оръжия, пъхнати в коланите или преметнати през рамо. Придвижваха се на групички по двама-трима, изпълнявайки тайнствените си задължения. Брук беше една добре пазена пленница.

Тъй като нямаше какво друго да прави, тя се опита да преброи въоръжените пазачи. Всички бяха латиноси и доколкото можеше да определи от разстояние, на възраст между двайсет и трийсет години. Всички бяха въоръжени с пистолети или военни карабини, а някои и с двете. Не носеха униформи, но не беше трудно да се установи, че са част от дисциплинирана и добре ръководена организация. Това я накара да си помисли за военна база.

От постройката насреща, която очевидно изпълняваше ролята на хангар или гараж, на два пъти излязоха превозни средства и се насочиха към преградения с бариера портал — явно единствения вход и изход на комплекса. Открит джип с трима мъже и масленозелен военен камион с брезентово покривало на каросерията. И в двата случая въоръжената охрана на портала вдигаше бариерата и отваряше тежките врати, а след това ги затваряше обратно. За един кратък миг Брук успя да зърне тесния пращен път, който изчезваше в тъмнозелената джунгла.

Беше преброила осемнайсет мъже, когато зад вратата долетя някакъв шум, и тя побърза да отскочи от прозореца. В ключалката беше пъхнат ключ, изтрака резе. Затаила дъх, Брук гледаше как дръжката бавно се спуска надолу. Очакваше всеки миг в стаята да нахлуят въоръжени мъже. Не й се искаше да мисли какво ще се случи след това. Огледа се с разтуптяно сърце, търсейки някакво скривалище. Но вече беше късно.

Вместо въоръжени похитители в стаята се появиха две чернокоси жени с мургава кожа, облечени в униформи на камериерки. По-ниската беше на средна възраст и имаше широки бедра. В ръцете си държеше кашон, чиито размери бяха малко по-големи от кутия за обувки. По-високата беше поне с двайсет години по-млада, слаба и гъвкава, с огромни кафяви очи. Приличаха си. Явно бяха майка и дъщеря. Влязоха в стаята, разменяйки си тихи реплики на португалски.

Португалски?, помисли си Брук. В Бразилия ли съм?

Зърнали Брук до прозореца, двете жени изненадано млъкнаха. После забелязаха счупения капак на пода и в очите им се изписа ужас.

Брук ги гледаше, без да мигне.

— Аз Консуела — срамежливо се представи по-възрастната жена, когато изненадата отмина. После махна към дъщеря си. — Това Пресентасион.

Брук не отговори. Консуела остави кутията на масата и вдигна капака. Сред тънката хартия проблесна нещо синьо.

— Ти обличаш това — каза тя на разваления си английски и заби показалец в кутията.

Жените изглеждаха безобидни и доста смутени от неочакваната компания. Далеч повече от самата Брук. Особено Пресентасион, която я гледаше със страхопочитание и не можеше да свали очи от лицето ѝ. Брук направи малка крачка към тях и подозрително надникна в кутията. Синьото вътре се оказа някаква сатенена дреха. Консуела я извади и внимателно я разгърна върху гърба на близкия стол. Оказа се прекрасна и очевидно много скъпа рокля. В кутията имаше още бельо и чифт обувки с високи токчета, близки по цвят с роклята.

— Ти обличаш — повтори Консуела.

— Няма да стане! — тръсна глава Брук. — Ти сигурно се шегуваш.

Жената посочи косата и лицето ѝ, после и нощницата. Брук се почувства почти гола. Изведнъж ѝ се прииска да се покрие с нещо.

— Ти трябва да се подготвиш — добави Консуела.

— За какво да се подготвя? — попита на португалски Брук.

Беше започнала да учи този език малко след като си бе купила виличката в покрайнините на Вила Флор и вече можеше да води елементарен разговор. Не получи отговор и реши да смени тактиката.

— Къде се намирам?

В отговор получи само два изпразнени от съдържание погледа. Нямахше как да определи дали жените не са я разбрали, или са прекалено уплашени, за да отговорят. В крайна сметка се остави да я отведат в спалнята, където я накараха да седне пред тоалетката и се заеха да оправят косата ѝ, разменяйки си къси, набързо изречени фрази, които тя не беше в състояние да схване. Какво, по дяволите, бяха решили да правят с нея?

— Не! — решително вдигна ръка тя, когато Пресентасион се наведе над нея с голям флакон спрей за коса. — Por favor, окей? Не искам това нещо. Разкарай го оттук.

Следващият проблем беше роклята. Брук с удоволствие би я разкъсала на парченца, но в един момент си даде сметка, че всичко ще бъде по-добро от полупрозрачната нощничка, и неохотно кимна.

— Окей, дайте я тук.

Грабна роклята от ръцете на Пресентасион, взе кутията и с гневна крачка се насочи към банята.

— Това със сигурност е най-шантавото отвличане на света — промърмори на себе си тя и започна да смъква нощницата пред ярко осветеното огледало.

Няколко минути по-късно се появи обратно в спалнята. Беше облякла всичко, с изключение на обувките с високи токчета, които захвърли на леглото заедно с кутията. Нямаше да ги сложи и точка.

Усмехнати, майката и дъщерята я гледаха одобрително. Въпреки че изглеждаха леко разтревожени от неуважението ѝ към обувките.

— *Bonita, bonita!* — повтаряха до безкрайност те, после Консуела се впусна в дълга тирада на португалски, от която Брук разбра единствено думата „Алисия“, спомената два-три пъти.

— Коя е Алисия? — пожела да узнае тя.

Жените си размениха нервни погледи. Пресентасион понечи да каже нещо, но майка ѝ поклати предупредително глава.

После посочи обувките на леглото и обяви:

— Ти трябва носиш тези.

— От къде на къде? — гневно попита Брук, преминавайки на английски. — Затворена съм тук против волята си, а вие настоявате да ме накиприте като някаква шибана кукла! Защо не ми кажете какво става?

— Ти срещнеш Ел Сеньор — отвърна по-възрастната жена и отново махна към обувките. — Трябва обуеш тези.

— Ел Сеньор? Господарят? Това вашият шеф ли е?

— Да, да. Той иска тебе види.

— Окей, ще ме види — кимна Брук. — И без това искам да кажа няколко думи на вашия Ел Сеньор!

Тя грабна обувките от леглото и се насочи към вратата, следвана от притеснените жени.

В коридора чакаха трима охранители — едри и мускулести мъже, пред които босоногата Брук изведнъж се почувства като джудже. Единият държеше в ръце голяма черна автоматична пушка с дълъг

сърповидно извит пълнител, а другите двама бяха въоръжени с компактни автомати. Впечатлението ѝ, че командва онзи с пушката, се потвърдиха, когато той се обърна към единия от колегите си и с рязък тон му заповяда да махне вонящата пура от устата си.

Нещата са ясни, помисли си Брук. Базисен урок по мъжка психология: командва онзи, който държи най-голямата пушка.

Вероятно лъскавата рокля беше крачка напред в сравнение с прозрачната нощница, но тя продължаваше да се чувства гола и беззащитна под преценяващите погледи на мъжете. По тази причина преглътна гневните си въпроси и не каза нищо. Тримата се държаха дистанцирано, въпреки че не пропуснаха да я огледат от горе до долу. Но го сториха прикрито, сякаш това им беше предварително забранено.

При всички случаи бяха получили заповед да се отнасят внимателно с нея. Личеше им по очите, в които се четеше нещо повече от професионална дисциплина. Нещо, което приличаше на страх.

В тази ситуация не ѝ помагаше нищо, което беше учила или преподавала на студентите си по темата отвличане и поведение на заложници. Инстинктът ѝ нашепваше, че в момента не я грози пряка опасност, но един вътрешен глас я предупреждаваше, че положението ѝ е не само странно, но и крайно несигурно.

Нещата всеки момент можеха да поемат в друга посока.

Мъжът с пушката ѝ направи знак да го последва по широк коридор, обзаведен с антични кресла и маслени картини в тежки позлатени рамки.

— Насам — подхвърли със силен акцент той.

Докато я водеха към някаква покрита тераса, обзаведена като в холивудски филм, тя имаше чувството, че внезапно се е превърнала в нечий талисман. Картините тук бяха толкова много, че спокойно биха запълнили цяла художествена галерия. Лъскава мраморна стълба водеше надолу към следващото ниво.

Зад една от вратите долиташе музика. Някой свиреше на пиано, при това много добре, неволно отбеляза Брук. Една от фугите на Бах, която ѝ беше позната. Май съвременните похитители ще се окажат културни хора, мрачно си помисли тя. После забеляза разведрените лица на пазачите си, които почти се усмихваха на хубавата музика. Мъжът с пушката спря пред вратата и почука. Беше ѝ странно да гледа

как едрият мъжага със заплашителна физиономия започва да се държи меко и кротко — като дете, повикано при директора на училището. Той отвори вратата и покани гостенката да влезе едва след като заглъхнаха и последните музикални трели.

Брук се озова в салон, който спокойно би могъл да се намира в двореца „Версай“. До един от прозорците имаше масичка с два елегантни стола, върху която бяха поставени чаши от фин порцелан и сребърна кана с кафе. Както и кошничка със свежи кроасани. Но тя мислеше за съвсем други неща, за да обърне внимание на мебелите или аромата на кафе.

Големият блестящочерен роял беше разположен в средата на салона. От столчето пред него се надигна да я посрещне усмихнат висок мъж, облечен с елегантен бежов панталон и бяла копринена риза. Гъстата му черна коса беше сресана назад, разкривайки леко мургаво гладко лице с правилни черти. Но тъмните му очи не се усмихваха. Гледаха я толкова пронизващо, че ѝ се прииска да отмести поглед. Но тя не го направи. Зашляпа към него с боси крака и обувки в ръцете, потисната от неприятното чувство, че вече беше виждала този човек.

Да, точно така. Това беше мъжът от кошмарите ѝ. Високата фигура зад прожектора. Убиецът на Форсайт и Сам Шелдрейк. Тялото ѝ неволно се сви. Тръпката започваше от тила и стигаше чак до кръста ѝ.

Мъжът освободи гардовете с повелителен жест. А те очевидно изпитаха облекчение и с готовност си тръгнаха. Вратата се затвори след тях. Брук остана сама с непознатия домакин.

Той пристъпи към нея. Тъмните му очи гледаха все така пронизително.

— Аз съм Рамон Серато — представи се той на същия перфектен английски с едва доловим акцент, който тя така и не успяваше да идентифицира. — Много ми е приятно да ви посрещна в дома си, доктор Марсел. Ще ми позволите ли да ви наричам Брук?

Тя направи усилие да издържи на острия му поглед и отсече:

— Виждам, че си ровил в дамската чанта, която открадна от мен! Кога се случи това? Преди да убиеш приятелката ми и нейния шеф или

след това, гадно копеле?

Серато остана невъзмутим.

— И ти като повечето хора, изглежда, знаеш много малко за сър Роджър Форсайт — отвърна с равен глас той. — Той беше зъл човек, заобиколил се със зли хора. Въпреки това много съжалявам, че стана свидетел на онзи неприятен спектакъл. Такива неща не са за красиви очи като твоите. — Той махна към масичката. — Моля. Изпълнен съм с огромно желание да направя престоя ти тук максимално приятен. Би ли желала да закусиш? Кафето е отлично. — По лицето му за пръв път пробяга лека усмивка. — Всъщност аз произвеждам и изнасям тази марка.

— Не, благодаря. Какво ще кажеш, ако вместо кафе ми предложиш някакви обяснения?

Серато седна на масата, вдигна сребърната кана и напълни една чаша с кафе.

— Обяснения ли? — невъзмутимо подхвърли той, разчупи един кроасан и го топна в кафето.

— Ако си спомняш, аз бях отвлечена!

Той обидено я погледна.

— Нима си била окована в някоя мръсна дупка, където са те лишили от всякакво човешко достойнство? — попита той. — Не. Нима някой те е заплашил с нещо или те е наранил? Не. Ти си моя гостенка.

— Гостенка?!

— Да. В собствения ми дом. Няма ли да закусиш все пак? — Той вдигна напоения кроасан и отхапа крайчето му.

— Ти си ненормален! Аз дори не знам кой си, нито пък как съм се озовала тук!

— Добре, ще ти разкажа — сви рамене той. — Напусна ирландските брегове на борда на бърза яхта. Акостирахме в Брест, Северна Франция, а от там се прехвърлихме в испанското пристанище Ла Коруня, където взехме самолет за Касабланка. Там ни чакаше частният ми самолет, с който изминахме последната част от пътуването. Съжалявам, че не беше в състояние да оцениш удобствата на борда, защото спеше дълбоко.

— Искаш да кажеш, че съм била упоена.

— С много лек седатив. Бях убеден, че ще имаш полза от него, след като стана свидетел на една неприятна страна от бизнеса ми.

Брук се изплаши от спокойствието в гласа му. Пред очите ѝ се появи ужасният миг, в който слепоочието на Сам се превърна в кървава каша, а тялото ѝ се просна на пода. С усилие преглътна омразата си и попита:

— И тъй, къде съм? Може би в Бразилия?

— Ти си не само красива, но и умна — одобрително я погледна Серато. — Правилно си отгатнала, че след като прислужниците ти говорят португалски, най-вероятно са бразилки. И наистина е така. Но заключението ти е погрешно. Консуела и Пресентасион работят от доста време при мен, но тук не е Бразилия.

— Къде съм тогава?

Серато се разсмя и разпери ръце.

— Къде другаде освен в Рая?

— Рай с въоръжена охрана и решетки на прозорците! Така ли приемаш всичките си гости?

— Ще направя всичко възможно да се почувстваш у дома си — вече сериозно отвърна той, решил най-сетне да влезе в нейния тон. — Готов съм да изпълня всяко твое желание.

— Много добре! — остро отвърна Брук. — В такъв случай желая да ме качиш на частния си самолет и да ме върнеш у дома. Днес! Още сега!

— За съжаление, това е желание, което не мога да изпълня.

— Каква е идеята? Да ме държиш тук за откуп? Но защо мен, за бога? Аз съм неомъжена трийсет и няколко годишна жена, работя като консултант на свободна практика. В спестовната ми сметка има около дванайсет бона и половина, карам осемгодишно сузуки витара с изтъркани гуми и живея в апартамент, който дори не е мой и не мога да го ипотекiram, за да го купя. Чакай малко — изведнъж се сети тя. — Да не би всичко това да е заради Маршъл Кайт?

— Кой е Маршъл Кайт? — погледна я леко развеселено Серато.

Тя се втрени в него. Нима е възможно този човек да е стигнал до семейните ѝ връзки с богатия директор на „Кайт Инвестмънтс“ ООД? Съпругът на сестра ѝ Фийби вече ѝ беше причинил големи неприятности, въобразявайки се, че е влюбен в нея. Непрекъснато я дебнеше и ходеше подире ѝ, а това в крайна сметка бе довело до раздялата с Бен, който беше убеден, че двамата имат връзка.

— Губиш си времето, ако за това става въпрос — рече тя. — Преди всичко Маршъл и Фийби едва ли имат представа какво се случва с мен. През последните няколко седмици те обикалят Бахамите със собствената си яхта — далече от телефони, телевизия и имейли. И възнамеряват да го правят още доста време. Второ, Маршъл харчи всяко пени, което печели, за скъпи играчки. Дори и да иска, не би могъл да плати откуп за мен. Трябваше да оставиш жив Роджър Форсайт, ако наистина си имал наум да изсмучеш малко пари от някого. Ситуацията е такава, че можеш най-спокойно да ме пуснеш да си вървя — още сега, в тази проклета минута. Защото няма какво да спечелиш от...

Серато избухна в смях, раменете му се разтресоха.

— Какво въображение, господи — изхълца той и избърса очите си с копринена кърпичка. — Страхувам се, че... как да го кажа по-ясно... Че си много далече от истината. По-далече, отколкото можеш да си представиш.

После веселието го напусна. Толкова рязко, колкото беше дошло.

Пронизителният му поглед се плъзна по лицето ѝ, попивайки и най-малките детайли.

— Трябва да си много гладна — рече с въздишка той. — Как да те убедя да хапнеш нещо? Готвачът ми ще приготви всичко, което пожелаеш.

— Май не чу какво ти казах — остро отвърна тя. — Единственото, което искам в този момент, е да съм свободна. Нямах право да ме държиш тук против волята ми.

Нова въздишка.

— Сигурен съм, че с течение на времето ще започнеш да виждаш нещата по друг начин. И ще се убедиш, че не бива да се страхуваш от мен, а напротив.

Брук трепна, сърцето ѝ се сви.

— С течение на времето? Какво имаш предвид? — В гласа ѝ се прокрадна отчаяние. — Виж какво, трябва да е станала някаква грешка. Не знам за коя ме вземаш, но...

— Няма грешка — прекъсна я Серато. — Позволи ми да вярвам на собствените си очи. — Той допи кафето в чашката от фин порцелан, докосна устните си с колосаната салфетка и погледна часовника си. — А сега ще те помоля да ме извиниш, защото ме чака работа.

Щракването на пръстите му отекна в просторния салон. Вратата се отвори и на прага се появиха пазачите.

— Моите хора ще те придружат обратно до стаята ти. За мен беше удоволствие да се запознаем, Брук. Скоро ще се видим отново.

Час и четирийсет и девет минути след обаждането на Кей Линч беемвето профуча през отворения портал на кънтри клуб „Касълбейн“ и със свистене закова на чакъла пред главния вход. Бен се втурна в оживеното фоайе и взе на три крачки разстоянието до рецепцията.

На смяна беше друга служителка. Тъмнокосо момиче, което посрещна искането му да се срещне с мениджъра с неприкрита тревога. Той беше наясно, че изглежда, меко казано, подозрително — уморен, небръснат и доста раздърпан след сблъсъка с Фланаган и неговите юнаци. Изтънчените членове на клуба едва ли бяха свикнали да влизат в спор с такива като него.

Рецепционистката вдигна слушалката.

— Господин Чърч, обажда се Катрина — притеснено каза тя, без да сваля очи от Бен. — Един господин на име Хоуп настоява да разговаря с вас. — Пауза. — Не знам. Каза само, че въпросът е важен. — Пауза. — Добре, ще му предам. — Остави слушалката и се обърна към Бен. — Господин Чърч ще дойде всеки момент.

В продължение на шест безкрайни минути Бен крачеше напред-назад из фоайето, усещайки върху себе си учудените погледи на персонал и клиенти, които го заобиколяха отдалече. После се появи един мъж с безупречно изгладен костюм, който се представи като Ейдън Чърч — управител на клуба, и го покани да го последва.

В коридора на път за кабинета на Чърч срещнаха младеж с буйна къдрава коса, който небрежно бършеше плочките на пода, използвайки парцал на дълга дръжка. Чърч спря и неодобрително го изгледа.

— Направи го както трябва, за бога! — скастри го той. — Не мокри плочките, а ги измий!

Къдравият му хвърли неприязнен поглед, напъха парцала в кофата и започна да търка, мърморейки нещо под носа си. Бен долови част от думите му — от рода на „аз поне си имам коса, нещастнико“, и на лицето му се появи усмивка. И той не би се хванал на работа при господин Чърч.

Директорът спря пред една врата с месингова табела, на която беше изписано името му, отвори я и нетърпеливо покани Бен да влезе в разхвърляния му кабинет. Не му предложи да седне и не затвори след себе си. Явно не очакваше, че разговорът ще се проточи.

— Предполагам, че появата ви тук е свързана с неотдавнашните трагични събития — надутото рече Чърч и изразително погледна часовника си.

— Точно така — отвърна Бен.

Управителят гнусливо огледа изцапаните му джинси и смачканото яке.

— Доколкото ми е известно, вие не сте служител на полицията, господин Хоуп.

— Не съм — кимна Бен. — Провеждам свое частно разследване.

— Аз съм зает човек, знаете. Мога да ви уверя, че правим всичко възможно да сътрудничим на властите и...

— Не е съвсем така — прекъсна го Бен. — Появиха се нови факти, които могат да се окажат решаващи за разследването. С ваше позволение, бих искал да поговоря с персонала по този въпрос.

— Да говорите с персонала? — трепна Чърч. — За какво?

— Искам да разбера дали някой е видял сър Роджър да напуска клуба. И по-точно, дали въпросният джентълмен е носел нещо със себе си.

— Всички отдавна са дали показания пред полицията.

— Не и по този въпрос — поклати глава Бен.

— Изключено! — отсече управителят. — Вие явно нямате представа колко трудно се ръководи подобна организация.

— Ще им отнема максимум пет минути от времето — обеща Бен, усещайки как в гърдите му се надига гняв. — Искам да говоря с всеки от тях поотделно. Така няма да попреча на работата в клуба. Въпросът може да се окаже на живот и смърт, разбирате ли?

Чърч поклати глава.

— Не — отсече той. — Няма да стане. — Погледна часовника си за втори път и се намръщи. Общото събрание на ООН очевидно го чакаше. — Мисля, че приключихме. Ще ви помоля да си вървите, господин Хоуп. Надявам се никога повече да не посещавате кънтри клуб „Касълбейн“. Не мога да ви позволя да се появявате без

предупреждение и да плашите както служителите, така и гостите. Я се погледнете! Никой уважаващ себе си...

— Чуй какво ще ти кажа, дългоносо лайно такова! — изръмжа Бен. — Жената, която аз... Изчезнала е много близка моя приятелка. Животът ѝ е заложен на карта. Не ме карай да повтарям!

Чърч се облещи насреща му, опитвайки се да запази достойнството си. Остана така секунда-две, после грабна слушалката и започна да набира някакъв номер. Бен долови изходящия сигнал, а после и някакъв глас насреща.

— Свържете ме с инспектор Ханрати, моля — заяви с победоносна усмивка управителят.

Бен си представи как дребният гадняр насреща му прави задно салто и се забива с главата напред в шкафа за документи зад бюрото. Видя как телефонът изхвърча на една страна, а перуката му на друга. После бавно се овладя и разтвори свитите си в юмрук пръсти. Може би защото въображението му продължаваше да работи и му помогна да си представи удоволствието, с което Ханрати му щраква белезниците и го натиква на задната седалка. А след това го чакаше обичайната процедура — задържане за 24 часа в ареста на Летъркени и повдигане на обвинение за нарушаване на обществения ред.

— Забрави! — изръмжа на Чърч той и изхвърча навън.

Къдрокосият младеж още беше в коридора и мокреше плочките с парцала си. Бен отвърна на кимването му, придружено от крива усмивка, и понечи да продължи.

— Пст! — издаде странен звук младежът.

Той спря и се обърна. Момчето беше оставило парцала и сочеше аварийното стълбище.

— Искаш да ми кажеш нещо ли?

Младежът кимна, хвърли подозрителен поглед към вратата на началника си и му направи знак да го последва на площадката, от която се излизаше на тясна шахта между двете сгради. Край едната стена бяха струпани купчина кашони, а на отсрещната беше опрян стар очукан мотоциклет с окачена на кормилото каска.

— Аз съм Били — представи се младежът. — Били Джонсън. Чух как подреди оная плюнка Чърч. — Говореше с подчертан акцент от района на Дери и сякаш да потвърди предположението на Бен,

махна към старото возило и добави: — Живея близо до границата, а с това идвам на работа всеки ден. Плащат кеш, което си е чиста печалба.

Бен знаеше какво означава това. Някои хора могат да бъдат доста изобретателни, що се отнася до социални помощи.

— Парите ми трябват за жената и бебето — добави Били. — Не мога да си позволя да се лиша от тях. Затова не казах на ченгетата всичко, което знам. В противен случай шибаняците щяха да ме затрупат с въпроси и кой знае как щеше да свърши това. Но както и да е. Аз бях тук и видях всичко.

Едва сега Бен започна да разбира някъде бие.

— Имаш предвид нощта на отвличането?

— Да — кимна Били. — Жена ти е изчезнала, а?

— Нещо такова.

— Съжалявам да го чуя, мистър. Надявам се да я открият.

— Благодаря, Били.

— Косата ѝ е червеникава, нали?

Вместо отговор Бен му показа снимката, която държеше в портфейла си. Младежът я разгледа и кимна.

— Да, това е тя.

— Ти видя ли я?

— Видях и него, как му беше името...

— Форсайт?

Били кимна.

— Чърч му даде стаята за почивка на персонала, за да я използва като съблекалня. Предупредиха ни да не припарваме там — сякаш е шибаният папа или нещо подобно. Докато произнасяше речта си, пред заключената врата пазеше шофьорът му...

— Ландър — помогна му Бен.

— Точно така. Както и да е. Когато партито свърши, тъпият Чърч ме накара да изнеса отзад празните бутилки от шампанско. Там видях да чака един ягуар с Ландър зад волана. После от стаята за персонала се появи и онзи Форсайт, който се огледа за фотографи и тръгна към колата. Мястото наистина гъмжеше от разни типове с камери. Форсайт седна отзад и ягуарът се насочи към страничния вход, където чакаха двете жени — блондинката и тази на снимката с червената коса, облечена в черно.

Бен внимателно прибра фотографията в портфейла си.

— Сигурен ли си, че мъжът на задната седалка беше Форсайт? — попита той.

— Той беше. По-късно го видях по телевизията. Показаха още шофьора и блондинката. Защо им е трябвало да убиват толкова готина мадама? Дано ги спипат тези мръсни копелета!

— Искам да знам дали Форсайт носеше нещо със себе си — внимателно подхвърли Бен.

— Носеше куфарче — кимна Били.

— Какво куфарче?

— Ами ей толкова голямо — показа с ръце младежът. — Съвсем тънко, от онези, на които им викат дипломатически... Нищо особено. Ако не бяха белезниците, дори нямаше да го забележа.

— Разкажи ми за белезниците, Били.

— Бяха като на кино, знаеш... Като онзи тип от „Бандата на Оушън“. Адски готин филм. — Били вдигна глава и издекламира с източноевропейски акцент: — *Казвам се Лаймън Зерга.*

— Казваш, че куфарчето е било вързано с белезници за китката му?

— Да — кимна Били. — За дясната.

— Напълно ли си сигурен?

Момчето категорично кимна с глава.

— После ми стана кофти, че не казах на ченгетата, защото сигурно е било важно. Но не исках неприятности. Особено при създадите се обстоятелства, ако разбираш какво имам предвид.

Бен му благодари, увери го, че няма да каже на никого, и го помоли да му покаже пътя към паркинга.

Застудяваше. Небето беше обсипано със звезди. Часовникът на беемвето показваше 17:42. Брук беше изчезнала от четирийсет и три часа и половина.

Той измъкна от джоба си визитката на Джъстин Максвел и набра мобилния му телефон. След три позвънявания насреща се обади уморен и мрачен глас:

— Максвел.

— Обаждат се Бен Хоуп. Имам един въпрос: какво знаете за куфарчето, което сър Роджър е носил със себе си в колата?

— Не разбирам. На местопрестъплението не беше открито никакво куфарче.

— Но той е напуснал кънтри клуба с него.

— Може и да е така. Често ни се случва да разнасяме куфарчета насам-натам. Ние сме бизнесмени.

— А често ли се случва шефовете на компанията да ги закопчават за китките си?

— За какво говорите? Защо Роджър би направил такова нещо?

— Имам предвид обичайните причини, поради които повечето хора го правят — да попречат на онези, които се интересуват от съдържанието. Явно в това куфарче е имало нещо важно. Не само за него, но и за хората, които са му го отнели. Проблемът е там, че той не е имал представа с кого си има работа.

— Чакайте малко, обърквате ме — промърмори Максвел. — Откъде знаете всичко това? Полицията не спомена нищо такова.

— Току-що разговарях с очевидец. Освен това Форсайт е глътнал ключа за белезниците.

— Какво е направил?!

— Затова са му отсекли ръцете — поясни Бен. — Дясната, за да издърпат куфарчето, а лявата за заблуда.

— Не мога да повярвам. Нещата стават все по-зле.

— Въпросът е какво толкова важно е имало в куфарчето. Това искам да разбера.

— Мислите, че има връзка с убийството?

— А вие мислите ли, че няма? Сам казахте, че куфарчето не е открито на местопрестъплението.

В слушалката настъпи продължителна тишина. Максвел очевидно се мъчеше да подреди обърканите си мисли.

— Какво да кажа? Знам, че в речта си онази вечер Роджър намекна за някакво друго откритие на борда на „Санта Тереза“, което все още се пази в тайна. Мога само да предполагам, че това има някаква връзка със съдържанието на куфарчето. Но не разполагам с никаква информация по въпроса.

— Въпреки че в момента заемате най-високата позиция в компанията?

— Вижте какво, Роджър действа... О, боже!... Роджър действаше по свой собствен начин. И никой не задаваше въпроси, тъй като той винаги намираще правилните отговори. Благодарение на него компанията стана наистина много богата. — Максвел замълча за

момент, после замислено добави: — Ако някой може да знае повече за тази работа, това е Саймън Бътлър. Той отговаряше пряко за подреждането и категоризирането на артефактите, освен това беше най-близкият човек на Роджър. Не изключвам възможността Роджър да е споделил нещо с него.

— Саймън Бътлър все още ли е с вас в „Карик Манър“?

— Никой от нас вече не е там. Какъв е смисълът да висим наред нищото? Аз се върнах в централата, където съм затрупан от телефонни обаждания и напразно се опитвам да се справя с този кошмар. Саймън още вчера се прибра у дома и оттогава не съм го чувал. Мога да ви дам адреса му, стига да ви върши работа. Той живее в старата си фамилна къща в околностите на Саутхемптън.

Бен прекъсна разговора и веднага набра мобилния телефон на Саймън Бътлър, който му продиктува Максвел. Никой не отговори. Не се включи и гласова поща. Той опита още няколко пъти, после прибра телефона. Остана в тъмното купе, забил поглед в дигиталния часовник на таблото.

Четирийсет и три часа и трийсет и девет минути от похищението на Брук.

Не му отне много време да стигне до решение. Запали двигателя, напусна паркинга на кънтри клуба и отново потегли към летището.

Този път беше абсолютно сигурен, че няма да се върне обратно.

В десет и половина вечерта Бен спря в покрайнините на селото. Небето над Южна Англия беше облачно, без звезди. Той изключи двигателя на наетия лексус IS-F, запали лампичката в купето и провери адреса, който бе получил от Джъстин Максвел.

Това беше мястото. На стената до портата имаше табела с надпис „Найтсфорд“. Голямата каменна къща беше в сянката, далече от уличните лампи. До нея се стигаше по дълга алея.

До портата се виждаше табела с надпис „Продава се“. Какво ли жилище беше решил да построи Бътлър вместо тази стара фамилна къща, запита се Бен. Явно заплатите в компанията бяха повече от добри.

Той слезе от колата и пое дълбока глътка студен нощен въздух. Беше облечен с нови черни джинси и черен пуловер и беше направил всичко възможно да се измие на летището. Коженото му яке се беше сдобило с няколко пресни драскотини, които нямаше как да отстрани, но той се надяваше, че изглежда достатъчно представително за целта на посещението си. Бутна портата и тръгна по дългата алея към къщата. Моравата от двете ѝ страни беше гладка и добре поддържана. Повечето прозорци бяха тъмни, но паркираният в дъното спортен мерцедес беше свидетелство, че къщата няма да се окаже празна.

Бен натисна звънеца и зачака, прехвърляйки в главата си въпросите, които възнамеряваше да зададе на Саймън Бътлър. Така изтече цяла минута. Позвъни още веднъж, този път по-настойтелно. От вътрешността на къщата долетя някакъв шум. Матираното стъкло на входната врата светна и зад него се появи неясна фигура. Вратата се отвори.

— Да?

Човекът на прага не беше Саймън Бътлър, а негово кльоцаво копие с надупчено от акне лице, поне двайсет и пет години по-младо. Тийнейджърът очевидно експериментираше с пънкарския си външен вид — разрошена коса, обици по носа и устните. Очите му бяха леко

разфокусирани и Бен машинално свърза факта с миризмата на марихуана, долитаща от вътрешността на къщата. По всичко личеше, че мама и татко ги няма, но той все пак се представи и попита за Бътлър.

— Няма го — провлечено отвърна младежът. — Тази вечер го пускат и тя отиде да го прибере.

— Откъде го пускат? — попита Бен.

— От болницата.

— Болница?

— Аха. Всеки момент ще се прибере. Защо не влезете да го почакате?

Къщата беше топла. Отвътре изглеждаше още по-голяма. Със скъпо обзавеждане. И дебели килими. Бен очакваше да бъде поканен в хола или кухнята, но пънкарят го поведе към вратата в дъното на дълъг тъмен коридор. Зад нея имаше няколко стъпала, водещи надолу към зле осветено мазе с тухлени стени. На голям изтърбушен диван се бяха изтегнали две тежко гримирани момичета, между които седеше хлапак на възрастта на домакина и ги забавляваше с някакви тъпи лафове. Младеж, който очевидно беше брат близък на пънкаря, но без украшенията по лицето и вдървеното поведение, действаше с щеката над голяма бiliarдна маса. Тежки пластове дим с миризмата на марихуана се издигаха към голата крушка на тавана. На далечната стена се виждаше полуразлепен плакат с надпис „Лесбийки — убийци на вампири“. Мама и татко явно не проявяват кой знае какъв интерес към подземното царство на момчетата си, помисли Бен.

— Кой е този? — попита близъкът.

Пънкарят объркано премигна, сякаш вече беше успял да забрави за съществуването на госта.

— О, един човек, който иска да говори с татко — осъзна се той, обърна се към Бен и попита: — Как ти беше името?

— Бен.

— Аха. Аз съм Деймиън, а това там е брат ми Руп. Останалите са кретени.

— Хей, я внимавай с приказките! — изломоти едното момиче.

Бен седна на високо столче и насочи вниманието си към разговора. Или по-скоро монолог от страна на младежа на дивана, който продължаваше часове.

— Те са там! — тържествуващо обяви той и размаха фаса в ръката си, посипвайки с пепел момичето до себе си, което изобщо не реагира. — Трябва да повярвате, мамка му! Още не ги виждате, защото са малко и предпочитат да се крият. Но много скоро ще започнат да се разпръскват в геометрична прогресия. Отначало ще ги срещаме само в селата, после в градчетата, а накрая и в мегаполисите. Тогава ще настъпи апокалипсисът.

Бен се нуждаеше от известно време, преди да разбере, че хлапакът фантазира за нещо като предстояща зомби пандемия. Докато обмисляше начин да се измъкне от тук и да се качи да чака някъде горе, близъкът на име Руп остави щеката за билиард и подозрително го изгледа.

— Ти си приятел на татко, така ли? — подхвърли той.

Ако не е по рождение по-избухлив от брат си, значи просто е по-малко друсан от него, отбеляза наум Бен.

— С него сме ей така — отвърна той и кръстоса пръсти.

— Аха — кимна Руп. — Значи не си някой шибан събирач на дългове, дошъл да троши крака или нещо от сорта. Е, това е добра новина. Искаш ли една бира?

— Както и да е — обади се хлапакът на дивана с очевидното желание да продължи шантавата си история. — Бях започнал да ви разправам за предстоящата инвазия...

— Майната й на твоята инвазия — изръмжа Руп.

— Не, благодаря — отвърна Бен и вдигна ръка пред шишето, което щръкна пред очите му. После любопитството му надделя. — А защо очакваше да бъда събирач на дългове?

— Да, Руп, защо? — подхвърли Деймиън, докато се опитваше да се пъхне до едното момиче. — Забрави ли, че вече не сме в списъка на длъжниците?

Руп извъртя очи и направи саркастична физиономия. После отпи от кутийката с бира в ръката си и я захвърли в ъгъла.

— Да бе, как не. Само защото татко отново е за пет минути богат. Съжалявам, но вече изпуснах бройката на неговите дребни възходи и падения. В такъв случай защо искаш да го видиш? — обърна се към Бен той.

— За това-онова — отвърна Бен. — Не искам да те отегчавам с дреболии. А защо е в болница? Надявам се, че не е нещо сериозно.

— Само една незначителна предфронтална лоботомия — изсумтя Руп. — Нещо нормално за него.

— Стига вече, Руп — промърмори Деймиън и се обърна към Бен. — Стана снощи. Решиха да го оставят за наблюдение през следващите двайсет и четири часа.

Руп грабна щеката и изстреля истинска бомба, която разпиля топките по масата.

— При следващия опит на тоя задник да ми прави забележки ще му напомня кой глътна половин бутилка водка и шепя приспивателни, за да завърши с промиване на стомаха в шибаната линейка! — изръмжа той. — Как да не се гордееш с такъв баща!

— Може би трябва пак да отиде при онзи психоаналитик — мрачно промърмори Деймиън.

— Че защо? Да не би досега да му е помогнал с нещо?

— Поне няма да се наложи да напускаме къщата, за да се преместим в някоя колиба наблизко. Ще ми се някой да махне тъпата табела, която адски ме изнервя.

— Дано не ми се наложи да спя в една стая с теб, пръдльо.

— А ти си задник!

Бен мълчаливо слушаше все по-пиперливия разговор между близнаците. Едва сега разбра защо Джулиан Максвел не се беше чул с Бътлър след напускането на Ирландия. Когато са притиснати, хората не са склонни да поддържат контакти. Въпросът беше защо Бътлър въобще беше направил опит за самоубийство.

Като професионален войник в продължение на тринайсет години, повечето от тях прекарани в специалните части, Бен беше живял предимно в мъжка компания. Там, подложени на изключително напрежение по време на обучението и участието във военни конфликти, мъжете създаваха здрави връзки помежду си. Които, за съжаление, често биваха прекъсвани от смъртта. Мъката по загиналия другар беше често срещано явление, но през цялата си дългогодишна служба Бен не беше чувал някой да се самоубие заради това. Разбира се, сърцето на всеки мъж може да бъде разбито от нещастна любов, от смъртта на любимата съпруга, от чувството за самота. Но от смъртта на друг мъж?

Бен се замисли. Възможно ли беше връзката между Форсайт и Бътлър да е била по-дълбока? Разбира се, че да. Но в случая вероятно

ставаше въпрос за нещо друго.

— Опитвал ли е и преди? — подхвърли на Деймиън той.

Момчето поклати глава.

— Да беше опитал — обади се Руп и това сложи началото на нов спор между близнаците.

А Бен отново потъна в размисъл. За къщата, която беше обявена за продажба, но най-вероятно щеше да остане собственост на фамилията; за татко, който внезапно отново беше забогатял.

Отвън долетя приглушеното проскърцване на гуми по чакъла, последвано от стърженето на ключ в бравата.

— Пристигнаха — промърмори Руп. — Отново в любимия дом.

— Много скоро ще се превърнат в куче и котка — подхвърли Деймиън и хвърли неспокоен поглед към стъпалата на мазето. — Давам им най-много трийсет секунди.

Бен се извини и тръгна нагоре. С облекчение пое глътка чист въздух. От дъното на тъмния коридор можеше да види как съпрузите Бътлър събличат палтата си в антрето. И двамата не подозираха, че имат неканен гост.

Бен веднага усети напрежението помежду им. Почти не си говореха. Бътлър изглеждаше още по-съсипан, отколкото беше в Ирландия. А също така затворен в себе си и очевидно засрамен — като всеки мъж, когото прибират от болницата след неуспешен опит за самоубийство. Съпругата му, дребна жена с лице на птица и гъста къса коса, беше мълчалива, но видимо напрегната. Като човек, който прави всичко възможно да демонстрира подкрепа, но явно е накрая на силите си.

Бен тръгна към тях. Раздвижването в мрака беше забелязано първо от съпругата.

— Рупърт! — гневно подвикна тя. — Ако си въобразяваш, че не усещам вонята на това, което двамата с брат ти... — Зърнала Бен, жената млъкна, без да довърши фразата, и зяпна от изненада.

Миг по-късно го видя и Бътлър и се закова на място. По очите му пролича, че го позна, но после това изражение изчезна, заменено от страх. На Бен това му се стори не по-малко любопитно от приказките на близнаците преди малко.

— Извинявам се, че ви стреснах — обърна се той към госпожа Бътлър. — Синът ви Деймиън ме покани да вляза.

— Кой сте вие? — недоволно попита тя.

— Господин Бътлър знае кой съм — отвърна Бен. — А според мен знае и защо съм тук. Трябва да поговорим.

— Всичко е наред, Рейчъл — уморено се обади Бътлър. — Познавам този човек. — Обърна се към Бен и добави: — В момента не ми е до приказки. Моля, оставете ме на спокойствие.

— Чухте ли, господин непознат? — рязко се обърна Рейчъл Бътлър. — Съпругът ми не е добре. И двамата преживяваме труден момент. Ако не си тръгнете веднага, ще бъда принудена да се обадя в полицията!

— Имате много хубав дом — подхвърли Бен, заковал очи в лицето на Саймън Бътлър. — Би било срамно да се разделите с него. Слава богу, че точно навреме сте се сдобили с малко пари. Това си е чист късмет.

При тези думи лицето на Бътлър пребледня, а в очите му се появи паника.

— Всичко е наред — повтори на жена си той. — Ще поговоря с него, най-добре в кабинета.

Кабинетът на Бътлър се намираше в дъното на приземния етаж. По стените имаше фотографии в рамки, запечатали мигове от различни морски експедиции. На една от тях се виждаше „Трайдънт“, флагманският кораб на „Нептун Марийн Експлорейшън“, заснет от въздуха. До него имаше три снимки на Бътлър на палубата в компанията на Роджър Форсайт и куп ухилени като ученици моряци от екипажа, скупчени около някакъв странен, покрит с раковини предмет — несъмнено поредната безценна находка, извадена от морското дъно.

Онзи Бътлър на снимките нямаше нищо общо с бледия, примирен с поражението човек, който се тръшна на стола зад бюрото.

— Е, добре. Казвай какво искаш.

— Дойдох да поговорим за куфарчето, което работодателят ти е носел заключено на китката си в нощта на отвличането — отвърна Бен и седна на страничната облегалка на дивана, разположен срещу бюрото. — Изглежда, никой не знае какво е имало в него, но аз си помислих, че ти може да имаш някаква представа. Но този въпрос ще го оставим за по-късно, защото сега искам да уточним нещо друго. Нали знаеш какво имам предвид, Бътлър? Започвай да пееш, защото търпението ми се изчерпва.

— Аз... Аз...

— Какво беше? Конне, карти или само дрога и жени?

Бътлър го гледаше опулено. В един момент отвори уста да проговори, после отново я затвори.

— Добре, няма проблем — кимна Бен. — Честно казано, изобщо не ме интересува що за гаден порок те е отвел в болницата и защо си бил на път да продадеш къщата си. Искам да знам откъде дойдоха парите, благодарение на които изведнъж успя да се измъкнеш от тинята.

— Едно... Едно наследство — заекна Бътлър. — Остави ми го вуйчо, който беше много богат...

— Подобен късмет се празнува с шампанско, но ти си предпочел водка и приспивателни — поклати глава Бен. — Някои хора биха намерили това за странно.

— За какъв се мислиш, да те вземат мътните? — изригна Бътлър. — Кой ти дава право да идваш в дома ми и да се ровиш в личните ми дела? — Скочи от мястото си и тръгна към вратата. — Налага се да си тръгнеш, при това веднага!

Бен му препречи пътя, сграбчи го за яката и го запрати обратно на стола.

— Защо не поканим госпожа Бътлър и близнаците и да си поговорим за богатия ти вуйчо? — изръмжа той.

Бътлър зяпна насреща му.

— Истината! — заплашително процеди Бен. — Цялата истина, при това веднага! Иначе ще напуснеш тази стая отново с линейка, но този път няма да се върнеш!

Лицето на Бътлър внезапно се разкриви и той избухна в плач.

— Не трябваше да стане така! — проплака той. — Не трябваше!

— Какво трябваше да стане, Бътлър? — надвеси се над него Бен. — Хайде, говори!

Домакинът се подчини. Бен седеше и слушаше. Обичайната жалка история, гарнирана със съответните оправдания. Плод на неустойимо желание, срещу което няма лек. Дори ужасът от пълен крах не може да го спре. Нито пък срамът от социално или професионално падение. Всичко започнало преди години с няколко невинни завъртания на машинките с изрисувани плодове, за да се стигне до пълно пристрастяване към всичко, предлагащо някакъв вид хазарт. За сметка на семейните спестявания и, естествено, на почти разрушения брак. Продажбата на къщата щяла да бъде последната капка в горчивата чаша.

— Нямах представа колко бях затънал — изхълца Бътлър. — Изход не се виждаше отникъде. Бях на ръба да загубя всичко, а трябваше да мисля за семейството си — нещо, което прави всеки нормален баща и съпруг. Заклевам се, че не знаех колко много ще пострадат те. Приемах всичко като нормален бизнес. Но защо бях толкова слаб, господи? Защо допуснах толкова много...

— Ако в следващата минута не ми разкажеш какво точно се е случило, ще ти прекърша врата! — мрачно изръмжа Бен.

— Добре, добре, ще ти кажа — вдигна ръце Бътлър. — Но нека да почна отначало. — Избърса сълзите от лицето си и умолително го погледна. — Не всичко беше моя грешка — подсмръкна той. — Искам да кажа, че те поискаха да го купят от Роджър, открито и почтено. Но аз знаех какъв е инат. Те потвърдиха, че категорично е отхвърлил офертата им, независимо от цената, които са били готови да платят.

— За какво?

— За това, което беше в куфарчето — отвърна Бътлър. — Същото, което откри в онова ковчеже...

— Четирийсет секунди! — изръмжа Бен.

— Нека ти обясня, моля те! — проплака Бътлър. — В началото на декември вадехме толкова много неща от „Санта Тереза“, че целият персонал, включително Роджър, помагаше при почистването и подреждането на вещите на борда на „Трайдънт“. Роджър рядко си цапаше ръцете с подобна работа. Но тогава сякаш знаеше, че ковчезето ще бъде там. На практика то представляваше обикновено дървено сандъче, подсилено с метални шини и нещо като печат на капака. Наистина се различаваше от останалите, но и не представляваше нищо особено в сравнение с предметите, които вадехме — някои от тях наистина уникални. Роджър го грабна в момента, в който кранът го вдигна. После се заключи с него в кабинета си и дълго време остана там. Накрая го прибра в личния си сейф.

— Значи нямаш представа какво е имало вътре, така ли?

— Попитах го, но получих уклончив отговор. Но той се държеше така, сякаш сандъчето е по-ценно от всичките извадени вещи, взети заедно. Не го изпускаше от поглед. Обясни, че ще оповести официално откритието си едва след като го проучи в детайли, но вече бил сигурен, че то ще предизвика огромна сензация. Сутринта след срещата с медиите трябваше да отлети за Испания да се види с някакъв известен историк и правителствен консултант. Кълна се, че това е всичко, което знам!

— Кой са *те*? — попита Бен. — Хората, които се свързаха с теб.

— Малко след като Роджър прибра ковчезето, ми се обади някакъв човек, който се представи само като Смит. Нямах представа откъде е, но не говореше като британец. Каза, че се обръща към мен, защото работя в компанията от много години и отлично познавам Роджър. Сега си давам сметка, че ме бяха проверили обстойно, а

вероятно и ме бяха следили, защото... Защото бяха добре запознати с моя проблем.

Бътлър въздъхна и продължи, заковал поглед в нищото:

— Отначало отказах да го взема на сериозно и да разговарям с него. Но той знаеше много както за бизнеса на фирмата, така и за ковчето. Разбрах, че са сериозни, когато в банковата ми сметка бяха преведени петдесет хиляди паунда. Позвъних в банката и се опитах да разбера откъде са дошли парите. Оказа се, че са преведени от някаква зашифрована офшорна сметка, която не може да бъде проследена. А Смит се обади да ми каже, че в нея ме чака още половин милион, ако...

— Ако им помогнеш да отвлекат и ликвидират приятеля ти Роджър Форсайт — довърши вместо него Бен.

— Заклевам се в децата си, че не беше така! Те казаха, че ги интересува само онова, което е в куфарчето. А аз знаех, че той ще го носи със себе си. Моята задача беше да се обадя на Смит в момента, в който колата потегли. Уговорката беше да откарат Роджър и придружаващите го на някое безопасно място, което да съобщят на полицията веднага след като вземат куфарчето. Никакви оръжия, никакво насилие. Така се разбрахме.

Бен го гледаше с отвращение. Ръцете го сърбяха да сграбчи главата му и да я забие в плота на бюрото. Силно. После да повтори упражнението няколко пъти.

— И ти им повярва, така ли?

— Не можеш да ме накараш да се чувствам по-зле — обяви с безизразен глас Бътлър. — Знам, че не заслужавам и пени от тези пари. Не заслужавам дори да живея. Не само заради Роджър. По моя вина умряха Уоли и Сам. А твоята приятелка... Ужасно съжалявам. Не знам какво друго да кажа... — Той скри лице в дланите си и отчаяно добави: — Рейчъл ме мрази, знаеш... Децата също ме мразят. И са прави. Бих искал да умра.

Чертите на Бен се втвърдиха още повече.

— Спомена, че Форсайт е възнамерявал да се срещне с някакъв експерт, с когото да обсъди съдържанието на куфарчето — подхвърли той.

— Точно така — подсмръкна Бътлър. — Той каза, че Кабеза ще му помогне да научи повече за намереното, преди да го покаже на публиката.

— Кой е Кабеза?

— Хуан Фернандо Кабеза е професор по история. Бивш преподавател в Севилския университет, понастоящем на свободна практика. Специалист по древни ръкописи и документи.

— Защо Форсайт е трябвало да търси историк чак в Испания? Само в Лондон живеят поне петдесет хиляди души със същата професия.

— Защото никой не може да се сравнява с Кабеза в неговата област — отвърна Бътлър. — Той е специалист по история на Хабсбургската династия и периода на испанското владичество над почти цяла Европа. Както и над задокеанските територии през шестнайсети и седемнайсети век. С този период са свързани толкова много потънали съкровища, че често търсехме помощта на Кабеза.

— Каза, че е специалист по древни ръкописи и документи...

— Освен златото и скъпоценните камъни има и други съкровища — поклати глава Бътлър. — Карти, писма, дневници, мемоари с историческо значение, военни заповеди, политически комюникета. Някои от тях с огромна стойност. В онези дни, когато се е налагало документи да се транспортират по море, това най-често се е правело със запечатани с восък сандъчета. Ние сме се натъквали на такива, оцелели на дъното на океана в продължение на векове.

— Значи можем да предположим, че куфарчето е съдържало някакви стари документи, извадени от потъналия кораб?

— Предполагам — кимна Бътлър. — Трябва да е така, след като е замесено името на Кабеза. Но не мога да бъда сигурен, защото, както вече споменах, Роджър отказа да ме запознае с детайлите.

— Но ги е споделил с Кабеза, така ли?

— Може би — сви рамене Бътлър. — Иначе професорът едва ли би се съгласил на среща. С течение на времето той става все по-затворен. Роджър постоянно се оплакваше, че не може да го хване дори по телефона, да не говорим за среща лице в лице. Но има и друг вариант — да му е обещал добро заплащане, но само след като се срещнат и разговарят лично.

Бен се замисли за момент, после попита:

— Къде живее Кабеза?

— Някъде в планините около Малага. Преместил се там, след като напуснал преподавателското си място в университета. За

съжаление, не разполагам с точния му адрес.

Бен го изгледа с открито недоверие.

— Заклевам се — добави Бътлър. — Ако знаех, щях да ти кажа.

— Тогава кой знае? Може би Максвел?

— Доколкото ми е известно, единствено Роджър поддържаше връзка с него. И вероятно е имал адреса.

— Къде?

— Във визитника си.

— Къде?

— Ами той го държи... или по-скоро държеше, на бюрото в кабинета си.

— Обличай се — изправи се Бен. — Отиваме с моята кола.

— По това време?

— Да — отсече Бен и домакинът не възрази повече.

Понесоха се към Саутхемптън със скорост, която накара Бътлър да сграбчи дръжката над дясната врата. Централата на компанията се оказва висока сграда от стомана и стъкло, разположена извън града. Имаше изглед към широк участък от брега, а в далечината мигаха светлините на рафинерията „Фоули“.

— Охрана? — попита Бен, когато заковаха пред входа.

— Един пазач, който обикаля през нощта — нервно преглътна Бътлър. — Ами ако започне да задава въпроси?

— Ще му предложиш част от печалбата си на покер — отвърна Бен.

— Не е смешно. Не може ли да почакаме до сутринта?

— Не.

— Ами ако кабинетът на Роджър е заключен?

— Ще го отключим — отсече Бен.

— Не би трябвало да правя това — въздъхна Бътлър.

— Просто си напомняй защо го правиш.

Проникнаха в сградата благодарение на магнитната карта на Бътлър. Озоваха се в просторно фоайе и Бътлър посегна към електрическия ключ на стената. Бен го спря и измъкна от сака си фенерче „Маглайт“.

— Кабинетът на Роджър е на първия етаж — прошепна Бътлър.

Бен насочи тънкия лъч към стената и почти веднага забеляза аварийния изход.

— Натам — кимна той.

Поеха нагоре по тясното стълбище. Стигнаха до първия етаж и излязоха на площадката. В сградата беше студено, но на светлината на фенерчето лицето на Бътлър блестеше от пот.

— Ей там — промърмори той и махна към дъното на тъмния коридор. Няколко крачки по-късно спряха пред вратата и Бътлър натисна бравата. — Заключено, както очаквах.

Бен плъзна длан по гладката повърхност и я освети. Вратата беше изработена от солиден бук.

— Да се махаме — прошепна Бътлър. — Няма как да проникнем вътре.

Бен отстъпи крачка назад, пое дълбоко дъх и нанесе силен ритник на бравата. Рамката се пропука с пронизителен звук, който изпълни коридора. Бен бързо повтори упражнението. Този път вратата рязко се отвори и шумно се заби в стената.

— Исусе Христе! — промърмори Бътлър.

— Остави Исус на мира — изръмжа Бен и тикна фенерчето в ръцете му. — Иди да намериш адресника.

Ако бюрото е заключено, ще се наложи да разбия и него, мрачно си помисли той.

— Не мога да го направя! — неочаквано се запъна Бътлър.

Един намръщен поглед от страна на Бен се оказа достатъчен и Бътлър се шмугна в кабинета. Бен остана в коридора, послушвайки се за пазача. До слуха му долетяха потракване на вратички, търкане на отворени чекмеджета и шумолене на хартия.

— Открих го! — възкликна минута по-късно Бътлър.

Появи се на прага, притискайки бележник с твърди корици към гърдите си. Бен го грабна и започна да го прелиства под светлината на фенерчето. Скоро стигна на буква „К“ и плъзна показалец по страницата, плътно изписана с неравния почерк на Форсайт. Отметката се оказа някъде в средата: професор Хуан Фернандо Кабеза заедно с испанския адрес, който му трябваше. Той откъсна листа и хвърли бележника на килима.

— Да вървим.

Излязоха навън и Бътлър се насочи към дясната врата на лексуса, но Бен го хвана за китката и го завъртя в обратна посока. Мъжът изскимтя като пребито куче.

— Ще се прибереш пеша — обяви Бен. — Упражнението ще ти се отрази добре.

— А ти какво ще правиш?

— Отивам да посетя Кабеза.

— Не, имах предвид какво ще правиш с мен.

— Зависи до какво ще се добера — отвърна Бен. — Ако Брук е жива и здрава, може би ще успея да забравя за съществуването на малко лайно като теб. — Той заобиколи колата и се насочи към шофьорското място. — Но ако нещо се е случило с нея, най-добре си пригответи нова бутилка водка и гледай да се нагълташ с достатъчно хапчета, преди да съм се върнал за теб!

Бътлър благоразумно замълча. Бен затръшна вратата и запали мотора. Лексусът полетя напред. Фигурата на Саймън Бътлър в огледалото бързо се смали и изчезна.

През годините си на психолог-консултант Брук беше разговаряла с много хора, станали жертва на отвличане. Една от най-важните поуки от тези разговори, която винаги подчертаваше в своите лекции по темата, беше умението да се запазят бистрота на ума и максимален фокус. Когато целта е съхранението на психическото здраве, упражненията на ума са не по-малко важни от физическата годност. Тя познаваше един доброволен сътрудник на ООН, който бе отвлечен от банда неуравновесени типове в Сомалия и бе прекарал пет месеца в някаква мизерна килия, без да знае дали ще го освободят, или просто ще му пуснат куршум в главата. За да оцелее в тези ужасни условия, той се заел да строи въображаема дървена лодка.

Докато бил затворен в мръсната, гъмжаща от плъхове килия, човекът проектирал и изграждал плавателния съд в своето въображение. Дъска по дъска, сглобка по сглобка. А когато лодката била готова, той тръгвал по обратния път — разглобявал я част по част, нанасял някакви корекции и започвал да я гради наново. Когато най-после се озовал на свобода, човекът бил категоричен, че не иска да вижда никакви лодки повече. Но месеците ментална дисциплина го спасили от полудяване.

Всеки сам избира начините, по които да се справи с шока. Важното е да открие нещо, което да ангажира съзнанието му. Важното е да предпази духа си от самоунищожителния страх и стреса на пленничеството. Онези, които се поддават на подобни състояния, могат и да оцелеят физически, но никога вече не са предишните хора.

Самата Брук не знаеше нищо за лодкостроенето и по тази причина прибегна до друг метод. Използвайки молив за очи и лист, откъснат от някакво скучно женско списание, тя се зае да чертае план на луксозния си затвор.

Започна със самата къща, опирайки се на това, което беше видяла, докато пазачите я водеха към покоите на Серато. Когато се върна обратно след срещата с любезния си „домакин“, установи, че

счупеният капак на прозореца е ремонтиран, но невидимите работници случайно бяха оставили един малък процеп, през който можеше да наблюдава околността.

Първо начерта контурите на външната стена, а след това нарисува няколко правоъгълника, маркиращи помощните постройки. Сложи надпис „гараж“ на хангара, от който непрекъснато влизаха и излизаха превозни средства, а на ниската бяла сграда, използвана от въоръжените мъже, постави надпис „караулно“ с въпросителна накрая. Пунктирана линия маркираше извивките на пътя отвъд портала, който водеше в джунглата. После дойде ред на самия портал — едно силно укрепено съоръжение, пред което нарисува миниатюрните фигурки на въоръжените пазачи.

Прекара дълго време в наблюдение на джунглата, питайки се дали наблизо има някакво населено място. Град или село, достъпни пеша за един самотен беглец?

Но тайната ѝ карта все още не беше план за бягство. Според друго основно правило, което непрекъснато повтаряше на своите слушатели, жертвите на отвличане не бива да правят опит за бягство, преди да изготвят солидна стратегия и да бъдат напълно екипирани за оцеляване в трудна и непозната обстановка. Според нея това беше крайна мярка, която почти винаги завършваше с катастрофа — смърт или повторно залавяне, включващо жестоки наказания и отнемане на най-малките привилегии, които отвличеният е имал преди това. Същевременно обаче тя беше твърдо решена да научи колкото се може повече за онова, което я заобикаляше.

Единственият начин за приблизително отмерване на времето беше да наднича през прозореца на определени интервали и да засича положението на слънцето над джунглата. От неговото движение определи, че стаята ѝ гледа на запад. Някъде в късния следобед вратата щракна и в апартамента се появиха Консуела и Пресентасион с таблички в ръце, върху които имаше кафе и дребни сладки. И двете изглеждаха готови да задоволят всяко нейно желание.

Това я накара да усети още по-силно странното положение, в което се намираше. Въпреки езиковата бариера тя успя да внуши на по-възрастната бразилка, че би желала да носи обикновени дрехи. Консуела реагира колебливо и доста смутено, но само час по-късно

дрехите пристигнаха — две старателно изгладени тениски, долнище на анцуг и чифт маратонки.

Брук имаше интерес да се сближи с Консуела и дъщеря ѝ. Първо, защото най-ценната придобивка за всеки заложник е приятелско лице сред похитителите, и второ, заради очевидния факт, че двете жени нямаха нищо общо с лошите. Съвсем ясно личеше, че те се страхуват от своя работодател почти толкова, колкото се страхуваше самата тя.

Същевременно продължаваше да бъде озадачена от начина, по който я гледаха. Нещо като страхопочитание, примесено с открито обожание — чувства, които тихо разменените реплики на португалски помежду им потвърждаваха още повече. Още два пъти успя да долови думата „Алисия“, но когато пак ги попита коя е Алисия, жените отговориха единствено с мълчание и свенливи погледи.

Останала отново сама, Брук надникна през процепа на прозореца. Почти веднага забеляза фигура, която ѝ беше позната — тази на пазача с отвратително вонящите пури. Опрял гръб на стената в съседство на караулното, той се готвеше да запали една от тях. Ръката му потъна в джобчето на ризата и излезе от там с недопушен фас и запалка. Миг по-късно над главата му се изви облаче синкав дим. Брук го гледа известно време, после се отдръпна от прозореца и започна серия от физически упражнения — лицеви опори, коремни преси и бягане на място. Въпреки че се намираше под ключ, тя беше твърдо решена да съхрани добрата си физическа форма.

Слънцето вече беше поело пътя си на запад, когато Консуела и Пресентасион отново се появиха в стаята и се заеха с тоалета ѝ. А тя бързо разбра, че ѝ предстои нова среща с господаря на имението.

— О, не! — простена Брук, зърнала роклята в ръцете на Консуела.

Беше фина и скъпа като предишната, но тъмнозелена. Разбира се, в комплект със сандали на висок ток в подходящ цвят. Успяла да преглътне възраженията си, тя се затвори в банята и покорно се преоблече. Какъв е смисълът да протестира? Жените я посрещнаха с усмивки и одобрителни погледи, а след това се оттеглиха.

Секунди по-късно вратата отново се отвори и на прага се изправиха двама униформени пазачи. Трудно беше да се каже кой от тях изглежда по-застрашително — здравенякът със зализана назад

черна коса, прибрана на конска опашка, или кльощавият му колега с наполовина липсващо дясно ухо.

— Този път сте само двама, а? — остро подхвърли тя. — Това все пак е напредък. Не е ли по-лесно просто да ми дадете ключ за тази врата?

Мъжете мълчаливо ѝ направиха знак да ги последва. По коридора, надолу по стълбите и през лабиринт от коридори, които виждаше за пръв път.

— По-бавно, ако обичате — оплака се Брук. — Трудно ми е да ходя с тези неща на краката.

Придружителите ѝ забавиха крачка, макар че не стана ясно дали разбраха какво им казва. Това ѝ даде възможност да запамети пътя, който след това щеше да прибави към импровизираната си карта.

Вкараха я в стая с огромни размери и затвориха вратата зад гърба ѝ. Стените бяха украсени с маслени платна и огромни огледала с позлатени рамки. Кристален полилей осветяваше правоъгълна маса за хранене, покрита с фина копринена покривка и отрупана с изящни съдове и сребърни прибори.

Начело на масата седеше Рамон Серато, облечен в безупречно скроен кремав костюм. При влизането на Брук той стана на крака и дълго я гледа, сякаш смаян от вида ѝ. После, успял да се овладее, я поздрави с „добър вечер“ и издърпа един от столовете.

— Надявам се, че си прекарала следобеда си приятно — галантно подхвърли той.

Брук понечи да се озъби по обичайния начин, но в същия миг се отвори друга врата, през която влязоха двама прислужници с безупречно бели униформи. Единият носеше кофичка с лед върху сребърен поднос, а другият буташе пред себе си отрупана с ордьоври количка. Без да кажат нито дума, те подредиха масата и побързаха да се измъкнат, безшумни като мишки.

— Какво има? — забеляза изражението ѝ Серато. — Не си ли гладна? Гъшият пастет е отличен. Препоръчвам ти да си намажеш една препечена филийка, докато все още е топла. А виното е каберне совиньон от собствената ми изба в Чили.

Аха, помисли си Брук. Значи не сме нито в Бразилия, нито в Чили. Още колко южноамерикански страни остават в списъка? Твърде много, по дяволите.

— Трябва ли да бъда впечатлена от всичко това? — попита на глас тя.

— Надявам се. Много хора по света никога няма да опитат храна с такова качество.

— Е, сега вече се чувствам по-добре — иронично подхвърля тя. — Наистина трябва да ти благодаря.

— Била ли си бедна някога? — попита той, посягайки към шампанското. — Толкова бедна, че да носиш само вонящи дрипи? И толкова гладна, че да си готова да убиеш плъх с голи ръце, за да се нахраниш? — Поклати глава, на лицето му се появи бледа усмивка. — Не, не си. Винаги си била облечена и нахранена. Но ако беше израснала в крайна нищета като мен, вероятно щеше да цениш тези неща.

Брук не отговори.

— Не ми вярваш, нали? — подхвърли той. — Но е истина. Детството ми премина в копторите на Мексико Сити. Аз и братята ми бяхме принудени да просим за храна, докато майка ми чистеше тоалетни, а баща ми береше дини за няколко песо на ден. Цялото ни семейство живееше в две стаи, които не бяха подходящи дори за животни.

— Преливам от съчувствие — сухо рече Брук.

— Сигурен съм, че ако можеше да видиш как живеем, наистина щеше да проявиш съчувствие — остро отвърна Серато. — Гледах богатите, които профучаваха с лимузините си покрай мен, и убеждението ми, че ще водя друг, по-добър живот, ставаше все по-силно. Дядо ми твърдеше, че въпреки мизерията в жилите ни тече благородна кръв. — Серато замълча за момент, после повтори: — Благородна кръв, идваща още от времето, когато Испанската империя е владяла половината свят. Майка ми и баща ми се смееха и ни предупреждаваха да не слушаме приказките на стария глупак. Но само няколко години по-късно се уверих, че дядо ми е бил прав.

Брук мълчеше. Серато изглеждаше готов да продължи, но се овладя и тръсна глава.

— Не бива да отегчавам приятна компаньонка като теб с истории за своето минало — въздъхна той. — Няма ли да опиташ пастета?

— Знаеш къде да си навреш проклетия пастет! — сопнато отвърна Брук. — Не съм гладна.

— Може би това ще ти отвори апетита — подхвърли Серато, взе от помощната масичка до себе си една квадратна кутийка за бижута и я плъзна по покривката. — Един малък подарък.

— Нима си въобразяваш, че ще приема нещо от теб?

— Моля те. Дори настоявам.

Брук отвори кутийката. Вътре лежеше огърлица от диаманти и изумруди, която със сигурност струваше колкото целия ѝ апартамент в Ричмънд. В комплект с гривна.

— Какво означава това, по дяволите?

— Твои са — усмихна се той. — Бих се радвал да ги видя на теб.

Зелената рокля отиваше на блестящите изумруди по един наистина перфектен начин. Беше ясно, че Серато обича да планира нещата до последния детайл. Гледаше я по начин, който решително не ѝ харесваше. Но въпреки това тя издържа на погледа му и гневно отсече:

— Не съм кукла, за да ме обличат в разни парцали и мъниста! Нито за теб, нито за когото и да било!

— Ти си жена с високо самочувствие — отвърна Серато. — Бъди сигурна, че аз уважавам подобно поведение.

— Тогава защо ме обличаш по този начин? Това ли е играта, която обичаш? Отвличаш жени, за да ги гиздиш като циганки? Истинско болестно състояние!

— Струва ми се, че подценяваш красотата си, докато аз правя обратното — промълви Серато. — Ще ти бъда много задължен, ако си сложиш тези бижута.

Брук забеляза странния блясък в очите му и реши да не го предизвиква твърде много.

— След като настояваш — отстъпи тя, извади гривната от кутийката и я нахлузи на китката си.

— Перфектно, точно както предполагам — доволно кимна Серато. — А сега и огърлицата.

Брук знаеше, че няма как да откаже.

— Първо да си сваля това — отвърна тя и разкопча златното синджирче, което ѝ беше подарък от Бен. После неохотно извади тежката и студена огърлица и я сложи на шията си, но не успя да се справи с клипса.

— Позволи на мен — рече Серато, стана и се изправи зад гърба ѝ. Тя усети деликатното докосване на пръстите му. — Ето, готово. С нея си наистина прекрасна.

Тя успя да се види в едно от огледалата с позлатени рамки. И Серато зад себе си, отстъпил крачка назад. Зяпаше я така, сякаш беше музеен експонат. Ръцете му докоснаха раменете ѝ и тя се отдръпна.

— Имаш толкова хубави черти — промълви той, наблюдавайки я в огледалото. — Но ще бъдат още по-хубави, ако вдигнеш косата си нагоре. Ето така...

— Кажи ми какво става, моля те — прошепна Брук. — Защо съм тук?

— Ще разбереш, когато му дойде времето — отвърна Серато и се върна на мястото си. — Между другото, искам да те помоля за нещо... — В ръката му се появи малък плик, който извади от джоба на блейзъра си. — Това ли е човекът, за когото спомена? Маршъл, или както там му беше името?

Брук веднага позна Бен на малката снимка, която Серато протегна към нея. Беше го щракнала миналата пролет в „Льо Вал“. Не можа да я изхвърли дори когато стана ясно, че в отношенията им настъпи окончателен разрыв. А Серато я беше намерил в чантата ѝ.

Той чакаше отговор с особен блясък в очите. А тя изведнъж разбра какво изразява лицето му. Беше лице на ревнив любовник. Сърцето ѝ изстина при мисълта какво ще се случи, ако му каже истината.

— Този е никой — преднамерено небрежно отвърна тя.

Очите на Серато дълго изследваха лицето ѝ.

— Сигурна ли си? — попита той и махна към златното синджирче в ръцете ѝ. — Не е ли мъжът, който ти подари това?

— Забрави — поклати глава Брук. — Той не е важен.

— Радвам се да го чуя. А има ли някой друг, който е... важен в живота ти?

— Не, няма — тръсна глава тя.

След още един изпитателен поглед Серато се усмихна, очевидно стигнал до заключението, че чува истината.

— Какво ще кажеш за глътка вино?

— Съвсем мъничко — кимна тя и му поднесе чашата си. Не ѝ харесваше да играе неговата игра, но се нуждаеше от нещо за

успокоение на опънатите си нерви.

— Трябва и да хапнеш нещо — промърмори той и започна да маже пастет върху една препечена филийка. — Не искаме да станеш прекалено слаба, нали?

Защото няма да ми стават роклите от шибаната ти колекция, безгласно отвърна Брук, въпреки че много ѝ се искаше да изкрещи тези думи в лицето му. Няколко секунди по-късно неохотно протегна ръка и към платото с ордъоврите.

— Вкусно е, нали?

— По-добро от храната, която получавах в предишния си затвор — мрачно отвърна тя.

— Харесвам чувството ти за хумор.

Серато разклати звънчето до себе си и прислужниците се появиха да разчистят масата и да поднесат основното блюдо и още вино. След това сякаш се разтопиха във въздуха и изчезнаха. Домакинът повдигна капака на сребърния поднос и вдъхна ароматната пара.

— Съомга, накисната в шери, с масло и сос от магданоз — промълви с благоговение той. — Много добре върви със задушените картопки и връхчетата аспарагус на пара.

— Трябва да ми дадеш рецептата.

— Позволи ми да ти сервирам — каза той и вдигна сребристо парче риба.

— Ядох достатъчно — отклони ръката му тя. — Сега бих искала да се оттегля.

— Обратно в стаята ти?

— Не. Искам да се върна в родината си. У дома. При приятелите, които твоите гангстери все още не са убили. Към предишния си живот, който, в случай че не си забелязал, беше грубо прекъснат.

— Сега животът ти е тук, с мен — промълви след дълга пауза Серато. — Така трябва да бъде.

Думите му я шибнаха като силни плесници. Прозвучаха толкова абсурдно, че за малко не избухна в смях.

— Моля?!

— Много скоро ще забравиш предишния си живот — отвърна Серато и внимателно сложи парче съомга в чинията си. — Можеш да ми повярваш, че при всички случаи ще мога да ти предложа един

далеч по-добър живот. Имам планове за нас. Толкова много неща можем да направим заедно. А когато плановете ми бъдат реализирани, целият свят ще бъде в краката ни. — Ръката му посегна към купата със зеленчуците.

— Ти си луд! За коя ме вземаш?

Серато мълчаливо започна да се храни.

— Коя е Алисия? — внезапно попита Брук.

Домакинът захвърли ножа и вилицата с такава сила, че тя подскочи. После срещна очите му, които я гледаха през масата с наистина безумен блясък. Загорялото му лице беше станало бяло като вар.

— Какво каза?

— Чу ме много добре. Консуела и Пресентасион непрекъснато споменават това име и ме гледат. Коя е тя? Нима мислиш, че аз съм тя? Не, не съм. Знаеш името ми — Брук Марсел. А не Алисия или бог знае коя...

Серато правеше върховни усилия да запази самообладание. Стана от мястото си, избърса устни с копринената салфетка и напусна трапезарията, без да каже нито дума. Брук остана сама на масата. Изтече една минута, после втора. Тя внимателно пъхна златното синджирче в сутиена си. Направи го поради липсата на джобове. За нея то беше по-ценно от милион изумрудени огърлици и тя не искаше да го изгуби.

Щура и опасна, но неустоима мисъл се появи в главата ѝ. Тя се изправи, събу обувките си и безшумно се насочи към вратата, през която я бяха въвели пазачите. Напрегна слух, но не долови нищо. После внимателно я откряна и надникна. В коридора нямаше никой.

Ти си по-луда и от него, нервно преглътна тя. Но шансът беше твърде примамлив, за да му се противопостави. Излезе от трапезарията и се огледа. В широкия коридор имаше още четири врати от полирано орехово дърво и с лъскави златни дръжки. Всяка от тях би могла да я отведе към някакъв изход. Брук зашляпа с боси крака към най-близката врата, притисна ухо към нея, а след това внимателно натисна дръжката.

Оказа се, че е попаднала в помещение, което приличаше на салон в мъжки клуб от средата на XIX век. Тежка, излъскана до блясък ламперия, маслени картини, огледало над камината и солидно

обзавеждане в стил „Честърфийлд“. Огледа се във всички посоки, търсейки телефон. Все още нямаше представа в коя държава се е озовала, не знаеше на какъв номер да извика полиция, но се надяваше, че ще успее да набере мобилния номер на Бен. При мисълта, че ще може да разговоря с него, сърцето ѝ пропусна един такт.

Но телефон нямаше. Брук понечи да излезе и да опита следващата врата, но в същия момент до слуха ѝ достигна потропването на стъпки по плочките, което я накара да отскочи назад и да се залепи за стената. Стъпките спряха пред вратата. През масивното дърво долетяха приглушени гласове. Двама мъже, които разговаряха на испански.

Тя затаи дъх. Вратата беше откряната и тя успя да зърне през процепа двойката пазачи, които вече познаваше. И двамата бяха въоръжени с пистолети. Бяха спрели на място и единият показваше на другия някаква снимка на телефона си. Разнесе се смях. Брук внимателно се отдалечи. Дали ще забележат открянатата врата и ще дойдат да огледат помещението? В продължение на един безкрайно дълъг миг тя въртеше глава във всички посоки, убедена, че всеки миг ще бъде заловена. Но пазачите продължиха по пътя си и от гърдите ѝ излетя въздишка на облекчение.

Заслуша се в отдалечаващите се стъпки. Една, две, три... На четвъртата престана да брой. Защото внезапно се закова на място. Това, което беше взела за огледало над камината, се оказа картина.

Или по-скоро портрет на жена, облечена в блестяща зелена рокля, с дълга и леко къдрава кестенява коса, елегантно отметната встрани, за да покаже диамантите и изумрудите на шията. На тънката китка, отпусна в скута ѝ, блестеше гривната със същите скъпоценни камъни. Очите ѝ гледаха директно към зрителя, невероятно живи, изпълнени с радостно вълнение. На лицето ѝ грееше усмивка.

Брук зяпна от изненада. *Не може да бъде!*, объркано си помисли тя. Нима е възможно? От портрета я гледаше нещо повече от нейна двойничка. Това беше самата тя!

Брук прекоси салона и спря пред портрета, за да го разгледа по-отблизо. Невъзможно, невероятно! Но въпреки това беше истина. Жената имаше нейните черти, нейната коса. Роклята беше тази, която носеше в момента. Бижутата бяха същите, които Серато току-що ѝ подари. Все още не можеше да повярва на очите си.

Едва когато спря на сантиметри от платното, тя започна да различава някои дребни детайли, свидетелстващи, че става въпрос за друга жена. Очите бяха малко по-сближени от нейните и имаха различен оттенък. Формата на носа, ушите, брадичката също беше по-друга. Но смайващата прилика си оставаше и будеше безпокойство.

Брук плъзна длан по долната част на тежката рамка и пръстите ѝ напипаха нещо. Наведе се да го погледне. Оказа се малка правоъгълна плочка, вкопана в позлатеното дърво. Върху нея с малки черни букви беше изписано „Алисия“.

Тя излезе от стаята и се затича по коридора в обратна посока на тази, в която бяха изчезнали пазачите. Оглеждаше се наляво-надясно, търсейки някакъв изход. Мраморните плочи студенееха под босите ѝ крака. Идеята за бягство — без обувки и облечена в тези дрехи, абсолютно беззащитна и загубена, вече ѝ се струваше безумна. Тя противоречеше на всичко, което беше учила и преподавала. Но в момента подготовката и познанията не ѝ вършеха никаква работа. Защото не беше обикновена заложница. И защото този Рамон Серато, който и да бе той, със сигурност не се държеше като нормален похитител.

Алисия. Нима Серато наистина вярваше, че тя е Алисия? Беше ѝ много трудно да осмисли това, което ѝ се случваше. Вече почти *предпочиташе* да бъде отвлечена за откуп и да бъде заключена в някоя мрачна дупка, окована и с качулка на главата. Всичко беше по-добро от това налудничаво и фетишизирано робство. Трябваше да се махне от тук!

Врати. Още врати. Точеха се от двете ѝ страни в безкрайна редица. Тя продължаваше да тича, леко повдигнала роклята. Не виждаше нищо, което да прилича на изход. А ако имаше такъв, той най-вероятно беше охраняван от куп въоръжени мъже. Никога досега не беше попадала в толкова огромна къща. При мисълта, че Серато може да се върне в трапезарията и да открие, че тя не е там, започна да изпада в паника. Цяла армия от хора щеше да тръгне да я търси и със сигурност щеше да я открие.

Кос поглед към един от прозорците я информира, че навън вече беше нощ. Тази част от къщата беше значително по-семпла, вероятно предназначена за персонала. Осветлението идваше от обикновени крушки, стените бяха голи, а подът беше покрит с грапав цимент, който нараняваше босите ѝ крака. Изскочи иззад поредния ъгъл и светкавично се шумгна в някаква ниша, тъй като от една двойна врата няколко метра по-нататък се появиха двама мъже с престилки. Помещението зад нея явно беше кухня, но от задушливата миризма на мас, пържен боб и подлютен доматиен сос можеше да заключи, че тя обслужва персонала и няма нищо общо с изтънчения гастрономически вкус на собственика.

Затаила дъх, Брук изчака готвачите да се отдалечат и продължи напред.

Вече беше напълно дезориентирана и усещаше как я обхваща паника. Коридорът, по който се придвижваше, ставаше все по-тесен и сякаш не водеше никъде. Закова се на място миг преди да се обърне и да хукне по обратния път.

Беше чула нещо. После го чу отново. Женски глас, не много далече. Тя наклони глава и се ослуша с нарастваща тревога. Не, гласовете бяха два. И двата женски. Крещяха от ужас.

Брук предпазливо се промъкна напред, питайки се откъде идват ужасните звуци. Спря пред някаква врата, поколеба се за миг, после я бутна. Озова се в някакво перално помещение. Край едната стена имаше дълга редица големи перални машини, а срещу тях се издигаше купчина кошници за мръсно пране. Над машините, близо до тавана, имаше малко прозорче, зацапано с мръсотия и покрито с паяжини. Едва сега Брук си даде сметка, че се намира в някакво мазе под нивото на сградата.

Опитът за бягство беше забравен. В момента се интересувахе единствено от протяжните викове, които долитаха именно от мръсното прозорче. Макар и силно зацапано, то пропускаше част от ярката светлина, идваща от другата страна. Сякаш някой беше включил мощен прожектор.

Повдигнала още по-нагоре скъпата рокля, тя успя да се покатери на една от пералните машини, която се намираше под прозорчето. Первазът се оказа на двайсетина сантиметра над главата ѝ. Тя се хвана с две ръце за него и бавно се набра нагоре. Краката ѝ задраскаха по стената, но в крайна сметка брадичката ѝ се опря в перваза. Брук напрегна очи да види какво се случва зад мръсното стъкло.

Прозорчето се оказа на няколко сантиметра над земята. Гледаше към циментирано вътрешно дворче, около десет квадратни метра, оградено от високи бели стени и ярко осветено от прожекторите. В него имаше шестима мъже, единият от които се намираше на сантиметри от Брук. Краката му в униформен панталон скриваха част от гледката, но въпреки това тя можеше да види какво се случва.

В далечния край на двора стояха двамата пазачи, които я бяха извели от апартамента. Мускулестият с конската опашка и колегата му с увреденото ухо дърпаха и блъскаха в стената бразилските ѝ камериерки. Пресентасион се беше вкопчила в майка си и надаваше истерични писъци. Мъжът с конската опашка успя да я изтръгне от ръцете на майка ѝ, която изпищя отчаяно. Пресентасион се просна на голия цимент.

Брук понечи да извика: „Спрете, оставете ги на мира!“, след което осъзна, че не може да направи нищо друго, освен да наблюдава с нарастващ ужас това, което предстоеше да се случи.

Пред очите ѝ изплува фигурата на висок мъж, облечен в кремав костюм. Беше с гръб към прозорчето, но Брук вече го познаваше достатъчно добре. Серато се насочи към двете жени, невъзмутим и спокоен. Консуела се изтръгна от ръцете на пазача и се хвърли в краката му с обляно в сълзи лице. Започна да се моли на родния си португалски, а Брук този път разбираше всяка дума, която излиташе от устата ѝ.

— Не наранявайте детето ми, моля ви! Кълна се, че аз съм виновна! Накажете мен, но не и моето момиченце! Моля ви, моля ви!

Отговорът на Серато беше твърде тих, за да бъде доловен през стъклото. Но Брук го разбра и без да го чуе. Той поклати глава, отблъсна с крак ридаещата майка и направи три бавни стъпки назад. После протегна ръка. Един от униформените пазачи разкопча кобура си и му подаде автоматичен пистолет. Без да бърза, Серато провери пълнителя и насочи оръжието към Консуела.

Пресентасион издаде протяжен нечовешки вик. Брук също понечи да изкрещи. Тоя тип се готвеше да ликвидира камериерките бразилки по същия начин, по който беше отнел живота на Сам и нейния работодател. И нищо не можеше да го спре.

Изстрелът отекна в ограденото пространство с гръмотевична сила. Тялото на Консуела конвулсивно потръпна и се претърколи на една страна. По бялата стена се появиха кървави пръски. След това Серато обърна пистолета към Пресентасион. Гангстерът с конската опашка побърза да освободи пиццата момиче от хватката си. Тя нямаше къде да избяга, но въпреки това отчаяно хукна към далечната стена. Пистолетът в ръката на Серато изтрещя крачка преди да я достигне.

Куршумът попадна в гърба ѝ. Тя се просна по очи с разперени ръце и крака. Брук вцепенено гледаше как младото момиче се повлече по бетонната настилка. Серато спокойно я настигна и натисна спусъка за втори път. Куршумът попадна в тила на Пресентасион, която престана да мърда.

Серато върна оръжието на собственика му.

— Изхвърлете телата някъде в джунглата — заповяда на испански той.

Брук чу думите му съвсем ясно въпреки плътно затвореното прозорче. Сърцето блъскаше в гърдите ѝ с болезнена сила. Беше като вцепенена, почти не усещаше болката, която пронизваше вкопчените ѝ в перваза пръсти.

Серато обърна гръб на убитите жени и започна да се отдалечава. Изражението на лицето му беше абсолютно непроницаемо. Брук забеляза капчиците кръв, които бяха опръскали светлия му костюм. Той извади кърпичката си да ги избърше, цъкна гневно с език и изчезна от погледа ѝ. Последваха го всички присъстващи с изключение на двама души, които останаха да се погрижат за трупове.

Брук усети, че ѝ се повдига, и побърза да се спусне на пода. Беше съвсем наясно, че ако Серато не я завари в трапезарията, горските хищници ще получат възможност да пируват и с трети женски труп.

Довлече се до вратата, отвори я и хукна в посоката, от която беше дошла. Беше истинско чудо, че не срещна никого. Още по-голямо чудо беше фактът, че намери трапезарията, без да се изгуби в лабиринта от коридори и пасажи. Отвори вратата със сърце в гърлото. Очакваше да види Серато, който я чака с пистолет в ръка. Но трапезарията беше празна. Брук побърза да заеме мястото си на масата, а след това направи опит да спре треперенето на ръцете си.

Серато се появи няколко минути по-късно. Беше сменил кремавия костюм с широк панталон и тъмносин блейзър.

— Надявам се да ми простиш за грубото прекъсване на вечерята — подхвърли с усмивка той. — Внезапно си спомних за една задача, която не търпеше отлагане. Дори твоето присъствие не можеше да ме спре. — Погледна надолу и усмивката се превърна във въпросително вдигнати вежди. — Събула си обувките?

Брук отдавна беше забравила за захвърлените под масата сандали.

— Малко ми стягат — светкавично намери отговора тя. С удоволствие установи, че гласът ѝ дори не трепна.

— Няма значение — отвърна той. — Ще ти поръчам нови, които със сигурност няма да стягат. А сега ще ядем, нали?

Адресът върху откъснатата страница от бележника на Форсайт се намираше в Гранада, Андалусия, дълбоко в южната част на Испания. Бен го откри на картата и призна, че Бътлър е имал всички основания да нарече отшелник човека на име Хуан Фернандо Кабеза. Историкът беше избрал за свой дом едно място високо в планината Сиера Невада, на солидно разстояние източно от град Гранада и притежаващо всички качества да бъде наречено един от най-затъntenите краища на Европа. Името му все още фигурираше в уебсайта на бившия му университет, придружено от кратко описание на различни научни постижения, публикации и награди. Кабеза беше роден през 1966 г., а от снимката, публикувана в сайта, гледаше сериозен мъж с остри черти и необичайна за испанец руса коса и сини очи. За Бен не беше трудно да го запомни.

След няколко часа сън в колата той хвана първия самолет от „Гетуик“ за Малага — летището, което беше най-близо до крайната му цел. Два часа по-късно вече се намираше на испанска земя. Побърза да наеме един фолксваген туарег. Главата му се пръскаше от болки, не беше хапнал почти нищо през последните два дни, но неотклонно продължаваше напред, тласкан от могъща вътрешна сила.

Часът беше десет и осемнайсет местно време. От изчезването на Брук бяха изтекли повече от петдесет и девет часа.

Последното му посещение в Испания се изчерпваше с кратка, но изпълнена със събития визита в Саламанка миналия септември. Тогава времето беше горещо и задушно, но този път термометърът на таблото показваше минус четири, а когато подмина Гранада и стигна подножието на Сиера Невада, спадна с още два градуса. Бен се намираше на точно сто и трийсет километра източно от Малага.

Колкото по-високо се изкачваше, толкова по-рядък ставаше трафикът. Скоро се оказа съвсем сам на пътя и в продължение на километри виждаше единствено безкрайните заснежени гори със смесена растителност — предимно дъб и бор. Наложил се няколко пъти

да спира, за да провери точното си местоположение. Веднъж за малко не блъсна планинския козел с извити рога, който изскочи от крайпътните храсти и невъзмутимо пресече пътя на метри от колата. А с височината самият път се стесняваше все повече. На места беше покрит с дълбок и почти непроходим сняг и ставаше все по-стръмен. После пред очите му се появиха заснежените върхове, стърчащи над облаците по един странен и почти сюрреалистичен начин.

Беше ранен следобед, когато Бен най-сетне зърна къщата, полускрита зад вековни борове. За всеки случай направи справка с картата, за да се увери, че е попаднал на правилното място. Пътят отдавна се беше превърнал в тясна пътека, почти невидима под дебелия одеяло на снега. А ако се съдеше по ниските черни облаци, щеше да продължи да вали.

Последните стотина метра до къщата бяха блокирани от ствола на бор, вероятно паднал по време на неотдавнашна виелица. Преспите около него бяха толкова дълбоки, че дори задвижването четири по четири нямаше шанс да се справи с тях. Бен слезе и тръгна през снега. Краката му потъваха до коленете, а след добре отопленото купе въздухът му се стори леден и почти непоносим. От устата му излиташе пара. Той неволно сви рамене и напъха ръце дълбоко в джобовете на якето си.

Спря до падналото дърво и се зае да чисти снега от крачолите си. И да разглежда къщата — дълга едноетажна постройка с кръгла, увита в бръшлян куличка в единия край. Иззидана от камъни, които бяха почти толкова бели, колкото снежните преспи в основите ѝ. Наоколо растяха иглолистни дървета и ниски, но гъсти храсти. Превозно средство не се виждаше, но той предположи, че зад дървените врати на приземния гараж се крие кола или пикап. Напрегна слух и успя да долови тихата музика, която идваше от къщата, на моменти победена от свиренето на хапещия вятър. Някой си беше у дома.

Приближи се към къщата. Музиката започна да се чува по-ясно. Приличаше на Бетовен и като че ли идваше от кръглата кула.

Входната врата беше на каменната тераса с парапет от ковано желязо. Бен изкачи хлъзгавите стъпала и разклати звънчето, закрепено на конзола на стената. Липсата на реакция не го изненада. Музиката на Бетовен, която долиташе отвътре, беше достатъчно силна да заглуши дори пушечен изстрел. Може би Кабеза е глух, помисли си той.

Завъртя топката на бравата и установи, че вратата е отключена. Открехна я и надникна в просторен хол с дървена ламперия и масивни носещи греди, подпирани тавана над голямо каменно огнище.

— Ало? — подвикна той. — Има ли някой тук?

Никакъв признак на живот, освен музиката. Бен изтръска снега, влезе и се огледа. Ароматът на прясно сварено кафе привлече вниманието му към една отворена врата вдясно, зад която очевидно се намираше кухнята. Прекрачи прага и докосна кафеварката на печката. Беше топла също като преполовената чаша на масата редом с разтворен вестник.

Музиката продължаваше да звучи някъде от вътрешността. Бен се върна и се насочи към нея. Друга врата водеше към коридор, от който се влизаше в първия етаж на кулата. Оказа се огромна кръгла библиотека с дървени лавици, отрупани с хиляди книги и периодични издания. На крачка от малката масичка за четене имаше тясна метална стълба, която изчезваше в кръглата дупка на тавана. Бен я изкачи и се озова в малък коридор на втория етаж. Две врати, разположени една срещу друга.

Музиката идваше иззад тази вляво. Бен почука. Отначало леко, после по-силно.

— Ехо? Професор Кабеза?

Зад лакираното дърво се чуваше единствено музиката на Бетовен. Никак не му се искаше да стресне Кабеза, ако той действително се намираше зад тази врата, но от друга страна, не можеше да виси до безкрайност в коридора. Внимателно завъртя топката на бравата и прекрачи прага.

Озова се в просторна полукръгла стая, осветена както от голямата капандура на тавана, така и от френските прозорци, от които се разкриваше спираща дъха панорама на изток и запад към заснежената борова гора и острият връхове на хоризонта. По стените бяха окачени копия на исторически документи, а книгите бяха навсякъде — по пода, върху помощната масичка и голямото бюро край един от прозорците. Но вниманието на Бен беше привлечено от стола с висока кожена облегалка и фигурата на мъж, обърната с гръб към вратата.

От мястото си можеше да види само профила на мъжа и кафявите кожени боти. Седеше абсолютно неподвижен, сякаш

изпаднал в транс от силната музика, насочил поглед към панорамата зад прозореца.

— Професор Кабеза?

Никакъв отговор.

— Вие ли сте Хуан Фернандо Кабеза? — повиши тон Бен.

Нищо.

Бетовен звучеше от малка, но мощна стереоуредба, монтирана в специална ракла. Изгубил търпение, Бен пристъпи към нея и я изключи.

Тишината заля стаята като студена вода. Бен се обърна към човека в креслото, очаквайки някаква реакция. Нямахше идея каква — гняв, негодувание, а може би ужас. Беше сигурен, че ще го накара да проговори, освен ако не беше получил внезапен инфаркт от неочакваната му поява.

Но Кабеза изобщо не реагира на внезапно настъпилата тишина. Заспал ли беше? Изпаднал в кома от алкохол или дрога? Мъртъв? Бен тръгна да заобикаля стола. Пред очите му най-напред изплува лявото рамо, после се появиха краката и темето. Домакинът беше облечен в бежово вълнено сако и кадифен панталон.

Бен понечи да разклати облегалката на стола, но в същия миг нещо помръдна на бюрото. Леко, почти незабележимо движение. Бен го регистрира за част от секундата, разбра какво е и прецени каква трябва да бъде реакцията му.

Настолната лампа беше изцяло от метал, с излъскана до блясък хромирана стойка. Именно в нея се отрази фигурата на мъж с оръжие в ръка. Насочено към него.

Бен рязко се обърна. Видя едър мъж на трийсет и пет — четирийсет години с къса тъмна коса и груби черти. Беше облечен с черен боен панталон и военно яке.

Оръжието в ръката му беше добре познато на Бен. Карабина зиг зауер SG 553, черна, с късо дуло. В специалните части и отрядите за бързо реагиране я наричаха „оръжие за първична интервенция“, макар че за останалите хора по света това си беше автомат и нищо повече. С лазерен мерник и усъвършенствана оптика.

И за съжаление на Бен, насочена в гърдите му от човек, който очевидно знаеше какво прави. Черният ремък беше праметнат през шията и едното рамо — поредното доказателство за солиден боен опит. От изражението в очите на мъжа личеше, че няма да се поколебае да натисне спусъка.

Четвърт секунда по-късно това наистина се случи. Стаята се разтърси от оглушителен трясък, високоскоростните куршуми изсвистяха във въздуха, но Бен вече беше успял да се претърколи през бюрото. Прозорците се пръснаха, от стената се посипа мазилка, която покри с бял прах проснатото му тяло. После самото бюро рухна върху него и го отхвърли към стола с висока облегалка, който се преобърна.

С крайцеца на окото си Бен видя как тялото на Хуан Фернандо Кабеза се отделя от седалката, а главата му отхвърква от раменете и разпилява по килима някаква полутечна субстанция.

Оказа се, че това не е жив човек, а манекен. Бежовото вълнено сако и кадифеният панталон бяха натъпкани с кърпи и салфетки, а ролята на главата изпълняваше зряла тиква, върху която беше прикрепена перука със сламен цвят. Крачолите на панталона старателно покриваха празните боти, които останаха на мястото си и след разпадането на чучелото.

Бен нямаше възможност да зяпа разпадналата се кукла, тъй като непознатият отново откри огън. Куршумите забарабаниха по плота на преобърнатото бюро, който не представляваше кой знае каква защита

срещу мощното оръжие. Стрелецът пусна още един автоматичен откос и предизвика истинска буря от отломки. Бен беше наясно, че причината да е още жив е само една: преди да се приближи към нестабилното укритие и да го ликвидира от упор, стрелецът искаше да се увери, че противникът му не е въоръжен.

Което означаваше, че след броени секунди той ще получи доказателства за това. Оттук следваше, че час по-скоро трябва да се измъкне от капана. Имаше само един начин.

Бен използва кратката пауза, за да пропълзи от укритието си и да скочи през счупения прозорец.

Острите късове стъкло раздраха ръцете и тялото му. Полетът надолу продължи няколко безкрайно дълги секунди. Леденият вятър свистеше в ушите му. Ударът в клона на вековния бор край къщата му изкара въздуха. Бен изпъшка от болка при отскачането обратно, пропадна още метър-два надолу и усети нова остра болка в ребрата. Ръцете му с разтворени пръсти напразно се опитваха да се хванат за нещо по-солидно, но скоростта на падането беше прекалено голяма.

Всичко пред очите му се завъртя. Побелялата земя се надигаше да го посрещне.

После изведнъж се оказа погребан в дълбоката пряспа в основата на кулата. Закашля се и размаха ръце в опит да се измъкне.

Най-сетне главата му изскочи на повърхността, а краката му стъпиха на твърда земя. Бен не обръщаше внимание на болката от многобройните прорезни рани. Вдигна глава. Стрелецът беше застанал в рамката на счупения прозорец. Спокойно и делово той освободи празния пълнител, който падна в снега на крачка от Бен. Замени го с нов и посегна да издърпа затвора. Бен се втурна напред. Бягаше на зигзаг между дърветата по посока на колата, с надеждата да се превърне в максимално трудна мишена.

Стрелецът откри огън. Този път — единична стрелба. Куршумите засвистяха наоколо. Един от тях се заби в дънера на някакъв бор, на сантиметри от главата му.

Кой е тоя тип?, запита се Бен. Съдейки по действията му, вероятно беше професионален войник.

Той затича с всички сили към колата и бръкна в джоба за ключа. Надяваше се, че не го е изгубил по време на падането. Напипа студената халка и изпусна въздишка на облекчение. Стигна до

падналото дърво и го преодоля с бързината на хърделист. После продължи да тича, вдигайки облаци сняг. Фолксвагенът беше само на няколко метра.

Но стрелецът нямаше намерение да го изпусне. Предното и страничните стъкла се пръснаха на хиляди късчета. На капака се появи дълга бродерия от дупки. Следващият откос отнесе фаровете и разкъса решетката. Капакът отскочи нагоре, а от пробития радиатор протече охладителна течност. Този фолксваген нямаше да тръгне повече.

Бен рязко смени посоката и се насочи навътре в гората. Стрелбата не само продължаваше, но и ставаше по-точна. Един приведен под снега боров клон избухна в хиляди ледени фрагменти едва на трийсетина сантиметра от лицето му. После, някак изведнъж, теренът му оказа подкрепа, спускайки се стръмно надолу и встрани от къщата. Бен продължи да тича. Стрелбата престана. Тишината се нарушаваше единствено от ускореното му дишане и скърцането на снега. Знаеше, че стрелецът е изправен пред избор: или да скочи от прозореца като него, рискувайки да се набучи на някой клон, или да се спусне по спираловидната стълба, да прекоси долния етаж, да слезе от терасата и едва тогава да поеме след него. По негово мнение този тип надали беше толкова луд, за да избере първия начин. А това означаваше, че самият той ще има аванс, макар и не особено голям.

Склонът стана още по-стръмен. Бен го прекоси по диагонал, внимавайки да не попадне на коренища, които лесно биха могли да доведат до травма, а дори и до счупване на някой глезен. Нямаше представа къде отива. Можеше само да се надява, че няма да свърши в някое непроходимо дърво, което би сложило край на бягството му. Прескочи почернелия и изгнил ствол на паднал бор, прецени погрешно дебелината на снега зад него и изведнъж се оказа затънал до лактите. Изруга, надигна се и продължи напред.

После изведнъж се закова на място и наостри слух. Някъде в далечината се чуваше бръмченето на моторна резачка. Очевидно в гората имаше и други хора.

Но дали това беше резачка? Острото почукване на двутактовия мотор постепенно се усилваше. Няколко секунди по-късно се оказа, че то идва откъм къщата. Снегомобил, който бързо се приближаваше. Стрелецът не се беше отказал от преследването.

Бен увеличи скоростта, с която се спускаше по стръмния склон. Плъзгаше се през снега с ясното съзнание, че всеки момент може да свърши с прекършен врат. Моторната шейна приближаваше. Той се обърна и я видя на върха на хълма. Изпод плъзгачите ѝ летеше мокър сняг, а водачът ѝ управляваше с една ръка. С другата придържаше автоматичната карабина, опряна на предпазния плексиглас. За миг мерна лицето му, разкривено от ярост и с оголени зъби. В очите зад големите очила пламтеше омраза.

От дулото на оръжието излетя пламъче. Миг след изстрела в краката на Бен изригна малък снежен фонтан. Нападателят стреля още веднъж. Нещо пропука. От близкото дърво се разлетяха трески, а рикошираният куршум прониза ръкава на якето му. Следващия път можеше да няма този късмет.

Снегомобилът се приближаваше. Вече беше на четирийсет метра зад него и се носеше надолу по склона, почти излязъл от контрол. Блъскаше се в дърветата, прелиташе направо през храстите, а моторът му напрегнато виеше. Водачът се беше вкопчил в кормилото.

Бен ускори крачка. Наведе се да се предпази от поредния куршум, но после се спъна в някакви коренища, изгуби равновесие и усети как полита надолу. Направи опит да се задържи за някакъв клон, но той остана в ръцете му. Беше безсилен да предотврати падането. В следващия миг се затъркаля през глава, напълно безпомощен, съпроводен от малка, но заслепяваща снежна лавина. Убеден, че всеки момент ще се размаже в някое дърво или голям камък, той се сви на кълбо в очакване на съкрушителния удар и направи последен опит да пропълзи встрани, като преследвано от хищник ранено животно.

Но удар нямаше. Той усети как тялото му постепенно спира. Избърса с длан снега и калта от лицето си и отвори очи. Оказа се, че е стигнал дъното на дерето. Земята под него беше странно твърда, студена като стомана.

Надигна се и разбра защо. В дъното на дерето имаше малко замръзнало езеро и той стоеше върху дебелия лед. Отсрещният бряг се намираще поне на стотина метра, нагъсто залесен с дървета и храсталаци. Между боровете се виждаха някакви къщи — малка хижа с прилежащ към нея хамбар, която би могла да му предложи укритие, а може би и някакво импровизирано оръжие, което би могло да изравни шансовете му с тези на преследвача. Дори ръждясала вила или някоя единична тухла бяха по-добре от нищо. А в момента Бен разполагаше точно с това — едно голямо нищо.

Трябваше само да прекоси стоте метра, преди да бъде настигнат от стрелеца. Той се обърна и пое напред. Ледът беше гладък като стъкло, скрит под тънка снежна покривка. И доста неподходящ за дълбоките грайфери на ботушите му, които в случая не му вършеха никаква работа. Нямахше как да тича, без да падне по очи, и затова прибегна до плавни диагонални плъзгания. Единият крак, после другият, с разперени ръце за равновесие, като начинаещ кънкьор. Придвижването не беше лесно, но все пак успя да преодолее около шейсет метра, преди снегомобилът да стигне до брега. Бен се обърна да го види, изгуби равновесие и се просна на твърдия лед. Омекоти падането на лакти, защото от опит знаеше какво ще стане, ако използва дланите си. Не искаше да остави част от кожата си върху лепкавата повърхност.

Разнесе се остро пропукване. На мястото, на което десният му лакът влезе в болезнено съприкосновение с леда, се появи тънка синкава пукнатина. Само няколко сантиметра тънък лед го деляха от смразяващите дълбини на езерото. Не смееше да се помръдне, за да не я разшири.

Вдигна глава. Снегомобилът беше успял да стигне по някакъв начин дъното на дерето, без да се преобърне. Стрелецът го насочи към замръзналото езеро без нито миг колебание. Бен зърна тържествуващата му усмивка. Машината пое към него със силно странично поднасяне.

Забравил за пукнатината в леда, той се изправи на крака и с всички сили възобнови пързалянето си към отсрещния бряг. Трийсет и пет метра. Трийсет. Вече виждаше постройките съвсем ясно. Изглеждаха порутени, но това нямаше значение. Цялата му енергия беше насочена към достигането им.

После разбра, че няма да успее. Моторната шейна го настигаше твърде бързо. На няколко крачки от него оборотите на двигателя намаляха, плъзгачите поднесоха и спряха. Бен прекрати пързаянето, обърна се с лице към преследвача си и бавно вдигна ръце.

— Кой си ти? — попита той.

Стрелецът не отговори. Насочил автоматичното оръжие в гърдите на Бен, той смъкна предпазните очила от лицето си, захвърли ги в задната част на шейната и стъпи на леда. Лицето му беше мрачно, с решително стиснати зъби. В очите му имаше стоманен блясък.

— Къде е Кабеза? — решително добави Бен, макар да не беше сигурен, че иска да чуе отговора.

Много бавно и внимателно мъжът изхвърли празния пълнител и го замени с нов. Разнесе се остро изцракване, прикладът опря в рамото му.

Бен въздъхна. Нима беше стигнал чак до тук, за да бъде разстрелян? Не можеше да направи нищо. Помисли си за Брук и наведе глава. Нападателят се прицели. Личеше си, че изпитва удоволствие от решителния момент. После се разнесе остро пропукване и ледът под краката му се раздвижи. Бен също го усети. Повърхността на езерото около снегомобила изведнъж се покри със синкавосиви пукнатини.

Тежестта на машината се оказа прекалено голяма.

Стрелецът отмести очи от мерника и с ужас погледна разширяващия се кръг нестабилен лед около себе си. Твърде късно. Разнесе се смразяващ тътен, наподобяващ грохота на далечен изстрел. Предницата на снегомобила рязко се вдигна нагоре. Секунда по-късно се люшна назад и цялата машина изчезна под водата. Стрелецът се олюля, захвърли пушката и направи опит да скочи на солидната плоча лед в близост до себе си. Но беше твърде бавен. Извика ужасено, размаха ръце и се плъосна във водата. Викът се превърна в гъргорене, главата му се скри под повърхността.

Преди години Бен беше загубил близък приятел при съвсем същите обстоятелства и много добре знаеше какво ще последва. Оливър беше застигнат от ужасната смърт едва на няколко крачки от него. Сега обаче се чувстваше длъжен да помогне на врага си.

Насочи се към дупката въпреки опасното пропукване на леда под краката му. За момент реши, че мъжът вече е потънал, скован от

изключително ниската температура на водата. Но после видя как пръстите му се вкопчват в назъбения ръб на крачка от него, правейки отчаяни усилия да попречат на подводното течение да отнесе тялото му.

Бен се отпусна на колене и потопаи ръце в ледената вода. Хвана непознатия за китките и с всички сили го задържа. Около дупката се появиха нови пукнатини, заплашващи да натрошат малката плоча. Главата на мъжа изскочи на повърхността. Той задавено кашляше и плюеше. Легнал по корем, Бен протегна ръце и започна да го издърпва от дупката. След няколко секунди вече го теглеше към брега. Пукнатините бързо се разширяваха. Плочата, върху която стоеше само преди миг, изведнъж се пропука и изчезна.

Нямаше представа кой е този човек, толкова упорит, колкото и безскрупулен. Продължаваше да се бори като попаднал в капан звяр дори когато Бен започна да го влочи към брега. Но шокът от падането в ледената вода беше твърде силен. Съпротивата му отслабна. Очевидно не осъзнаваше, че автоматът още виси на врата му. Бен го завлече до брега, притисна го и побърза да откачи оръжието и да го захвърли в снега.

— Спри — задъхано рече той. — Престани!

Преследвачът му не беше готов да спре. Стисна юмруци и замахна. Бен успя да блокира първия удар, но вторият го улучи в скулата. Пред очите му затанцуваха звезди. Без да се колебае повече, той заби юмрук в лицето на противника си. От носа на мъжа рукна кръв, която се стече надолу към устните и брадичката.

— Къде е тя? — изкрещя извън себе си Бен и вдигна окървавения си юмрук за нов удар. Но се овладя и спря. — Къде е тя? — повтори той.

Мъжът премигна и изплю кръвта от устата си. На лицето му беше изписана странна смесица от недоумение и животинска омраза.

Бен грабна карабината. Беше готова за стрелба, със свален предпазител. Заби дулото под брадичката на мъжа, принуждавайки го да вдигне глава. Отлично знаеше, че спусъкът на зиг 553 се задейства при натиск от около четири килограма. В момента пръстът му оказваше някъде към три. Усещаше как обира луфта. Всеки момент мозъкът на врага щеше да се разпилее в снега. Изглеждаше толкова лесно.

— Или ще ми кажеш какво си направил с нея, или умираш! — дрезгаво изръмжа той.

Непознатият изплю нова порция кръв. В очите му се появи упорит блясък. Лицето му беше сковано от студа, цялото му тяло трепереше. Гласът му прозвуча почти неразбираемо, но думите, които изрече, бяха достатъчно ясни.

— Тогава ме убий, мръсничко! А след това иди при гадния си шеф и му кажи, че аз гръмнах кучката! Аз, Нико Рамирес!

Бен се сви. Умът му блокира.

— Какво каза? — изрева той. — Кого си застрелял?

После, без да изчака отговор, започна да удря непознатия с късото дуло на карабината. Рамирес правеше отчаяни опити да предпази лицето си.

— Коя жена си застрелял? — изкрещя извън себе си Бен, усещайки как някаква топка се надига в гърлото му. Ужасът сковаваше цялото му тяло. Имаше чувството, че всеки момент ще експлодира.

— Оная кучка, жената на Серато! — изкрещя в отговор Рамирес. — Кажу ми, че аз убих Алисия!

Бен престана да го удря. Дишаше тежко, тялото му трепереше от притока на адреналин. Правеше отчаяни опити да вникне в чутото. Бавно започваше да си дава сметка, че двамата с този отчаян нещастник, който за малко не го уби и когото допреди миг сам възнамеряваше да превърне в кървава каша, са жертва на някакво ужасно недоразумение. Кой, по дяволите, беше този Серато?

Направи отчаян опит да се концентрира. Чучелото в кабинета на Кабеза. Музиката в кулата, достатъчно висока, за да бъде чута отвън. Обикновена примамка. Нико Рамирес, ако изобщо се казваше така, беше заложил капан за човек, който е трябвало да посети Кабеза. И който едва ли би предприел дългото и трудно пътуване, за да се консултира с професора по исторически въпроси. А Рамирес очевидно вярваше, че е спипал един бъдещ убиец.

— Къде е Кабеза? — попита малко по-спокойно той. — Жив ли е?

После забеляза, че пленникът не беше в състояние да говори. Кръв течеше от носа и главата му, тялото му конвулсивно се гърчеше от първите пристъпи на остра хипотермия. Дрехите на Бен също бяха мокри от ледената вода. Крайниците му започваха да губят чувствителност. Той праметна карабината през рамо, измъкна от джоба си плоското шише с уиски и се опита да развие капачката с

вкочанените си пръсти. Отпи глътка от парливата течност, а след това подаде шишето на Рамирес.

— Пий! — заповяда той.

Мъжът отпи една глътка, закашля се и понечи да отпие втора, но Бен дръпна шишето и го изправи на крака.

— Ръцете на главата!

После махна към постройките, които се виждаха между дърветата. Тръгнаха натам. Старата хижа се оказа отдавна запусната.

— Влизай вътре! — изръмжа той и блъсна Рамирес към полусрутения отвор на вратата.

Мястото беше осеяно с боклуци. Съдейки по множеството ръждясали гилзи наоколо, вероятно бе използвано за ловджийски заслон. Но едновременно с това си личеше, че някой някога беше живял тук. В ъгъла имаше старо каменно огнище, в което все още имаше следи от отдавна изстинала жар. От запасите подпалки бяха останали само счупен люлеещ се стол и купчина покрити с мъх клони.

Бен накара Рамирес да седне на преобърнатата кофа в ъгъла, предупреди го да не сваля ръце от главата си, а след това пристъпи към някакъв кашон със стари вестници и се зае да пали огън. Когато клоните се разгоряха с галещо слуха пропукване, той позволи на треперещия мъж да седне по-близо до огъня и му заповяда да съблече мокрите си дрехи.

Рамирес с готовност се подчини. Ризата, която носеше, се оказа военен модел, пригодена за голям студ. Очевидно се беше подготвил за дълго чакане в снежната планина. И бе направил добър капан за онзи, когото очакваше да се появи.

Бен го изчака да остане по бельо и му подхвърли някакво старо одеяло. Мръсно и покрито с плесен, но сухо. Рамирес енергично започна да се разтвива с него. Кожата му постепенно се зачерви. После смъкна мокрото бельо от себе си и го провеси пред пламъците. Докато дрехите пушеха от топлината и бързо съхнеха, той се уви с одеялото и внимателно опипа кървящия си нос, мръщейки се от болка.

— Ще оживееш — рече Бен и продължи да го държи на мушка с патрон в цевта и вдигнат предпазител.

Много му се искаше да се изсуши и да се стопли на огъня, но този човек беше опасен, а наоколо се търкаляха прекалено много потенциални оръжия, за да си позволи дори за миг подобна волност.

Пристъпи към огнището, хвърли още няколко съчки и един пън, а след това се зае с якето на Рамирес. Откри портфейл и подгизнал от водата паспорт. Бен го разтвори и установи, че Рамирес не беше излъгал за името си. Паспортът и личната му карта носеха надпис *РЕПУБЛИКА КОЛУМБИЯ*, а притежателят им Николас Рамирес се оказа роден през 1974 г. в Богота. В портфейла имаше пачка банкноти от по петдесет хиляди песо и няколко банкноти евро. В съседното отделение имаше доста омазана от употреба снимка на красива жена с черна коса и ослепително бяла усмивка.

Но най-интересната вещ в портфейла се оказа една избеляла и доста стара служебна карта със зеленото лого на Националната полиция на Колумбия, на която беше отбелязан чин сержант. Срокът на валидност беше изтекъл преди няколко години.

— Да те наричам ли сержант Рамирес? — подхвърли Бен.

— Хората ми викат Нико — промърмори колумбиецът.

— Дори онези, които се опитваш да убиеш?

— Все тая, задник.

— Добре, Нико — въздъхна Бен. — Нека започнем отначало. Аз се казвам Бен Хоуп. По-късно ще се върнем на въпроса защо един бивш колумбийски полицаи се е озовал в испанската Сиера Невада и стреля по хората с автоматична карабина. Най-напред ще ми кажеш къде е Кабеза.

Нико му хвърли мрачен поглед.

— И да ме убиеш, пак няма да стигнеш до него — изръмжа той.

— Не искам да те убивам — поклати глава Бен. — Освен ако не се наложи. Което със сигурност ще се случи, ако не ми кажеш това, което искам да знам. Нека започваме. Аз дойдох тук, за да се срещна с Хуан Фернандо Кабеза. Но вместо това заварих теб. Защо?

Нико се изплю на земята между краката си.

— Ще кажа само две думи — изръмжа той. — *Майната ти!*

Бен насочи пушката и натисна спусъка. В затвореното пространство трясъкът прозвуча със страшна сила. Куршумът откърти част от облицовката на огнището на пет сантиметра от главата на Нико.

Реакцията му беше доста интересна. През живота си Бен беше имал възможност да се разправя с куп откачени типове — включително и такива, които притежават куража да изръмжат едно

„майната ти“ въпреки заредената карабина, насочена право в главата им. На част от тях наистина не им пукаше дали ще живеят или ще умрат, но Нико не беше от тях. Бен добре забеляза изражението в очите му, когато натисна спусъка. В него имаше нещо повече от страх пред смъртта; нещо, което приличаше на дълбока тъга, че тя ще го споходи точно сега — в този момент, на това място и по този начин. Нико Рамирес отчаяно искаше да остане жив. По причина, която беше известна само на него.

— Предупредих те, Нико — хладно подхвърли Бен. — Освен ако не се наложи. Всичко зависи от теб. А сега ще повтора въпроса си: къде е Кабеза?

Предизвикателството остана в очите на колумбиеца, но вече доста смекчено.

— На място, където господарят ти Серато никога няма да го открие, дори да изпрати не сто, а хиляда от убийците си.

— Нещо грешиш — поклати глава Бен. — Не работя за човек на име Серато. Дори не съм чувал за него. И не дойдох тук, за да причиня зло на Кабеза.

— Да бе! — промърмори Рамирес. — Какво друго можеш да ми кажеш?

— Ти също имаш възможност да излъжеш — напомни му Бен. — Как мога да разбера дали Кабеза изобщо е жив? Може би отдавна си му видял сметката.

— Жив е, да те вземат дяволите!

— Дано да е така.

— Жив и на сигурно място!

— Значи ти го закриляш, така ли? Но защо? От кого го пазиш?

Нико не отговори.

— А може би не пазиш Кабеза — подхвърли Бен, моментално разчел изражението на лицето му. — Просто го използваш като примамка, защото знаеш, че някой ще дойде за него.

Нико запази мълчание, но кратко потрепване на замръзналата му физиономия доказа, че Бен е отгатнал правилно. Секундите бавно се точеха. Нико продължаваше да мълчи. Бен усети как се изкушава да изкрещи.

— Нуждая се от помощта ти, за да разбера какво става тук — меко каза той и сам долови нотката на отчаяние в гласа си. — Не

работя за никого. Търся една приятелка. Всъщност нещо повече от приятелка. Отвякоха я в Ирландия — в деня, в който Роджър Форсайт и асистентката му бяха убити. Чувал ли си за този случай?

— Гледам новините — хладно отвърна Родригес, без да отделя напрегнат поглед от лицето на Бен. Сякаш се опитваше да прикрие това, което знае.

— Мислех, че Кабеза ще ми помогне да я открия — добави Бен. — Искан да си поговорим и нищо повече. Далеч съм от мисълта да му причиня зло.

Нико му хвърли продължителен, изпълнен с подозрение поглед.

— Моля те — промълви Бен. — Трябва да си я върна обратно. Изчезнала е вече от два дни. Казва се Брук. Брук Марсел. Усещам, че нещата са навързани, но не знам как и няма към кого друг да се обърна.

Настъпи дълго мълчание. Нико продължаваше да го гледа с неподправен интерес, но явно се колебаеше дали да му повярва. После посочи карабината в ръцете на Бен.

— Казваш, че се нуждаеш от помощта ми — проточи той. — Но ти си този, който държи оръжието, амиго.

Бен погледна пушката и вдигна глава. В очите на Нико имаше искреност, макар и дълбоко скрита под някаква душевна болка. Сякаш гледам себе си в огледалото, изведнъж си помисли Бен. После, без каквито и да било колебания, обърна оръжието с приклада напред и го подаде на Нико.

— Ето, вземи.

Нико подхвърли карабината в ръцете си. Любопитството в очите му нарасна.

— Сега ти си този, който държи оръжието — напомни му Бен.

33

— Ти си едно много смахнато копеле! — усмихна се Нико Рамирес и поклати глава.

— Сигурно — повдигна рамене Бен.

Колумбиецът притисна приклада в рамото си, насочи дулото към него и го погледна през мерника. Дълго време остана така. Най-последно навлажни устни с език, свали пушката и я сложи напреки на коленете си.

— Предполагам, че и на това му се вика ниво — промърмори той.

— Така е. От което следва, че можеш да ми обясниш какво става тук.

— Искаш да знаеш какво търся в къщата на Кабеза? Много просто, човече. Целта ми е да убия всеки, когото изпратят да убие него. На един вече му видях сметката и чаках втория. Реших, че това си ти. Ако бяха изпратили повече хора, щях да ги избия всичките!

— Кой желае смъртта на Кабеза?

— Онези, които държат твоята хубавица — отвърна Нико. — Искаш да си я получиш обратно, нали? Може би ще мога да ти помогна. Каж ми как изглежда.

— Това пък защо, по дяволите? — сопна се Бен.

— Ще разбереш, човече. Опиши ми я. Какъв цвят е косата ѝ?

— Не е червена, но не е и кестенява — неохотно отвърна Бен. — Някъде по средата.

— Дълга, къса? Хайде, говори!

— Дълга.

— Възраст? Дебела, слаба?

— Тя е на трийсет и шест, слаба. Но какво значение има това, по дяволите?

— И е красива, нали? — подхвърли Нико, а после, осъзнал, че Бен е готов да се нахвърли срещу него, независимо от пушката,

побърза да размаха ръце. — Хей, хей! Задръж малко, приятелю! Имам причини да те разпитвам за нея, окей?

Бен го изгледа втренчено, после измъкна от портфейла си малката снимка на Брук и му я подаде.

— Точно както си мислех — поклати глава Нико, след като разгледа фотографията.

Бен я дръпна от ръцете му.

— А сега ми кажи за какво става въпрос, при това бързо! — изръмжа той.

— Разбира се, че ще ти кажа. Но преди това искам да ми отговориш на един въпрос: готов ли си да рискуваш живота си за тази жена?

— Не знам дали още е жива — въздъхна Бен. — Но съм готов на всичко за нея.

Нико замислено кимна с глава.

— Дори да убиеш? — подхвърли той. — И на това ли си готов?

— Не е действие, до което бих прибегнал по своя воля.

— Но знаеш как се прави и не те е страх — мрачно се усмихна Нико и докосна нараненото си лице. — Кой си ти, човече?

— Служил съм в британската армия, но сега съм в запаса.

— Знаех си, че има нещо такова. Трудно е да те убие човек. Мъжът никога не забравя някои неща, нали? Умения, подготовка и други такива работи. Бъди сигурен, че ще ти потрябват, когато се изправиш срещу Рамон Серато. — В очите му проблесна омраза.

— А защо трябва да се изправям срещу него?

— О, ще го сториш, човече. Със сигурност ще го сториш.

— Значи трябва да ми разкажеш повече за този Серато.

— Попаднал си на точния човек. Аз изучавам Серато, както Айнщайн е изучавал физиката. Роден е през шейсет и девета година в копторите на Мексико Сити. Израснал на улицата, борил се да оцелее. Най-малкият от четирима братя, всичките безделници и дребни мошеници. Той е единственият, останал жив след двайсет и пет. Със сигурност би свършил като братята си, но успял да се измъкне от калта. Мил чинии и сервирал по кръчмите, но си поставил целта да завърши юридическия факултет. След това се преместил в Богота и се захванал с бизнес, който го направил милионер още на двайсет и шест години. Кое то не му попречило да се научи на добри обноски. Чете

много, говори перфектен английски, облича се безупречно и свири великолепно на пиано, главно класическа музика. Меценат на изкуството — картини, скулптури и други подобни глупости. Сега живее в Перу. Върти бизнес с недвижими имоти, занимава се и с износ. Банани, кафе, вино и още бог знае какво.

Нико млъкна и сви устни, сякаш искаше да се изплюе на земята.

— Поне така иска да изглежда — въздъхна той. — Но за онези от нас, които го преследваха години наред, без да успеят да го пипнат, а също така и за семействата на стотици избити от него хора, докато беше бос на най-големия и най-жесток наркокартел в Богота, той е известен с прозвището *Ската*.

Скат, помисли си Бен, докато в главата му изплуваха някои асоциации.

— Роджър Форсайт е бил отровен с една много рядка отрова — рече на глас той. — Отрова от скат, произходът ѝ е от Южна Америка.

— Това е запазената марка на Серато — кимна Нико. — Според някои слухове той държи в имението си в Богота цял басейн със скатове, от които извлича отровата. С нея убива само по-специалните си врагове. Обикновените просто ги коли... — Колумбиецът наведе глава и затвори очи. — Като моите малки Даниела и Карлос...

— Децата ти? — погледна го Бен.

Нико с мъка преглътна.

— Да, прекрасните ми деца. Серато ги закла заради мен. Защото аз бях първото ченге, което имаше достатъчно кураж да го преследва докрай. Не успях да го спипам, разбира се. Но някой ден и това ще стане. Не ми пука дали това ще отнеме остатъка от живота ми. Ще го спипам!

— Вендета, значи — разбра Бен.

— Никой на този свят не заслужава да умре повече от Серато. Ако видиш какво е извършил през живота си, ти също би пожелал смъртта му. Особено това, което прави с жените... Сякаш ги мрази с цялата си душа. — Нико отвратено поклати глава. — В Богота имаше един наркочилър на име Фелисиано Бетанкур. Готин пич, любимец на жените. Но преди време допуснал грешката да навлезе в териториите на Серато. Измъкнали го посред нощ от дома му заедно с приятелката му. По-късно установихме, че била келнерка в ресторанта, където вечерял. Искам да кажа, че Бетанкур си беше боклук, но момичето не е

имало нищо общо с каквото и да било. Но това не попречи на Серато да заповяда на главорезите си да обработят лицето ѝ с кислород. След това я изнасилили. Поне двайсет човека. На другия ден открихме тялото ѝ в река Богота.

Главата на Бен клюмна, стана му лошо. Нима наистина Брук бе попаднала в ръцете на подобен звяр?

— Другите бяха съпруги или дъщери на враговете му — продължи Нико. — Една от тези нещастници била окачена на кука в някакъв склад, а след това одрана жива. Друга заповядал да натикат във варел и...

— Добре, достатъчно — вдигна ръка Бен. — Получих представа.

— Нищо подобно няма да се случи с твоята жена — успокои го Нико. — Няма начин.

Тези думи бяха като балсам за изтерзаната душа на Бен, но той не пропусна да отбележи нещо странно в интонацията на колумбиеца.

— Какво искаш да кажеш? — вдигна глава той.

— Означава, че е жива, човече — отвърна Нико. — Знам го със сигурност.

Бен подскочи, сякаш ударен от електрически ток.

— Откъде знаеш? — извика той и сграбчи колумбиеца за ръката. — Как? Защо?

— Знам, защото отдавна вече нямам свой живот — отвърна Нико. — В продължение на три години като ченге и още седем след като напуснах, животът ми се нарича Рамон Серато. Зарязах всичко. Единствената ми цел е да знам всичко, свързано с него. Знам защо е ликвидирал онзи англичанин Форсайт и какво е взел от него. Знам и какво иска от...

— От Брук? — извика Бен. — Трябва да ми кажеш!

— Не може да се обясни толкова лесно — поклати глава Нико. — За да разбереш за какво става въпрос, ще ти трябва нещо повече от думи, човече.

— Покажи ми!

— Трябва ми джиесем. Моят е пълен с вода.

Без никакво колебание Бен извади своя и му го подаде. Нико влезе в интернет и започна да набира нещо на клавиатурата.

— Ето, можеш да погледнеш — доволно обяви той и му подаде обратно телефона.

Бен нетърпеливо го грабна, а след това изведнъж замръзна. В очите му се появи дълбоко недоумение.

Снимката беше на жена. Изправена до някакъв басейн, с предизвикателен поглед, отправен към камерата. Кестенявата ѝ коса беше позлатена от прекрасния тропически залез. Оскъдният зелен бански беше в тон с очите ѝ, мокър и плътно залепнал за малкото части от тялото, които прикриваше.

Бен примигна. Не, това не можеше да бъде истина! Но беше. От екрана го гледаше Брук.

— Много хубава жена, нали? — подхвърли с копнеж Нико.

Бен започна да натиска миниатюрните клавиши, за да увеличи образа, но снимката бързо изгуби резолюция и се превърна в отделни купчинки пиксели, които приличаха на кубистко платно. Върна я в предишното положение и отново заби поглед в нея.

Чакай, чакай. Не беше Брук. Чертите на тази жена бяха по-различни — по-високи скули, по-плътни устни, мъничко по-издължен нос. Но двете спокойно можеха да минат за близначки.

Устата му пресъхна, главата му се замая. В погледа, който хвърли на Нико, се четеше объркване.

— Казваше се Алисия Кабрера — поясни колумбиецът. — Снимаше се в една от най-популярните в страната сапунки, а преди това — както се вижда от снимката, беше модел. На дваисет и девет годишна възраст заряза актьорската кариера, за да стане сеньора Алисия Серато.

— Била е негова съпруга?

— Той беше луд по нея. Ама наистина луд. Дълго време я преследваше с цветя и подаръци, докато тя най-сетне каза „да“. От този момент нататък я обяви за своя собственост и я показваше като някакъв трофей, докато накрая тя получи куршума, който беше предназначен за него.

— Изстрелян от теб, нали? — изгледа го Бен.

— Да, изстрелян от мен. А после си казах, че това е най-добрият начин да го нараня, след като не успях да го убия. Смъртта й настъпи моментално, а това съвсем не отговаряше на онова, което той предложи на децата ми. — Нико направи малка пауза. — Но въпреки всичко аз допуснах грешка, загина напълно невинна жена. И все още не мога да си простя. Добре знам, че и Бог няма да ми прости. Ще плащам за тази грешка, докато съм жив, а вероятно и след това.

Бен не каза нищо. Добре виждаше болката в очите на събеседника си.

— Сега вече разбра защо те питах как изглежда твоята жена, нали? — Нико посочи изображението на телефона. — От това заключих, че тя все още е жива. Серато би могъл да я убие заедно с останалите, но не го е направил. Защо? Защото иска Алисия да се върне. И нещата да бъдат както преди. Разбираш ли?

— Значи... Значи Брук е в Перу? Със Серато?!

— Можеш да се обзаложиш, че е така.

— Но това е лудост! — възкликна Бен. Забелязал изражението на колумбиеца, той изведнъж усети студа, който продължаваше да пронизва тялото му.

— Лудост е — кимна Нико. — Познавам този мръсник като себе си. Дори по-добре. Серато е маниак. Един много умен и много коварен психопат. От тази фантазия никога няма да се откаже. Ще използва всичките си ресурси, за да я превърне в своя жена.

— В своя жена — повтори като ехо Бен.

— Знаеш за какво говоря — настойчиво го погледна в очите Нико. — Ако тя му позволи да я има, ще я задържи при себе си като някакъв домашен любимец. Но ако го отхвърли, той рано или късно ще изгуби търпение. А когато Рамон Серато изгуби търпение към някого, по-добре човекът да е мъртъв...

Бен дълго мълча. Кръвта в жилите му приличаше на ледена вода.

— Довери ми се. Познавам този тип. Трябва да ми повярваш.

И Бен му повярва. Въпреки че думите му звучаха напълно налудничаво. Единственият въпрос беше какво да се прави оттук нататък.

— Дай ми този телефон — обади се Нико. — Искам да проверя Кабеза. — Започна да набира някакви цифри и миниатюрният образ на Алисия Серато изчезна от дисплея. Опря апаратчето до ухото си и се намръщи. — Не вдига, да го вземат дяволите! А го предупредих да не мърда от телефона! — Изчака още няколко секунди и му остави съобщение: — Професор Кабеза, аз съм Нико. Нали се разбрахме да не мърдате никъде? Свържете се с мен в момента в който чуете това съобщение!

— Къде е той? — попита Бен, докато прибираще телефона си обратно.

— Наех му стая в един евтин курорт близо до Гранада. Селце на име Монтефрио. Разбрахме се, че ще е най-добре да се покрие, докато

дебна поредния убиец, изпратен от Серато. Погрижих се да му осигуря всичко необходимо, но въпреки това тоя човек се държи изключително безотговорно, като последен глупак!

Нико скочи и пристъпи към огнището да провери дали са изсъхнали дрехите му. Доволен от проверката, той отметна одеялото и започна да нахлузва военния панталон и дебелия риза.

— Опитвам се да направя връзката — рече с въздишка Бен. — Защо Кабеза се е превърнал в мишена? Какво е направил?

— Ще ти разкажа всичко, но не тук. Тревожа се, че този човек не се обажда. Трябва да отида в Монтефрио.

Прекосиха езерото, без да разговарят. Стъпваха предпазливо по здравия лед, заобикаляйки отдалече дупката, в която беше пропаднала моторната шейна. После дойде ред на трудното и продължително изкачване обратно към къщата на Кабеза. Избрал най-прекия път, Бен влезе пръв, оставяйки зад себе си Нико, който беше праметнал автоматичната пушка през рамо.

Снегът в основата на стените беше осеян с продълговати дупки — там, където горещите гилзи бяха попаднали в него. Двойната врата на гаража зееше отворена, крилата ѝ се блъскаха на вятъра.

— Снегомобилът беше негов — поясни Нико, докато се насочваше към полутъмното пространство.

Вътре имаше две коли. Лъскав нисан, който изглеждаше напълно подходящ за кротък и възпитан учен, и древно субару 4×4 с гуми за всякакъв терен, прокъсан брезентов гюрук и лебедка, монтирана отпред.

— Това е моята таратайка — махна към субаруто Нико. — А сега да тръгваме, защото нямаме много време.

Беше ясно, че колумбиецът разполага със силно ограничен бюджет. Докато правеше сложните маневри да изкара колата си навън, Бен се обърна да огледа съсипания фолксваген и почти се закашля от синия пушек, който изхвърляше старото субару. *Дали изобщо ще успеем да се доберем до равнината с тая развалина*, запита се той. Някъде в дъното на съзнанието му се загнезди един наистина сериозен въпрос: коя европейска агенция за коли под наем ще му повери друг

автомобил, след като вече беше забравил бройката на потрошените от него коли?

Но най-много се тревожеше за Брук. Къде се намира, какво прави, какво може да ѝ се случи. Мисълта, че е затворена в леговището на някакъв полупревъртял наркобарон, не му даваше мира. Изгаряше от нетърпение да се махне от тази планина.

— Извинявай за колата ти — промърмори Нико, докато насочваше субаруто по снега към падналото дърво, което го беше принудило да измине пеша разстоянието до къщата. Бен едва сега забеляза, че то бе наполовина отрязано.

— Това е твоя работа, нали? — подхвърли той.

— А сега се налага да го отместим — избегна прекия отговор Нико, отвори вратата и посочи лебедката на предната броня. — Ще откачиш ли оная кука, човече?

Бен уви якото стоманено въже около дебелия ствол. Старият двигател издаде пресипнал вой и започна да го тегли встрани, докато направи достатъчно широк процеп, за да мине колата. Бен прибра сака си от надупчения фолксваген и седна до Нико. Колумбиецът правеше всичко възможно да поддържа прилична скорост въпреки тежките пътни условия. Докато колата бавно си пробиваше път през преспите, той използва още веднъж телефона на Бен, за да звънне на Кабеза. Отговор нямаше.

Той се намръщи, поклати глава и продължи да разказва.

Навремето бил част от специалния екип, сформиран за залавянето на прочутия Скат и изправянето му пред правосъдието. В началото провели няколко сравнително успешни акции срещу организацията му, заловили неколцина негови помощници и блокирали част от ключовите му канали за доставка на дрога. Действали съвместно с паравоенни формирования, за да локализират и унищожат местата за производство на кокаин. В един момент в килиите на Националната полиция в Богота били заключени точно трийсет и двама от гангстерите на Серато.

Но залавянето на самия шеф приличало на лов на гущери — хващаш ги за опашката, но те я оставят в ръката ти и изчезват, след което им пониква нова. На мястото на всеки арестуван наркодилър се появявали по двама други. Всеки опожарен цех за производство на кокаин просто изниквал на друго място — по-голям и по-продуктивен.

Серато реагирал, като обявил война на полицията и организирали бързи, безпощадни и, за съжаление, високоефективни акции, свързани с подкупи, заплахи и убийства. Двама от колегите на Нико били взривени в колите си, паркирани пред домовете им; трети бил отвлечен от някакво нощно заведение в Богота, кастриран и разпънат на кръст; неколцина други се изкушили да вземат пари и започнали да компрометират следствието чрез кражби и подмяна на веществени доказателства, подавайки фалшива информация в ръководството на полицията.

В рамките на година екипът се разпаднал, от малките и трудно постигнати победи над могъщата империя на Серато не останало нищо. Същевременно самият Скат успял да си изгради солидни връзки с високопоставени държавни служители, които били колкото влиятелни, толкова и корумпирани. Изпращал проститутки на висши полицейски началници, а след това ги рекетирал.

В крайна сметка операцията била провалена. Активните участници в нея останали само трима: Нико и партньорът му Фелипе

Моралес, както и една жена на име Лаура Гарсия. И тримата получили оферти за подкуп, а след като отказали, били засипани със заплахи. Отказали да се подчинят на тайнствената заповед на началниците си за прекратяване на разследването и продължили да работят по него в свободното си време, убедени, че всеки момент ще стигнат до пробив.

И това наистина се случило. Енрико Гомес, бивш приближен на Серато, който имал достатъчно причини да се раздели с групировката, обещал да им предостави информация, доказваща връзките на Серато с неколцина известни политици. В замяна предателят поискал огромна сума, но Нико, Фелипе и Лаура били толкова ентузиазирани, че моментално я обещали. Били сигурни, че колумбийските власти с готовност ще им я предоставят.

Именно този ентузиазъм ги провалил. Само двацет и четири часа след предоставянето на новите улики полицај Гарсия била отвлечена от дома си, изнасилена многократно и убита с изстрел в главата. Наложило се ченгетата да я идентифицират по пръстовите отпечатъци. Същия ден Моралес се разминал на косъм със смъртта. Хвърлената в дома му запалителна граната го оставила с ужасни белези по цялото тяло, а лявата му ръка била ампутирана.

Междувременно Нико Рамирес получил телефонно обаждане от разтревожената си съпруга Валентина, която го информирала, че децата не са се прибрали от училище. Малко по-късно обезобразените тела на осемгодишния Карлос и десетгодишната Даниела били открити в съседната на полицейското управление уличка. Жестокият троен удар прекратил операцията веднъж завинаги.

— Това беше краят — прошепна Нико, стиснал здраво кормилото.

Колата се спускаше по продължителния наклон към Гранада. До Монтефрио имаше още много път, а оловните облаци обещаваха нов силен снеговалеж.

— Всичко свърши. Нямахме как да остана повече в полицията, а и изобщо в страната. Емигрирахме в Тексас при първата възможност, която се разкри пред нас.

— Какво стана с жена ти Валентина? — попита Бен.

— Цяла година не си говорихме — въздъхна Нико. — Аз се напивах до забрава, исках да умра. А Валентина не правеше нищо. По цял ден спеше. Една сутрин се събудих променен. Сякаш излизах от

кома. Зарязах бутилката и започнах да тренирам. Вдигане на тежести, фитнес... Ей такива неща. Просветна ми какво трябва да направя. Но не и Валентина. Душата ѝ беше изгоряла. Продължаваше да се влошава и аз осъзнах, че няма да се справя сам. Докторите ме затрупаха с различни диагнози. В момента лежи в някакъв санаториум в Ел Пасо. За нея се грижат прекрасни хора, които твърдят, че един ден... — Колумбиецът подсмръкна и вдигна ръка да избърше сълзата, която заплашваше да се търкулне по бузата му. — ... че един ден Валентина ще се възстанови и отново ще намери себе си. Твърдят, че наистина има шанс.

— А има ли?

— Не знам. Може би. Вече седем години ходя при нея с тази надежда, но не виждам никакво подобрение. В добрите дни просто лежи и мълчи. Не знам какво чувства, какво мисли. А в лошите... Е, лошите дни са си лоши. Не ѝ дават нищо метално, защото се страхуват, че ще си пререже вените. В такива моменти съм сигурен, че иска да умре.

— Съжалявам — промълви Бен.

— И аз съжалявам, човече. Заради мен се стигна дотук. Заради скапаната ми професия. Бях толкова надъхан да спипам онзи боклук, че забравих за семейството си. А сега ми остава само да се моля за нея. Тя е всичко, което ми остана на този свят. Предполагам, че ако някога се оправи, аз също ще бъда всичко за нея. — Нико извърна глава да го погледне. — Сега разбираш ли защо нямам право да изгубя живота си? Ако не беше Валентина, изобщо нямаше да ми пука. Но просто не мога да я оставя в това положение.

Бен бръкна в джоба си и му предложи една цигара.

— А не ти ли минава през ума да се откажеш от тази вендета и просто да започнеш да се грижиш за нея? — попита той. — Какво ще стане, ако нещо се случи с теб?

— Ти би ли го направил? — остро го погледна Нико. — Би ли зарязал всичко, за да се прибереш у дома?

Бен издуха облаче режещ дим от черния голоаз.

— Не — призна той. — Щях да се чувствам точно като теб. Щях да искам смъртта на Серато и на хората около него. Бих отрязал главата на всеки, който се опита да ми попречи.

— Бъди спокоен, той ще умре! — мрачно го увери Нико. — Извън грижите за Валентина през последните седем години не правя нищо друго, освен да планирам премахването на тоя *hijo de puta*. — Той избухна в дълга серия ругатни на испански.

— Седем години са много време за преследването на един човек — отбеляза Бен.

— Прав си, но Рамон Серато не е някой, когото можеш да хванеш като пеперуда. Няколко пъти се връщах в Колумбия, възстановявах старите си контакти, разпитвах разни хора. Но се оказа, че само си губя времето. Него просто го нямаше. Сякаш се беше разтопил във въздуха. Говореше се, че е излязъл на светло. Сякаш копелето изведнъж бе решило, че вече не иска да бъде наркобарон, и бе тръгнало по нов път. Никой не знае къде е. А ако знае, не иска да каже. По тази причина се върнах в Ел Пасо. Продължавам да поддържам връзка с Фелипе. Полицията няма полза от еднорък инспектор, а грозните белези по лицето му отблъскват всеки потенциален работодател. Живее с инвалидната си пенсия в едно скапано апартаментче и единственото му занимание е да се рови в интернет с надеждата да открие някаква следа от Серато.

После, това беше преди около три години, Фелипе се обади с новината, че Серато е напуснал Колумбия и се е преместил хиляда и петстотин километра на юг, в Перу. Някъде в басейна на Амазонка, близо до границата с Еквадор. Говорим за безкрайна джунгла, която поглъща всякакви наченки на цивилизация. Фелипе научил това от някакъв разочарован от Серато бандит, който се навил на дребна сума, за да пропее. Но информацията бе изключително оскъдна. Аз обаче продължавах да се надявам, че ще открия мръсника. Не знам защо, но... Хванах първия самолет за Лима, там купих възможно най-евтината кола и поех към място, наречено Чачапояс.

В продължение на девет дни просто обикалях от градче на градче и от село на село. До повечето от тях нямаше дори пътища. Най-накрая се натъкнах на един шофьор в местна компания за хранителни продукти, Мигел, който ми разказа за някакъв богат колумбиец, построил истински палат в джунглата на няколко километра от селцето Сан Томас. До там най-лесно се стигало по реката.

И тъй, аз намерих един пилот на хидроплан, който се съгласи да ме закара до там. Кацнахме в Сан Томас и започнахме да търсим къщата на Серато. Открихме я случайно, наред джунглата, когато вече се бях отчаял и започвах да си мисля, че онзи Мигел ме беше пратил за зелен хайвер. Оказа се огромно имение, оградено с високи стени и охранявано от цяла армия гардове — като някаква шибана военна база. Прелетяхме един-два пъти над нея, преди да привлечем вниманието им. Беше достатъчно да се уверя по какъв начин се охранява този „спазващ законите гражданин“. Беше абсолютно невъзможно да се стигне до него. Всеки, който дръзнеше да се приближи към портала, щеше да бъде разстрелян като куче.

Нико замълча и сви рамене.

— Постепенно си дадох сметка, че вместо да рискувам да проникна в имението, трябва да го чакам да излезе от там. Върнах се в Сан Томас, поговорих с някои от местните хора и бързо открих, че никой не желае да говори за имението на Серато, сякаш то изобщо не съществува. С изключение на един тип на име Роберто, с когото се запознах в кръчмата. Беше механик, който си вади хляба с дребни поправки. Надушил причините за появата ми, той ме предупреди, че ако продължавам да се мотая из селото и да задавам въпроси, местните ченгета ще ми видят сметката. Оказа се, че половината от тях са на заплата при Серато. А след това ми разказа за някакъв стар и шантав ловец, който живеел в колиба наред джунглата, на по-малко от километър от селцето. Имал за продан най-различни оръжия, но бил доста опасен. Тръгнах да го търся и го открих. След което се озовах пред дулото на пушка, от другата страна на която стоеше възрастен индианец с безумен блясък в очите. Показах му американски долари и той поомекна, но мина доста време, преди да се съгласи да ми продаде едно от своите оръжия.

Най-накрая получих възможност да започна истинския лов. Размених колата си за една стара раздрънкана каравана, с която стигнах до края на пътя. Организирах си нещо като лагер, в който оставах през деня, а нощем тръгвах да бродя наоколо. Опасно занимание — или ще настъпиш някоя змия, или ще те изядат комарите. На два пъти за малко да ме спипат патрулите на Серато, които обикаляха имението двайсет и четири часа в денонощието.

— Но така и не успя да влезеш вътре, нали? — подхвърли Бен.

— Направо е невъзможно — поклати глава Нико. — Особено пък за сам човек. Дори не успях да стигна до стената... Хей, я пак ми подай телефона. Искам да хвана тоя Кабеза.

Няколко секунди по-късно въздъхна и поклати глава.

— Не отговаря. Къде ли се е запилял тоя задник?

— Продължавай — кратко рече Бен.

— Така изтече близо седмица. После ми свършиха провизиите и бях принуден да се върна в Сан Томас. Бях адски потиснат. Реших, че ще остана още два дни, а след това ще се махна. Нямаше смисъл да продължавам така. Но докато карах бричката обратно към скривалището си, изведнъж видях голям конвой от автомобили, движещи се в обратна посока. Джипове и пикапи следваха един черен мерцедес. На задната седалка видях мъж и жена. Мъжът се обърна и погледна през страничното стъкло. Беше той, Серато. По това време вече познавах околността като петте си пръста и бях наясно, че ако мина напъряко през гората, ще мога да изпреваря конвоя, който трябваше да преодолее поредица от остри завои. И да заема удобна позиция на някоя от височините край пътя.

И тъй, хукнах нагоре по сипеите с пушката помпа в ръце. Залегнах и се прицелих миг преди черният мерцедес да изскочи от завоя на около четиристотин метра от мен. Бях убеден, че ще мога да стрелям. Но сърцето блъскаше в гърдите ми, ръцете ми трепереха и трудно удържаха пушката. Освен това конвоят вдигаше облаци прах, а слънцето се отразяваше в стъклата и ме заслепяваше. Натиснах спусъка едва след като бях сигурен, че го държа на мушка. Видях как колата се люшва встрани, забавя ход, а след това с рев поема напред. Грабнах пушката, скочих обратно в таратайката и натиснах газта. Бях адски възбуден. Крещях и псувах на глас, абсолютно сигурен, че съм му видял сметката. Но по-късно се оказа, че съм сгрешил. Куршумът улучил Алисия в гърлото и я убил на място. Ей такива работи...

Нико изхвърли фаса си през прозореца и замълча. Продължителното спускане беше на път да приключи. Колата излезе на правия и равен път между полегатите хълмове и пое с максимална скорост към селцето Монтефрио. Бен също мълчеше, давайки си сметка, че трябва да се въоръжи с търпение, за да чуе края на историята.

— След смъртта на Алисия Серато просто се окопа още по-дълбоко в имението си. Престана да пътува по земя и утрои охраната си. На няколко пъти видях хеликоптера му над джунглата и се замислих дали да не се снабдя с някое РПГ, с което да го гръмна във въздуха. Но опитите ми в тази посока претърпяха пълен крах. Гангстерите, към които се обърнах, ме предадоха на местните ченгета. Те ми конфискуваха колата с всичко в нея — пушка, оборудване, екипировка. Отново се наложи да бягам, за да си спася кожата. При следващия опит да доближа имението на Серато откъм джунглата се натъкнах на тройно повече пазачи пред портала и засилени патрули в околността. Беше абсолютно самоубийство, човече.

Какво можех да направя, освен да се прибера у дома и да се заема с организацията на нов план. Постепенно стигнах до решението да премахвам хората му един по един. Разполагах с всичкото време на света и бях готов да чакам дори трийсет години. Надявах се, че ако ликвидирам достатъчно от тях, все някой ден ще успея да измъкна Серато от дупката му и да го убия.

Прибрах се в Ел Пасо. Времето течеше, но не се случваше нищо. Бях принуден да постъпя на работа в някакъв склад, защото ми трябваша пари. Сърцето ми се свиваше при мисълта за Валентина. Започнах да си мисля, че ще е най-добре да забравя Серато и да се опитам по някакъв начин да възстановя това, което беше останало от живота ми. Но преди две седмици ми се обади Фелипе. Свързал се с някакво бивше ченге, чиито контакти можеха да ни бъдат от полза. Все още разполагаме със списък на някогашните сътрудници на Серато, които са живи и не са в затвора. Аз се върнах в Богота и организирах подслушването на телефоните им. Напълно незаконно, разбира се, но това все пак е Колумбия, нали? Начело в списъка ни беше един тип на име Сезар Кристо. Абсолютен мръсник и извратеняк, един от любимите наемни убийци на Серато преди време. Започнахме подслушването. Безкрайни часове от безполезни глупости. След което изведнъж чухме нещо невероятно. Мъжки глас се обади на Кристо посред нощ и му възложи задачата да замине за Испания и да ликвидира Хуан Фернандо Кабеза. Спогледахме се изумено, защото гласът принадлежеше лично на Серато. Самочувствието на мръсника беше толкова голямо, че изобщо не си направи труда да прибегне до някакви кодирани фрази. Всичко беше казано в прав текст:

покушението, парите, указанията за дома и навиците на жертвата. Притежаваме пълен запис на харддиск.

Нико поклати глава и продължи:

— Фелипе предложи да предадем диска на властите, но аз отказах. Първо, защото информацията беше придобита незаконно и това я правеше неизползваема в съда. Второ, защото щяхме да сме мъртви още преди разсъмване, в случай че допуснем глупостта да я споделим с когото и да било. И трето, дори ако по някакво чудо Серато се озовеше в пандиза, най-много след година, преминала в пиене на шампанско и похапване на омари с шефовете на затвора, той отново щеше да бъде на свобода. Така работи системата. А аз имах по-други идеи.

— Дойде в Испания, за да хванеш убиеца — подхвърли Бен.

— Точно така — кимна Нико. — Не зная защо Серато иска смъртта на Кабеза и не ме интересува. Но фактът, че лично той е издал заповедта, сочи, че става въпрос за нещо важно. Може би толкова важно, че след като отстрани Кристо и всички след него, мръсникът може да реши да свърши работата със собствените си ръце. Ето защо взех пари назаем от Фелипе и хванах първия самолет за Испания. Едно бивше ченге знае къде да си намери оръжие. Срещу триста евро се сдобих с револвер четирийсет и четвърти калибър, зареден с патрони с кух връх. Осигури ми го някакъв наркодилър, с когото преговарях на една уличка в Гранада. После купих тая браква и потеглих към дома на Кабеза. Пристигнах точно навреме. Пръснах противната мутра на Кристо миг преди да застреля Кабеза с тоя зиг зауер. После открих беembeeto му нагоре по пътя и го избутах в пропастта в комплект с трупа му. Това се случи миналата събота.

В деня на отвличането на Брук, помисли си Бен.

— А как се държеше Кабеза? — попита той.

— Да речем, че не му трябваше дълго убеждаване да се премести на друго, по-сигурно място. Откарах го в Монтефрио и се върнах в къщата, за да изчакам следващия убиец. — Нико сви рамене и добави: — Но се появи ти...

— Между другото, камуфлажът ти беше на ниво — похвали го Бен. — Тиквата беше наистина гениално хрумване.

— Колко му е да вържа един гринго! — иронично подхвърли Нико.

Бен пропусна закачката покрай ушите си и попита:

— Сигурен ли си, че новата му квартира е безопасна?

— Очакваш нов капан, а?

— Ще бъда изненадан, ако Серато не е по петите ти. Кой друг знае за това място?

— Само Фелипе. Можеш да бъдеш спокоен. Оставих револвера на Кабеза, макар че той загубеняк едва ли знае как да го използва. Много странен тип, да знаеш. Не си сваля от главата една тъпа шапка, която прилича на свинска пача. Като онази на Джийн Хекман във „Френска връзка“. Направо ме побърква! А сега не вдига и телефона си, глупакът!

— Защо Серато иска смъртта на Кабеза? — попита Бен. — А самият учен знае ли причината?

— Разбира се, че знае — отвърна Нико. — И ми разказа за какво става въпрос. Предстояла му среща с онзи англичанин Форсайт, на която трябвало да обсъдят съдържанието на някакви документи, които били открити на потъналия испански кораб. Това е всичко: документи отпреди петстотин години.

Бен си спомни какво му беше казал Саймън Бътлър за обаждането на човека, представил се като „Смит“. Дали този Смит е работил за Рамон Серато? По всичко личеше, че е именно така.

— Какво друго ти каза Кабеза? — попита на глас той.

— Че голяма част от тези документи били шифровани.

— Шифър?

— Да, както го правят шпионите. Форсайт се нуждаел от специалист по история с подходящи познания, защото бил сигурен, че тези документи крият голяма тайна. Щял да ги донесе, за да му ги покаже. Кабеза добави, че не се разделял с тях.

Куфарчето, помисли си Бен. Сега му стана ясно защо Форсайт постоянно го е носил със себе си.

— Форсайт умрял ден преди да се срещнат — каза той. — А фактът, че веднага след това Серато е изпратил убиец на Кабеза, говори, че той е държал на всяка цена да прикрие съдържанието на въпросните документи.

— И още как — кимна Нико. — Освен това Рамон Серато не му мисли много, когато се налага да премахне някого.

Главата на Бен пламна. Знаеше достатъчно за историята на шпионажа, за да бъде убеден, че шпионските мисии, тайните операции и кодираната информация са стари колкото самата война, която на свой ред е възникнала в момента, в който хората са се изправили на два крака. Но все още не можеше да разбере какво общо може да има един превърнал се в бизнесмен колумбийски наркобарон с извадените от древен кораб шифровани документи.

— Има и още — прекъсна мислите му Нико. — Кабеза каза, че не всички документи са били шифровани. Един от тях представлявал писмо от испанския крал.

— От испанския крал? — погледна го озадачено Бен.

— Правилно чу, човече. Нали знаеш, че преди години цяла Латинска Америка е била под испанско владичество? Е, по онова време кралят на Испания, който притежавал всичко, имал навика да раздава земя на своите верни хора. Десет хиляди акра тук, петдесет хиляди там. Просто ей така. Колкото по-големи били заслугите на тези хора към короната, толкова повече земя получавали. И до ден-днешен наследниците им владеят огромни части от Тексас и Калифорния. Така поне твърди Кабеза. Кой, по дяволите, съм аз, че да споря?

— Върни се на темата — нетърпеливо го прекъсна Бен. Нищо от чутото досега не го приближаваше към Брук, а той не беше долетял в Испания, за да слуша лекции по история.

— И тъй, Кабеза каза, че писмото, което искал да му покаже Форсайт...

— Онова, което е извадил от кораба?

— Да — кимна Нико. — Всъщност не било писмо, а кралски указ, скрепен с кралския печат. За поземлено дарение на някакъв верен сановник от хиляда петстотин и някоя си година.

— Какво общо има това с шифрованите документи? — с недоумение попита Бен.

— Според Кабеза човекът, който бил награден с тази земя, бил испански шпионин в Англия. Трябва да е бил дяволски добър шпионин, защото говорим за петстотин хиляди акра! — Нико леко подсвирна и с усмивка добави: — Аз дори не мога да си представя как изглеждат половин милион акра, а ти? Разбира се, тук не става въпрос за първокласни пасища, а за джунгла. *Перуанска джунгла*. Испанците

са прогнали инките, нали така? И са станали собственици на цялата страна. Перу? Какво ти говори Перу?

— Серато живее там — отвърна Бен.

— Точно така. А ние знаем, че той е готов да премахне всеки, който му попречи да се докопа до писмото, или по-скоро всеки, който е чувал за него. Което означава, че...

— Серато иска тази земя.

— И аз мисля така. Предполагам, че го е планирал дълго време. Залагам си задника, че именно по тази причина се е преместил да живее в Перу. Документите са свързани по някакъв начин с него и той възнамерява да предяви претенции върху тази земя.

Нико се обърна да го погледне.

— А сега ти ми кажи защо един долен престъпник като Рамон Серато иска да притежава половин милион акра перуанска джунгла?

Хеликоптерът „Пантерас НМ-1“ излетя от площадката си сред облаци червеникава прах и бързо започна да набира височина в утринното небе. Беше една от двете леки щурмови машини, собственост на Рамон Серато, принадлежали някога на бразилската армия. Никой не задаваше въпроса защо един уважаван бизнесмен се нуждае от двойка бронирани хеликоптери, въоръжени с 20-милиметрови бордови оръдия.

Естествено, човек с връзките на Серато просто нямаше как да има проблеми с властите, особено в тази част на страната. Той прекрасно знаеше, че похвалите на Съединените щати към правителството на Перу за успешната борба с организираната престъпност и разпространението на дрога отдавна са минало. През последните години управниците на страната се наредиха сред най-жестоките диктатори в Южна Америка и се прочуха със своята корупция и незачитане на човешките права. По тази причина това беше най-подходящото място за Серато.

Сега той спокойно наблюдаваше морето от сочна зеленина под хеликоптера. До него седяха двама от най-доверените му хора — Вертиз и Брака, които както винаги си играеха с оръжията. Вертиз механично вадеше патроните от дългия, извит като дъга пълнител на карабината си, модел колт М4, излъскваше ги до блясък в ръкава на бойното си яке, а след това ги вкарваше обратно. До него Брака съсредоточено изпробваше острието на ножа „Боуи“, с който не се разделяше никога, опитвайки се да избърсне тънките косъмчета, покриващи мускулестата му ръка. Той поддържаше трийсетсантиметровото острие в безупречно състояние и едва ли някой можеше да предположи колко кръв беше пролята с него.

Никой не проговори по време на едночасовия полет над джунглата. От време на време дърветата се разтваряха, за да разкрият мътните води на пълноводна река с много разклонения, която криволичеше по пътя си към океана. Срещу течението на едно от

отклоненията пъплеше плоскодънна лодка, чийто собственик изви врат към прелитация хеликоптер и очите му за миг срещнаха погледа на Серато, скрит зад слънчевите очила.

Следващата пролука в плътната зелена маса беше няколко километра по-нататък. Представляваше неотдавна създаден от човешка ръка кръг с диаметър около петстотин метра. От въздуха изглеждаше почти перфектен. Бе осеян с миниатюрни човешки фигури и автомобили. Екипи от дървосекачи с оранжеви униформи и каски на главите продължаваха да работят по периферията на кръглата поляна от двете страни на гигантски кран „Тайгъркет“, придвижващ се с помощта на широки вериги. Той с лекота изтръгваше вековните дървета заедно с корените им и ги трупаше на висока купчина за нарязване пред големите кръгли триони. Нямаше опасност секачите да докладват на властите какво са видели по време на дългия си работен ден. Всички те бяха на заплата при Серато и знаеха какво може да им струват развързаните езици. Но за всеки случай той държеше и голяма част от самите държавни служители. Съвсем скоро някои от тях щяха да се събудят безкрайно богати.

В центъра на поляната се виждаха няколко паркирани в кръг открити джипове и един пикап с двайсетина тежковъоръжени мъже, които напрегнато наблюдаваха снижаването на хеликоптера.

Серато изчака витлата да намалят скоростта си и прахта да се слегне, после слезе и оправи костюма си. Безупречната бежова коприна влизаше в ярък контраст с работното облекло на хората, които се приближаваха да го посрещнат. Брака натика ножа в канията, грабна пушката си и скочи на земята, последван от Вертиз. Двамата застанаха от двете страни на шефа си, както го правеха в продължение на много години.

— Къде е Варгас? — попита Серато, обръщайки се към началника на обекта Раул.

— Пътуват насам, шефе. Преди пет минути се обадиха по радиостанцията.

Серато кимна.

— Всичко ли премина по план?

— Разбира се, шефе — отвърна Раул и махна към гъстата джунгла зад разчистената поляна. — Погрижихме се както трябва, точно според вашите заповеди.

— Имаше ли съпротива?

— Нищо, което да ни затрудни — ухили се Раул.

— Искам да видя — отсече Серато.

— Разбира се, шефе — повтори Раул.

Думите му потънаха в грохота на втория хеликоптер, който бързо се приближаваше. Всички вдигнаха глави нагоре, засенчвайки с длани очите си от ослепителното слънце. Големият яркочервен „Джет Рейнджър“ се появи над гората. Пилотът описа лек кръг и плавно се приземи на около трийсет метра от хеликоптера на Серато. Страничната врата се отвори и от нея слезе нисък и набит мъж с мургава кожа и измачкан бял костюм. Той стисна панамената си шапка, която заплашваше да отлети от вихъра на витлата. После помахна на Серато и тръгна към него през разровената земя.

Мъжът приближаваше петдесет. На кръглото засмяно лице се открояваха старателно подстригани тънки мустачки. Но приветливият външен вид лъжеше — този човек беше почти толкова пресметлив и безскрупулен, колкото самият Серато.

Почти, но не напълно. Името му беше Анибал Варгас, а позицията му — висш служител в перуанското Министерство на жилищното строителство и благоустройството. Сред многобройните и неясно очертани отговорности на въпросното министерство влизаха и регистрацията и администрирането на новоусвоените земеделски земи. Варгас беше сред малцината в страната, които знаеха точно с кого си имат работа в лицето на Рамон Серато. И нямаше нищо против да върти бизнес с него, стига това да се случва далече от любопитните очи на пресата и на борците за политически промени, които правеха живота му малко по-труден, отколкото беше склонен да понася.

През последните двацет години този човек беше успял да натрупа малко състояние, добавяйки към заплатата си на държавен служител солидни суми от съмнителни бизнесмени, които искаха да получат концесия за добив на петрол, газ или експлоатация и унищожение на безкрайните горски масиви, които би трябвало да бъдат защитени от закона. Винаги действаше извън обхвата на радара, като използваше пропуските и недостатъците на държавната регулаторна система, лошата инфраструктура и пълната некомпетентност на бюрокрацията, с която всички отдавна се бяха примирили.

Нещата бяха още по-лесни с индианците, населяващи дъждовната джунгла, които периодично се вдигаха на бунт срещу нашествениците в своите земи. Оказа се, че и през двама и първи век нищо не пречи те да бъдат мачкани и потискани по начина, по който го бяха правили и конквистадорите в древността.

Положението беше едно и също навсякъде из тропическия басейн на Амазонка, независимо дали ставаше въпрос за териториите на Перу, Парагвай или Колумбия. Населяващите ги индианци продължаваха да бъдат подкупвани и мамени по всякакъв начин. Стреляха срещу тях, горяха селищата им, а числеността им постоянно намаляваше от епидемии и болести, донесени от външни хора — понякога и умишлено. Приетият през 1997 г. Закон за защитените територии почти не промени тяхното положение въпреки появата на редица природозащитни организации от сорта на Движението за защита и съхранение на племената в басейна на Амазонка, които създаваха сериозни проблеми на хора като Варгас и неговите колеги.

— Закъсня — отбеляза Серато.

Варгас определено се чувстваше по-добре в климатизирания си кабинет, отколкото в тропическата джунгла. Той смотолеве някакви извинения и размаха ръце да се предпази от налитащите насекоми, привлечени от миризмата на свежа пот. Жегата не се отразяваше на Серато, който продължаваше да бъде невъзмутимо спокоен.

— Искам да ти покажа какво точно трябва да свърши твоят отдел — добави той.

— Там ли ще ходим? — стреснато попита Варгас и махна към зелената стена.

В главата му се появиха страховити видения за отровни змии и за паяци с размерите на юмрук, които се промъкват под крачолите му с единствената цел да забият зъби в незащитената плът. Серато само кимна с глава, а Варгас повдигна шапката, за да избърше потта от оплешивяващото си теме.

Под дърветата беше малко по-хладно. Джунглата беше странно притихнала. Нямаше ги шумните маймуни и ятата птици, чиито писъци обикновено изпълваха въздуха. Това беше тишината на смъртта.

Началникът на обекта вървеше пръв в компанията на двамата си помощници. След тях крачеше Серато, обграден от Вертиз и Брака,

които, стиснали оръжията си в ръце, оглеждаха всеки храст и листенце по пътя им. Варгас се препъваше след тях. Под краката му пропукваха съчки, над главата му бръмчаха рояци мухи. Процесията завършваха няколко работници от екипа.

Осемдесет метра по-нататък Серато спря и посочи стрелата, която стърчеше от дънера на старо дърво.

— Много ги бива тези дребосъци — подхвърли с усмивка началникът на обекта. — Особено с шибаните им стрелички. — Обърна се да покаже на Серато дупката над джобчето на ризата си и почука с пръст по кевларената жилетка отдолу, която беше в състояние да спре изстрелян от упор куршум. — За щастие, ние сме отлично екипирани.

Серато изтръгна стрелата от дървото. От назъбения ѝ връх все още капеше някаква черна и лепкава субстанция. Отровите винаги го бяха привличали. Запита се от какво същество са извлекли тази отрова индианците. Риба? А може би жаба? И какво бе нейното въздействие? Решил да експериментира с нея, той мушна стрелата под мишница.

— Припомнете ми названието на това племе — обади се Варгас.

— На кого му пука за името? — изръмжа в отговор Брака и политикът побърза да си затвори устата.

На първото тяло се натъкнаха след още трийсетина метра по прочистената с мачете пътека. То принадлежеше на зрял мъж на видима възраст около трийсет години. Нисък и набит, с приборана на тила лъскава черна коса, почти гол, ако не се брояха тясната препаска около слабините и колчанът за стрели на кръста. Ръцете му продължаваха да стискат лъка. Куршумът, отнесъл половината от главата му, го беше улучил миг преди излитането на стрелата. До него лежеше сгърченото тяло на невръстно момче. От огромната рана на хълбока му стърчаха бели кости. Цялото му тяло беше обляно в кръв.

— Този не е мъртъв — посочи го с пръст Варгас.

Останалите се обърнаха и установиха, че държавният служител е прав. Момчето се гърчеше в неуспешни опити да пропълзи през пътеката.

Началникът на обекта издаде къса заповед. Един от хората му пристъпи към умиращото момче, разкопча кобура си и измъкна 9-милиметрова берета.

— Не! — вдигна ръка Серато.

Войникът колебливо свали пистолета. Серато направи две големи крачки встрани.

— Коприната се почиства много трудно — поясни на Варгас той, после се отдалечи и кимна на въоръжения мъж. Зад гърба му се разнесе резкият пукот на изстрела, но той дори не направи опит да се обърне.

— Предполагам, че сега вече е мъртъв — подхвърли с усмивка Вертиз и се спогледа с колегите си. Правителственият служител беше станал бял като платно.

Останалите индианци лежаха разпръснати сред останките на селцето си, което се намираше малко по-навътре в джунглата. Трупите и локвите кръв по земята вече бяха нападнати от огромни черни мухи, които издаваха пронизително бръмчене. Това, което беше останало от примитивните колиби и складове за храна, скоро щеше да бъде унищожено от тежките машини, заети с прочистването на гората.

— Със сигурност не са всички — отбеляза Серато и махна към трупите.

— Двайсет и седем — отвърна командирът на операцията. — По предварителни данни племето е наброявало петдесет-шейсет души. Явно са ни усетили и са прехвърлили жените и децата на друго място. Мъжете са останали да защитават домовете си. Бързо ще ги настигнем, стига да открием пътеката, която са използвали. Тези дяволи умеят да се придвижват през джунглата като истински призраци.

— Открийте ги! — заповяда Серато. — И то още преди да се свържат с други племена и да плъзнат слуховете. Искам ситуацията да остане под контрол и да бъде разрешена по най-бързия начин.

Той обърна гръб на подчинените си и се втренчи във Варгас.

— Не очаквах да имам подобни неприятности! — мрачно процеди той, после, изпреварил извиненията на политика, добави: — Тази земя е моя, нали?

— Технически погледнато, да, но...

— Технически погледнато? — безцеремонно го прекъсна Серато. — Аз ви представих цялата документация, доказваща правата ми върху тази земя по абсолютно неопровержим начин! От вчера всички правомощия са прехвърлени на мое име.

Според перуанските закони всички промени в собствеността влизат в сила трийсет и три дни след тяхната регистрация в съда. Но

Серато нямаше намерение да чака толкова дълго и вече беше говорил с адвокатите си за ускоряване на процедурата. Разбира се, чиновниците не се сблъскваха всеки ден с поземлени дарения отпреди петстотин години, подписани лично от испанския крал Филип II. Перуанските закони за поземлена собственост бяха безкрайно объркани, но Варгас и подчинените му бяха направили всичко възможно да смажат колелата на тромавата бюрократична машина и сделката беше узаконена по възможно най-бързия начин. Правилните хора бяха получили съответните подкупи, а останалите бяха подложени на огромен натиск и заплахи.

Никой не го беше грижа, че въпросната земя бе защитена от закона за защита и съхранение на местните племена. Бог да благослови Перу.

— Земята е моя! — натъртено повтори Серато. — Дори не бях длъжен да разчистя тези въшливи индианци. Това трябваше да е твоя грижа.

— Работата е доста деликатна, сеньор Серато — възрази Варгас. — Как да се справя с непрекъснатите намеси на онези идиоти, правозащитниците, които буквално ми дишат във врата? — Очите му нервно се насочиха към войниците — очевидно твърде далече, за да чуят думите му. — Не само аз трябва да бъда внимателен. Ако някои хора разберат, че високопоставен държавен служител сътрудничи на... — Забелязал опасния блясък в очите на Серато, Варгас замълча за момент, търсейки най-подходящите думи: — ... на частно лице като вас... Все пак става въпрос за разчистването на половин милион акра девствена, защитена от закона джунгла — а това е нещо, за което нямам никакви пълномощия. На всичкото отгоре с цел изграждането на огромен комплекс за добив на петрол, със сигурност най-големият в Перу.

— Ти вече знаеш, че тук има петрол — отвърна Серато. — С очите си видя резултатите от извършените проучвания.

— Извършени незаконно — контрира Варгас.

— Но въпреки това категорични. Освен това си наясно колко ще спечелиш, дори ако добивът е наполовина от прогнозите на моите консултанти.

— Ами това тук? — мрачно поклати глава Варгас, махайки към осеяната с трупове поляна.

— Споразумяхме се за всичко, което трябва да бъде направено за прочистването на джунглата.

— Никога не съм давал съгласие за подобна касапница! — отвърна с дрезгав шепот Варгас. Толкова кръв и трупове виждаше за пръв път в живота си. Може би по тази причина обилната закуска, погълната, преди да се качи на хеликоптера, заплашваше всеки момент да се върне обратно, най-вече когато подушваше идващата от телата воня. — Всяко нещо си има граници, сеньор Серато. Днес нещата не са такива, каквито бяха някога. Новият ни президент може и да е идиот, но е идиот идеалист, който вярва в прогреса и промените. Вие нямате никаква представа какво се налага да преодолявам...

— Май вече не си толкова ентузиазизиран за нашия съвместен проект, драги ми Анибал — хладно се усмихна Серато. — Поне не толкова, колкото беше в началото. Признавам, че съм малко разочарован от теб, особено след толкова много срещи и дискусии. Но аз бях максимално ясен, когато ти обясних какво възнамерявам да направя, след като се сдобих с необходимите документи. — Той измъкна стрелата под мишницата си и небрежно я размаха. — Но ще те помоля да ми кажеш открито, ако си решил да се оттеглиш от проекта. Проблемът ти ще бъде решен незабавно, без никакво отлагане.

Варгас преглътна, неспособен да отдели очи от отровната стрела. Беше абсолютно наясно, че само една дума беше достатъчна, за да го превърне в труп. Който ще бъде заровен някъде в дъждовната джунгла заедно с нещастните индианци. После отново си помисли за парите, който щеше да получава, след като заработят сондите. На кого му пука, че проектът е незаконен? И изобщо има ли нещо законно в тази страна? Времето на дребните далавери и искането на подкупи ще отиде в миналото. А заедно с него ще изчезне и вечният страх да не бъде заловен. Вместо това ще може да си позволява нови и скъпи италиански костюми, млади и горещи любовници, към черното си порше ще прибави и едно златисто, което беше голямата му мечта, а най-после ще си купи и вилата на брега на морето, която харесваше от години. Списъкът с бъдещите придобивки беше толкова дълъг, че му се замая главата.

— Моля да ми простите, сеньор Серато — рече на глас той. — Можете да разчитате на пълна подкрепа от моя страна. Обещавам, че с

мен няма да имате никакви проблеми.

Серато понечи да отвърне с няколко саркастични думи, но телефонът му звънна. Той го измъкна от джоба на самото си и погледна дисплея. Търсеше го един от хората му в Богота. От доста време чакаше това обаждане.

— Пипнахме Моралес — обяви гласът насреща.

Серато не изпита особено възмущение, може би защото отдавна се занимаваше с тези неща. Заповедта за отвличане и изтезание на сънародник — в случая бивше ченге, което искаше да попречи на плановете му — отдавна се беше превърнала в нещо рутинно. Все едно че поръчваше да му донесат чаша мляко.

— Проговори ли?

Отрицателният отговор на въпроса му щеше да означава, че Фелипе Моралес е умрял, преди да сподели каквото и да било със своите похитители. Това от своя страна щеше да доведе до още смърт под формата на наказание за допуснатата грешка.

— Наложил се да му покажем резачката, за да пропее. Това стана, след като вече му бяхме отрязали пръстите...

Серато не се интересува от подробностите.

— Къде е Рамирес, къде е Кабеза?

— В Испания. В някакво селце на име Монтефрио. Нашите хора вече пътуват натам.

— Добре. Искам да не остане никаква следа от тях.

Серато прибра телефона, огледа купчината трупове сред разрушените колиби и промърмори:

— Да тръгваме. Това място вони.

Наближаваше пет следобед и зимната вечер влизаше в правата си. Очуканото субару спря пред малка вила в заспалото селце Монтефрио близо до границата с Кордова. Бели къщи с плоски покриви, разпръснати между полегати хълмове с маслинови насаждения, и кацнала на висока скала древна каменна църква, наподобяваща крепост.

Бен разбираше защо Нико беше избрал това затънтено място за скривалище на Кабеза, въпреки че самият той не би го направил. По принцип винаги беше предпочитал тайни квартири в големите градове, където набелязаната жертва има далеч по-големи шансове да изчезне в тълпата. Там никой не обръща внимание на никого, докато малките общности са много чувствителни към появата на външни хора и тяхното присъствие се превръща в обект на огромно любопитство.

Но Нико все пак беше ченге, а ченгетата не ги знаят тези неща.

Ла Каталина се оказа някогашен хамбар в края на селото. Дебелите каменни стени бяха боядисани в бяло като всички къщи в Монтефрио. Нико паркира колата зад нея и тръгна към входа, увил карабината в якето си.

Вътре беше топло. Колумбиецът праметна ремъка на оръжието си през носещата гредка на стълбищния парапет в коридора.

— Професор Кабеза! — извика той, не получи отговор и повиши глас: — Кабеза, къде изчезна, по дяволите?

Тишина.

Останал за малко сам, докато Нико претърсваше къщата, Бен влезе в просторната дневна и се огледа. Обзавеждането беше просто, но солидно: маса с дебел и леко неравен дървен плот, стар чамов скрин, няколко стола с брезентови седалки. Единственият голям прозорец гледаше към тераса с изглед към високата скала, върху която беше кацнала църквата — леко наклонена, заплашваща всеки миг да рухне в пропастта, размазвайки под себе си половината село. Върху масата бяха разпръснати исторически книги и документи, в единия ѝ

край се виждаше лаптоп. Неща, които човек като Кабеза несъмнено би държал да вземе със себе си. В съседство се виждаше недопита чаша с бяло вино, застояло на вид и топло на пипане. Бен се приближи към скрина и издърпа средното чекмедже.

Гласът на Нико, вече доста ядосан, продължаваше да ехти из къщата.

Бен се върна при лаптопа и докосна с пръст правоъгълната подложка за скролиране. Заспалата машина се пробуди. Последният използвал компютъра, вероятно Кабеза, беше разглеждал специално създаден сайт за архитектурно-историческото наследство на Монтефрио. Снимките в него бяха почти точно копие на панорамата зад прозореца с тази разлика, че бяха направени през лятото и огромната скала беше покрита със зеленина. Малко каре с текст даваше сведения за самата църква. От него Бен научи, че тя се казва „Иглесия де ла Вила“, построена през 1486 г. на мястото на далеч по-стар мавърски замък скоро след като християнската армия разбила мюсюлманското кралство Гранада. Той се постара да запомни тази информация, след това затвори сайта и се прехвърли на електронната поща.

— Кабеза! — долетя някъде отдалече приглушеният глас на Нико. — Излез, човече! Това съм аз!

На Бен му се прииска да му кресне, че няма смисъл да повтаря едно и също, тъй като беше ясно, че Кабеза не е в къщата, но вниманието му беше привлечено от размяната на имейли между историка и Роджър Форсайт на екрана. Съобщенията бяха с датите на последните им контакти преди планираната среща в Испания, а по-старите се връщаха чак до началото на декември — до датата, на която според Саймън Бътлър Форсайт беше извадил тайнственото ковчеже от потъналия боен кораб на Армадата.

Информацията беше твърде много, за да може да я обхване веднага, а и двамата мъже бяха взели мерки да не обменят поверителни сведения по интернет. Някои от посланията бяха кодирани не по-зле от документите, които Форсайт се беше надявал да разшифрира с помощта на Кабеза, но въпреки това Бен успя да схване, че в тях става въпрос за поземленото дарение на крал Филип II, за което беше споменал Нико. А също така и за тайния агент на Испания, за когото е било предназначено то.

Напълно споделям опасенията ви, че дори след петстотин години последиците от подобни разкрития могат да предизвикат доста вълнения, пишеше някъде през януари Кабеза. Дори ако само половината от имената в този списък са се занимавали с шпионаж, това би било едно невероятно откритие.

Моите намерения са да предизвикам именно вълнение, отговаряше още същия ден Форсайт. Колкото по-силно, толкова по-добре.

Четенето беше прекъснато от Нико, която се втурна в стаята със зачервено от гняв лице.

— Няма го! — избоботи той. — Нещастникът е изчезнал!

Бен вдигна чашата с вино от масата.

— Това може ли да се пие на стайна температура?

Нико отпи една малка глътка и направи гримаса.

— Не — отсече той. — Бутилката е в хладилника. Но това какво общо има с...

— Означава, че твоят човек го няма от доста време — поясни Бен и махна към църквата, която се виждаше през прозореца. — Обзалагам се, че е някъде там и прави малка опознавателна обиколка. — След тези думи кликна на сайта, който беше заварил на екрана и обърна лаптопа, за да го покаже на Нико.

— Мамка му! — простена колумбиецът. — *Изрично* го предупредих да не мърда от тук! Прекрасно знае, че е в опасност, но непрекъснато говореше за проклетата църква отсреща. Никога не бил я виждал и много му се искало да я разгледа. Нали ти казах, че е голям особняк?

Бен се поколеба. Един вътрешен глас го предупреждаваше, че няма смисъл да си губи времето тук. Брук продължаваше да е в неизвестност и той нямаше право на никакви отклонения или закъснения. Но вече си даваше сметка, че не може да направи много без помощта на Нико. Ами ако все пак Кабеза знаеше нещо, което би могло да се окаже полезно?

— Да вървим да го приберем — изправи се той.

Длъгнестият, леко приведен мъж, който вървеше по криволичещите селски улички, непременно би привлякъл нечие внимание със сакото си от туид, яркожълтия панталон и смачканата шапка от свинска кожа, но по това време на годината в Монтефрио просто не се срещаха хора. Но и да се срещаха, историкът едва ли щеше да ги забележи, потънал в собствените си мисли.

Хуан Фернандо Кабеза се радваше на свободата си. Не би могъл да остане дори минута повече в Ла Каталина, където не можеше да прави нищо друго, освен да зяпа купчината книги, които беше успял да вземе със себе си, и да потръпва от безпомощност пред периодичните пристъпи на паника, свързани с началото на този ужасен кошмар.

В момента, в който затвореше очи, в съзнанието му се появяваше смразяващият убиец Сезар Кристо, насочил в гърдите му огромната си пушка. Никога през живота си не се беше намирал толкова близо до смъртта. И това го бе накарало да разбере колко дълбоко е свързан с живота.

Но как точно живееше сега? Откъснат от света, в невъзможност да се прибере у дома заради заплахата от невидим враг, принуден да се подчинява на заповедите на някакъв необразован колумбийски полицаи с груби маниери, който се беше появил изневиделица. Е, Нико Рамирес наистина го беше спасил от убиеца и той му беше благодарен, но ситуацията си оставаше абсурдна и трудно поносима. Какво щеше да се случи с него?

— Аз съм само един обикновен историк — непрекъснато си повтаряше той, често и на глас — особено нощем, когато не можеше да заспи. — Какво лошо съм им сторил на тези хора? Защо не ме оставят на мира?

На практика знаеше много добре какво искат. Въпреки че водеше изолиран живот сред своите стари и прашни книги, далече от опасностите на модерния свят, Кабеза беше достатъчно умен, за да разбере още в мига, в който Нико Рамирес го измъкна от ноктите на

смъртта, че цялата тази работа е свързана с новия проект на Роджър Форсайт, в който се беше забъркал и той. Когато чу новината за отвличането на Форсайт по радиото в колата на Нико, потвърдена покъсно и от местната телевизия, той осъзна, че всичките му подозрения са били основателни. Ключът към всичко се криеше в документите, оцелели половин хилядолетие на дъното на морето в херметически затвореното сандъче.

Роджър Форсайт не обичаше да говори за миналото си, но в хода на дългогодишното им познанство беше изпуснал няколко дребни сведения, които сочеха, че дълго преди да основе „Нептун Марийн Експлорейшън“, бе имал нещо общо с военното разузнаване. Кабеза можеше само да гадае дали това включва и някакви познания по дешифриране, защото при първия им контакт през декември, непосредствено след откриването на находката, той вече беше успял да декодира достатъчно от съдържанието на древните документи, за да си даде сметка колко важни са те.

Наричаше ги „истински огън“ и съвсем не се шегуваше.

Онази затворена и лишена от емоции част от съзнанието на Кабеза, която го правеше учен и не бе парализирана от ужас, го караше да изпитва дълбоко съжаление, че още не е успял да прегледа документите. Едновременно с това беше уверен, че истинската му работа ще започне, когато Форсайт най-сетне му ги предостави. Да ги прегледа с очите на историк, да помогне при разшифрирането и да преведе средновековния испански на съвременен английски, за да може да потвърди първоначалните разкрития на Форсайт. След приключването на тази работа, която вероятно нямаше да отнеме много време, спокойно можеха да информират света за своето смайващо откритие. Намерените съкровища бяха нищо в сравнение със скандалните разкрития за важни исторически фигури. А в тези документи те бяха четиринайсет.

Единственото, с което Форсайт пожела да го запознае преди срещата им очи в очи, беше копие от декрета за поземлено дарение, направено през юни 1588 г. от испанския крал Филип II. Времето и влагата бяха изляли краищата на листа, но съдържанието беше отлично запазено — както и това на останалите актове, които също имаха изключително важно значение.

Сияещ в алено и златно, документът носеше съвършено запазен кралски подпис под текста, а в горната му част съгласно изискванията по онова време беше изписано името на човека, на когото кралят беше решил да направи този изключително щедър подарък. То принадлежеше на човек, когото Кабеза и всички историци през последните петстотин години познаваха много добре. Едно наистина много популярно име.

Сър Кристофър Пеник е изключително влиятелен благородник с отлични връзки в Парламента и кралския двор на Елизабет I. Връзки, за които всеки друг би могъл само да мечтае. Съветва кралицата по много деликатни въпроси на държавната политика и само няколко думи, прошепнати в ухото на Нейно Величество, са достатъчни за вземането на ключови решения. Но в живота на доверения кралски съветник има и мрачна тайна.

По време, когато Римокатолическата църква се сатанизира в цяла Англия, а католическата вяра е сериозна пречка за всяка кариера, сър Кристофър мъдро крие своята привързаност към папската вяра. За нея знаят само съпругата му и ограничен кръг близки приятели. Но дори Ан не подозира, че когато любимият ѝ съпруг не участва в дебатите на кралския двор или не ловува из земите си, простиращи се от Хамбълдън до Уинчестър, взема активно участие в нелегалните действия по възстановяването на Римокатолическата църква в Англия.

Началото на необявената англо-испанска война през 1585 г. вдъхва увереност на сър Кристофър и неговите съмишленици, че евентуалната победа на Испания ще превърне в действителност мечтата им за католическа Англия. През следващите три години, използвайки своите връзки на най-високо ниво, Пеник започва да захранва с ценна информация действащата в страната испанска разузнавателна мрежа, която в края на десетилетието вече е пуснала пипалата си дълбоко в държавната машина на Великобритания. Той бързо се превръща в безценна придобивка за Испания, особено след като поставя свои верни хора на ключови позиции в Парламента и кралския двор. Предателството му остава неразкрито в продължение на близо три години. А щедрата награда на крал Филип за един толкова ценен и умен агент е нещо напълно закономерно.

През лятото на 1588 г. испанската армия най-после е готова за съкрушително нападение срещу Англия. Това става факт и

благодарение усилията на сър Кристофър и шпионската му мрежа. Но дори Армадата да успее да стигне британските брегове и да стовари там достатъчно силна армия, за да свали от власт кралица Елизабет, Пеник едва ли би получил своята щедра награда. Защото, още докато внушителният флот се готви да вдигне платна от пристанището на Лисабон, могъщият и всяващ страх съветник на кралицата сър Франсис Уолсингъм получава анонимно послание, което разкрива в детайли подмолните действия на сър Кристофър. В резултат Пеник незабавно е арестуван и затворен в подземията на лондонския Тауър, а дезинформационната машина на Уолсингъм разпространява слухове, че е заболял от дребна шарка.

Според някои исторически сведения Пеник издържа ужасните изтезания, на които е подложен от Уолсингъм, и отказва да разкрие имената на своите агенти. Обсипан с ужасни изгаряния и дълбоки рани, той мълчи докрай. След смъртта му не е разпознат дори от собствената си съпруга. Междувременно Армадата е отблъсната и напълно разбита. Лошото време изиграва решителна роля за победата на Кралския флот. Така Англия успява да осуети най-голямата в историята си опасност от унижителна окупация. А когато „Санта Тереза“ потъва край северозападните брегове на католическа Ирландия в напразен опит да намери сигурно пристанище, с нея потъва и кралският декрет за поземленото дарение, за който сър Кристофър Пеник така и не узнава до края на живота си.

След смъртта му тялото на предателя е разчленено на части и е изложено на публично място в Лондон за назидание на широката публика. Вдовицата му лейди Ан Пеник — според някои исторически сведения бременна с първото им дете — е лишена от всички привилегии и прогонена от страната. Никой не чува повече за нея. Но мрежата от испански шпиони в Англия остава непокътната, тъй като Пеник отнася имената им в гроба.

До днес.

Форсайт, а и самият Кабеза бързо установиха, че същите тези имена фигурират в шифрован списък сред откритите на борда на „Санта Тереза“ документи. По ирония на съдбата в усилията си да отблъсне и разбие Армадата Кралският флот лишава своето правителство от най-ценната възможна информация за подмолните действия на врага. В смразяващия списък с агентите на Пеник

фигурират седем влиятелни политици, трима висши офицери, един вицеадмирал и един недоволен от положението си член на кралското семейство. Общо четиринайсет имена, всяко от които достатъчно известно на съвременните историци. Всичките с неопетнена репутация, известни като пламенни защитници на родината си.

Но въпреки това тук, черно на бяло, бяха доказателствата за тяхната измяна, достатъчни да ги изпратят в Тауър през 1588 г., а дори и днес да предизвикат шок и вълна от възмущение. Историческата бомба с часовников механизъм беше готова да се взриви. Форсайт беше планирал всичко: медийната буря, сделката за милиони за книгата на тази тема, осемсерийния документален филм, наречен „Скритите предатели“.

Би било страхотен удар, призна пред себе си Кабеза, докато се луташе из пустите улички на селото. Самият той очакваше с не помалко нетърпение от Форсайт последиците, макар и по чисто научни причини.

Разбира се, това вече нямаше как да се случи. Нима бе възможно някой да извърши убийство, за да прикрие предателството на сър Кристофър? Кабеза не разбираше. Но Форсайт беше мъртъв, а самият той се беше превърнал в обект на преследване. Ужасна бъркотия, която го караше да потръпва от страх, да не спи нощем и да се чуди какво да прави през деня, затворен в Ла Каталина и способен единствено на самосъжаление.

Затова изпита дълбоко облекчение, когато най-сетне реши да излезе навън и да разгледа „Иглесия де ла Вила“. Църквата нямаше връзка с конкретните му изследвания — иначе би я открил преди много години — но една обиколка около нея и останките от замъка на маврите несъмнено щеше да му помогне да забрави проблемите си, макар и за малко.

Продължаваше да крачи из улиците на Монтефрио, спирайки от време на време да се порадва на терасовидните градини със стройни, красиви дори през зимата палми, на декоративните балкончета и старинните улични лампи. Но през цялото време не изпускаше от очи високата камбанария, към която бавно се приближаваше през плетеницата от тесни улички.

С приближаването на покрайнините къщите ставаха все по-нарядко, теренът все по-груб. Покрай пътя имаше само храсталаци и

остри камъни. Нощта беше близо, застудяваше. Църквата се оказа доста по-далече, отколкото предполагаше. Не биваше да забравя, че на връщане със сигурност щеше да бъде тъмно. Но вече нямаше смисъл да се отказва.

Извън селото срещна само някаква кола и самотно куче, което подтичваше по банкета. Кабеза не обичаше кучета и предпочете да направи широк кръг. Така забеляза някаква стръмна пътека вляво, която почти не се виждаше в настъпващия мрак. Налагаше се да побърза, тъй като дневната светлина бързо се стопяваше.

Мислите му бяха прекъснати от приближаването на друга кола, която се движеше по посока на селото със запалени фарове. Той отстъпи на банкета, за да ѝ направи път. В купето белееха лицата на четирима мъже, които гледаха навън, сякаш търсеха нещо. Трябва да са сбъркали пътя, помисли си Кабеза.

Колата го подмина и забави ход. Гумите проскърцаха върху натрошения чакъл. Четиримата вътре едновременно извърнаха глави да го огледат. Кабеза често се губеше из разни странни места и изпита съчувствие към тях. Усмихна им се и сви рамене, сякаш да каже „съжалявам, но не мога да ви помогна, тъй като не живея тук“.

Никой не отвърна на усмивката му. Колата продължи по пътя си, а той ѝ обърна гръб и се насочи към пътеката, която започваше само на няколко крачки вляво от него. Изглеждаше доста стръмна и той изпита моментно доволство, тъй като винаги беше съумявал да запази относително добра физическа форма.

После изведнъж си даде сметка, че не чува колата, с която току-що се беше разминал. Обърна се и я видя спряла малко по-надолу по пътя.

В първия момент не си помисли нищо.

После двигателят изрева, изпод колелата излетяха дребни камъчета. Колата направи остър обратен завой и се понесе към него.

Сърцето на Кабеза пропусна един такт. Той замръзна на място с отворена уста в продължение на една безкрайно дълга секунда, после се обърна и хукна нагоре по пътеката. Чу как гумите изсвириха, когато колата напусна пътя и пое след него. Нямаше начин да ѝ избяга.

Помощ! В главата му изплува кошмарната фигура на Сезар Кристо. Тези бяха дошли да го заместят и щяха да го убият. Този път успешно, тъй като Нико Рамирес не беше тук да го спаси.

Той прекоси малката долчинка, след която пътеката продължаваше стръмно нагоре. Машинално съобрази, че разстоянието между дърветата е твърдо малко, за да пропусне кола, и хукна към тях. Подхлъзна се, после спря и се обърна. Колата поднесе и спря преди стеснението.

Да! Имаше шанс! Разстоянието между него и преследвачите му започваше да се увеличава. После вратите с трясък се отвориха и четиримата изскочиха навън. Кабеза видя как тъмните им фигури се понесоха след него и уплашено хлъзна. Пътеката ставаше все по-стръмна. Камбанарията все още се виждаше в сгъстяващия се мрак. Беше съвсем близо, на петдесет-шейсет метра. Може би там щеше да намери укрытие. Може би имаше хора. Тези типове едва ли ще посмеят да му сторят нещо пред свидетели, нали?

Силен вик зад гърба му го накара да се обърне. Един от преследвачите беше изгубил равновесие и се търкаляше обратно по стръмния склон. Спря няколко метра по-надолу. Хвана глезена си с две ръце, лицето му беше разкривено от болка. Кабеза се усмихна за миг, но после зърна останалите трима, които решително се катереха нагоре, и усмивката му се стопи. Обърна се и отново затича по пътеката, треперещ от страх.

Внезапен порив на вятъра смъкна кожената шапка от главата му. Господи, скъпоценната му шапка! Но нямаше как да се върне, за да я търси.

Дишаше тежко, тялото му се тресеше. Теренът под краката му стана равен миг преди да се парализира от паниката. Кабеза разбра, че е стигнал върха. Пред очите му изплува огромният силует на църквата, заобиколена от руините на древната крепост. Надеждата му, че там има някой, бързо се стопи. Наоколо цареше дълбока тишина. Нямаше никой друг освен него и четиримата мъже, които искаха да го убият.

Той се понесе през руините към входа на „Иglesия де ла Вила“. Построената през XV в. църква представляваше смесица от различни архитектурни стилове — главно мударх, готика и ренесанс. Но той не мислеше за тях, докато се насочваше към арката над входа. Почти изкрещя от облекчение, когато тежкият, обкован с метални пирони портал отстъпи пред усилията му. Той прескочи прага и премигна в пълния мрак на празния храм.

После Хуан Фернандо Кабеза започна да търси място, на което да се скрие.

Нико натискаше педала докрай. Субаруто летеше по зле осветените улици, разпръскваше пешеходците и задминаваше другите коли с натиснат клаксон.

— Скапани историци! — изръмжа той. — Всички са един дол дренки!

— Колко историци познаваш? — погледна го Бен.

— Сестра ми беше омъжена за някакъв музеен куратор. Тотална откачалка. Заряза я заради мъж, представяш ли си?

— Гледай къде караш — подхвърли Бен.

Субаруто се залюля на пружините си в началото на някакъв стръмен склон, после Нико взе завоя с пронизително свирене на гумите и пое по пустия обиколен път. Църковната камбанария се виждаше от всяка точка на Монтефрио, но се оказа, че няма път, който да води към нея.

— Не мога дори да се приближа до проклетото нещо! — изръмжа Нико, оглеждайки основите на огромната скала. — Може би трябва да попитаме някой, а?

— Дай да намерим Кабеза и да се прибираме в къщата — нетърпеливо отвърна Бен. — Тук само си губим времето.

— Лоша работа. Ще се наложи да...

— Не, почакай — прекъсна го Бен. — Отбий ей там.

Той махна към някаква пътека, която се извиваше между дърветата. Нико прекоси платното и закова на банкета. Бен изскочи пръв и вдигна глава. Камбанарията се издигаше на триста-четиристотин метра от тях, ясно очертана на фона на потъмняващото небе. Пътеката водеше право към нея. Но нещо не беше наред.

— Кабеза няма кола, нали? — подхвърли той, оглеждайки едно тъмносиньо ауди, зарязано с отворени врати в началото на пътеката.

— Освен ако не си е наел някоя — отвърна Нико.

Бен се намръщи, пристъпи към аудито и сложи длан на предния капак. Оказа се още топъл. Наведе глава и проследи с очи следите,

оставени от гумите вследствие на рязкото спиране. Представи си как тази кола преследва Кабеза, който се придвижва пеша, после насочи поглед към тъмнеещата на върха църква.

— Сигурен ли си, че това място е безопасно? — подхвърли той към приближаващия се колумбиец.

— Стига, човече — поклати глава Нико и заоглежда колата. — Това все пак е село, тук живеят хора.

Бен не отговори, тъй като вече се катереше нагоре между дърветата по възможно най-бързия начин.

— Може и да е прав, мамка му — промърмори Нико и хукна след него. — Мамка му, мамка му!

По пътя нагоре Бен не пропусна да забележи прясно изровените камъчета. Не бяха от хора, които се разхождат спокойно. Няколко метра по-нататък попадна на ясен отпечатък от обувка в меката пръст и се наведе да го разгледа. Беше съвсем пресен, влажен на пипане, подълбок в предната си част. Което показваше, че е оставен от човек, който много бърза. Няколко метра по-нататък се натъкна на нещо друго. Отначало го взе за част от сянката, която хвърляше близката скала, но все пак се наведе да провери. В ръката му се озова шапка от свинска кожа с широка периферия.

— Не съм гледал онзи филм, но това ми прилича точно на шапката, за която беше споменал.

Колумбиецът го настигна, дишайки учестено. Огледа предмета в ръката на Бен и кимна.

— Шапката на Кабеза. Значи наистина се е катерил към църквата.

— Но не е бил сам — добави Бен и погледна към аудито в началото на пътеката. — След него са тръгнали четирима души. Може би твоята тайна квартира съвсем не е толкова сигурна.

— Но как...

— Мисля, че трябва да звънеш на приятеля си Моралес в Богота — прекъсна го Бен. — Ако не вдигне, може би вече е в ръцете на Серато.

— Оставих карабината в къщата — разтревожи се не на шега Нико. — Да ида ли да я взема?

— Късно е — поклати глава Бен.

Продължиха тичешком нагоре. Слънцето отдавна беше изчезнало зад хоризонта и тъмнината бързо се стъстяваше. Следите от стъпки изчезнаха, тъй като пътеката излезе на твърда скала. Пред очите им изплуваха тъмните стени на църквата, заобиколени от руините на замъка. Или по-скоро от това, което беше останало неразрушено от завоевателите християни. Бен се насочи към входа.

Прекрачи прага и спря. Застоялият въздух беше леден. Светлина проникваше единствено през отворения портал и няколкото малки извити прозорци. Макар и слаба, тя позволяваше да се видят очертанията на нишите, колоните и огромният купол над главите им. Черните сенки се увеличаваха с всяка изминала секунда. Хвана го яд, че беше оставил малкото фенерче в багажа си.

Тръгна предпазливо напред, следван от Нико. Стъпките им тихо отекваха по каменните плочи. Бен подръпна ръкава на пътника си и сложи пръст пред устните си. Колумбиецът кимна. Двамата продължиха напред, придържайки се към сенките. Очите им постепенно се нагодиха към мрака и Бен осъзна, че храмът не е бил използван за богослужение в продължение на много години. В единия му край се виждаше нещо като музейна експозиция и това беше всичко.

— Тук няма никой! — нетърпеливо прошепна Нико.

— Шшшт! — изсъска Бен, доловил някакъв шум, идващ от противоположния край.

— Стига, човече! — каза с нормален тон Нико. — Дай да...

Думите му потънаха в странен пляскащ шум, идващ някъде отгоре. И усилен многократно от ехото в празния храм.

— Исусе! — трепна Нико и инстинктивно прикри глава с ръце.

Бен вдигна глава и успя да забележи някаква мятаща се сянка, очертала се за миг на слабата светлина, която идваше от близкия прозорец. Беше гълъб или може би гугутка, търсеца път навън.

— Проклетата птица — прошепна той, но се запита дали това беше единственият шум, който беше доловил преди малко.

Колумбиецът въздъхна облекчено.

— Изкара ми акъла — рече той. — Виж какво, трябва да се махаме от... Хей!

Но Бен успя да забележи тъмната сянка, която летеше към тях от голяма височина. Тя беше много по-голяма от гълъб и заплашваше да

се стовари точно върху главите им. В последния момент той успя да сграбчи Нико за ръката и да го издърпа встрани.

Падащият предмет се стовари в краката им с тътен, който изпълни цялата църква. Бен беше чувал и преди противния и смразяващ душата звук на чупещи се човешки кости. Появилата се на пода мрачно проблясваща течност несъмнено беше кръв, а безформената купчина в средата ѝ беше човешки труп.

Той извади запалката зипо от джоба си, щракна капачката и насочи оранжевото пламъче към лицето на мъртвия.

— Кабеза! — изохка Нико.

На Бен му трябваше не повече от секунда, за да установи, че черепът на историка е счупен при удара в каменните плочи. А в рамките на същата секунда установи и още нещо: не падането го беше убило. Защото никакво падане не може да причини дълбокия срез, който започваше от едното ухо и свършваше до другото. Някой му беше прерязал гърлото, при това съвсем скоро.

После побърза да изгаси запалката, но вече беше късно. Убиецът на Кабеза, скрит някъде горе, беше успял да регистрира присъствието им в църквата.

Тресна изстрел, последван от гръмотевично ехо. За един кратък миг Бен зърна оранжевото пламъче на експлодиралите газове, което освети част от стената и каменното стълбище, водещо до някаква тъмна ниша — вероятно пътя към камбанарията. Нико изкрещя от болка. От каменния под в краката им се разлетяха стотици остри отломки. Бен светкавично го придърпа към стената. Озоваха се точно под позицията на стрелеца и поне временно извън обсега на оръжието му.

— Драскотина, нищо повече — промърмори Нико, притиснал длан към ранената си ръка. — Добре съм.

Но дори в почти непрогледния мрак Бен можеше да види обилната кръв, която бликаше изпод пръстите му. Той свали колана си и бързо го пристегна над раната.

— Притискай здраво и дръж ръката си свита!

Нико внезапно напълни дробовете си с въздух и лицето му се сгърчи. В първия момент Бен реши, че това се дължи на силната болка, но после осъзна, че колумбиецът е видял нещо. Миг по-късно се оказаха в центъра на ослепителен кръг светлина. Той инстинктивно се обърна и вдигна ръка да се предпази. Но преди това успя да зърне две неясни фигури зад светлината на фенерчетата, които се оказаха две. При това монтирани върху дулата на пистолети.

Гълъбът продължаваше да се блъска високо горе, под сводестия таван. После във въздуха прозвуча заплашителен остър глас.

— До стената! — заповяда на испански той. — Ръцете горе!

Бен не помръдна. По каменното стълбище от камбанарията прозвучаха бягащи стъпки. Двамата мъже, които бяха прерязали гърлото на Кабеза и го бяха хвърлили от балкончето, бързаха да се присъединят към приятелите си. Трима. А най-вероятно четирима. Шансовете им се стопяваха за броени секунди.

— Хей, ти! — извика заплашителният глас. — Казах до стената!

Бен успя да различи двете фигури насреща, но чертите им си останаха неясни.

— Какво ще кажеш, Нико? — тихичко подхвърли той, без да сваля очи от нападателите.

— Ще кажа майната им! — свирепо изръмжа колумбиецът.

— И аз бих казал същото — кимна Бен. — Писна ми цял ден да стрелят по мен!

После, с едно-единствено плавно движение, което онези насреща изобщо не успяха да регистрират, той бръкна под якето си и напипа дръжката на мушнатия в колана му револвер. Измъкна го и стреля, без да се прицелва.

Когато откри оръжието в едно от чекмеджетата на скрина в Ла Каталина, той предположи, че Нико е спазарил именно него с онзи наркопласъор в Гранада. По-добре да го имам подръка и да не го използвам, отколкото да го нямам, когато ми потрябва, рече си той и го пхна под колана на джинсите си.

Магнумът с късо дуло, калибър .44, беше по-скапан и очукан дори от онзи колт, с който се беше сдобил в Белфаст. Ако в барабана му не личаха барутните следи от куршумите, с които Нико беше ликвидирал наемния убиец на Серато, той нямаше да повярва, че изобщо може да гръмне. Но сега оръжието изтрещя като гаубица, а от дулото му излетя бял пламък.

Куршумът улучи в гърдите по-близкия от двамата мъже, който политна и се блъсна в другаря си. Ушите на Бен писнаха. Пистолетът изтропа на плочите, а прикаченото към него фенерче се насочи в стената. Другият мъж изгуби равновесие и лъчът на фенерчето му пробяга по стените на църквата. Бен насочи револвера към подскачащата светлина и натисна спусъка. Светът отново изригна във

вулканичен грохот. Дървената дръжка на револвера го блъсна с такава сила, сякаш беше получил кроше от боксьор тежка категория. Вторият нападател падна на една страна, претърколи се и замръзна с разперени крайници.

Нямаше смисъл да проверява дали са мъртви. Оръжие, способно да повали едър дивеч на разстояние няколкостотин метра, беше абсолютно смъртоносно за човек, улучен почти от упор. Без да губи време, Бен се стрелна към по-близкия от изпуснатите пистолети, грабна го и освети каменното стълбище. Тъкмо навреме, за да зърне бягащата фигура, която се шумгуна в някаква ниша и изчезна.

В барабана на револвера останаха само два патрона. Пистолетът с фенерчето беше рюгер, следователно пълнителят му побираше осем патрона. Бен се наведе и вдигна другия, а след това се обърна с намерението да го подхвърли на Нико. Но колумбиецът се беше свлякъл до стената, свит на две. Кръвта по плочите беше толкова много, че беше трудно да различи неговата от тази на простреляните нападатели. Лицето на Нико беше бяло като платно.

— Пълен си с изненади, а? — с мъка подхвърли той, заковал очи в магнума в ръцете на Бен.

— Какво ли не крият хората в разни чекмеджета — отвърна Бен и с изненада откри, че почти не чува гласа си. Ушите му продължаваха да пищят от оглушителните експлозии. — Налага се да останеш където си, защото не искам да ми припаднеш в ръцете — добави той и насочи фенерчето към каменните стъпала.

— Вече ти казах, че е само драскотина! — гневно отвърна Нико, но цялото му тяло се разтърси. — Адски боли, мамка му!

— Не е лесно да те прострелят — промърмори Бен и тръгна към стълбището.

Вдигна ударника на магнума в дясната си ръка, а рюгерът остана в лявата, изпълнявайки ролята на фенерче. Откритите стъпала се издигаха на петнайсет-двайсет метра покрай стената и свършваха пред тъмната ниша, от която бяха изхвърлили тялото на мъртвия Кабеза. Тя също беше залята с кръв. Цяла локва, изтекла от прерязаното гърло на професора. Явно горкият човек бе направил опит да се скрие от преследвачите си именно там. Окървавеният нож все още лежеше на пода.

Слухът на Бен бавно започваше да се възвръща. Долови забързаните стъпки на двамата мъже нагоре по стълбата. Нямаха друг избор освен камбанарията, към която водеше и друга, по-пряка, но по-стръмна стълба. Бен хукна нагоре по нея. Фенерчетата на враговете им хвърляха подскачащи светли петна по стените. В един момент лъчите им се кръстосаха, а след това се насочиха надолу към него. Тресна изстрел. Куршумът рикошира в каменната стена, остриите като бръснарско ножче отломки се забиха в лицето му.

Бен се прицели с двете оръжия едновременно и натисна спусъците. Огромното затворено помещение се разтърси от оглушителния трясък. Единият от мъжете се свлече и тялото му започна да се търкаля надолу по стълбите. Бен отскочи встрани да го пропусне, а след това продължи преследването. Последният оцелял противник стигна горната площадка и изчезна в някакъв тесен страничен коридор.

Секунда по-късно Бен се добра до площадката и без да губи време, пое след беглеца. После рязко спря, озовал се във вътрешността на камбанарията. Леденият вятър, нахлуващ през тесните процепа в каменната стена, разроши косата му и изсуши потта от челото му. Огледа се, но от противника нямаше никаква следа. На фона на тъмните далечни хълмове се очертаваше огромната бронзова камбана, от която висеше дебело въже. Далече долу потрепваха светлинките на Монтефрио.

Отгоре долетя някакъв шум и Бен вдигна глава. Мъжът бързо се катереше по стъпалата на тясна желязна стълба, водеща към покрива. Беше широкоплещест и як, с мургава кожа и дълго черно палто. Усетил, че е разкрит, той се хвана за стъпалата с лявата ръка, а с дясната изстреля два бързи куршума към Бен.

Първият от тях бръмна на сантиметри от лицето му и прониза ръкава на коженото му яке. Мина толкова близо, че Бен усети топлината му. Вторият изби рюгера от лявата му ръка. Оръжието се превъртя във въздуха и изчезна в пропастта. Бен потърси укрытие под камбаната миг преди противникът да стреля за трети път. Куршумът звънна в дебелия метал, камбаната се залюля и издаде мелодичен звук. Лявата ръка на Бен бързо изтръпна от попадението в пистолета. Той внимателно огледа пръстите си. Нямаше кръв, костите не изглеждаха счупени. Напълни дробовете си с въздух, изскочи изпод камбаната и

изстреля последния едрокалибрен патрон, останал в барабана на магнума.

В бедрото на мъжа зейна дълбока рана и той изкрещя от болка. Ръцете му изпуснаха желязното стъпало. Тялото му полетя надолу, отскочи от камбаната и се стовари на ръба на площадката. Ако Бен не го беше хванал за палтото, той със сигурност щеше да прелети през ниския парапет. Кръвта изтичаше на тласъци от грозната рана на бедрото му. Но въпреки разкъсаните мускули и жестоката болка той съвсем не беше готов да се предаде без бой. В ръката му проблесна дълъг нож и Бен отскочи назад миг преди острието да го достигне. После, повтаряйки движенията, които беше усвоил при стотици ръкопашни схватки, той светкавично се стрелна напред, изви китката на противника и ножът изтрака на плочите. Мъжът издаде протяжен вой.

— Кой си ти? — изръмжа на испански Бен. — Кой те праща? Серато? — Не пропусна да отбележи пламъчето в очите на мъжа и кимна. — Ясно. Това име ти е познато, нали? А какво е твоето? — Бързо пребърка джобовете на палтото, но не откри нищо. Човекът нямаше нито портфейл, нито документи. Насочи магнума в лицето му. — Остана ми само един патрон, но ще свърши работа — излъга той. — Как се казваш?

— Гутиерес! — изскимтя мъжът. — Армандо Гутиерес.

— Бас държа, че не си тукашен, Армандо — изръмжа Бен. — И сигурно пътуваш много. Да си отскачал напоследък до Ирландия?

— Не знам за какво говориш!

— Не знаеш ли? — застрашително го изгледа Бен и вдигна ударника на револвера. Двойното *клик-клик* на барабана беше достатъчно, за да развърже езика на всекиго.

— Не бях аз! — изкрещя мъжът. — Кълна се, че не бях аз!

— Какво не си бил?

— Онзи, който отрязва ръцете на англичанина! Това беше работа на Брака!

Обзет от сляпа ярост, Бен захвърли револвера, сграбчи Гутиерес за гърлото и го повлече към ръба на площадката.

— Сега ще литнеш, Армандо! — изръмжа той. — А до дъното е доста далече!

— Недей, моля те!

— Къде е жената? — скръцна със зъби Бен.

— Каква жена?

Бен го повлече към ръба. Опря гръб на каменната колона и провеси противника си над пропастта. Вятърът свиреше около тях.

— Не говоря за бедното момиче, което оставихте да гние с куршум в главата в онзи скапан хамбар! — изръмжа той. — Имам предвид другата жена. Името ѝ е Брук, а сега ти ще ми кажеш къде се намира тя. Веднага, още в този миг, или те пускам да полетиш!

Армандо очевидно не искаше да лети, въпреки че съвсем скоро можеше да се пресели на по-добро място благодарение на дълбоката рана в бедрото, от която продължаваше да тече кръв.

— Отведохме я! — отчаяно изкрещя той.

— Къде я отведохте?

— *El Caro*, той я искаше!

— Шефът? Имаш предвид Серато?

— Да. Серато я искаше.

— А ти се погрижи да му я доставиш, нали? — изръмжа Бен.

Усети как очите му се наливат с кръв. Обземащият го гняв му пречеше да диша в буквалния смисъл на думата.

— Изпълнявах заповед и нищо повече.

— За какво я искаше?

— Не знам.

— Дълго време си се тъпкал с бурито, Армандо. Тежиш като камък и сигурно няма да мога да те удържа.

— Не знам, по дяволите! Моля те!

— А случайно да си я убил, след като шефът е приключил с нея? Или да си я наранил?

— Тя е жива, кълна ти се!

— Жива?! — невярващо промълви Бен и разтърси пленника си толкова силно, че черното палто започна да пропуква по шевовете.

— Спри! Не ме пускай! Жива е, ти казвам! Виждал съм я с очите си!

— Къде? Къде си я виждал?

— В резиденцията на *El Caro* в Перу! *Madre de Dios*, не ме пускай!

— Нима вярваш в Бог, Армандо? Ако е така, сигурно знаеш, че мръсните лъжци горят в ада цяла вечност.

— Това е истина! — изкрещя пленникът. — Заклевам се в гроба на майка си, че ти казвам истината!

— В такъв случай последното ти дело на тази земя е несъмнено достойно — кимна Бен. — Кажй това на свети Петър, с когото ще се срещнеш след две секунди. Или по-скоро след пет, защото падането ще бъде доста дълго.

— Не! Моля те!

Бен разхлаби хватката си и яката се изплъзна от пръстите му. С последен вик на ужас Гутиерес полетя от върха на камбанарията, тялото му се превъртя няколко пъти във въздуха и изчезна. Миг по-късно отдолу долетя едно тежко туп и всичко свърши. Бен се изправи на крака и раздвижи изтръпналите си пръсти. После усети погледа на Нико, който стоеше на няколко крачки от него и мълчаливо го наблюдаваше.

— Беше жестоко, човече — подхвърли няколко секунди по-късно колумбиецът.

— А ти какво би направил на мое място? — контрира Бен.

— Какво бих направил ли? Не ти трябва да знаеш!

— Тогава ме разбираш.

— Значи вече сме партньори, а? — усмихна се измъчено Нико.

— Докато не те убият или аз намеря някой по-достоеен от теб — кимна Бен. — Как е ръката?

— Кръвта понамаля — промърмори колумбиецът и погледна към разкъсания си ръкав, пристегнат с колана на Бен.

— Имаш избор — или отиваме при местния ветеринар, или ти трябва игла, преди да стигнем до къщата.

— И друг път са ме кърпили — мрачно отвърна Нико.

— Това е добре, защото няма как да се появиш в такова състояние на летището.

— Много ти благодаря, човече. Значи хващаме самолета, а?

Бен кимна.

— С колко души каза, че разполага Серато?

— Предостатъчно — изсумтя Нико.

— Не е нужно да ме придружаваш докрай. Достатъчно е да ми покажеш правилната посока.

— Искаш да го направиш сам? — изгледа го с недоверие колумбиецът. — След всичко, което ти разказах за гадното място?

Бен не отговори.

— Ама ти наистина си шантав, човече! — Нико замълча за миг, после добави: — Значи ставаме двама.

— В такъв случай да тръгваме!

Брук се събуди от отключването на вратата. Някой влизаше. Едно от най-неприятните неща, свързани с пленничеството, беше начинът, по който започваше да свиква с подобни действия. Сякаш бе приела, че това пространство не ѝ принадлежи. Надигна се в леглото и разтърка очи. Беше прекарала една мъчително дълга нощ, почти без да мигне. През по-голямата част от нея се беше опитвала да прогони от съзнанието си ужасните събития от предишната вечер. И да разсъждава. Бавно и внимателно, опитвайки се да дефинира опциите, пред които беше изправена.

На нощното шкафче лежаха колието и гривната на Серато, обсипани с изумруди и диаманти. Там, където ги беше захвърлила. Спомни си, че заедно с тях беше оставила и любимото си златно синджирче, и посегна да го вземе, но то не беше там. Тя скочи от леглото с надеждата, че е паднало на пода. Нямаше го. Нямаше го никъде. Синджирчето беше всичко, което я свързваше с предишния живот. И единственият ѝ подарък от Бен.

Подуши аромата на кафе, който долиташе от другата страна на вратата. Грабна хавлията, която лежеше на стола, и се уви с нея. Не искаше да се показва с прозрачна нощница пред някой мъж от охраната.

Не беше мъж, а жена, която Брук виждаше за пръв път. Здрава и енергична, с остри черти на лицето и късо подстригана коса. На масата лежеше поднос с топли кроасани, димяща чаша кафе и свеж портокалов сок.

— Какво прекрасно обслужване! — язвително подхвърли Брук. — Непременно ще препоръчам това място на приятелите си, които твоят шеф все още не е убил!

Жената с острите черти не каза нито дума, но остана да я наблюдава, докато закусваше. После ѝ отпусна малко време да отскочи до банята, оставяйки да пази на две крачки от вратата.

След като и тук не откри златното синджирче, Брук взе продължителен душ, уви се в голяма хавлия и се изправи пред гигантското огледало да срещне косата си. След като процедурата приключи, тя подреди шишенцата с парфюм и флаконите с лак за коса на плота и напусна банята, облечена в една от тениските и анцуга, които беше донесла Консуела. Свирепата жена продължаваше да стои в коридора, без да сваля поглед от нея.

Без да ѝ обръща внимание, Брук бавно се върна в спалнята. Там се излегна на леглото и небрежно разлисти някакво списание, преструвайки се, че чете. На практика обаче се върна на това, което беше обмисляла цяла нощ.

Планът се оформяше в главата ѝ. Съзнаваше колко опасна е играта, която започваше. А за последиците направо не ѝ се мислеше. Но друг начин нямаше. Не можеше да остане повече тук.

Към обед вратата на спалнята се отвори и на прага застана пазачката ѝ. В яките си ръце държеше закачалка с бяла памучна рокля.

— Не си прави труда да почукаш, моля те! — иронично подхвърли Брук. — Предполагам, че това са поредните одежди, които трябва да демонстрирам на негова светлост!

Жената я изгледа безизразно, свали роклята от закачалката и внимателно я сложи на леглото.

— Свинските ти очички случайно да са попадали върху едно златно синджирче? — подхвърли Брук.

Вместо отговор жената вдигна захвърлената на пода зелена рокля, гневно цъкна с език и я закачи в гардероба.

— Много благодаря, грознице — направи гримаса Брук и махна към вратата. — А сега може би ще се изнесеш от спалнята ми, тъй като трябва да се обличам за аудиенцията при шантавия перверзник, който ти се явява работодател.

Жената си тръгна. Няколко минути след като Брук облече бялата рокля, в стаята се появиха охранителите, които щяха да я придружат до долния етаж. Единият от тях беше любителят на пурите, когото беше зърнала през прозореца, а другият беше як и набит мъжага, когото не беше виждала досега. Още един от главорезите на Серато, помисли си тя. Бройката в главата ѝ нарасна до двайсет и осем души.

Поведоха я надолу по стълбите. В един момент тя се спъна и почти падна, но пушачът на пури успя да я задържи. За миг тялото му

се притисна в нейното. Миришеше на евтин тютюн. Здравите му ръце я задържаха малко по-дълго от необходимото, после я пуснаха.

— Извинявай — промърмори Брук. — От обувките е.

Мъжът се ухили.

Въведоха я в просторна и светла стая с високи френски прозорци, от които се излизаше на голяма тераса. Серато седеше на малка масичка, огряна от слънцето. При появата ѝ скочи на крака, на лицето му се появи широка усмивка.

— Добър ден, Брук.

Тя направи най-голямото усилие в живота си и отвърна на усмивката му.

— Здравей, Рамон.

— Изглеждаш изключително! — похвали я той. — Добре ли спа?

Брук отвърна утвърдително, добавяйки, че главоболието, което я беше принудило да се оттегли рано предишната вечер, бързо е преминало.

— Може би е било от виното — кимна Серато. — Но избата ми е добре заредена с най-различни видове. Няма да е трудно да открием онова, което е подходящо за теб. Нали ще хапнем тук, на открито?

Брук се остави да бъде изведена на терасата.

— Много бих искала да разгледам прекрасната ти къща — подхвърли тя фразата, която беше репетирала стотици пъти през безсънната нощ, търсейки най-вярната интонация. Но сега, когато я изрече на глас, изведнъж ѝ се стори, че е прекалено явна и той веднага ще разгадае намеренията ѝ.

Но Серато очевидно остана доволен.

— Сам съм проектирал по-голямата част от нея. С удоволствие ще ти я покажа. Вероятно си разбрала, че тя вече е толкова твой дом, колкото и мой.

— Да, разбрах — тихо отвърна Брук, направи малка пауза и добави: — Но има и още нещо, за което исках да те попитам.

— Да, скъпа?

— Пианото, което видях вчера... Ще ми позволиш ли да свиря на него от време на време?

— На моя „Стейнуей“? Разбира се. Не си ми казвала, че умееш да свириш.

А защо пък трябва да ти казвам, попита безгласно тя. Тоя тип говореше така, сякаш я познава от години. Но след случилото се снощи започваше да разбира на какво се дължи това.

Какво ли е направил с Алисия? Въпросът я накара да потръпне. *Ах ти, гадно болно копеле!*

— О, да — отвърна на глас тя. — Много обичам музиката. Като малка ходех на уроци по пиано и все по-често ми се иска да опитам отново. Може би ти ще ми помогнеш?

— О, просто си дрънкам понякога — отвърна той, но лицето му светна. — Според мен човек трябва да се потапя в изкуството, както аз направих преди години. Въпреки това обаче продължавам да се смятам за обикновен дилетант.

— Свириш много хубаво — поклати глава тя.

Обядът беше сервиран. Лека салата с хрупкави френски багети и ледено бяло вино. Тя за пръв път виждаше Серато толкова спокоен и отпуснат, толкова доволен от себе си. Седеше с протегнати крака, облегнат назад в стола и непрекъснато допълваше чашите с вино. А за нея това беше първото излизане на чист въздух след отвличането и тя открито се наслаждаваше на слънцето и лекия ветрец, който галеше лицето ѝ. Не ѝ пречеше дори присъствието на този мъж, когото дълбоко ненавиждаше. След като привършиха с яденето, тя стана и се облегна на парапета.

— Гледката е величествена, нали? — подхвърли Серато, докато допълваше чашата ѝ.

— Просто великолепна! — отвърна тя, насочила вниманието си към онази част от имението, която не се виждаше от стаята ѝ.

— Това, което виждаш, е мое наследство от векове — усмихна се Серато и с широк жест обхвана зелената джунгла. — Дарение от испанския крал.

— Шегуваш се, нали? — обърна се да го погледне тя.

— Ни най-малко. Общата площ възлиза на близо половин милион акра. След време ние с теб ще бъдем сред най-богатите хора на света.

Ние с теб. Сърцето ѝ се сви, но тя си даваше сметка, че всякакви емоции от нейна страна могат да бъдат фатални.

— Струва ми се, че ти вече си богат човек, Рамон.

Той се усмихна.

— Признавам, че се справих доста добре за момче, израснало в гетото. Цял живот съм се борил за място под слънцето. Винаги съм бил твърдо решен да успея. И тази решимост даде своите резултати. Но богатството, което виждаш наоколо, е нищо в сравнение с онова, което ни чака. — Очевидно приел каменното ѝ мълчание за любопитство, той отпи глътка вино и продължи: — Знаеш ли, че никога не съм забравял историите, които ми разказваше дядо ми. Според него нашата фамилия има стари благороднически корени. Но едва преди няколко години, вече като преуспяващ бизнесмен, реших да замина за Испания и да се опитам да науча повече. Срецах се с всякакви учени — историци, музейни работници, какви ли не. Прекарах безброй часове сред старите архиви в опит да проследя името Серато през вековете.

Той изля остатъка от виното в чашата си и продължи да говори с възбудата на човек, попаднал под приятното влияние на алкохола.

— Така направих четирите най-важни открития в живота си. Първо, че историите на дядо ми се оказаха истина. Второ, че благородническият ми произход включва не само испанска, но и английска благородническа кръв. Трето, че моят английски прапрадядо сър Кристофър Пеник е получил щедро поземлено дарение от крал Филип Втори заради... хм... някои специални услуги в полза на испанската корона. — На лицето му се появи тъжна усмивка. — За съжаление, едва сега, петстотин години по-късно, въпросното дарение беше легализирано и премина в ръцете ми, като единствен наследник. — Махна с чашата към зеленеещата в далечината джунгла. — Искам да вдигна тост за Роджър Форсайт, благодарение на когото всичко това стана възможно. Добра дошла в моята империя. Вече никой не може да се изпречи на пътя ми.

Едва сега Брук разбра каква е била връзката с Форсайт. Това беше ключът към цялата история: земята. Сам беше загинала заради някаква земя.

— А какво е четвъртото откритие, Рамон? — попита на глас тя, опитвайки се да прикрие отвращението си.

— Черното злато! — тържествено обяви той. — Най-големите петролни залежи в Перу. Които са ме чакали в продължение на петстотин години, но най-после са мои!

След толкова дни на неизвестност Брук най-сетне научи къде се намира. Стори ѝ се абсолютно нереално да се окаже точно в Перу —

една страна, за която не знаеше почти нищо.

Е, надявам се да не остана в Перу още дълго, помисли си тя, докато погледът ѝ се рееше над джунглата.

След обяда Серато я заведе в салона с пианото, галантно нагласи столчето на удобна височина и я покани да седне и да му изсвири нещо. Отпуснала пръсти върху клавишите, Брук направи отчаян опит да си спомни нотите на един прост и съвсем кратък менует на Бах, който беше свирила на дванайсетгодишна възраст. Познатата мелодия бавно изплува в главата ѝ, но пръстите ѝ бяха изгубили своята пъргавина и това доведе до поредица от грешки.

Серато се усмихна, наведе се над нея и ѝ показа правилната позиция на ръцете.

— Номерът е да не удряш силно по клавишите, а само да ги галиш — обясни той. — Ето, вече е по-добре... — Тя усети ръцете му върху раменете си. — Имаш прекрасна коса — прошепна Серато.

После се наведе още по-ниско, целуна я по главата, а дланите му нежно се плъзнаха надолу по ръцете ѝ. Тя замръзна и отдръпна пръсти от клавишите.

— Страхуваш се от мен, нали? — попита Серато.

— Малко — призна тя.

— Няма от какво да се плашиш, Брук.

— Трябва да ме разбереш — вдигна глава тя и го погледна в очите. — Всичко това беше огромен шок за мен. Но ще се опитам — разбира се, ако ми дадеш достатъчно време.

— Правиш ме много щастлив, Брук — промълви той, замълча за момент, после добави: — Ти значиш много за мен. Ще направя всичко възможно да се чувстваш добре.

Е, успя да го размекнеш все пак, рече си Брук. Сега е моментът.

— Няма да е зле, ако има малко повече вентилация — промълви тя.

— Вентилация?

— Имам предвид в стаята ми. В Лондон винаги спях на отворен прозорец. В предишния ми живот...

— Климатичната инсталация те дразни и вместо нея искаш отворени прозорци? — пожела да уточни той.

— Това ще ми помогне да спя по-добре. Освен това обичам да усещам аромата на цветята, когато се събудя. Можеш ли да го уредиш?

— Всичко мога да уредя — отвърна с небрежен жест той. — Но ти не си свикнала с тукашния начин на живот, мила. Комарите жива ще те изядат, а те пренасят малария.

— Една мрежа над леглото би ме спасила от тях, нали? Моля те, Рамон!

Серато се намръщи, а след това по устните му пробяга усмивка.

— Кой може да отхвърли желанията на една красива жена? — сви рамене той. — Ако наистина искаш, мога да го уредя още сега. — Той извика някакъв прислужник и му даде подробни указания. Човекът старателно си записа всичко, после кимна и се оттегли. — А сега да се поразходим — предложи Серато. — Нали искаше да видиш моята резиденция?

Обиколката на огромната къща продължи през целия дълъг и горещ следобед. Серато я водеше от една стая в друга, отваряше вратите пред нея и се държеше като безупречен джентълмен. Очевидно се гордееше с притежанията си, а и имаше какво да покаже: античните мебели, закупени от еди-кой си бутик или антиквариат в Ню Йорк, Лондон или Рим, историята на всяка картина и нейния автор, подробен анализ на всеки архитектурен детайл. Демонстрираше отлични познания, говореше с неподправена страст. В крайна сметка Брук беше принудена да признае, че притежава добър вкус, въпреки че омразата ѝ нарастваше с всяка минута, прекарана в неговата компания. По време на обиколката се стремеше да запомни максимално количество детайли, а когато домакинът я поведе по стълбището към най-горния етаж, тя вече знаеше как да стигне от стаята си до главния вход на къщата.

Серато беше запазил най-хубавото за финала. Бутна вратата в горния край на стълбището и я въведе в помещения, които биха били достойни за президентския апартамент на най-люксовия хотел в света.

— Моето скромно жилище — обяви с блясък в очите той. — Харесва ли ти? Моля те за честен отговор. Веднага мога да го преустрою по начина, който предпочиташ. Защото един ден все пак...

Брук долови намека и изведнъж ѝ се прииска да повърне.

— Не бих променила нищо, Рамон — отвърна тя, подбирайки внимателно думите си.

Усмивката на Серато се стопи. Той направи крачка напред и взе ръцете ѝ в своите. Желанието ѝ да го отблъсне беше огромно, но тя

знаеше, че това ще бъде фатално.

— Ти си много специална за мен — прошепна в ухото ѝ той и я притисна силно към себе си. — По-специална, отколкото бих могъл да ти опиша. — Оттегли се крачка назад, за да вижда очите ѝ. — Би ли могла да се влюбиш в мен, Брук?

Сърцето блъскаше като чук в гърдите на Брук.

— Нека не бързае, Рамон — прошепна тя. — Нека видим как ще се развият нещата...

— Но ти... Ти ме харесваш, нали?

Брук навреме забеляза опасните пламъчета, които проблясваха в очите му.

— Ти си очарователен мъж — насили се да отвърне тя. — Работата е там, че аз никога не съм била от онези жени, които... — Поколеба се за миг, а после побърза да добави: — Които прибързват. Разбираш какво ти казвам, нали?

— Да. Казваш, че ще ме отблъснеш.

Брук замълча.

— Ще ти дам всичко, мила. Ще направя всичко, за да удовлетвори твоите желания. Но ти не можеш да ми откажеш! Не бих могъл да го понеса.

— Няма да ти откажа — преглътна с усилие Брук.

— За съжаление, днес ще вечеряш без мен. Налага се да свърша една работа. Но когато се върна... Ще дойдеш ли при мен? Тук.

— Довечера ли?

— Ще изпратя да те вземат — прошепна той. — Ще бъдеш ли готова за мен?

Брук усети как изведнъж ѝ става студено.

— Само ти и аз — прошепна той и отново я притисна към себе си. — Нямаш представа откога мечтая за това!

Пазачите я отведоха обратно в стаята. Тя облегна гръб на вратата и ясно чу прецракването на ключа в бравата. Отдалечаващи се стъпки, заглъхващи мъжки гласове. Натрупаното напрежение си каза думата и тя избухна в плач. Край. Дотук. Серато беше направил решителната крачка. Тази нощ щяха да я отвеждат при него. Както отвеждат робинята

при нейния господар. За да бъде обладана. За да бъде превърната в негова лична курва.

А ако откаже, той ще я убие. В това не можеше да има никакви съмнения.

Тя бавно отлепи гръб от вратата и тръгна през стаята. Едва тогава забеляза, че прозорците изглеждат различно. На мястото на капациите бяха поставени нормални подвижни дръжки. Опита една от тях. Прозорецът гладко се отвори и опря в ограничителните решетки. Свеж ветреца изпълни стаята.

Брук бавно кимна. Часовникът вече тиктакаше, следователно беше време да започне изпълнението на плана си. А той поне за момента не включваше свеж въздух. Влезе в спалнята и с облекчение установи, че майсторите бяха изпълнили съвсем точно инструкциите на Серато и над леглото беше поставен балдахин от тънка мрежа против комари, стигаща почти до пода.

Перфектно. Сега щеше да направи един малък експеримент.

Влезе в банята и свали от лавицата едно шишенце с парфюм „Шанел“, махна капачката и изтръска няколко капки от течността в мивката. После бръкна с два пръста в сутиена си и измъкна тънката запалка, която беше измъкнала от джоба на любителя на пурите, докато се преструваше, че се е спянала. Сутиенът е единственото място да скриеш нещо, когато си облечена в леки дрехи. Когато Серато започна да я докосва, тя изтръпна от ужас при мисълта, че може да открие запалката.

Натисна малкия бутон на пиезокристалата и поднесе жълтеникавото пламъче към течността в мивката. Парфюмът пламна толкова бързо, че почти опари пръстите ѝ. Разнесе се тихо съскане. Ето на какво бяха способни само няколко капки от ароматната течност. А тя разполагаше с почти цял литър, подреден върху лавицата.

Започна да пръска банята с различни парфюми, към които прибави спрей за коса, чиято цел беше да замаскира евентуалната миризма на изгоряло. После, трепереца от нерви, се зае да изпълнява останалата част от плана си.

Времето течеше. Сервираха вечерята в стаята ѝ — този път плато студени меса, салатата и половин бутилка изстудено вино. Но тя беше прекалено нервна, за да я докосне. Опазни пакетчето памучни тампони за почистване на грим в кошчето за отпадъци в банята, а

опаковката използва, за да прибере месото. След това не ѝ остана нищо друго, освен да чака в спалнята, прехвърляйки през ума си всичко, което ѝ предстоеше да направи. Вече нямаше връщане назад. Алтернативата беше просто немислима.

Ключалката изщрака малко преди полунощ. На прага на спалнята се появи Грозницата. В ръцете си държеше плоска бяла кутия, подобна на онази, която беше донесла Консуела първата вечер.

Жената остави кутията на леглото. На лицето ѝ се появи лукава усмивка, разкриваща дупките между зъбите ѝ. Грубите ѝ лапи отместиха капака и извадиха прозрачна копринена нощница с оскъдни размери. В сравнение с нея онази от първата нощ изглеждаше като облекло на монахиня. В кутията имаше още нещо и Брук се наведе да го погледне. Чифт копринени чорапи в същия цвят, в комплект с жартиери.

— Ти обличаш това — заповяда жената. — Теб чака сеньор Серато.

Знойната жега на южноамериканското лято се уви като влажна кърпа около Бен и Нико в момента, в който напуснаха самолета на „Иберия“, излетял от ветровития Мадрид точно дванайсет часа по-рано, за да кацне на пистата на международното летище „Хорхе Чавес“ в Лима. Докато стигнат до терминала за пристигащи, ризите им вече лепнеха от пот, независимо от факта, че навън все още беше ранно утро.

— Два дни се чудех как да не умра от измръзване, а сега това! — промърмори Нико, докато събличаше сако и навиваше ръкавите на ризата си, внимавайки да не докосва бинтованата лява ръка, която продължаваше да го наболява. Под бинта се криеха десетина груби шева, направени от Бен още в Монтефрио с помощта на малкия медицински комплект, който винаги носеше на дъното на войнишкия си сак.

— Ще оживееш — успокой го Бен.

— Все това повтаряш — направи гримаса колумбиецът. — Въпросът е докога?

Още бяха далече от крайната точка на пътуването си. След влудяващо забавяне в душната жега, по време на което Бен смени почти всичките си долари за перуански ново сол, те най-сетне се озоваха в самолета на вътрешните линии, който щеше да ги пренесе шестстотин километра на север до Чачапояс.

Летяха към автономния регион Амасонас — в Перу имаше общо 25 такива — който сам беше разделен на седем провинции и осемдесет и три области. Чачапояс беше град в облаците, разположен на над две хиляди и двеста метра надморска височина и заобиколен от високи планини, в сравнение с които испанската Сиера Невада изглеждаше като малък хълм в равнината. Наоколо, чак до хоризонта, се простираше субтропическата джунгла — едно безкрайно изумрудено одеяло, прорязано от тънките сребристи нишки на реките, които

пресичаха площ от хиляди квадратни километри, преди да се вляят в Амазонка.

В Чачапояс беше малко по-хладно, но влагата беше точно толкова потискаща, колкото и в Лима. След като взеха стария сак на Бен, единствения им багаж, двамата успяха да хванат такси, което пое по тесния и разбит път към града.

— Нали ти казах, че ще озовем в най-затънтеното място на света — изръмжа Нико. — И сега какво?

Всяка секунда забавяне беше ново мъчение за Бен, който продължаваше да обмисля ситуацията от всички страни и да търси изход. И все повече се убеждаваше, че става въпрос за конфликт между чисто човешката, емоционална и уплашена част от него, отчаяно настояваща да продължава напред, и хладния професионализъм, който отчиташе с безпощадна яснота, че паниката и изтощението са най-големите им врагове. Ако не направеха всичко както трябва, цената щеше да бъде платена от Брук. Ако вече не я беше платила.

Той тръсна глава да прогони мрачните мисли и се обърна към Нико.

— Тук трябва да бъде базата ни. Преди да предприемем каквото и да било, се нуждаем от студен душ, топла храна и удобно легло.

Срещу шепа ново сол получиха и трите неща. Предложи им ги скромен хотел, разположен близо до центъра на града. Вечерта, изправен под душа, Бен се зае да обмисля следващите им стъпки. Инстинктът му подсказваше, че навлиза във финалната фаза на своето търсене, но това, което предстоеше, все още беше покрито с мъгла. Отдавна беше престанал да мисли дали ще се измъкне жив. Важното беше Брук да оцелее.

Дали Брук наистина е тук? Дали е добре? Въпроси, които не спираха да го измъчват през цялата нощ. Запита се дали тя изобщо подозира, че е тръгнал да я търси. Или лежи някъде в безсъзнание, дрогирана от своите похитители. Няколко безсънни часа по-късно той стана, прекоси тъмната стая и отвори минибара. Пропълзя обратно в леглото и потъна в безпамятен сън едва когато подът се покри с празни бутилчици.

Събуди се на разсъмване и изведнъж се сети за Амал, с когото изобщо не се беше чувал през последните няколко дни. По това време

в Лондон би трябвало да е късна утрин. Бен седна на ръба на леглото и набра номера му.

Амал вдигна веднага, сякаш през цялото време беше очаквал обаждането му. Гласът му прозвуча глухо и дрезгаво, накъсан от лошата връзка.

— Къде си? Звучиш така, сякаш се обаждаш от хиляди километри!

— Мисля, че разбрах къде се намира тя — отвърна Бен. — Има шанс все още да е жива и аз ще направя всичко възможно да я открия.

Последва дълга секунда тишина, нарушена от шумното преглъщане на Амал.

— Къде? — извика той. — Разкажи ми вси...

Връзката прекъсна. Бен се опита да го набере още веднъж, но това се оказа невъзможно. Отказа се от трети опит, защото нямаше какво повече да му каже. Почувства се скован и уморен. Взе още един душ и извади от сака последния си комплект чисти дрехи.

Спусна се във фойето и попита човека на рецепцията къде може да си купи карта. Следвайки инструкциите му, скоро се озова пред вестникарския щанд по-надолу по улицата.

Когато се върна обратно, Нико го чакаше на бара. Изглеждаше напълно трезвен.

— Опитах се да се свържа с Фелипе, за шести път откакто напуснахме Монтефрио — докладва той. — Но пак не получих отговор.

Бен замълча. Беше сигурен, че Моралес е мъртъв.

— Имам нужда от кафе — добави Нико. — Изобщо не можах да заспя.

Поръчаха си най-голямата кана с кафе, с която разполагаха в кухнята, а след това седнаха на една маса в ъгъла и разгърнаха картата. Плъзгайки пръст на североизток от Чачапояс, Нико му показва приблизителното местоположение на Сан Томас — най-близкото населено място до имението на Серато. То беше толкова малко, че липсваше на картата, но колумбиецът беше сигурен в точността на информацията си. В допълнение добави, че в района има мнозина опитни водачи, които без проблеми щяха да ги отведат до имението.

— Ще изминем стотина километра по главния път от Чачапояс, след това ще минем направо към река Потро — поясни той, плъзгайки

пръст по картата. — Там има пристанище за хидроплани. Така ще стигнем до Сан Томас. Това е най-бързият начин, повярвай ми.

Бен с готовност кимна.

— Добре, значи поемаме по този път.

— Но когато стигнем до Сан Томас, отново ще ни трябва автомобил, за да се приближим до имението. Последната част ще извървим пеша през джунглата, освен ако не си решил да минем през главния вход. Това няма да бъде като разходка в парка. Стъпвал ли е изобщо кракът ти в такива гори?

Преди години, още като новобранец в специалните части, Бен беше преживял една абсолютно нечовешка подготовка в Белиз, където отрядът му трябваше да се придвижва незабелязано при невероятно тежки условия, изпробвайки както уменията си за ориентирание, така и способността си за оцеляване. По-късно беше участвал в десетина бойни мисии в Сиера Леоне, плюс безброй отделни операции в бойни зони в различни точки по света — както официални, така и тайни.

— Малко — отвърна на въпроса той.

— Това е друг свят, човече. Един зелен ад, пълен с всевъзможни гадини, които пълзят и хапят. Гигантски паяци, змии с дължината на шевролет силверадо и други такива. Ако случайно се разминеш с тях, ще се натъкнеш на болести от всякакъв вид: жълта треска, малария, тропическа треска, хепатит, тиф, тетанус, холера, бяс... Мнозина твърдят, че навлизането в джунглата без съответните имунизации си е чисто самоубийство.

Бен добре помнеше, че по време на активната му служба лекарите постоянно го тъпчеха с лекарства, на които се беше отказал да помни имената. За да бъдат ефикасни, ваксините се нуждаеха от точно определено време за действие. Само инжекциите против тиф трябваше да бъдат правени през период от шест месеца, за да достигнат пълноценното си въздействие. Но тук той не разполагаше с шест месеца, а дори и с шест часа.

— Какво да ти кажа — промърмори той. — Изкуството да живееш на ръба не се изчерпва само с избягването на определени зарази.

— А и на определени куршуми — добави Нико и погледна бинтованата си ръка.

— Вече ти казах, че не си длъжен да стигнеш до края. Достатъчно е да ми покажеш пътя.

— Ама стигнах до тук, нали? — засегна се Нико. — Мислиш ли, че не искам да довърша нещата?

— Изборът е твой — сви рамене Бен. — Но нямам намерение да се грижа за теб. Започнеш ли да ме забавяш, просто те зарязвам и продължавам сам. Ако бъдеш ранен или се загубиш, няма да се връщам да те търся. Отивам там с една-единствена цел и възнамерявам да я постигна, ясно?

— Ей това най-много ти харесвам, *capitano* — ухили се колумбиецът. — Винаги имаш огромен запас от насърчителни думи.

— Не ме наричай така — сухо отвърна Бен, допи кафето си и стана.

— Тръгваме ли?

— Тръгваме.

— Ами тогава да потегляме, мамка му — тръсна глава Нико.

Пикапът, който наеха от една агенция срещу хотела, беше повече ръжда, отколкото метал. Биха го спрели от движение във всяка европейска страна, но най-важното за Бен беше да ги откара там, закъдето бяха тръгнали.

— А сега отиваме на шопинг — подхвърли на Нико той.

През следващите два часа обикаляха из магазините на Чачапояс, събирайки всичко необходимо за пътуването през джунглата: бутилирана вода, суха храна, ботуши с дебели подметки и предпазни шапки, мощни фенерчета с резервни батерии, оборудване за палене на огън, репеленти срещу насекоми, таблетки против малария, хапчета за пречистване на вода, мачете за сечене на клони и храсти, а накрая и един компактен, но мощен бинокъл. Всичко това прибраха в сака на Бен и още една новичка раница, а в каросерията на пикапа натовариха и няколко туби с гориво.

Час по-късно Чачапояс беше вече далече зад тях и те бързо напредваха на североизток по пътя, край който се нижеха главозамайващи пейзажи, способни да впечатлят всеки, но не и Бен. Той мислеше само за крайната цел и просто не забелязваше нищо.

Оказа се, че Нико помни пътя доста добре. След дългата отсечка първокласно шосе с все по-оредяващ трафик Бен пое по плетеница от тесни междуселски пътища, обсипани с толкова много дупки, сякаш бяха претърпели артилерийска бомбардировка. В един тесен планински проход без банкет и тристаметрова пропаст към джунглата изведнъж се оказа, че половината платно е отнесено от снежна лавина. Преодоляха това препятствие с цената на доста усилия, но малко по-нататък — вече надолу към близката долина, им се наложи да се промъкват покрай някакъв катастрофирал автобус. Край пътя се бяха струпали невероятно количество хора, които по някакъв начин бяха успели да се натъпчат в него. Мнозина бяха боси, други облечени в дрипи, а трети се бяха пременили с ярко оцветени бродирани туники и пончо. Около тях бяха струпани купища багаж, деца, кучета и няколко

уплашено блеещи кози. Банда мургави хлапета хукнаха след пикапа, очевидно решени да скочат в каросерията и да се покатерят върху кабината.

Бен дори не намали. Пътят продължаваше надолу. Не след дълго планините останаха зад тях и колата пое между две плътни стени зеленина. Влагата ги пронизваше чак до костите въпреки работещия на максимални обороти климатик. През надвисналата над пътя тропическа растителност нарядко се мяркаше небето, покрито с тъмни заплашителни облаци.

— Вече трябва да сме близо до пристанището — промърмори Нико, приведен над картата.

Бурята се отприщи едновременно с пристигането им на брега на река Потро. Дъждът беше нещо неவிждано. Плътните водни струи шибаха земята с огромна сила, вдигайки калта на почти метър височина, а повърхността на реката закипя като жива и почти скри няколкото закотвени корабчета. Докато тичаха по плъзгавия пристан към редицата колиби на брега, Нико махна към един червено-бял едномоторен самолет, който подскачаше върху кипналата река.

— Това е нашето бебче — изкрещя той, опитвайки се надвика грохота на пороя, но гласът му потъна в оглушителния трясък на поредната гръмотевица, която разтърси околността.

Изправени под брезентовия навес, те гледаха как бурята продължава да набира сила. Небето се разцепи от ярка светкавица, пороят започна да се сипе с още по-яростна сила. Кафявите води на реката се надигаха буквално пред очите им.

— Това не може да продължава — промърмори Нико.

Бен не беше толкова сигурен. Мнението му съвпадна с това на пилота, с когото разговаряха половин час по-късно, който отказа да лети в това време с енергично поклащане на глава и на скорострелен испански обясни, че работи тук много отдавна и е виждал как подобни бури продължават дни наред.

В един кратък миг на лудост Бен сериозно се замисли дали да не купи самолета и сам да го вдигне във въздуха. Би трябвало да има начин дори тук да се преведат пари. Кураж му даваше обстоятелството, че през годините беше управлявал най-различни леки самолети от подобен тип. Но тези мисли се изпариха от главата му в момента, в който поредната ослепителна светкавица проряза облаците и се

стовари върху няколко високи дървета на отсрещния бряг, може би на триста-четиристотин метра от мястото, на което стояха. Цялата околност се разтресе. Той стисна зъби и осъзна, че нямат друг избор, освен да чакат.

Бурята продължаваше да бушува. Бен нетърпеливо крачеше по дъсченото мостче. От съседната хижа се появи младеж в протъркани дънки и тениска с надпис „Зи Зи Топ“, който тръгна с широка усмивка към тях, без да обръща внимание на поройния дъжд. Представи се на английски като Пепе. Оказа се, че въпреки младостта си той е горд собственик на това, което нарече най-бързата лодка в района, а на всичкото отгоре е готов — срещу добро заплащане, разбира се, да ги закара нагоре срещу течението чак до Сан Томас, независимо от бурята. Всъщност това не е никаква буря, пренебрежително размаха ръце той. Ако не ги удари някоя гръмотевица, най-много след четирипет часа ще бъдат в Сан Томас.

Бен се съгласи. Приключил със сделката, Пепе хукна да докара лодката.

— Сигурен ли си, че го искаш? — подхвърли Нико. — Виждал съм доста от тези лодчици.

— При всички случаи е по-добре, вместо да чакаме тук бог знае докога — отвърна Бен.

Но когато плавателният съд на Пепе се появи, той почти се отказа в полза на самолета. Петнайсетметровата лодка беше толкова стара, че спокойно би могла да е превозвала пътници в делтата на Амазонка още по времето на конквистадорите. Дългият корпус с плоско дъно беше обсипан с толкова много кръпки, че от оригиналната му конструкция не беше останало почти нищо. Бордовете бяха ниски, а дъждовните струи, които плющяха през продупчения брезентов навес заплашваха да потопят лодката още преди да е изминала дори километър. Но самоуверената усмивка на Пепе, скрит в малката рубка за управление, излъчваше абсолютно спокойствие — също като жестовете, с които ги канеше да се прехвърлят на борда. Бен изруга под нос собствената си глупост, после грабна сака и раницата и закрачи под дъжда.

Бурята продължи още два часа. Когато облаците най-сетне се разкъсаха и позволиха на слънцето да надникне иззад тях, вече беше твърде късно да се връщат обратно. През по-голямата част от

пътуването не виждаха нищо друго освен плътната зелена стена на джунглата. В душния и влажен въздух се появиха безброй насекоми. Ситуацията се промени едва когато връхлетя следващият порой. На места реката се разливаше нашироко и заприличваше на езеро, на други се стесняваше толкова много, че зеленият покров скриваше небето над тях. Калните брегове драскаха страничните бордове.

Гласът на Пепе доминираше над постоянната птича песен и крясъците на маймуните, примесени с хипнотичното боботене на мотора и мекото плискане на водата. Очевидно доволен от факта, че има клиенти, той не спираше да ги забавлява с историите за опасностите, които криеше тази река. Изобщо не се интересуваше дали някой го слуша. Оказа се, че е една четвърт индианец от племето кечуа по майчина линия и плава по реката още от единайсетгодишен. Лодката принадлежала на дядо му, а след това и на баща му, който преди осем години паднал през борда и бил изяден от кайман.

Тази история накара Нико да хвърли нервен поглед към близкия бряг, откъдето ги наблюдаваха безброй лениви очи, подаващи се над калта. При приближаването им част от влечугите се плъзгаха във водата и изчезваха в тъмните дълбини, а други оставаха на повърхността като отсечени трупи, излагайки на показ само очите си и част от люспестите си гърбове.

Окуражен от реакцията му, Пепе се разсмя и премина към един от любимите си анекдоти за някакъв холандски мисионер, когото возил в тази част на реката. Пренебрегвайки предупрежденията, той станал жертва на ужасната пишонка, докато уринирал, потопен до кръста във водата.

— Пишонка ли? — сбърчи чело Бен.

Пепе обясни, че става въпрос за миниатюрна рибка от семейството на змиорките, наречена още *кандиру*, напълно невидима във водата, която се привлича от човешката урина, тръгва нагоре по струята и навлиза в пикочния канал на жертвата. Закрепя се там с помощта на остриите си пипала и започва да смуче кръв като някакъв воден вампир.

Когато това се случило с нещастния холандец, те били толкова далече от цивилизацията и някаква медицинска помощ, че се наложило да прибегнат до единствения възможен начин за спасение от фатална инфекция, шок или разкъсан пикочен мехур — трима от спътниците

му го хванали здраво и го проснали на палубата със свалени гащи, а Пепе лично отсякъл органа му с остро мачете. Ухилен до уши от този спомен, хлапакът им показва мястото, на което мачетето беше потънало в дебелиите дъски.

— Пресвета майко! — промърмори Нико и се взря с ужас в мътните води, криещи толкова отвратителни тайни.

Още по средата на тази невероятна история Бен се настани в хамака на носа, затвори очи и се опита да се отпусне. В един момент дори се унесе. Когато отвори очи, Пепе най-последно беше млькнал и съсредоточено управляваше плавателния си съд. Реката отново се беше стеснила. Ниско надвесените клони докосваха рубката. Внезапно обладан от чувството, че някой го наблюдава, Бен надникна изпод брезентовото покривало и срещна погледа на дългоопашата маймуна с лице на старец и стряскащо умни кехлибарени очи.

Възвърнал самообладанието си след ужасните истории на Пепе, Нико беше открил някаква очукана китара на кърмата, докосваше струните ѝ и тихо пееше на испански. Тъжна песен за изгубената любов. Изненадан от нежността в гласа му и от уверения начин, по който свиреше, Бен се заслуша в песента. После отново се унесе, омаян от монотонното потракване на мотора и шепота на реката.

Мислите му се върнаха към един далечен ден във Франция, когато двамата с Брук бяха сами в стаята му в „Льо Вал“ пред пламтящия в камината огън и поднос с домашно приготвена шоколадова торта на масата. Беше малко след като започна връзката им — в момент, в който дори не подозираше, че започва да се влюбва в нея.

— Трябва да я опиташ — рече тя, поднасяйки му парче торта. — Приготвена е по тайна семейна рецепта, за която някога са се водили войни. Светотатство е да не я пробваш, когато ти я предлагат. Обида за боговете.

— Добре, успя да ме убедиш — отвърна той. — Не искам да обиждам боговете.

— Правилно — промърмори тя, докато поднасяше вилницата към отворената му уста.

— Наистина е страхотна.

— Хапни още малко. Само така ще успееш да изпиташ пълна наслада.

— Май си права.

— Дай да се натъпчем до смърт с този прекрасен шоколад — предложи тя. — Още сега, в момента!

Той вдигна ръце, сякаш се предаваше.

— Съгласен съм!

След като унищожиха тортата, двамата седнаха пред пламтящата камина в онова приятно мълчание, което се установява само между много близки хора. Забелязал късче шоколад в тъглчето на устата ѝ, той внимателно го избърса, а след това облиза пръста си.

Дори сега усещаше вкуса на шоколадовия крем. И в момента. Чувстваше нейното присъствие, вдъхваше аромата на дискретния ѝ парфюм, примесен със свежия ябълков шампоан на косата ѝ. Това винаги го караше да си представя ярка слънчева светлина над окосени поляни. И още куп приятни неща, които сякаш принадлежаха към друг, паралелен свят.

Приятните спомени бяха прекъснати от поредната оглушителна гръмотевица, която разтърси околната джунгла. Пепе широко им се усмихна, сякаш гръмотевичната буря беше най-хубавото, което можеше да им се случи — включително пряко попадение на мълния или директно потъване в дълбоките води, причинено от някое паднало дърво.

— След трийсетина минути пристигаме в Сан Томас, господа — подвикна той.

Въпросните минути изтекоха. След поредния завой реката се разля изключително широко, а в края на малкото езеро се появиха множество дървени пристани с къщи зад тях.

— Май пристигнахме — изправи се Нико.

Пепе направи майсторска маневра и лодката меко опря в пристана.

— Какви са ти работните планове за следващите няколко дни? — попита го Бен.

Младежът се усмихна, зает да привързва дебелото въже към кея.

— Искаш да се навъртам наоколо, нали, шефе? Всичко е възможно. За колко време?

— Не мога да кажа — отвърна Бен и тикна в ръката му още няколко банкноти. — Засега стигат ли?

— Стигат. Ще се правите на туристи, а?

— Нещо такова — отвърна Бен, събра си багажа и скочи на паянтовия пристан.

След дългия престой в лодката му се струваше странно, че отново стъпва на твърда земя. Двамата с Нико преметнаха тежките торби през раменете си и се насочиха към Сан Томас. Невероятната жега и влажният въздух бързо ги накараха да се изпотят. Над главите им зажуужаха насекоми. Улиците бяха покрити с отъпкана глина, която имаше наситеночервен, преминаващ в оранжево цвят. Гъстата зеленина около селото очевидно растеше по-бързо, отколкото можеше да бъде изсечена. Сякаш джунглата имаше собствен разум, който много държеше да си прибере обратно парчето земя, отвоювано от хората.

Те продължиха напред. Почти всяка къща беше стъпила на дебели колове, които я предпазваха от честите наводнения. Повечето от тях изглеждаха опасно нестабилни и сякаш готови да рухнат при първите пристъпи на поредната буря. Покривите им бяха от гофрирана ламарина или обикновена, здраво преплетена тръстика. По улиците се виждаха само няколко прашни и силно ръждясали автомобили. Основният начин за придвижване на тукашните жители бяха мулетата, с които превозваха всякакъв багаж — разбира се, онези от тях, които можеха да си ги позволят. Веднага си пролича, че обитателите на селото не са особено дружелюбни. Насядали на стъпалата пред къщите си, те почти не обръщаха внимание на пришълците.

Малко по-надолу по улицата Нико спря и махна с ръка към една постройка с ръждясал покрив и преобърнатата табела над входа.

— Това е барът, в който се запознах с Роберто — поясни той. — Искаш ли да хапнем нещо и да изпием по една бира?

Роберто го нямаше. Всъщност в бара беше единствено собственикът — едър мъж с мокра от пот разкопчана риза. Нищо не помръдваше освен потракващите вентилатори и рояците мухи, които кацаха навсякъде. Вътре беше почти толкова горещо, колкото под открито небе, но по някакво чудо бирата се оказа леденостудена. Настаниха се на масата до прозореца и си разделиха огромна чиния с пържен боб и ориз. Докато се хранеха, мълчаливо гледаха през прашното стъкло към пустата улица. След по три ледени бири най-после усетиха как потта им започва да изсъхва. Разменяха си къси, почти едносрични фрази. Бен знаеше, че в главата на колумбиеца се

въртяха същите мисли, които минаваха и през неговата. Вече бяха съвсем близо до крайната си цел, а това означаваше, че се намират в огромна опасност.

— Какво още ще ми кажеш за хората на Серато? — подхвърли Бен и внимателно огледа бармана, който изглеждаше зает да трепе насекомите около себе си, но като нищо можеше и да ги подслушва.

— Например? — вдигна вежди Нико.

— Например всичко, което може да ни донесе предимство. Откъде ги е наел, какво е нивото на подготовката им, колко са му верни...

— Навремето той се ограждаше с едни и същи жестоки бандити, които му бяха наистина близки — сви рамене Нико. — Един от тях беше Хайме Десото, но само докато Лаура Гарсия не му напълни задника с бренеке дванайсети номер. Но той не беше най-лошият. Истинските гадняри бяха Пиеро Вертиз и Луис Брака — и двамата бивши колумбийски военни. Вертиз е отличен снайперист, уцелва бирена капачка от хиляда метра. Брака си пада по ножовете и много обича да мушка хората с един огромен назъбен ханджар, марка „Боуи“. Помниш ли, че ти разказах за една нещастна кучка, нарязана като кебап? Това беше работа на Брака. Истинско животно!

— Той е отрязал и ръцете на Форсайт.

— За Серато е готов да отреже лявата си ръка, мътните да го вземат! Направо го боготвори! Бас държа, че и в момента е с него и го пази като свиреп питбул. А знаеш ли, че на всичкото отгоре си пада и малко канибал? Поне така се говореше за него в Богота. Държал човешки глави във фризера си и си хапвал мозък с лъжичка, като сладолед.

— Вярваш ли на подобни глупости? — вдигна вежди Бен.

— Готов съм да повярвам на всичко, което се говори за Луис Брака. Ще ти кажа и още нещо: ако се изправиш срещу него или Вертиз поотделно и ако си наистина добър, може би ще имаш някакъв шанс. Но срещу двамата заедно — забрави! Просто си мъртъв. Кое то, казано другояче, означава, че и двамата сме мъртви. — Нико разклати остатъка от бирата в бутилката си. — Но все пак си пийнахме за последен път, а? Някои хора не получават и толкова. — Млъкна за миг, после попита: — Довечера ли нападаме?

Бен кимна.

— А какъв е планът? Просто влизаме, избиваме всичко, което мърда, и ти си прибираш момичето?

— Нещо такова.

— И аз така си помислих.

— Идеята май те изнервя, а? — подхвърли с лека усмивка Бен.
— Вече ти казах, че не си длъжен да го правиш.

— Не ме обиждай, човече. Не само ти имаш причина да си тук.

— Не съм забравил — кимна Бен.

— Но все пак има едно нещо, което *наистина* си забравил, амиго. — Махна с ръка към дръжката на паранга, който стърчеше от сака на Бен. — Ние не сме въоръжени. Освен ако не си решил да се изправим с ножове срещу техните автомати.

— Тук на сцената трябва да се появи онзи шантав стар ловец, който живее в джунглата — кратко поясни Бен.

На свечеряване Бен и Нико преодоляха сериозното разстояние, което ги делеше от колибата на ловеца, намираща се северно от реката. Водач нагоре по стръмната пътека беше Нико. След продължителното изкачване растителността започна да изтънява и те успяха да видят огромния червен диск на слънцето, което залязваше зад безкрайната гора. Скоро щеше да се мръкне и Бен започваше да се чуди накъде го води партньорът му. Наоколо нямаше никакви следи от човешко присъствие, липсваха дори и най-незабележими пътеки.

— Сигурен ли си за мястото? — попита на глас той.

— Абсолютно — отвърна през рамо Нико. — Точно оттук минах предишния път.

Продължиха напред. Сенките на околните дървета видимо започваха да се удължават. Колумбиецът внезапно се закова на място и сложи пръст на устните си.

— Тихо! — прошепна той. — Трябва да сме крайно внимателни, защото този тип е абсолютно непредвидим.

Бен извърна поглед към тъмната гора, накъдето сочеше Нико. С цената на доста усилия успя да различи дървената колиба, почти скрита между дърветата. Приблжиха се още малко и с изненада установиха, че колибата и дъсчените бараки около нея са напълно разрушени. Нямаше как някой да живее там. Всичко тънеше в мрак. Нико спря и озадачено поклати глава.

— По дяволите! — прошепна той. — И предишния път това място изглеждаше зле, но не чак толкова. Може би старият разбойник вече не живее тук, а може и да е умрял, да го вземат мътните. Беше наистина адски дърт!

— Не съм умрял, задник такъв! — обади се дрезгав глас зад тях.

Обърнаха се и видяха индианеца, който се показва иззад близките храсти. През гърдите му бяха кръстосани кожени патрондаши, а от сбръчканата му шия висеше огърлица от орлови нокти. Дългата му коса беше снежнобяла, а кожата му имаше цвят на протъркан гъон.

Очите му гледаха намръщено иззад мерника на двуцевка с отрязано дуло.

— Мамка му! — стресна се Нико, закова се на място и тихо подхвърли на Бен: — Не мърдай!

Бен нямаше намерение нито да мърда, нито да посяга към дръжката на паранга, който висеше на колана му. Малко хора бяха способни да се промъкнат зад гърба му, без да вдигнат никакъв шум, но старият ловец очевидно беше придобил уменията на пантера, дебнеща плячката си в непроходимата джунгла. Налудничавият блясък в очите му сочеше, че изобщо няма да се поколебае да гръмне на място непознатите нарушители, а след това да ги остави за вечеря на ягуарите.

— Това е моята земя! — все така дрезгаво прошептя ловецът и излезе от храстите, без да разклати дори една вейка. — Стрелям по всеки, който стъпи в земята ми. Това е моят закон.

Той заплашително насочи старата двуцевка към неканените посетители.

— Хей, човече, не ме ли помниш? — извика Нико и вдигна ръце над главата си.

Ловецът присви очи, сякаш се колебаеше дали да разцепи на две натрапника, или да изчака още малко. После клепачите му потрепнаха, а изражението му леко се промени. Рязаното дуло на пушката бавно се наведе надолу.

— Парички ли ми носиш, момче? — попита той.

— Зависи какво още имаш за продажба — отвърна Бен, изпреварвайки реакцията на Нико.

Вероятността за появата на банкноти светкавично свали напрежението. Ловецът праметна двуцевката през рамо и посочи колибата. Докато вървяха след него, Бен забеляза нещо като черен път, който се извиваше между дърветата. Не му беше трудно да си представи как лудият старец го е прокарвал с голи ръце. Но по-интересни бяха пресните следи от гуми в калта и някаква покрита с брезент машина под навеса, до който стигаха следите.

Той направи крачка встрани и леко повдигна брезента. Пред очите му блесна лъскав, покрит с ръждиви петна автомобил.

Старият ловец се отби встрани и включи малък генератор. Зад прозорците на колибата проблесна бледа светлина. Той се обърна и им

направи знак да влизат.

— Дом, скъп дом — промърмори Нико.

Те прекосиха обзаведената със саморъчно направени мебели всекидневна и се озоваха в нещо като килер, пълен с маймунски кожи и неподлежащи на идентификация части от други животни, окачени на куки по стените. В голям съд от ковано желязо на печката бълбукаше някаква тайнствена течност, излъчваща миризма на лепило. После най-сетне се озоваха в стая с рафтове по стените, отрупани с най-различни оръжия.

— Тук има достатъчно пушкала за цяла война — промърмори Нико и се зае да оглежда.

— Втората световна — добави Бен.

Повечето от оръжията изглеждаха така, сякаш са били използвани при обсадата на Сталинград. Сред тях преобладаваха стари манлихери и примитивни пушки помпи с ръчно зареждане. Бен не беше възхитен от идеята да използва оръжия, които трудно могат да улучат мишена с големината на къща от петдесет метра разстояние.

— Нямаш ли нещо по-ново? — попита на испански той.

За миг старецът замръзна на място, сякаш изненадан от факта, че високият рус гринго говори родния му език. После изсумтя, сви рамене и отвори вратичката на висок метален шкаф. Вътре бяха подредени няколко модерни ловни пушки с различни марки и калибър.

— Какво ще кажеш за тази? — подхвърли Бен и взе в ръце една помпа с автоматично зареждане и оптически мерник.

Беше ремингтън модел 700, оборудвана със затвор „Уинчестър Магнум“, калибър .300, способен да създаде огромно налягане в цевта, напълно достатъчно да убие всичко, което мърда по американския континент. И изглеждаше чисто нова. Бен изтегли затвора. Отдолу проблесна лъскава и добре смазана стомана. След това вдигна предпазното капаче на оптическия мерник и надникна през него, насочил дулото в далечната стена. Визьорното кръстче се оказа част от осветен в червено кръг и фиксираща точка и предлагаше допълнителни шансове за точен прицел в условията на ограничена външна светлина. Кръгчето беше ярко, с висока разделителна способност — един факт, който сочеше, че батериите имат достатъчно часове живот.

Това беше всичко, което му трябваше. Тази пушка щеше да бъде използвана само за първоначално проникване въпреки добрите ѝ възможности за стрелба на средно и далечно разстояние, особено нощем. Мерникът не можеше да се сравнява със стандартната бойна оптика, но въпреки това предлагаше възможности, за които дори не беше сънувал — особено тук, насред амазонската джунгла. След като вземеше решение за начина на проникване в имението и успееше да неутрализира максимален брой бойци на противника, той щеше да действа според обстоятелствата. Може би щеше да захвърли пушката — разбира се, ако попаднеше на нещо по-подходящо.

— Вземам я — обяви на глас той.

— Не, не! — размаха ръце старецът.

Тази пушка беше личното му ловно оръжие и категорично не беше за продан. Но когато Бен измъкна портфейла си и плъзна палец по пачката банкноти в него, той си помисли, че все пак би могъл да му я продаде. При условие че купи и всичките муниции, които вървяха с нея.

— А тази ще бъде за моя приятел — добави Бен и взе в ръце една карабина савидж калибър .223. — Имаш ли патрони за нея?

— След това, което се случи последния път, съм се заклел никога повече да не докосвам пушка! — неочаквано се запъна Нико.

— Доколкото си спомням, преди два дни нямаше нищо против да изпразниш един-два пълнителя по мен — бързо реагира Бен.

— Това беше друго — поклати глава колумбиецът и побърза да се извърне към домакина. — Нямаш ли някой пищов? Бих се почувствал далеч по-удобно с един добър револвер.

Ловецът се поколеба, хвърли още един поглед към портфейла на Бен и отвори съседния шкаф.

— Всемогъщи боже! — зяпна Нико. — Тоя тип разполага с повече оръжия и муниции от каталога на Кабелас!

Пред очите им се разкри богата колекция пистолети и револвери, плюс стотици кутии с патрони за тях.

— Я дай да видя онзи колт „Питон“! — Той протегна ръка и се зае да разглежда тежкия револвер. Миг по-късно кимна и обяви: — Това ми стига!

— Барабанлия с шест патрона срещу въоръжената до зъби армия на Серато? — изненадано го изгледа Бен.

— Аз виждам нещата по друг начин — отвърна Нико. — Не успея ли да стигна до него и да го гръмна с тоя пищов, значи съм мъртъв.

— Не очаквай да те пазя и да се грижа за теб през цялото време — предупреди го Бен.

— А ти недей да ревеш, когато мъкнеш това оръдие километри наред през джунглата — моментално реагира Нико.

— О, ще се справя — отвърна Бен. — Стига да не се наложи да влача и колумбийския ти задник. — Той се обърна към стария ловец, който следеше с нарастващо объркване диалога помежду им. — Двеста за пушката и сто за патлака, включително мунициите.

— Я се разкарай! — отвърна с неподправено възмущение домакинът. — Четиристотин и петдесет за двете, плюс още петдесет за патроните.

— Имам всичко четиристотин — отвърна Бен и разтвори портфейла под носа му. — Твои са, но само ако ни дадеш назаем и пикапа под навеса. Разбира се, ако изобщо има мотор.

Ловецът пожела да узнае какво означава „назаем“ и за какъв период от време става въпрос. Най-много за два дни, увери го Бен.

— Ако дотогава не е станал на решето — промърмори Нико.

— Не аз съм този, който обича да стреля по коли — срязва го Бен, обърна се към стареца и отново премина на испански: — Имаме ли сделка?

Оказа се, че имат. Възрастният индианец грабна пачката и подозрително започна да я брои, а през това време Бен и Нико изнесоха оръжията навън и дръпнаха брезента на превозното средство под навеса. Оказа се червен форд пикап, модел Ф-150, произведен в края на седемдесетте и доста поостарял. Моторът запали от втория път, изхвърляйки облак дим през ауспуха.

— Това ми стига — рече Бен и щракна един ключ на таблото.

Четирите допълнителни фара на бронята светнаха. Той остави мотора да поработи, напъха саковете зад седалките, а след това зареди пушката с купените от стареца муниции и я сложи на специалната стойка под задното стъкло.

— Аз ще карам, а ти ще ми показваш пътя — подхвърли на Нико той.

Колумбиецът седна отпред. Лицето му беше сериозно.

— Готов ли си? — подхвърли Бен, докато се настаняваше зад волана.

— От седем години съм готов — мрачно отвърна Нико.

Нощта встъпи в правата си. Температурата рязко спадна. Тъмната джунгла сякаш заплашваше да ги погълне, докато подскачаха и се люшкаха по тесния зелен тунел, осветен от мощните фарове. Онези препятствия, които пикапът не можеше да заобиколи, просто бяха смазвани от огромните колела.

Ловната пътека се оказа по-трудна, отколкото изглеждаше в началото. Но когато Бен започваше да си мисли, че извиващата се във всички посоки и абсурдно тежка за преодоляване полоса ще свърши в някой сипей без изход, тя изведнъж се разшири и опря в друг, много по-широк и по-добре поддържан път. Той също беше изпълнен с неравности, които не позволяваха придвижване с повече от петдесет километра в час, но след тестовете за издръжливост на пътеката му се стори като истинска магистрала. Нико го позна веднага, тъй като вече беше минавал по него с някогашната си таратайка, и влезе в ролята си на навигатор.

Така изтече един час. Срещите с други превозни средства бяха истинска рядкост. Пейзажът се менеше често — понякога гъста джунгла, понякога голи, обсипани с камъни хълмове, сред които се мяркаха самотни ферми или изоставени полуразрушени сгради. След поредния остър завой Бен забеляза, че партньорът му насочи вниманието си към платото вдясно от пътя. От тежкото му мълчание ставаше ясно, че гледа към мястото, откъдето беше изстрелял куршума, убил Алисия Серато.

— Никога не съм плакал за тях, знаеш ли... — промърмори Нико. — Имам предвид Даниела и Карлос, моите мили дечица. Една сълза не съм пролял. — Тъжният му смях бързо заглъхна. — Ти си първият, на когото го казвам.

Бен замълча. Нямаше какво да отговори.

Малко по-късно до слуха му долетяха тихи прецраквания. Нико си играеше с револвера, вкарвайки в барабана тежките патрони 357-и калибър. После го завърташе, изваждаше ги и започваше отначало.

Беше виждал хиляди мъже, които успокояваха нервите си по този начин, а и самият той го беше правил. Но тази нощ той трябваше да се съсредоточи върху целта си. Съществуваше само предстоящата акция.

Независимо от нейния изход.

Без да пророни нито дума, той протегна пакетчето голоаз, в което бяха останали три цигари. Нико издърпа една, той си взе друга. Запалиха в мълчание. Оранжевите огънчета бяха единствената светлина в кабината. Бен измъкна плоското шише от задния си джоб и го разклати. Течността вътре беше на дъното. Предложи го на Нико, но колумбиецът поклати глава и той го прибра, без дори да развинти капачката.

— Отбий в онази просека — обади се минути по-късно колумбиецът, сочейки към едно място вляво от пътя. Бен се подчини и пикапът заподскача по неравностите. — А сега спри — заповяда Нико, след като изминаха около три километра нагоре. — От тук нататък продължаваме пеша. Имението се намира на запад и е заобиколено от непроходима джунгла.

— На какво разстояние?

— Около час, може би малко повече.

Бен изгаси мотора и фаровете. Слязоха от пикапа и нарамиха екипировката си под бледата светлина на луната, която проникваше през дърветата. Провериха оръжията си за последен път, после включиха фенерчетата и потеглиха. Нико крачеше пръв.

Нощната джунгла кипеше от живот. Цвъртенето и жуженето на невидими птици и насекоми около тях беше толкова силно, че поглъщаше мекия шум от стъпките им по влажната, покрита с мъх земя. В един момент Бен усети силен удар в гърба, вдигна пушката и рязко се обърна с пръст на спуська. Оказа се, че ударът беше дело на гигантско летящо насекомо — нещо като бръмбар, с крила с размерите на горска птица.

Преходът продължи около час, както беше казал Нико. С приближаването към целта куцукането на колумбиеца се усили, напрежението явно обземаше цялото му тяло. Бен изпитваше горедолу същото. Двамата непрекъснато се оглеждаха и налягаха слух да различат нещо необичайно сред монотонното бръмчене на насекомите. Спираха при всяко пропукване на съчка или шумолене на листа, което би сигнализирало за приближаването на някой от патрулите на Серато.

После Нико изведнъж застина, вдигна ръка и изключи фенерчето си. Бен направи същото. Известно време останаха напълно неподвижни, изчакайки очите им да се нагодят към тъмнината. След това бавно се промушиха през хрусталаци и пред тях блеснаха далечните светлини на имението. Сърцето на Бен изведнъж се качи в гърлото. Устните му се раздвижиха в безмълвна молитва. Дано да е тук, господи! Да е жива и здрава някъде там, на една ръка разстояние от него. Тогава единственото препятствие между тях оставаше някакъв садистично жесток и обладан от мания за величие бивш наркобарон, заобиколен от личните си бодигардове и двайсет-трийсет тежковъоръжени главорези.

Но ако не е...

Ако се сбъднат най-ужасните му страхове...

В такъв случай някой щеше да плати много висока цена.

Всъщност тази цена при всички случаи щеше да бъде платена.

Външната стена на охранявания периметър беше на сто метра от тях. Растителността пред нея беше старателно почистена, а няколкото близко разположени постройки отвъд бяха осветени от млечнобялата светлина на мощни прожектори, окачени на високи пилони. На триста метра вляво от укритието на Бен и Нико се виждаше малко по-светлата черта на тесния път, който водеше към портала.

Двамата разкопчаха раниците си и ги хвърлиха на земята. Бен дръпна ципа на джоба с мунициите и натъпка джобовете си с патрони. Докато Нико правеше същото, той вдигна бинокъла пред очите си, огледа видимата част от пътя, а после и самия портал.

— Колко човека каза, че охраняват входа? — тихо подхвърли той.

— Достатъчно, за да спрат цял отряд морски пехотинци — навъсено отвърна Нико. Дишаше тежко, тъй като адреналинът в организма му вече достигаше пределните норми.

Бен мълчаливо му подаде бинокъла. Колумбиецът погледна през него само за миг, после го свали. В очите му се четеше дълбоко недоумение.

— Шибаният портал изобщо не се охранява! — възкликна с дрезгав шепот той. — Вратите са широко отворени!

Бен отново пое бинокъла и внимателно започна да оглежда стените от двете страни на портала.

— Е? — напрегнато прошепна Нико.

Бен не отговори. Увеличението беше достатъчно, за да покаже, че основната сграда в имението всъщност е една модерна хасиенда с многобройни арки и балкони. За разлика от нея спомагателните постройките наоколо бяха значително по-скромни, но белите им стени придаваха на комплекса вид на средиземноморски курорт, издигащ се сякаш по чудо сред безбрежната джунгла. Той се вгледа в осветените прозорци, но не забеляза движение зад тях. После се оттегли няколко крачки назад и отново насочи бинокъла към последния етаж на резиденцията.

Вниманието му беше привлечено от дебелите решетки на трите прозореца, закрепени със солидни болтове към външната стена. Беше виждал достатъчно подобни места, за да различи без проблеми помещенията, определени за пленниците. После Бен присви очи, дишането му спря за една безкрайно дълга секунда. Защото забеляза следите от черен дим около прозорците с решетките. Подобни следи имаше както по-нататък на същия етаж, така и край два от прозорците над тях.

Това бяха следи от пожар. Сериозен пожар, който, доколкото можеше да определи, беше започнал именно в помещенията с решетките. Пламъците очевидно бяха потушени, но мебелите и обзавеждането вътре би трябвало да димят още дълго време. Но от прозорците не излизаше никакъв дим. Което означаваше, че пожарът е бил загасен преди много часове.

Затаил дъх, Бен насочи бинокъла надолу, към вътрешния двор между сградите. Все още не виждаше никакво движение. Тишината се нарушаваше единствено от жуженето на насекомите. Резиденцията и спомагателните постройките изглеждаха абсолютно празни.

— Тук нещо не е наред — промърмори той към Нико. — Нещо се е случило.

Двамата прекосиха разчистеното пространство и се насочиха към портала. Не прозвуча сигнал за тревога, въоръжена охрана също не се появи. Вече бяха достатъчно близо, за да видят, че двете крила от ковано желязо бяха силно изкривени, сякаш нещо тежко ги беше разбило отвътре. Достъпът до вътрешността на имението беше абсолютно свободен.

Бен издърпа затвора на пушката, но вече беше сигурен, че няма да се наложи да я използва. Поне не тук и не сега.

— Шантава работа — удивено подхвърли Нико. — Миналия път това място беше претърпено с народ, истинско гнездо на оси! Къде са изчезнали всички онези мръсници?

Бен мълчеше. В този момент беше готов по-скоро да получи куршум, отколкото да отвори уста. Увереността му, че тук се е случило нещо ужасно, нарастваше с всяка крачка. А инстинктът му подсказваше, че това нещо имаше връзка с Брук.

Вятърът разнасяше тежката миризма на изгоряло. Той се наведе да огледа следите от автомобилни гуми върху отгъпаната пръст. Бяха десетки, оставени от тежки гуми, издълбали дълбоки коловози. Сякаш неустановен брой автомобили с висока проходимост бяха излетели един след друг през разбития портал, който никой не си беше направил труда да затвори. Още по-малко пък да помисли за охраната му.

Всички следи от гуми започваха пред ниска квадратна сграда с високи като на самолетен хангар врати, които зееха широко отворени. Бен включи фенерчето си и насочи лъча към вътрешността. Нямахше никакви коли. Направи опит да си представи какъв трябва да е бил проблемът, оставил тази непристъпна крепост без персонал. Имаше най-различни предположения, но нито едно от тях не му се струваше убедително.

Плъзнаха се под някаква арка и поеха по къса, оградена с цветни лехи алея, която ги отведе до главния вход на резиденцията. И тук вратите бяха широко отворени, а охрана липсваше. Бен спря и

внимателно се огледа. Дали това не беше капан? Възможно ли беше Серато да е бил предупреден по някакъв начин?

Но ако беше капан, пружините му не бързаха да щракнат. Нико промърмори нещо, докато влизаха в огромното мраморно фоайе. Навсякъде се виждаха декоративни кашпи с красиви растения. И дълги редици врати от двете страни на коридора. Стиснал пушката в ръце, Бен пристъпи към една от тях, блъсна я и включи осветлението. Озова се в просторен салон, в ъгъла на който имаше лъскав роял.

— Ела да видиш нещо, човече — подвижна зад гърба му Нико.

Бен затвори вратата на салона и тръгна към него. Колумбиецът стоеше на прага на друго пусто помещение с дървена ламперия и кожени мебели.

— Картината — промърмори Нико.

Бен погледна към стената и по гърба му пробягаха ледени тръпки. Ако вече не беше предупреден, със сигурност щеше да реши, че от масления портрет с позлатена рамка го гледа Брук.

— Алисия — прошепна той.

— Казах ти, човече. Тя е неговата болна фантазия.

А тази болна фантазия беше единствената причина Брук Марсел все още да е жива. Но къде беше тя? Бен се втурна напред и започна да отваря вратите една по една с пръст на спусъка. Бързо обиколи целия приземен етаж, но от Брук нямаше никаква следа.

Нищо.

Без думи си разпределиха останалите стаи — чак до широкото, покрито с червен килим стълбище. Нико махна към него и въпросително го погледна. Бен кимна. Затаили дъх, двамата започнаха да се промъкват нагоре. В огромната сграда продължаваше да цари тишина. Никъде нямаше признаци на живот, но Бен беше твърдо решен да отвори всяка проклета врата, за да се увери, че къщата наистина е празна.

— По-добре да се разделим — прошепна той. — Викай, ако откриеш нещо.

— Ако открия нещо, със сигурност ще чуеш нещо повече от виковете — мрачно отвърна Нико и вдигна револвера.

— Бъди внимателен. Среца тук след пет минути.

Останал сам, Бен тръгна по коридора към източника на миризмата на изгоряло, която тук беше значително по-силна. И след

няколко минути го откри.

Някога луксозният апартамент бе напълно опожарен и превърнат в опушена дупка. Потушаването на огъня беше станало с помощта на няколко пожарогасителя, които се търкаляха по пода. Най-силно пострадала беше спалнята, където се виждаха останките от широко легло с балдахин. От пердетата на отворените прозорци не беше останало нищо, а решетките от външната им страна бяха покрити с плътен слой сажди.

Тук ли бяха държали Брук? Инстинктът му нашепваше, че е било именно така. Внимателно претърси двете стаи за някаква следа от нея. Върху останките от леглото лежеше силно обгоряло парче плат, вероятно от някаква рокля. Той го взе в ръце и с недоумение го огледа. Не приличаше на никоя от дрехите, които притежаваше Брук — копринена нощница, силно обгоряла. Чия беше тази дреха? Алисия Серато беше мъртва от доста време. Дали е била предназначена за друга жена? Например за пленницата на Серато?

Безформеното парче плат се изплъзна от пръстите му. Под краката му изхрущяха счупени стъкла. Бен коленичи, опипа почернелия килим и вдигна малко назъбено парченце. Изчисти саждите с пръст и пред очите му се появи силно обгорял етикет с надпис *АНЕЛ*. Буквата „Ш“ липсваше. Поднесе го към носа си и долови слабата миризма на парфюм.

Захвърли стъкълцето и се изправи. Усети огромна празнота. Беше изминал толкова много път, а Брук продължаваше да е далече от него. Времето изтичаше между пръстите му като ситен пясък.

Напусна опожарения апартамент и тръгна по коридорите да търси Нико.

— Тук съм — прозвуча гласът на колумбиеца през една отворена врата.

Бен го завари нетърпеливо да рови из чекмеджетата на старинно писалище с кожен плот. Зад него се виждаше отворената вратичка на вграден в стената масивен сейф от последно поколение.

— Какво правиш?

— Познай кой си е тръгнал толкова набързо, че е забравил да заключи сейфа си — изръмжа Нико и продължи да разхвърля книгата по пода. — Лично аз съм на мнение, че именно това е леговището на сатаната.

— Трябва да тръгваме. Брук не е тук.

Нико сякаш не го чу.

— Май започвам да се досещам накъде е потеглил мръсникът — изръмжа той и размаха някаква прозрачна папка. — Знаеш ли какво е това?

Папката съдържаше очевидно стар, но добре запазен документ със златисточервени орнаменти, изписан очевидно от калиграф. Ръбовете му бяха леко нагънати от влагата, но иначе беше в отлично състояние.

— Поземлено дарение от испанския крал! — отговори си сам колумбиецът. — През цялото време мръсникът се е борил да се сдобие с него. Погледни и другите неща. Те обясняват всичко!

Бен усети как тялото му се сковаваше и безсилно се отпусна в близкия стол. Пушката му изтрака на пода.

— Виж това тук! — продължаваше Нико, изровил още документи. — Стари генеалогически сведения, родословни дървета, връщащи се столетия назад. Серато ги е събирал с години. Отдолу има печат на Националния исторически архив на Испания с дата отпреди седем години. Фамилното име се появява за пръв път в далечната хиляда петстотин осемдесет и осма година. Стариат Серато се погрижил за лейди Ан Пеник, избягалата в Испания съпруга на екзекутиран шпионин. Страхувайки се от преследването на англичаните, тя се възползвала от протекциите му и приела името му. По това време била бременна със сина на мъртвия си съпруг и детето израснало с фамилията Серато.

— Което прави днешният Серато наследник на тези земи — кимна Бен, но умът му се продължаваше да се рее някъде надалече.

— Точно така! — кимна Нико. — Мръсникът по някакъв начин е разбрал, че документът за дарението се намира на борда на потъналия кораб край бреговете на Ирландия. Години наред търсел някой, който да стигне до него. И накрая се появил Роджър Форсайт. Това тук са изрезките от вестниците, чрез които Серато внимателно е следил организирането на изваждането. Чакал е само да докопа кралския документ, за да подаде молба до перуанското правителство, в което имал достатъчно свои хора. В друга папка е събрана цялата кореспонденция между адвокатите му и някакъв корумпиран политик на име Варгас. Но най-важната част се намира ето тук... —

Колумбиецът сграбчи купчина разпечатки и триумфално ги размаха над главата си. — Доклади за петролни проучвания, датиращи отпреди четири години. Това е причината да иска толкова много тези земи. Половин милион акра безполезна джунгла? Нищо подобно. По-скоро половин милион акра неразработени петролни залежи в басейна на Амазонка. Нищо чудно, че Серато е направил всичко възможно да се сдобие с поземленото дарение. То автоматично го превръща в стократен милиардер. Нищо не е в състояние да го спре.

Петрол, помисли си Бен. Това обясняваше всичко. Разбрал какво се крие в недрата на наследствената му земя, Серато изгарял от желание да получи от Роджър Форсайт единственото неоспоримо доказателство, че тази земя е негова. Но когато Форсайт отказал да му предостави документа, защото бил решил да сключи по-изгодна сделка с хора, имащи отношение към историческите факти и шпионската мрежа на Испанската армада в Англия, Серато изпратил хората си да обработят Саймън Бътлър. И получил шанс да се сдобие с ключовия документ по друг начин.

— А Брук просто се изпредила на пътя му — довърши на глас той.

— И имала нещастieto да се окаже двойничка на мъртвата му съпруга — кимна Нико. — Неподходящото време, неподходящото място... — Колумбиецът изведнъж замръзна, обърна се към вратата и дрезгаво подхвърли: — Чу ли това?

— Чух го — кимна Бен.

Обзет от прилив на енергия, той грабна пушката и сложи пръст на предпазителя. Нико светкавично вдигна тежкия колт от бюрото и двамата се плъзнаха към вратата.

В коридора го чува отново. Шум от тихи гласове, разменящи си реплики на испански. Нико и Бен бавно поеха напред, заковали очи в завоя на коридора, иззад който долитаха.

Бяха петима. Бен ги зърна миг преди Нико, изскочи иззад ъгъла и насочи пушката си в тях. Секунда по-късно разбра, че тези хора нямат нищо общо с гангстерите на Рамон Серато.

Трима мъже и две жени. Вероятно бяха чули шума от появата на непознати в останалата без охрана резиденция и бяха тръгнали да ги посрещнат. Мъжете бяха около шейсетгодишни, облечени с бели престилки на готвачи. Въръжението им се изчерпваше с един

кухненски нож. Зад тях вървеше седемнайсетгодишно момче с неестествено блестящи очи и разсеяната усмивка на полуидиот. Помладата от жените беше дребна и кльощава и само хлъцна от ужас при появата на двамата въоръжени мъже. Единствената, която заслужаваше по-сериозно внимание, беше мъжкараната с груби черти, облечена в униформата на камериерка. Тя притежаваше огромни месести лапи, в които стискаше пушка с рязано дуло, опряна на хълбока.

Коридорът изведнъж се изпълни с крясъци. Нико и Бен едновременно издадоха командата „хвърли оръжието“. Мъжкараната видимо се поколеба дали да не използва рязаната пушка, но после си даде сметка, че няма шансове срещу огромния уинчестър на Бен и не по-малко застрашителния пищов на Нико.

Тя хвърли пушката, направи крачка назад и вдигна ръце. Готвачът с ножа я последва. Бен и Нико тръгнаха към тях.

— Влизайте вътре! — заповяда Бен и махна с дулото към близката врата.

Едва сега забеляза, че върху скулата на жената има зачервено петно, което започваше да придобива синкави оттенъци. Сякаш се беше била с някого. Тя му хвърли неприязнен поглед и последва останалите прислужници в някаква неизползвана спалня. Накараха ги да се изправят до далечната стена, след което Бен заключи вратата.

— Търсим Серато — кратко поясни на испански Нико. — Ако ни кажете къде е, имате шанс да излезете живи от тук. В противен случай... — Той прекара пръст през гърлото си и изплези език.

Ефектът беше незабавен. Готвачите си размениха уплашени погледи, а слабичката слугиня беше готова да припадне. Единствено малоумното момче възприе заплахата като някаква интересна игра. Жената с грубите черти и месестите лапи изобщо не се впечатли и ги изгледа с открита омраза.

Бен отвърна на погледа ѝ. Стори му се, че в него има нещо познато, но това беше всичко. Не беше лицето ѝ. Нямахше как да не запомни подобно лице, ако го беше виждал и преди. Беше нещо друго, странно наподобяващо *déjà vu*.

— Кой ще говори пръв? — изръмжа Нико и дръпна петлето на големия револвер.

Детето идиотче най-после започна да схваща ситуацията и устните му затрепериха. В същия миг Бен изведнъж проумя с какво му

е позната мъжкараната. Всъщност не самата тя, а това, което носеше на дебелия си врат — тънкото златно синджирче, съвсем обикновено на вид, което обаче той би разпознал навсякъде, включително и на шията на грозница като тази насреща му. Брук лично си го беше избрала в един парижки магазин и оттогава насам не се беше разделяла с него.

Което означаваше, че все пак е била тук. Усетил внезапна слабост в коленете, той свали пушката и посегна с лявата си ръка да дръпне синджирчето.

— Откъде го имаш? — заплашително изръмжа той.

Жената се завъртя и направи опит да отмести пръстите му.

— Това не е твое — настоя Бен. — Откраднала си го от жената, която е била затворена тук. Дай ми го!

След миг колебание жената отстъпи, свали синджирчето от шията си и му го подаде.

— Къде е тя? — строго попита той.

В този момент единият от готвачите най-последно си възвърна дар слово.

— *Desaparecido* — извика той. — Изчезна. Няма го и *El Jefe*, боса. Стана веднага след пожара.

Бен измъкна портфейла от джоба си и им показва снимката на Брук.

— Това тя ли е?

Готвачите и младата прислужница енергично закимаха.

— *Si, si!*

— *La Senora Alicia!* — намери гласа си и идиотчето.

Но младата прислужница поклати глава.

— *No, Guillermo, la Senora Alicia esta muerta.*

Поставени под напрежение, прислужниците започнаха да предлагат разпокъсани детайли. Пожарът избухнал преди две вечери. Докато мъжете се борели с него, жената откраднала един пикап и избягала от имението. Босът веднага тръгнал след нея, като взел със себе си почти всички. Но как ще се оправят сами? Боса го нямало вече близо две денонощия. Ами какво ще стане с тях, ако изобщо не се върне?

Бен прибра снимката на Брук в портфейла си и забеляза, че ръката му трепери. Най-последно беше успял да я открие, но за

съжаление, беше закъснял. С цели четирийсет и осем часа.

След което, естествено, започна да се самообвинява. Колко време беше изгубил в Монтефрио заради онзи Кабеза? Защо се беше забавил в Чачапояс, защо не беше взел хидроплана, вместо да чака бурята да отmine, а след това се беше задоволил с лодката на Пепе?

— Къде отиде тя? — попита Нико, обръщайки се към прислужниците. — Накъде я последва вашият шеф?

Отговориха му с празни погледи и повдигане на рамене.

— Някъде там — махна към тъмния прозорец единият от готвачите.

Нико въздъхна отчаяно и се обърна към Бен.

— Как е успяла да избяга, по дяволите? Та тези типове са оборудвани в пъти по-добре от перуанската армия!

— В стаята, в която са я държали, открих парченца от счупено шишенце парфюм — отвърна Бен. — А тази течност е силно запалима.

— Искаш да кажеш, че сама е подпалила пожара?!

— Това е точно в неин стил.

— Пресвета майко! — поклати глава Нико. — Не искам да те тревожа, човече, но сама в джунглата тя няма никакви шансове.

— Не би избягала без някакъв предварителен план — замислено отвърна Бен.

— Този план трябва да е дяволски добър, за да успее да се измъкне от Рамон Серато и цялата му ловна дружинка. Изминали са четирийсет и осем часа. Знаеш какво ще ѝ се случи, ако той тип успее да я хване. Нещо, което е по-лошо от смъртта.

Бен усети как решителността му се завръща.

— Не и ако аз я открия преди него! — мрачно отсече той.

Четирийсет и осем часа по-рано

— Обличай това! — повтори Грозницата и тикна negliжето в ръцете ѝ. — Сеньор Серато не чака дълго, защото е *mucho enfadado*!

Брук погледна полупрозрачната дреха и копринените чорапи с жартиери в плоската кутия. После затвори очи и пое дълбоко дъх. Сега е моментът, помисли си тя.

— Добре, обличам го.

Грозницата изглеждаше странно доволна, докато се връщаше в дневната да изчака. Брук затръшна вратата на спалнята, направи още няколко дълбоки вдишвания и се впусна в действие. Сложи един диск в стереоуредбата и усили звука. Музиката на Брамс изпълни стаята. Тя смъкна мрежата против комари от високата рамка над леглото и измъкна изпод него маратонките и сака с удобните всекидневни дрехи, донесени от Консуела. Съблече бялата рокля, навлече тениската и анцуга и трескаво започна да завързва връзките на маратонките си.

— Ти побърза! — прозвуча грубият глас зад вратата.

— Не влизай! — изкрещя Брук. — След минутка съм готова!

Изтича в банята, грабна две кърпи от стойката и намокри едната на чешмата. Сухата влезе в сака заедно с тубичка талк, предварително напълнената бутилка от минерална вода и останките от студената вечеря, които беше скрила в душкабината. После напъха в джоба си голям флакон спрей за коса, събра шишенцата с парфюми и ги пренесе в спалнята, преметнала мократа кърпа през рамо.

Още от самото начало беше наясно, че без пари няма да стигне далече, но нямаше нито цент. В замяна на това бижутата на Серато струваха хиляди. Ако успееше да ги размени срещу превоз или някакъв подслон над главата, това щеше да бъде достатъчно. Хвърли шишенцата с парфюм на леглото и взе скъпоценностите от нощната масичка. Нахлузи гривната на китката си, а огърлицата изчезна под тениската.

Беше готова. Дишаше напрегнато, скована от напрежение. Какво би казал в подобна ситуация Бен?

— Майната му!

Грабна едно от шишенцата „Шанел“ и с всички сили го блъсна в солидната рамка на леглото. То се пръсна на ситни парченца, замириса на парфюм. Стори същото с второ, после с трето. Въздухът в стаята бързо се напои с натрапчивия аромат. Парфюмът се разля по килима. Грозницата всеки момент щеше да го подуши и да връхлети в стаята. Всичко беше въпрос на секунди.

Брук извади крадената запалка изпод матрака, грабна тънката нощница и поднесе пламъчето под нея.

— Ето какво мисля за твоите перверзни дрешки, Рамон! — прошепна тя.

Деликатната материя пламна моментално и тя я хвърли на подгизналия килим. Огънят лумна веднага. Всичко потъна в пламъци — подът, завивките на леглото, балдахинът. Стигаха до тавана и се превръщаха в непробиваема стена далеч по-бързо, отколкото беше очаквала. Детекторите на противопожарната система пронизително запищяха.

Брук отскочи назад, грабна торбата с дрехите си и хукна към банята, надавайки пронизителни викове:

— *Fuego, fuego!*

Вратата рязко се отвори. Лицето на Грозницата се разкриви от ужас, устата ѝ се отвори. Но Брук изпревари виковете, блъскайки я с цялата тежест на тялото си. Жената падна по гръб. Брук нямаше намерение да влиза в ръкопашна схватка с нея, въпреки че навремето в „Льо Вал“ беше взела няколко урока по тази дисциплина от Джеф Декър. Бърз ритник в главата се оказа достатъчен за временното елиминиране на противника.

— Кучка! — изсъска Брук и хукна към дневната.

Миг по-късно нахлуха пазачите, четирима на брой. Но тя вече беше успяла да се скрие зад дивана, притиснала мократа кърпа към носа и устата си, за да се предпази от бързо сгъстяващия се дим. Откъм коридора долетя пронизителният звън на алармената система. Мъжете стъписано отскочиха назад, уплашени от огнения ад. Единият от тях насочи към пламъците големия пожарогасител, който държеше в

ръце. После обаче беше принуден да се оттегли пред яростното настъпление на огъня.

В настъпилата суматоха сякаш всички бяха забравили за Брук, която продължаваше да се крие зад дивана. Но тя си даваше ясна сметка, че няма как да остане дълго там, тъй като температурата в стаята рязко се покачваше. Освен това очакваше самият Серато да се появи всеки момент и нямаше никакво намерение да се изправя срещу него.

Заети с пожарогасителите, мъжете не я забелязаха как се измъква от горящата стая. Тя хукна по коридора, като изключваше всички лампи по пътя си, с надеждата бягството ѝ поне на първо време да остане незабелязано. Група въоръжени пазачи затичаха по коридора. Единият от тях крещеше нещо в портативната си радиостанция, опитвайки се да надвика пронизителния вой на алармата.

Пътят към стълбището остана открит. Никой не я беше забелязал. Брук вече познаваше вътрешното разположение до последния детайл и дори можеше да преброи колко крачки остават до главния вход. Разстоянието бързо се стопяваше.

Продължавай, продължавай, повтаряше си тя. *Още малко и ще успееш!*

Усети полъх на свеж въздух и миг по-късно изскочи под арката в кремав цвят над главния вход. Беше свободна!

Но предстоеше да извърви още дълъг път. Притисната до стената, тя изчака нова групичка тичащи мъже, които нямаха време да се оглеждат. После предпазливо започна да се отдалечава от къщата с включените аларми и глъчката човешки гласове. Въздухът тежеше от острата миризма на изгоряло. От прозорците на нейния апартамент излитаха гъсти кълба черен дим. Същото беше положението с прозорците над и под тях. Тя обаче си даваше сметка, че ако не обхване цялата сграда, пожарът скоро щеше да бъде овладян. А това означаваше, че много хора щяха да се запитат къде е изчезнала пленницата.

Приведена ниско към земята, Брук се плъзна покрай оградения двор, в който бяха екзекутирани Консуела и дъщеря ѝ. Пред очите ѝ се появиха високите стени на хангара и тя се насочи към него. На пръв поглед охрана липсваше, но после пред нея изскочи един въоръжен мъж. Изненадата в очите му бързо се превърна в подозрение.

— Няма да ме издадеш, нали? — подхвърли му с игрива усмивка Брук и измъкна огърлицата изпод тениската си. — Виж какво ще получиш, ако си държиш устата затворена.

Пазачът се втренчи в блещукащите скъпоценни камъни, на лицето му се изписа примитивна алчност.

— Всъщност едва ли заслужаваш чак толкова много — промърмори Брук, измъкна от джоба си флакончето с лак за коса и светкавично го насочи в лицето му.

Мъжът изкрещя, изпусна пушката и притисна очи с длани. Брук заби коляно в слабините му, хвана го за ушите и го блъсна в стената на хангара с главата напред. После повлече безчувственото му тяло към близките храсталаци, грабна пушката и я вдигна. Оказа се, че не е много по-различна от оръжието, с което се беше упражнявала на стрелбището в „Льо Вал“.

Тя издърпа затвора и хукна към редиците автомобили в гаража.

Хитростта едва ли щеше да ѝ помогне при преминаването през масивния и добре охраняван портал, но работата можеше да свърши нещо тежко и здраво, движещо се с достатъчно висока скорост. Тя скочи в най-близкия пикап с висока проходимост, хвърли пушката на съседната седалка и с благодарност установи, че ключовете са на таблото. Запали двигателя, включи светлините и натисна до дъно педала на газта.

Пикапът издаде страховит рев, колелата му поднесоха за миг, но след това се понесоха напред. Хората, които се оказаха на пътя ѝ, с писъци се разбягаха встрани. Някак изведнъж и съвсем естествено бягството ѝ престана да бъде тайна.

В светлината на фаровете успя да зърне бързо приближаващият се портал от ковано желязо и се сви в очакване на удара. От караулното изскочиха четирима пазачи, които светкавично насочиха пушките си към ревящия пикап. Нощният въздух се разтърси от трясъка на изстрелите. Предното стъкло се пръсна. Брук грабна пушката, промуши дулото през дупката в стъклото и натисна спусъка. Разнесе се оглушителен трясък и проклетото нещо избълва половината си пълнител. Куршумите вдигнаха искри по железния портал. Пазачите се снишиха и отскочиха встрани.

Пикапът се блъсна в портала. Брук политна напред и се удари в кормилото. Пред очите ѝ се разлетяха парчета мазилка, стоманени

шини и разни автомобилни чаркове. Предното стъкло окончателно изчезна. Беше мъртва.

После изведнъж установи, че съвсем не е мъртва, а по-скоро беше на прага на свободата. Пикапът продължаваше да се движи напред сред отломките, вдигайки огромни облаци прах. Пътят изведнъж изплува пред нея в светлината на оцелелите фарове. Надавайки триумфален вик, тя отново стъпи на газта и тежкия автомобил се понесе с пълна скорост към близкия завой.

* * *

Рамон Серато полетя надолу по стълбите, но само за да стане свидетел на пълния хаос, сред който се лутаха хората му. Той грабна пожарогасителя от ръцете на един от тях и полетя към стаята на Брук, пръскайки пяна по всичко, което се появяваше пред очите му.

— Къде е тя? — изкрещя неистово той. Лицето му беше покрито със сажди, сред които очите му хвърляха светкавици. — Къде е тя?!

Вместо отговор получи само недоумяващи погледи. Включително от Вертиз и Брака.

После отвън долетяха изстрели и успяха за миг да заглушат пронизително виещата аларма. Серато покри с пяна препятствията, които го деляха от прозорците, захвърли пожарогасителя и надникна навън. Точно навреме, за да зърне червените габарити на пикапа, който летеше към тъмната джунгла.

В бързината Брук изобщо не се сети да провери горивото. Но сега, когато пикапът се движеше с максимална бързина по тесния път и вятърът немилостиво я блъскаше през счупеното стъкло, тя сведе загрижен поглед към стрелката, която показваше по-малко от четвърт резервоар.

Докъде ли можеше да стигне с това?

Имаше и друг, доста по-сериозен проблем — не виждаше накъде се движи. При сблъсък с портала пострада фарът от нейната страна, а десният работеше само на габарити, едва-едва осветявайки банкета. Предният капак беше жестоко нагънат от удара и подскачаше при всяка дупка. Пътят се виеше като змия между дърветата и водеше бог знае накъде. Единственото, което ѝ оставаше, беше да поддържа максималната възможна скорост и да се моли колелата да не се откачат в някоя дълбока дупка.

При поредния остър завой гумите поднесоха и пикапът за малко не се заби в едно гигантско дърво. Тя изпищя от уплаха, но все пак успя да завърти кормилото. Единственото разумно действие беше да намали скоростта, но не смееше да вдигне крак от газта. Колата продължаваше да лети на сантиметри от вековните дървета, чиито клони немилостиво шибаха страничните стъкла. Този път все трябваше да води до някъде. Където има хора, телефони, полиция...

После, някак изведнъж и много по-рано, отколкото беше очаквала, в огледалото за обратно виждане се появиха светлините на фарове, които бързо се приближаваха и ставаха все по-ярки. Отначало четири на брой, после шест, осем, десет. Цял керван преследвачи. Освен че се придвижваха с далеч по-бързи джипове, те познаваха пътя по-добре от нея. Което означаваше, че много бързо щяха да я настигнат.

А ако точно в този момент попаднеш в лапите на Серато...

После пътят пред Брук изведнъж изчезна и страховете ѝ се превърнаха в паника. Последният работещ фар на пикапа беше

престанал да свети.

Тя скочи на спирачките. Колелата блокираха, корпусът се люшна в страни и заподскача. Последва силен удар. Тя изпусна волана, пикапът рязко полетя надолу. Нещо се удари в пода със страхотен трясък. Тя се блъсна в таблото. Дори в пълната тъмнина усети, че пада. Затворена в желязната клетка, тежаща най-малко три тона.

Кошмарното пропадане не спираше. Пикапът се разтърсваше от силни удари, а тя подскачаше и се люшкеше в кабината като някаква консерва с боб. Имаше чувството, че земята се е разтворила, за да я погълне.

После пропадането спря — толкова внезапно, колкото беше започнало. Разнесе се силен плясък и през липсващото предно стъкло нахлу огромно количество вода, което бързо напълни кабината.

В продължение на няколко безкрайни секунди Брук беше сигурна, че ще се удави. Не виждаше абсолютно нищо. Устата ѝ започна да се пълни с воняща течност. В последния възможен момент тя вдигна ръце. Пръстите ѝ се вкопчиха в нещо метално, което се оказа дръжката на вратата на кабината. Използвайки цялата си сила, тя успя да се изтегли нагоре и да си поеме въздух.

Подхванат от могъщо пенливо течение, пикапът правеше странни въртеливи движения и се свличаше все по-надолу по стръмното тясно речно корито. Нивото на водата в кабината бързо се покачваше. Твърде бързо.

Бясно размахвайки ръце, тя успя да грабне сака си от съседната седалка, да стъпи на таблото и да се измъкне през отвора на липсващото предно стъкло. Стъпи върху смачкания капак, но в същия момент пикапът рязко се наклони и тя полетя в дълбоката вода.

Брук по принцип беше отличен плувец, но битката със силното течение продължи сякаш цяла вечност. Все пак тя успя да се добере до брега и да се покатери върху някакъв голям камък. Пикапът беше изчезнал. Може би продължаваше надолу по течението на километър от тук, а може би просто беше потънал на дъното.

Но от Серато и хората му нямаше и следа. Това прекрасно усещане вля нови сили в изтощените ѝ мускули. Като кашляше и плюеше, тя премина през гъстата крайбрежна растителност и стигна до твърда земя. От дрехите ѝ шуртеше воняща, примесена с кал вода.

Нощната джунгла беше изпълнена с хиляди звуци. Беше студено и не след дълго Брук започна да трепери в мокрите си дрехи. Откри място за почивка до дебелия ствол на паднало дърво и започна да опразва торбата си под бледите лъчи на луната, които проникваха през гъстите клони. Внимателно приготвеният пакет студени меса беше подгизнал от речната вода и тя, макар и гладна, изобщо не беше убедена, че става за ядене. Напълно безполезна се оказа и тубичката с талк, предназначен да запази кожата ѝ суха и да я предпази от инфекции. Съдържанието ѝ се беше превърнало в гъста каша. Тя свали тениската и анцуга си, изстиска ги колкото можа заедно с мокрите кърпи, след което започна да се разтрива в опит да запази топлината на тялото си.

Облече обратно мокрите дрехи и се огледа. Във въздуха свиреха облаци комари. За щастие, не всичките ѝ планове бяха провалени от падането в реката. Брук побърза да разгъне мрежата за комари и да я увие около себе си. Тя се оказа достатъчно голяма, за да я покрие от глава до пети. Изведнъж се почувства по-уютно въпреки непознатите звуци наоколо — писъците на нощните птици и странното, доста зловещо гърлено ръмжене, което вероятно издаваше някой ягуар или друг дебнещ наблизо нощен хищник.

Да ръмжи колкото си иска, тръсна глава Брук. Важното беше, че е свободна. Усмихна се на тази приятна мисъл, затвори очи и залепи гръб за дънера.

Утрото не настъпи с очакваните златни слънчеви лъчи, обливащи тялото ѝ. Вместо тях поройният дъжд, който я събуди, отново я намокри до кости.

Брук реши, че опитите да остане суха на подобно място са напълни лишени от смисъл, и започна да събира багажа си с намерението да продължи надолу по течението на реката. Краката, ръцете и раменете ѝ бяха сковани от нощното къпане, а катастрофата със сигурност не се беше отразила добре и на останалите части от тялото ѝ. Но решимостта да продължи напред не беше намаляла. На този груб терен маратонките ѝ едва ли щяха да издържат дълго, но тя се надяваше, че рано или късно ще успее да се добере до хора, а дори и до някакво населено място, където би могла да използва бижутата на

Серато за транспорт и помощ. Нямахте как да бъде много далече от цивилизацията.

Но нямаште как да бъде далече и от имението на Серато, помисли си тя и неволно потръпна. В момента този човек със сигурност я търсеше. Тя съжали за пушката на онзи алчен пазач, която остана в пикапа. Без нея се чувстваше абсолютно незащитна.

Дъждът спря и Брук потегли на път. Вървеше надолу, придържайки се към брега на реката. От време на време спираше за кратка почивка, отпиваше глътка вода от шишето, а след това отново започваше да си пробива път сред зеления океан.

Трудно беше да прецени колко време е минало. Дрехите ѝ отказваха да изсъхнат въпреки потискащата жегга, заменила пороя. Ставаха все по-тежки, мръсни и парцаливи. Водата в шишето намаляваше твърде бързо. Отдавна беше изхвърлила подгизналото месо, страхувайки се от ботулизъм или тиф. Наоколо имаше най-различни корени, листа и плодове, но тя нямаше представа кои от тях са хранителни и кои могат да ѝ причинят бавна и ужасна смърт.

Когато слънцето започна да се спуска зад дърветата, тя вече се препъваше от умора и обезводняване. Отчаяно се нуждаеше от почивка. Малко по-късно откри ивица суха трева, разстла кърпите си върху нея и се покри с мрежата против комари, предпазваща я от милиардите насекоми, които жужаха над главата ѝ. Мракът се спусна бързо като непрогледно одеяло.

В съня си усети как ръцете на Рамон Серато опипват тялото ѝ, а тя прави безуспешни опити да ги избегне. Усецаше натиска на пръстите му върху кожата си. Придвижваше ги след кратки паузи, един по един, и непрекъснато я наблюдаваше с лека усмивка.

— Не — промърмори тя и посегна да отблъсне ръката му. — Махай се, махай се!

После отвори очи. Концертът на нощните обитатели на джунглата продължаваше с пълна сила. Лунните лъчи хвърляха бледа светлина върху мекото ѝ убежище. Тя ѝ позволяваше да вижда всяко движение в непосредствена близост до себе си.

После изведнъж трепна.

Нещо мърдаше.

Нещо мърдаше под мрежата срещу комари. Усети меки пръсти по кожата си, също както в съня. Те се придвижваха на известно

разстояние, а след това спираха. Дали още сънувам, запита се тя и енергично тръсна глава.

После видя ръката върху рамото си.

Която не беше ръка.

От гърдите ѝ се изтръгна писък на ужас, тялото ѝ се разтърси от усилията да отхвърли мрежата.

— Махни се от мен! Махни се от мен, за бога!

Мрежата се разцепи. Тя изпълзя през дупката и се изправи на крака. После рухна обратно върху сухите листа. Беше прекалено изтощена и стресирана от липсата на храна и тежкия преход през джунглата.

Паякът беше скочил от рамото ѝ и в момента стоеше наежен на земята, на няколко сантиметра от нея. Имаше сребристокафяво тяло с широко разкрасени мъхести крака, което на лунната светлина ѝ изглеждаше не по-малко от мъжки юмрук. Осемте му очи, разположени близко едно до друго, я изследваха с огромно внимание.

— Махай се! — изкрещя Брук, отдръпна се назад и го замери с шепя пръст. — Махай се!

Паякът усети опасността и реагира незабавно. Вродените му механизми за защита го накараха да се изправи на задните си крачета и да размаха предните. Окосменото му тяло се разлюля, разкривайки чифт отровни зъби. Той принадлежеше към един изключително агресивен тип, който атакуваше мълниеносно веднага след предупреждението.

Пръстите на Брук напипаха някакъв изгнил клон. Тя го грабна и го размаха срещу огромното насекомо.

— Хайде, изчезвай! — изкрещя тя. — Остави ме на мира!

В отговор паякът я нападна.

Брук не успя да отскочи навреме. Гадината пропълзя по тялото ѝ. В следващия миг усети остро пробождане върху вътрешната част на лявата си ръка. Сякаш я беше ужилил стършел. Тя изпищя и замахна с клона, но паякът спокойно се оттегли в тъмнината, готов да чака, докато жертвата му умре. А може би да чака следващата. За него това нямаше никакво значение.

Брук захвърли клона и с усилие се изправи. Не знаеше дали се чувства толкова зле от изтощение и обезводняване или от отровата на отвратителното насекомо, която вече започваше да действа. Изскимтя

от ужас и вдигна лявата си ръка. Двете дупчици в меката кожа пареха ужасно и бързо се подуваха.

— О, не! — простена тя. — Моля те, не!

Успя да си събере нещата. Вече нямаше друг избор, освен да продължи напред. Пое с олюляване между дървата, а нощната джунгла сякаш ѝ се надсмиваше. Болката в ръката ѝ беше толкова непоносима, че тя се разплака. Наоколо ставаше все по-тъмно. Вече не виждаше почти нищо.

После коленете ѝ се подгънаха и тя падна сред гъстата зеленина. Обърна се по гръб и повика Бен. Мракът я погълна.

След известно време — може би секунди, а може би седмици, тя усети някакво движение. Съзнанието ѝ бавно започваше да се възвръща. Отначало изпадна в паника, защото реши, че това отново е паякът, който се готви за атака. Но после осъзна, че движението произтича от собственото ѝ тяло. Леко люлеещо се движение. Някой я носеше. Бавно и внимателно.

Отвори очи и се взря в избледняващия мрак, предхождащ утрото. Надвесеното над нея лице нямаше нищо общо с хората, които беше срещала. Мургавата му кожа беше изпъстрена с шарени петна и спирали, но тя не успя да го разгледа, защото отново припадна.

Когато отново отвори очи, слънцето беше високо в небето. От ослепителната светлина изплува друго лице. Бяло, със сини очи, които я гледаха загрижено и внимателно.

— Бен? — прошепна тя и направи опит да го докосне. — Бен, това ли е...

— Не говори, дете! — рече мъжът.

Издирването продължаваше вече трета нощ.

Колоната открити джипове и други автомобили с висока проходимост продължаваше да подскача по неравния път, извиващ се сред тъмната джунгла. Гъстата зеленина попиваше напрегнатия вой на моторите и го връщаше обратно. Пред фаровете се мяркаха и изчезваха огромни облаци насекоми. Автомобилите бяха пълни с въоръжени мъже. Или по-скоро препълнени, тъй като два джипа и един пикап бяха свършили горивото и хората в тях бяха принудени да се прехвърлят в останалите автомобили, кой където намери място. Алтернативата беше да бъдат зарязани наред джунглата. Рамон Серато нямаше намерение да позволи никакво забавяне в издирването на изчезналата му награда.

Сега той седеше на предната седалка на водещия джип, управляван от Луис Брака. Лицето му беше бяло като платно, а влажната му коса бе залепнала на челото. Коприненият костюм, който не бе пожелал да смени в началото на преследването, беше влажен от пот и оплескан с рядката кал, която пръскаше изпод колелата на джипа. Предишния ден и по-голямата част от настоящия той беше мрачен и затворен в себе си и отказваше да разговаря с когото и да било. Онези от хората му, които го познаваха добре, виждаха тлеещия в очите му гняв. Беше там дори сега, четирийсет и осем часа след пожара в имението и унижителното бягство на жената. Те можеха само да подсвиркват и да клатят глави, опитвайки се да си представят каква ще бъде съдбата ѝ, когато я пипнат отново.

Но след всички тези безкрайни часове на бродене през бурите и убийствената жегна на джунглата все още не бяха открили нищо. Разбира се, с изключение на следите от гуми преди две нощи, само след пет километра преследване. Откраднатият пикап явно беше изскочил от пътя и бе полетял надолу по стръмния склон. Серато беше спрял потерята, повеждайки лично екип от дванайсет души, включително Вертиз и Брака, по образувалата се просека до брега на реката. Но пикапът беше изчезнал заедно с жената зад кормилото.

Никой не посмя да изрече на глас очевидното: жената е мъртва. Убита при катастрофата или удавена в бързото течение на реката. Дори Вертиз и Брака, които имаха свободата да изказват мнението си повече от всеки друг служител на Серато, не посмяха да оспорят заповедта му да се върнат при джиповете и да продължат търсенето.

— Познавам я — държеше на своето Серато. — Тя е много поумна. Това тук не е нищо повече от опит да ни отклони от следите. Нарочно е насочила пикапа надолу по урвата, но вече не е била в него.

Ако това беше вярно, значи тя все още беше някъде наоколо и успяваше да ги избягва като някакъв призрак. След цели две денонощия изтощително претърсване на всяко отклонение и всяка пътечка хората започваха да се уморяват. Храната и водата им се изчерпваха с това, което бяха успели да грабнат в последния момент след потушаването на пожара. Почти не бяха спали, изпълнявайки заповедта на Серато да продължават безплодното претърсване. Всичко беше напразно.

Все още никой не се оплакваше. Повечето от тях знаеха много добре на какво е способен господарят им, когато е разстроен, но никога не го бяха виждали в подобно състояние.

Часът беше два сутринта, когато Серато най-после даде знак за спиране и позволи на хората си кратка почивка. Уморените мъже слязоха от колите и закуцукаха към малката полянка. Опряха оръжията си на околните дървета, събраха съчки и сухи клони и запалиха огън. Отнякъде се появи бутилка алкохол, която тръгна от ръка на ръка. Мъжете отпиваха по една бърза глътка и нервно поглеждаха към дънера малко встрани от групата, на който седеше босът. Неколцина вече започваха да мърморят, недоволни от продължаващата лудост.

Серато беше твърде зает с мислите си, за да им обръща внимание. Вдигна глава едва когато пред него се изправиха Вертиз, Алва и един от новите, на име Сантос.

— Какво има? — остро попита той.

Вертиз му показва портативния GPS, който държеше в ръка.

— Въртим се в кръг, шефе — мрачно промърмори той. — Бихме толкова път, а все още сме на няколко километра от базата. Джунглата ни играе своите номера.

— Невъзможно! — отсече Серато, грабна уреда от ръката на помощника си и се втренчи в осветения дисплей.

За негово съжаление, това се оказа чистата истина. Намираха се съвсем близо до пътя. Той скръцна със зъби и скри лице между дланите си.

Окуражен от факта, че Вертиз най-сетне беше проговорил, Сантос направи крачка напред.

— Сеньор Серато, повечето от нас вярват, че жената е паднала в реката заедно с пикапа. Някои дори казват, че...

Серато се обърна да го погледне.

— Да? Какво казват?

Сантос би трябвало да долови опасната нотка в гласа на шефа си, но допусна грешката да добави:

— Казват, че трябва да прекратим преследването и да се върнем в базата. Защото тя най-вероятно е мъртва.

— Не те познавам — изгледа го Серато. — Отскоро работиш за мен, нали?

— Точно така, шефе. Казвам се Карло Сантос.

— И ти ли си на същото мнение, Карло? — подхвърли със скована усмивка Серато.

Млъкни, Сантос!, рече си Вертиз.

Сантос сви рамене.

— Дори да не е умряла в реката, как е възможно една бяла жена да оцелее сама в джунглата? Извинете ме, сеньор, но кучката отдавна е мъртва. Трябва да забравим за нея.

— Да я забравим, значи — промърмори сякаш на себе си Серато. В продължение на няколко секунди остана напълно неподвижен, после извади глока от вътрешния джоб на сакото си, насочи го в мъжа пред себе си и натисна спусъка.

Сантос се просна на земята с голяма кръгла дупка в средата на челото.

Стреснати от изстрела, останалите мъже се извърнаха към тях. Бутилката с алкохол моментално изчезна. Серато бавно се изправи.

— Вярно ли е, че всички мислите тази жена за мъртва? — изкрещя извън себе си той. — Нима станяхте чак такива експерти? Ти! — Показалецът му се насочи към най-близкия от тях.

— Не, шефе, аз... — Човекът се сви и побърза да се отдръпне.

— Ще ти задам един достатъчно прост въпрос! — спря го викът на Серато. — Как изглежда един мъртвец? Като това ли? — Ръката му

се стрелна към тъмната джунгла. — Като множество дървета и храсти?

Отвърна му мълчание.

— Нищо подобно! — изкрещя извън себе си Серато и насочи пръст към трупа в краката си, около който се събираше локвичка кръв. — Изглежда като това!

Сякаш за да потвърди думите си, той изстреля още четири патрона в тялото на Сантос, което заподскача като живо.

— Виждате ли го? Всеки от вас да дойде и да провери как изглежда един мъртвец! Виждате ли го?

— Виждаме го, шефе — обади се Вертиз.

— Много добре! — изръмжа Серато. — А сега чуйте какво ще ви кажа: докато не видя жената да лежи в краката ми мъртва като този тук, за мен тя си остава жива! Лично ще екзекутирам всеки, който откаже да ме последва. Ясно ли е? А сега да тръгваме. Зарязваме джиповете и продължаваме пеша. Ще претърсим всеки храст и всяко листо в проклетата джунгла, но ще я открием!

Походът беше труден и продължителен. Серато водеше, а хората му образуваха дълга редица с готови за стрелба оръжия. Лъчите на фенерчетата шареха във всички посоки. От време на време се разнасяше пропукването на съчки под краката на поредното горско животно. Споглеждане и мърморене нямаше. Никой не искаше да свърши като Сантос. Всички знаеха, че на разсъмване тялото му вече щеше да бъде един оглозган скелет.

На стотина метра пред колоната се придвижваше Луис Брака, който умееше да се промъква сред храсталаците и да открива следи. След близо два часа тежък преход въздухът започна да просветлява. Малко преди разсъмване Брака се появи с новината, че е открил нещо. Не изчезналата жена, а малко индианско селище.

— Петнайсет, най-много дващест колиби — уточни той.

— Може би е намерила убежище там — каза Серато.

Брака не беше на това мнение, защото беше наясно, че индианското племе едва ли ще предложи подслон на представителка на бялата раса, която ги преследва и избива от векове. Но не каза нищо. Отчасти защото шефът му не беше в настроение да слуша възражения и отчасти защото знаеше какво ще последва. За Серато избиването на индианци беше забавление — нещо като лова на катерички за момчето, получило първата си пушка.

Въоръженият до зъби отряд пое към селището, използвайки за комуникация единствено ръцете си. Колибите се показаха между дърветата заедно с първите лъчи на изгряващото слънце.

Първият индианец се появи, когато бяха на около четирийсет метра от най-крайната колиба — младото момиче носеше сноп сухи клонки, събрани в гората. Стройното му бронзово тяло беше почти голо, с изключение на късо парче плат на кръста. Зърнало тъмните фигури, които тихо се промъкваха между дърветата, момичето широко отвори очи и напълни гърдите си с въздух, готово да нададе пронизителен вик. Но силната ръка на Брака покри устата му. Докато момичето риташе и се огъваше в лапите му в опит да се освободи, бандитът измъкна дългия нож от канията и с усмивка преряза гърлото му. За миг задържа девойката във въздуха, наблюдавайки как животът напуска тялото ѝ, после я захвърли в близките храсталаци.

Разнесе се силен вик. Старец с бяла брада и провиснало над слабините шкембе изскочи иззад една колиба и започна да крещи в опит да събуди останалите. Вертиз светкавично заобиколи препятствията пред себе си, прицели се и натисна спусъка. Разнесе се оглушителен трясък. Старецът падна по очи и замлъкна.

Селото се пробуди. Серато изрева: „Да ги избием!“, измъкна глока си и хукна между колибите, стреляйки по всичко, което мърдаше. Ужасените писъци на жени и деца потънаха в грохота на автоматичната стрелба. Навсякъде падаха окървавени бронзови тела.

Но не всички индианци се опитаха да избягат. Част от младите бойци оказаха яростна съпротива. Във въздуха полетяха облаци стрели, които принудиха нападателите да потърсят укритие. Серато дочу свистенето на една от тях, насочена право към него, и се хвърли зад близкото дърво. Покритата с пера задна част на стрелата започна да вибрира от удара.

Той се обърна да погледне назад. Един от хората му, закъснял да реагира по същия начин, в момента се търкаляше на земята със стрела в корема.

Серато застреля индианеца, който беше пуснал стрелата, и хукна към близката колиба. Брук не беше в нея. Насочи се към следващата и тези след нея. Надеждите му да я открие бързо се стопяваха. Когато напусна последната колиба, по лицето му се беше изписало дълбоко разочарование.

Прекратили опитите за съпротива пред далеч по-голямата мощ на противника, индианците бягаха кой накъдето види.

— След тях! — изрева той, докато мургавите бойци се разпиляваха из джунглата.

Вертиз приклегна, прицели се и повали един от тях, а след това и втори.

Брака пое между дърветата с оголени в зловеща усмивка зъби. В едната си ръка стискаше окървавения нож, а с другата държеше пушката. Пред него се мяркаше слабичката фигура на ужасена млада жена, която беше изостанала от бягащото племе и в момента прескачаше храсталаците като подплашена антилопа. Разкривеното ѝ лице беше обляно в сълзи. Огромният Брака беше два пъти по-тежък от нея, но страстта за убиване го тласкаше напред с невероятна бързина.

Полянката с колибите остана далече назад. Той беше доволен, защото в момента се нуждаеше от усамотение. Докато летеше след нея, в главата му се въртяха нещата, които възнамеряваше да направи с малката кучка. Която беше достатъчно пораснала, за да...

Пред очите му избухнаха милиарди звезди, главата му сякаш се пръсна от непоносима болка. Нещо тежко излетя от околните храсталаци и го блъсна в лицето. Ножът се изплъзна от пръстите му, пушката изтрака на земята, а самият той се просна по гръб. Силно замаян, Брака все пак усети вкуса на кръвта, която бликаше от счупения му нос. Направи опит да се изправи, но силен ритник го върна обратно.

Над главата му се беше надвесил мъж, ясно очертан на фона на червеникавата светлина, проникваща през листата. Бял мъж с руса коса и протъркано кожено яке. В ръцете си държеше ловна пушка, готов да му нанесе поредния удар с тежкия приклад. На рамото му висеше сак.

Мъжът погледна дългия назъбен нож, който се търкаляше наблизо.

— Ти трябва да си Луис Брака — изръмжа той.

След като заключиха готвачите, Бен и Нико тръгнаха обратно към мястото, на което бяха оставили очукания форд на стария ловец. Задачата им беше да изследват внимателно пътя, който започваше от имението, но минути по-късно ги връхлетя пороен дъжд, който беше по-силен дори от онзи край река Потро. Много скоро евентуалните следи от автомобила, с който беше избягала Брук, щяха да бъдат безнадеждно потънали в дълбоката кал. Хиляди коли можеха да минат по пътя и в двете посоки, да се отбият във всяка просека или всяка полянка, без да оставят никакви следи.

— Безнадеждна работа — изкрещя Нико, опитвайки се да надвика тропота на едрите дъждовни капки по покрива на пикапа. — Тя може да бъде навсякъде, човече. Все пак са изминали два дни.

— Не ми пука — отсече Бен. — Няма да спра.

Нико не се обади повече. Виждаше изражението в зачервените очи на Бен и отлично разбираше какво изпитва.

Продължиха да търсят през цялата нощ. Пороят продължи по-малко от час, но превърна някои участъци от пътя в абсолютно непроходимо блато. Отказвайки да се признае за победен, Бен се зае да изследва всяка малка просека, на която се натъкваша. Но не откри нищо. След това се прехвърли и на едва забележимите пътечки, достъпът до които беше възможен само пеша. Отново нищо. Приведен ниско над кормилото, той искаше да изскочи навън и да я вика по име. Докато му се пръснат дробовете.

На разсъмване вече беше изгубил представа за километрите, които бяха изминали през джунглата. От Брук нямаше никаква следа. До него Нико кротко спеше. После, сред мъглата на изтощението, заплашваща да го повали върху кормилото, той изведнъж долови звуци, които му бяха до болка познати: разпокъсана пушечна стрелба.

— Чуй това! — сръчка Нико той.

— Там става нещо — промърмори колумбиецът, след като потвърди, че става въпрос за стрелба. — Не е много далече от тук.

Бен завъртя кормилото и натисна газта. Пикапът се понесе между дърветата. Не след дълго пред тях изникна обрасла с храсталаци могила, която ги принуди да спрат. Бен грабна пушката и се понесе напред през гъстата растителност, следван от Нико.

Пред очите им се появиха сламени колиби, между които сновяха човешки фигури. Стрелбата бавно затихваше. Двамата едновременно осъзнаха, че са станали свидетели на касапница, ликвидирала цяло племе абсолютно невинни индианци.

— Серато — промърмори Нико.

Докато се чудеше какво да предприеме, Бен зърна млада индианка, която профуча само на няколко крачки от него. Миг покъсно до слуха му стигна острото пропукване на съчки под краката на много по-едър и тежък мъж. Един замах с тежкия приклад на уинчестъра беше достатъчен да го спре.

Бен направи крачка напред и се наведе над непознатия, който го гледаше с бясна омраза. Брака изглеждаше точно така, както го беше описал Нико: жесток и безскрупулен убиец. Черната му коса беше стегната на тила. Частите от лицето му, които не бяха покрити с кръв, бяха намазани с гъста кал — същата, която личеше и върху мускулестите му ръце. Обичайният камуфлаж на бойците от специалните части. Ефектът беше крайно неприятен, защото фигурата му не излъчваше нищо човешко. Кръвта, оплискала бронезилетката, сочеше, че вече е успял да използва назъбения нож, за да ликвидира поредната си жертва.

— Това е той — обяви Нико, след като се измъкна от храстите и се изправи до Бен. — Това е Брака.

— Кой сте вие, да ви вземат мътните? — изръмжа бандитът и направи нов опит да се изправи.

Ритникът на Бен го върна обратно на земята. На трийсетина метра от тях младата индианка се обърна за последен път и изчезна в гората. Бен погледна към селцето, откъдето долитаха приглушени гласове. Хората на Серато се прегрупираха. Много скоро щяха да открият отсъствието на колегата си.

— Сега ще умреш, отвратително животно! — изръмжа Нико и насочи колта в главата му.

— Помня те, задник! — ухили се Брака. — Ти си ченгето, нали? Помня и малкото ти момиченце. Много сладко хлапе. За мен беше

удоволствие да се погрижа за него.

Зъбите на Нико проблеснаха под дръпнатите устни. Колтът започна да трепери в ръката му.

— Кво става, човече? — разсмя се Брака. — Шубе ли те е?

Бен сграбчи револвера за дулото и го отместа встрани.

— Не!

— Тоя тип закла децата ми, Бен! — дрезгаво изграчи Нико, дишайки тежко и разпокъсано.

— Знам, но ми трябва жив! — отсече Бен и се обърна към Брака. — Можеш да си облекчиш положението, като ми кажеш къде е Брук Марсел.

— Кой пита, по дяволите? — изръмжа бандитът и изплю кървава хрочка.

Ботушът на Бен потъна в гърдите му, а дулото на ловната пушка спря на сантиметър от лицето му.

— Човек, който няма да се поколебае да превърне мутрата ти в смачкана поничка! — изръмжа той. — Къде е тя?

— Май ме питаш за малката червенокоса кучка, а? — направи гримаса Брака. — Трябва да ти кажа, че здравата я нашибахме! Изредихме ѝ се всички до един! Аз го направих цели два пъти, а след това ѝ отрязвах главата!

— Наистина ли искаш да умреш? — попита Бен. — Този отговор води точно в тази посока!

— Нямаш топки за тая работа, скапаняко! Също като тоя шубелия, който трепери до теб!

— След три секунди ще разбереш — изръмжа Бен. — Едно...

Брака се облеци. Бен усети как тялото му се изпълва с огромна вътрешна сила. Като на диво животно, което всеки момент ще побеснее.

— Две — процеди той. — Все още чакам.

— Върви да се шибаш! — изграчи Брака.

— Три!

Нещо в погледа на Брака изведнъж се промени. Бясното безумие отстъпи място на ужаса. Това беше погледът на кръвожаден садист, който току-що е разбрал, че късметът му обръща гръб. Или по-скоро погледът на човек, който наистина не може да даде отговор, който да му спаси живота. Той отвори уста и изрева с пълни гърди на испански:

— Помощ! Насам, насам! Помощ!

Далечните гласове реагираха на призива му. Бен си даваше сметка, че хората на Серато съвсем скоро ще бъдат тук. Отдръпна се крачка назад и кимна на Нико.

— Твой е.

Очите на колумбиеца блеснаха. Той пристъпи към Брака и отново насочи колта в главата му.

— Само побързай, защото нямаме много време.

Гласовете бързо се приближаваха. Под краката на гангстерите пропукваха клони. Четирийсет метра, може би и по-малко. Бен праметна карабината през рамо и грабна автомата на Брака, който се търкаляше наблизко. Извитият като сърп пълнител на карабината М4 беше почти пълен.

Очите на Брака бяха разширени от страх. Нико натисна спусъка. Не се случи нищо. Металическото изщракване на ударника потъна в околния шум.

Хората на Серато се приближаваха. Някой изкрещя името на Брака.

Нико за миг погледна оръжието си. Но това се оказа достатъчно. С едно светкавично движение на ръката Брака докопа извития нож и с всичка сила го заби в бедрото на колумбиеца.

Нико изкрещя от болка, изпусна револвера и се свлече на земята.

Брака се надигна, готов да измъкне острието от бедрото на противника си и да го наръга отново. Но в този миг карабината в ръцете на Бен изтрещя. Куршумът попадна в челото на Брака и отнесе тила му.

В момента, в който тялото на гангстера се удари в земята, Бен забеляза някакво движение в хрусталаците. Хората на Серато нападаха. Той превключи селектора на автоматична стрелба и натисна спусъка. Разнесоха се сподавени викове, но гангстерите продължаваха да прииждат отвсякъде. Малки жълти пламъчета проблясваха на фона на тъмната джунгла. От храстите вляво изскочи някакъв тип и натисна спусъка. От дървото до Бен се разлетяха кори. Силен удар в рамото му извести, че ловната пушка е улучена. Той се завъртя и стреля. Нападателят се срина в храстите.

— Хайде! — изкрещя на Нико той.

Колумбиецът с мъка се изправи. Ножът на Брака все още беше забит в бедрото му, а под острието шуртеше кръв. Бен го подхвана през рамо и го повлече към храстите. Кратък поглед към ловната пушка го увери, че оръжието е фатално повредено. Куршумът беше улучил точно затвора. Свали ремъка от рамото си и пушката изчезна във високата трева.

Повлече партньора си към просеката, на която бяха зарязали форда. Стрелбата зад тях се усилваше. На всяка стъпка Нико крещеше от болка. Куршумите свистяха над главите им и брулеха шубраците.

Бен си даваше сметка, че в пълнителя на карабината М4 бяха останали съвсем малко патрони, но единственият начин да се изплъзнат от преследвачите беше преграден огън на къси откоси, които биха ги накарали да потърсят укритие сред дърветата. Обърна се с намерението да пусне първия откос, но миг преди да натисне спусъка, очите му срещнаха погледа на един мъж, който коренно се различаваше от останалите. Той имаше издължено лице и гарвановочерна коса, облечен в безнадеждно окалян, но очевидно скъп, правен по поръчка костюм, който изглеждаше абсурдно наред джунглата. Рамон Серато, моментално отгатна той.

Бен стреля и мъжът се хвърли зад близкото дърво. Куршумите пронизаха зеленината. После дойде негов ред да потърси укритие от ответната, добре премерена стрелба на противника.

В пълнителя останаха само няколко патрона, но сред дърветата се мерна червеното петно на форда, който бяха зарязали в просеката.

— Хайде, още малко — промърмори той и отново повлече Нико.

— Зарежи ме и се спасявай — простена колумбиецът.

— Забрави! — отсече Бен, обърна се и пусна още един откос.

Пушката заподскача в ръцете му, после изведнъж замлъкна. Беше празна.

Бен захвърли оръжието, сграбчи Нико с две ръце и го повлече напред. Натика го в колата и понечи да затвори вратата, но в същия момент стъклото се пръсна, улучено от куршум. Друг проби голяма дупка със сиви ръбове в предния капак.

Той завъртя стартерния ключ, надявайки се, че куршумът не е засегнал някоя важна част под капака. Моторът изръмжа и той включи на скорост. В същия момент се пръсна и предното стъкло, обсипвайки го със ситни остри късчета.

Натисна газта до дупка. Колелата изхвърлиха облаци пръст и кал, но успяха да вземат острия обратен завой. Пикапът се понесе в посоката, от която беше дошъл. Куршумите продължаваха да се сипят върху тях. В един момент отлетя покривът, после изчезна и страничното огледало. Приведен ниско над волана, той продължаваше да натиска газта. Фигурите на преследвачите, които бяха изскочили от гората и продължаваха да стрелят по тях, постепенно се смалваха в огледалото за обратно виждане. После дойде поредният остър завой и куршумите престанаха да барабанят по каросерията.

Сгущен на съседната седалка, Нико крещеше от болка при всяко тръскане по дълбоките коловози, стиснал с две ръце бедрото си, от което продължаваше да стърчи ножът на Брака. Дори на слабата светлина си личеше, че раната е сериозна. Този път едва ли щеше да успее да я зашие. Кръвта бързо покриваше седалките. Лицето на Нико беше призрачно бледо и покрито със ситни капчици пот.

— Проклетият пищов засече! — изкрещя той, надвиквайки грохота на двигателя и скърцането на амортизаторите по неравния път.

— Случва се — отвърна Бен.

— Трябваше да ми го оставиш, човече! Той беше мой!

— Важното е, че е мъртъв.

— Не искам да ми свиеш същия номер и със Серато! — скръцна със зъби Нико. — Трябва да го убия със собствените си ръце, разбираш ли?

— Не и с този нож в бедрото ти — поклати глава Бен. — Ако не намерим лекар, много скоро ще бъдеш мъртъв.

— Майната му на ножа — изпъшка Нико. — Искам да ми обещаеш, чуваш ли?

— Добре — промърмори Бен, докато пикапът с трясък се стовари в поредната дупка.

Извърна глава да погледне приятеля си, но само за да установи, че той беше припаднал.

Продължаваше да натиска педала. Притокът на адреналин след сблъсъка с хората на Серато бавно спадаше, отстъпвайки място на дълбоко отчаяние. Брук все още беше в неизвестност. Изгубена, уплашена, беззащитна. Сама някъде в безкрайната джунгла, в която би могъл да я търси цял живот.

Не виждаше как може да я открие.

Денят преваляше. Над Сан Томас бяха увиснали тъмни облаци. Тежките дъждовни капки забарабаниха, докато Бен безцелно се луташе из градчето. После, сякаш по команда, от небето се изсипа поредният опустошителен порой. Улиците бързо се превърнаха в кални реки. Русокосият чужденец беше единственият, който не потърси укритие от стихията.

През последните няколко часа Нико беше под грижите на любезния и отзивчив доктор Роча, който с помощта на сестра си Граша управляваше единствения медицински пункт на стотици километри наоколо. Когато Бен предаде приятеля си в ръцете им, Нико беше изгубил много кръв и беше почти в кома. Докторът установи, че острият като бръснач нож беше опрял в бедрената артерия. От пробиването ѝ и бързата смърт го бе спасил един милиметър.

Отстраняването на ножа и зашиването на дълбоката рана се оказаха дълга и сложна процедура, след която пунктът остана почти без консумативи, а самият доктор Роча изглеждаше толкова изтощен, колкото и пациентът. Граша смени превръзката на ръката на Нико, мръщейки се на шевовеите на Бен, но без да каже нищо. А самият Бен остана доста време край леглото на спящия си партньор, след което излезе навън в опит да събере мислите си на чист въздух. Сега продължаваше да крачи под поройния дъжд, мокър до кости. В металното шише бяха останали няколко капки уиски и той жадно ги погълна.

При предишни мисии по спасяване на похитени хора никога не беше търсил помощта на властите. Беше против принципите му и здравия разум. Но този път май нямаше друг изход. За провеждане на операция на толкова огромна площ щяха да са необходими мащабни действия по земя и въздух.

А и беше длъжен да отчита присъствието на Серато. Дори половината от историите на Нико да бяха верни, това пак би означавало, че някогашният наркобарон има връзки с местните власти.

Какво би се случило, ако едно добре организирано издирване действително успееше да открие Брук жива?

Бен отдавна беше запознат с механизмите на корупцията, чиито размери в Латинска Америка далеч надхвърляха тези в най-опасните части на Африка и Близкия изток. Беше наясно, че за човек с влиянието на Серато ще бъде детска игра да уреди куршум в главата на Брук още преди да е напуснала джунглата. И в неговата собствена, разбира се, ако отново се изпречи на пътя му. От всичко това следваше, че една молба за помощ от страна на официалните власти почти сигурно означаваше да ѝ подпише смъртната присъда. Налагаше се да изиграе картите си с изключително внимание, защото при провал резултатът щеше да бъде същият. Ситуация без печеливш вариант. При условие че тя все още беше жива.

Дъждът продължаваше. Бен забави крачка и спря в десетсантиметрова кална локва. Вниманието му беше привлечено от ламаринената постройка от другата страна на улицата, която се явяваше единственото питейно заведение в Сан Томас. А той спешно се нуждаеше от нещо по-солидно от онези няколко капки в манерката.

Както и при предишното му посещение, вътре беше почти празно. Същият мрачен тип бършеше плота със същия мръсен парцал. На масата в ъгъла седяха двама мъже, които водеха на висок глас някакъв спор на испански. Бен седна на бара и си поръча най-силното питие, което се предлагаше. Барманът му поднесе безцветна течност в чаша с многобройни отпечатъци от пръсти. Питието приличаше на водка, но се оказа два пъти по-яко. Бен го глътна на екс и поиска още едно, този път двойно.

— Хей! — подвикна единият от мъжете на масата в ъгъла. — Ти ли си това, шефе? А пък аз си мислех, че вече си станал храна на някой крокодил!

Бен бавно се обърна. Оказа се, че това бе Пепе, собственикът на старата лодка. Компания му правеше един чистокръвен индианец, а масата пред тях беше отрупана с празни бирени бутилки. И двамата бяха доста наквасени. Бен възнамеряваше да стори същото и със сигурност щеше да го постигне много по-бързо с прозрачната течност в чашата си.

— Ела при нас, шефе — изфъфли Пепе. — Ще изпием по едно в компанията на братовчед ми Кайо.

Бен не беше склонен да приеме поканата, още повече че двамата на масата очевидно водеха някакъв спор. По тази причина се задоволи да им се усмихне и да вдигне чашата, след което им обърна гръб и потъна в собствените си мисли. Беше решил да се обади в британското посолство в Лима, но се съмняваше, че покритието на мобилните оператори стига чак до Сан Томас. Може би беше по-добре да се свърже с Джеф Декър, да го запознае със ситуацията и да го накара той да направи връзка с посолството. Амал също трябваше да бъде информиран.

Пиянският спор на масата в дъното избухна с нова сила.

— Ама че гадна работа — промърмори Пепе.

— Нали ти казах? — сви рамене Кайо и надигна бутилката пред себе си. — Само ти предавам това, което чух от приятеля ми Анхел. Слуховете тръгнаха още рано сутринта...

— Мамка му — въздъхна Пепе. — За колко убити говорим?

— Анхел казва двайсет, ама може да са и повече. Всички от племето сапаки.

— Но Анхел е муранахуа, нали? Откъде знае тогава?

— От неколцина сапаки, които се появили в селото му рано сутринта и разказали за избитите си роднини. Предупредили муранахуа за това, което се случва. Цялата област трепери от страх.

— Мамка му — повтори Пепе. — Някой трябва да се размърда, човече.

— Кой? — изсумтя Кайо. — Ченгетата? Правителството? Забрави. Това е положението. На кого му пука за няколко избити индианци? Ние сме нищо!

— Зарежи тези глупости! — размаха ръце Пепе. — Все някой може да направи нещо. Не е добре, когато всеки свива рамене и не си мърда пръста!

— Индианците ядат дървото поколения наред, човече — мрачно отвърна Кайо. — Какво могат да направят? Да започнат война?

— Нали имат пушки?

— Не, тези нямат. Сапаки не се докосват до огнестрелно оръжие. Имат само лъкове и стрели. И тръбички за духане.

— Нищо чудно, че са ги прецакали. Ако бяха посрещнали мародерите с някоя и друга карабина, нещата едва ли щяха да се развият по този начин. Но лъкове и стрели? Няма как да стане.

Времето на инките отдавна е отминало и човек трябва да се съобразява с новите условия.

Братовчедът унило махна с ръка.

— Нищо не се е променило, всичко си е както преди — изфъфли той. — Победата ще бъде за ония с нефта, които ще вземат всичко, както испанците едно време. А ако не са те, ще бъдат дървосекачите, животновъдите или бог знае кой друг. Но тази вълна няма кой да я спре, братовчече.

— Скапана работа — поклати глава Пепе. Настъпи кратка пауза, по време на която и двамата посегнаха към бутилките. — Между другото, какво са търсили сапаки при муранахуа? Баща ми познаваше неколцина от тях — те не обичат да контактуват с други. За пръв път чувам, че са слезли толкова надолу по течението.

— Дошли са за серум. Поне така твърди Анхел.

— Ухапване от змия?

— Не, човече, от паяк. Белият проповедник отишъл при тях с лодката си. Според Анхел въпросът бил на живот и смърт.

— Проповедникът? Още ли е жив дъртият пръч? — Дватама се разсмяха. — И откога сапаки се нуждаят от серум? Нима техните мехлеми вече не действат?

— Действат, разбира се — отвърна Кайо. — Но сапаки са убедени, че не могат да лекуват белите. Такава им е религията.

— Значи проповедникът е бил ухапан от паяк?

— Не, човече. Нищо не може да ухапе железния му задник и да остане живо. Ухапана е някаква бяла жена.

— Да не би дъртият пръч да си е намерил жена? Майтапиш се, нали?

— Не, човече. Проповедникът няма жена. Имам предвид жената, която са намерили в джунглата.

— Туристка?

— Не знам, а и Анхел не каза нищо — сви рамене Кайо. — Знам само, че са я намерили.

— Умряла ли е?

— Не и до тази сутрин. Иначе не биха дошли да търсят серум.

— Прав си — важно кимна Пепе.

После двамата едновременно вдигнаха глави, усетили чуждо присъствие. Не бяха разбрали кога Бен се е изправил до масата им.

Сега стоеше и ги гледаше.

— Хей, шефе! — разцъфна в усмивка Пепе. — Радвам се, че най-накрая реши да се включиш в компанията.

Когато Бен се втурна в малката стая, Нико беше в съзнание.

— Хей — поздрави го със слаб глас той, опрял гръб във възглавниците.

— Как е кракът?

— Зверски ме боли, но докторът каза, че ще се оправя. Предполагам, че трябва да ти благодаря...

— Стига глупости. Дойдох да се сбогуваме, защото тръгвам.

— Тръгваш?

— Научих къде е тя.

Нико се изправи в леглото и изненадано примигна.

— Еха! Как *така*?!

Бен набързо му обясни какво е чул от Пепе и братовчед му за бялата жена, намерена в джунглата от племето сапаки.

— Мислиш ли, че е тя? — смаяно попита Нико. — Добре ли е?

— Ще разбере със сигурност, като стигна там — отвърна Бен. — Пепе подготвя лодката, след няколко минути тръгваме.

— Къде се намират тези сапа...

— Сапаки. Дълбоко в джунглата, на два-три часа път нагоре по реката. Живеят уединено и не контактуват с никого.

— Знаеш ли какво означава това? — изгледа го Нико. — Моли се на бога да не натикат белия ти задник в казана и да те сварят за вечеря.

— Не мисля — поклати глава Бен. — Според мен имат нещо общо с онези индианци, на които се натъкнахме. Лично на мен не ми изглеждаха чак толкова враждебни.

— Прав си — кимна колумбиецът. — Ако бяха малко *повраждебни*, може би нямаше да ги избият като мухи.

— Избили са само половината. Според братовчедата на Пепе оцелелите разнасят новината из целия регион. Серато скоро може да се окаже в разгара на общо въстание. Какво правиш?

Нико беше отметнал чаршафите и правеше опит да стъпи на бинтования си крак.

— Какво мислиш, че правя? — изръмжа в отговор той. — Идвам с теб, приятелю!

— Серато вече не е мой приоритет, Нико — търпеливо поясни Бен. — Интересува ме само едно нещо.

— Същото, което интересува и Серато — поклати глава Нико. — Сам казваш, че разнасят новината навсякъде. Не мислиш ли, че той ще се втурне към мястото в момента, в който научи, че индианците са намерили бяла жена в джунглата? Твоята Брук ще го привлече като магнит! По тази причина аз възнамерявам да съм там и да го чакам.

След тези думи Нико закуцука към стола, където лежаха дрехите му, старателно изпрани от сестрата в единствената пералня на Сан Томас. Но кракът му поддаде и той беше принуден да сграбчи облегалката.

— Състоянието ти не позволява това, приятелю — поклати глава Бен. — Там, където отивам, няма осигурен достъп за инвалидни колички.

— Прекрасно! За мен ли си се загрижил, или просто мислиш, че ще те забавя? — Нико грабна шишенцето с болкоуспокоителни и глътна три хапчета наведнъж без вода. — Изобщо не се опитвай да ме спреш, човече! — изръмжа той. — Ти ми обеща!

— Добре. Няма да те спирам.

— Ами оръжие? Моят колт отдавна изчезна някъде.

— В момента нямам време да обикалям джунглата за нови търговци — отвърна Бен. — Ще се видим на лодката. Разполагаш с двайсет минути, за да се приготвиш.

Деветнайсет минути и четирийсет и девет секунди по-късно Бен се приготви да изтегли веригата на котвата и в същия миг зърна Нико, който куцукаше по дървения кей с раница на гърба, бледо лице и решително стиснати устни.

— Случайно да имате някое свободно място? — подвикна той.

Бен прибра котвата, а Пепе завъртя ръчката на газта с неизменната усмивка на уста. Лодката започна да се отдалечава от пристана на Сан Томас. Късното следобедно слънце хвърляше златисти отблясъци по гладката водна повърхност. За човек без проблемите на Бен гледката беше наистина прекрасна.

— Подай ми това — промърмори той, пое раницата на приятеля си и я сложи на кърмата.

— Какво е това? — попита Нико, махайки към колана му.

— Нож.

— Виждам, че е нож. Откъде го взе?

— Доколкото си спомням, беше забит в крака ти.

Доктор Роча не се нуждаеше от опасното оръжие и Бен го бе попитал дали може да го вземе, тъй като пушката му бе станала неизползваема след схватката с бандитите на Серато.

— Малко е гадно — промърмори Нико и неволно докосна бинтованото си бедро.

— Не е гадно, а практично — поправи го Бен.

Лодката пърпореше в средата на реката. Не след дълго Сан Томас се стопи в далечината и джунглата влезе в правата си. Крясъците на птиците между дърветата бяха по-силни от всякога.

— До края на живота си ще смърдя на репеленти — оплака се Нико и размаха ръце към облаците комари, които се въртяха над главата му.

Бен го остави на кърмата и се насочи към носа. Пепе отново повтори, че пътуването ще продължи някъде около три часа, но призна, че никога не е стигал толкова нагоре по течението. Покойният му баща бил сред малцината, дръзнали да посещават сапаки и няколко други затворени племена като например маскоо-пиро. Дори научил малко от езика на сапаки, който бил разновидност на кечуа, създаден още по времето на инките. Оказа се, че Пепе беше запомнил няколко думи от баща си.

— Но никога не стигнах достатъчно близо до тези племена, за да ги използвам — добави той. — Както вече споменах, те не са особено гостоприемни към външни хора. Баща ми обясни, че в превод от кечуа наименованието на племето означава „самотни“. Така живеят от векове и нямат никакво желание да се променят.

— А какво ще кажеш за белия проповедник, който живее с тях? — попита Бен. — Може би е християнски мисионер?

— Нещо такова — кимна Пепе. — Живее с тях толкова отдавна, че сигурно го възприемат като свой. По тези места той е нещо като легенда. Баща ми го е срещал и е разговарял с него. Каза, че никога не е виждал такъв проповедник. Някои хора твърдят, че е луд. Германец, а

може би канадец. Но като се замисля, едва ли някой знае откъде всъщност е дошъл.

Лодката продължаваше нагоре по течението. Първият час от пътуването бавно се изтърколи, а след това и вторият. С приближаването на вечерта облаците комари и други насекоми станаха толкова гъсти, че мъжете буквално не можеха да си поемат дъх, без устите им да се напълнят с тях.

Атмосферата на борда беше мрачно тиха. Бен гледаше във водата и мислеше за Брук. От опита си в специалните части беше наясно, че ухапването на някои видове паяци може да бъде фатално, а най-опасните от тях живеят именно в Южна Америка. Можеше само да се моли, че проповедникът — германец, канадец или бог знае какъв — е успял да се сдобие навреме с противоотровата. И че не е чак толкова луд, за да не знае как да я използва.

Леко движение на по-отдалечения бряг го накара да вдигне глава. Под удължаващите се сенки на дърветата на трийсетина метра от тях стоеше индианец, заковал поглед в Бен. Цялото му лице беше обсипано с черни точки. Беше гол, с изключение на малко парче плат над слабините. В ръката си държеше дълго копие, а погледът му беше напрегнат и пронизващ.

Вниманието на Бен за миг бе отклонено от пляска на голям кайман, който се хвърли във водата. Когато отново погледна към дърветата, от индианеца нямаше дори следа. Сякаш се беше разтворил в джунглата.

С приближаването на нощта не видя никакви други следи от човешко присъствие. Пепе включи прожекторите върху покрива на рубката. Водата и зеленината покрай брега се осветиха в бледожълто.

— Мисля, че сме близо — промърмори няколко минути по-късно той. Гласът му не прозвуча кой знае колко уверено, но скоро след това той изключи мотора и приближи лодката към брега с помощта на дълга кука.

— Сигурен ли си? — попита Бен.

— Баща ми се е срещал с тях именно тук — кимна младежът. — Описал ми е мястото много подробно. Виждаш ли онова изсъхнало дърво? Той го е използвал за ориентир.

Бен не знаеше какво да мисли. Според него покрай реката можеха да се срещнат хиляди подобни дървета. Но нямаше друг начин,

освен да се довери на преценката на Пепе. Слязоха на брега и завързаха лодката за сухото дърво. Пепе насочи фенерчето си към шубраците, между които се извиваше едва забележима пътека.

— Натам — прошепна той, сякаш се страхуваше, че някой може да го чуе. — И внимавай за змии. Настъпиш ли която не трябва, бързо ще се превърнеш в труп.

Последваха го в мрака.

— Добре ли си? — подхвърли Бен, обръщайки се към Нико.

— Не ме мисли, човече — дрезгаво отвърна колумбиецът. — Така съм се натъкнал с болкоуспокоителни, че няма да усетя нищо, дори и да забиеш нож в мен.

— Дано не се наложи да изпробваме подобни методи — промърмори Бен и пое по стъпките на Пепе.

На места пътеката беше препречена от толкова гъста зеленина, че му се наложи да използва дългия нож на Брака, за да си пробива път. Пепе правеше същото с мачетето, което държеше в ръце. Пътеката плавно се извиваше нагоре.

Джунглата беше пълна с живот — много повече живот в сравнение с онази около имението на Серато. Сякаш бяха открили един напълно девствен свят, където не беше стъпвал човешки крак.

Но всичко това щеше да се промени, когато Серато започнеше да разработва петролните залежи. Половин милион акра девствена джунгла щеше да бъде безмилостно изсечена, за да отвори място за тежките машини, а племената, живеещи тук от незапомнени времена, щяха да бъдат ликвидирани като някакви ненужни вредители.

Дали тези хора разбираха, че съществуването им е заложено на карта, а настъплението на един чужд и напълно непознат свят срещу вековното им зелено убежище ще започне всеки момент?

Пепе рязко спря.

— Това е пътят — прошепна той. — Вече нямам никакви съмнения. — Той посочи двете кръстосани копия, забити в пръстта. — По този начин ни предупреждават да спрем до тук. Наистина ли искаш да продължим?

— Длъжен съм да продължа — мрачно отвърна Бен. — Но ти можеш да се върнеш.

Пепе се поколеба за момент, после тръсна глава.

— Какво пък толкова, по дяволите!

Заобиколиха кръстосаните копия и лъчът на фенерчето заподскача по дърветата и шубраците. Всички мълчаха. Тишината се нарушаваше единствено от жуженето на насекомите и пукането на клоните под краката им.

Индианците се появиха внезапно и ги обкръжиха светкавично. Придвижваха се абсолютно безшумно, като духове. Бяха може би петнайсет. Лъчът на фенерчето освети враждебните им лица и стройните им тела, боядисани в червено и черно. Гора от копия и опънати лъкове се насочи към тримата пришълци.

Нико замръзна на място, а Пепе тихо простена.

— О, мамка му!

— Да не сте помръднали! — предупреди Бен.

Кръгът бързо се стесняваше. Бен, Нико и Пепе бяха принудени да се притиснат плътно един до друг, за да избегнат остриите върхове на копията и стрелите, насочени в тях. Силни ръце измъкнаха фенерчетата от ръцете им. Едно от тях стигна до водача, който започна да го разглежда, насочил лъча в краката си. Беше по-възрастен от останалите, с доста отпуснат корем. Тялото му беше нашарено с някаква естествена червена боя, от ушите му висяха мъниста, а носът му беше пробит от голяма халка. Очевидно беше човек с високо положение в племето. Може би не вожд, но близък негов помощник, получил правото да бъде командир на отряда.

Индианецът насочи фенерчето към тримата пленници и изкрещя нещо на подчинените си. Бен улови острия тон, въпреки че не знаеше нито дума на кечуа. Нико също.

— Изглеждат доста ядосани — промърмори колумбиецът.

Бен напъха ножа с кокалена дръжка под колана си и вдигна ръце.

— Говори им, Пепе! — изсъска той. — Кажим им, че няма да им причиним нищо лошо.

— Според мен изобщо не им пука, човече — промърмори Нико. — Хей, я по-полека с това нещо, братко! — подхвърли той на индианеца, който замахна с копието си срещу него. — Имаш ли идея как да ги укротим, Бен?

Преди да потърси отговор на въпроса, Бен забеляза как очите на командира се плъзгат надолу към колана му. Последва истинска канонада от крясъци и резки жестове.

— Какво казва?

— Мисля, че пита откъде имаш този нож — колебливо отвърна Пепе.

Бен сведе поглед към ножа Брака.

— Кажим му, че съм го взел от един от хората, които нападناха племето му. И предлагам да му го подаря.

— Не знам дали ще успея да му кажа толкова много неща, но ще опитам — кимна Пепе и отново подхвърли няколко думи на възрастния мъж.

Този път ефектът им беше значително по-голям. Индианецът спря поглед върху Бен и дълго го гледа изпод вежди. След безкрайно дългата пауза той направи знак на един от бойците си, който изтича до Бен, измъкна ножа от колана му и го поднесе на шефа си. Настъпи още една дълга пауза, по време на която по-възрастният мъж изследваше острието на ножа с безкрайно внимание. После отново насочи фенерчето в очите на Бен и го огледа още веднъж, все така внимателно. Накрая се обърна към бойците си и изръмжа някаква заповед.

Копията се сведоха надолу, лъковете се отпуснаха, а кръгът бавно се разшири. Нико изпусна шумна въздишка на облекчение.

— Май ще се наложи да чакаме тук — подхвърли Пепе, успял частично да разгадае следващата команда.

Възрастният индианец подбра неколцина от подчинените си и ги поведе през гората. Придвижваше се между дърветата с лекотата на елен въпреки наглед тромавата си фигура.

— Какво ще чакаме? — учуди се Нико.

— Предполагам, че скоро ще разберем — отвърна Пепе.

Останалите с тях индианци ги наблюдаваха под светлината на фенерчетата, въпреки че със сигурност щяха да ги виждат не по-зле и на тъмно. Бен се възползва от отстраняването на непосредствената опасност, за да ги разгледа. Всички с изключение на един-двама имаха дълги и гъсти черни коси. Татуировките по лицата им изглеждаха стандартни, а телата им бяха боядисани или в червено като това на водача, или в черно. Оръжията им бяха истински произведения на изкуството, изработени от дърво, кожа, върви, пера и камък. Индианците не изглеждаха особено впечатлени от факта, че Желязната епоха все още не е стигнала до тях. Може би защото добре изостреното парче камък можеше да проникне до жизненоважни човешки органи не по-зле от стоманата.

Минутите бавно се точеха. Най-накрая командирът изскочи от храсталаците, следван от своите хора. Абсолютно изневиделица, с лекото разклащане на няколко листенца. Ножът вече не беше у него. Пепе напрегна слух да разбере какво говори, а след това се обърна към Бен.

— По всичко личи, че ще ни допуснат в селището си.

— А пък аз си мислех, че американските имиграционни власти имат най-строгите правила — нервно се ухили Нико.

Тръгнаха през джунглата. Скоро между дърветата проблеснаха светлини, очертаващи контурите на схлупени колиби. Около тях се движеха неясни фигури. Хората възбудено разговаряха помежду си и сочеха към тримата странници, появили се от джунглата. Около тях бързо се събра тълпа от мъже, жени и деца, която ставаше все по-шумна.

Поведоха Бен, Нико и Пепе към най-голямата колиба, разположена в центъра на селището. В момента, в който се промъкнаха през ниския отвор на входа, Бен видя, че е бил прав в предположението си за поста, заеман от командира. Истинският вожд на племето седеше на резбован стол с лице към входа, заобиколен от неколцина мъже и жени. Те, както и бойците, бяха полуголи, но вождът беше облечен в шарена мантия. Тя заедно с украшенията на лицето и тялото му очевидно подчертаваше неговото обществено положение. Колибата се осветяваше от пламъците в огнището. Димът излиташе през кръгла дупка в покрива, а във въздуха се носеше приятната миризма на изгоряло дърво.

Командирът на отряда очевидно реши, че пленниците са достатъчно незначителни и трябва да паднат на колене пред вождата. Бен се подчини на прозвучалата като лай заповед, внимателно коленичи на отгъпаната пръст пред огнището и почтително наведе глава. Нико и Пепе направиха същото. В колибата продължаваха да прииждат обитатели на селото, които образуваха плътен кордон около пришълците и ги оглеждаха с огромно любопитство. Част от тях очевидно очакваха да ги видят разчленени, но другите просто зяпаха.

Бен вдигна глава. Младата жена, която беше измъкнал от лапите на Луис Брака при вчерашното клане, стоеше изправена до вождата и оживено му обясняваше как този непознат я беше спасил от изнасилване и смърт. Подобно на повечето жени от племето, тя също беше облечена с нещо като памучен саронг около талията, изрисуван с ярки бои. От време на време блестящите ѝ очи се спираха върху лицето му. Вождът внимателно слушаше, стиснал назъбения нож с две ръце. По неизвестни причини това оръжие им правеше огромно впечатление.

После вождът вдигна ръка и в колибата се възцари пълна тишина. Оглеждайки пленниците с открито презрение, той насочи ножа на Брака към Бен и заповяда:

— Е, добре, нека чуем и твоята история, приятел. Но гледай да звучи достоверно.

Всички очи се втренчиха в Бен. Той заговори бавно на испански, подбирайки старателно думите си. Най-напред обяви, че той и неговите приятели нямат никакво намерение да причинят зло на племето сапаки, и благодари на вожда, че ги е допуснал в селото. После добави, че е изминал дълъг път, за да открие изчезналата си любима, а търсенето го е довело до тук.

— Не мога да преведа всичко това — промърмори Пепе. — Казах, че знам само няколко думи, а не целия им проклет език!

— Нека ти помогна в превода, синко — обади се непознат глас.

За огромна изненада на Бен акцентът му сякаш идваше от графство Корк. Той рязко се обърна към входа на хижата, където се беше изправил висок и сух, леко приведен бял мъж, очевидно приближаващ шейсетте. Яркосини очи, разрошена сребриста коса. Ризата и панталонът му в цвят таки със сигурност бяха по-възрастни от Джуд, сина на Бен.

— Вие трябва да сте проповедникът — каза Бен.

— Точно той — кимна ирландецът. — Отец Падриг Сколи на вашите услуги. Боже, колко отдавна не бях говорил английски — добави с усмивка той и приятелски кимна на вожда. — А сега на работа. Тоя тук се казва Тупак и може да бъде голям мръсник, но според мен ще промени поведението си в момента, в който започне да разбира.

Отец Сколи преведе думите на Бен на езика сапаки, който владееше не по-зле от индианците. Изражението на вожда постепенно омекна, а на мястото на подозрението се появи видимо задоволство. След като свещеникът свърши, Тупак взе думата и говори толкова дълго, че събралите се в колибата хора започнаха да шумят.

— Е, така вече е по-добре — кимна отец Сколи, обръщайки се към Бен. — Тупак е съгласен, че вие не сте жестокият убиец, когото наричат „Белия нож“, заклал дъщерята на брат му. А благодарение показанията на Канту — отецът махна към младото момиче, което Бен беше спасил и което продължаваше да преразказва историята си, като

от време на време се обръщаше да му се усмихне, — той приема, че вие не сте врагове на народа сапаки и следователно можете да идвате и да си отивате когато ви е удобно.

— Моля, предайте на вожда най-горещите ми благодарности — кимна Бен. — Благодаря и на вас, отче.

— Значи няма да ни сварят на супа, нито пък да ни надупчат със стрели? — подхвърли Пепе.

— Сапаки не са това, което наричаме кръвожадни диваци — отвърна с нотка на раздражение отец Сколи. — Макар че ако не бях аз, един господ знае на какви неописуеми изтезания можеха да ви подложат, младежи. — Той се обърна към Бен и продължи: — Няма да ви разпитвам какво ви води в басейна на Амазонка, нито пък как и защо сте успели да спасите Канту от онези лоши хора. Любопитен съм обаче да разбера какво ви е довело точно в това село. Споменахте нещо за изгубена любима, нали?

Бен усети как гърдите му ще се пръснат.

— В джунглата е била открита една бяла жена — започна в скоропоговорка той. — Името ѝ е доктор Марсел. Тя тук ли е?

— Доктор Марсел? — повдигна вежди отецът.

— Брук Марсел. Имам снимка.

Бен усети как сърцето му всеки момент ще спре. Нима след всичко, което беше преживял, отново щеше да се окаже на погрешното място?

Следващите думи на мисионера го накараха почти да припадне от облекчение.

— Вие би трябвало да сте Бен, нали? — подхвърли той.

Изтекоха няколко безкрайно дълги секунди, преди Бен да успее да проговори.

— Да — прошепна той. — Искам да кажа, че аз съм Бен.

Набръчканото лице на отец Сколи се разтопи в широка усмивка.

— В най-лошите моменти на треската тя поне сто пъти пита за вас. Значи все пак сте тръгнали да я търсите, така ли?

— Тя добре ли е? — едва успя да прошепне Бен.

— Вече да — кимна Сколи. — Но защо не дойдете да се уверите сам?

Напуснаха хижата и върлинестият ирландец го поведе с широка крачка през селото. Последва ги цяла тълпа възбудени индианци,

които, вече убедени, че Бен е герой, а не някакъв жесток тип, дошъл да ги избие, изведнъж проявиха интерес към странната му руса коса и очевидно изгаряха от желание да я докоснат.

— Трябва да ги извините — подхвърли през рамо отец Сколи. — Аз съм единственият бял човек, когото са виждали. И слава богу.

В другия край на селото се виждаше ниска продълговата колиба с дървена врата.

— Това е моята лечебница — поясни отецът. — Не е точно Кралската болница на Дъблин, но върши добра работа. Помагат ми две от местните момичета — Тика и Куси. В момента имам само един пациент. — Кратка пауза, после: — Тя така и не ми каза защо се е озовала сама в джунглата, а и аз не я притиснах. Ако трябва да бъда честен, предпочитам да остана в неведение. — Почука на вратата и тихо подвижна: — Брук? Будна ли си, дете мое? Имаш посетител.

Бен не можеше да се отърве от чувството, че сънува.

Отец Сколи бутна вратата на лечебницата.

Седнала на ниско легло от дърво и ратан, осветена от самотна свещ, седеше Брук. Увита в одеяло, с разрошена коса и извърнато към вратата лице, върху което се беше изписала огромна изненада. Да, това наистина беше Брук.

Бен влетя в хижата.

— Брук! — извика той, после млъкна.

Все още не можеше да повярва на очите си. Тя беше облечена с памучна пола като на Канту и скъсана, но старателно защита с едър бод тениска.

— Бен! — тихо рече тя. — *Наистина* ли си ти?!

— Оставям ви — обади се с широка усмивка отец Сколи. — Вие двамата имате какво да си кажете.

Старецът безшумно се измъкна навън.

Брук избухна в сълзи. Бен пристъпи към ниското легло, отпусна се на колене и я стисна в прегръдките си.

— Вече си мислех, че никога повече няма да те видя — прошепна той. — Че съм те изгубил завинаги. — Вкопчена в него, тя продължаваше да хлипа. Неговите очи също бяха насълзени. — Обичам те, Брук. Ужасно съжалявам за караниците, които ни разделиха!

— Аз също! — проплака тя.

— Никога повече няма да те оставя сама! Кълна се! Никога, дори за минута!

Ръцете му галеха гърба ѝ, раменете ѝ, косата ѝ. Беше толкова мъничка, толкова слаба! Когато се отдръпна, за да го погледне в очите на светлината на свещта, той забеляза колко изпито и бледо беше лицето ѝ.

— Ти си болна! — прошепна той.

— Бях — отвърна през сълзи тя. — Сега, благодарение на Падриг, се чувствам много по-добре. — Тя докосна лицето му с пръсти. — Божичко, Бен! Все още не мога да повярвам, че това си ти! Че успя да ме откриеш! Как разбра къде съм?

— Това е дълга история. Не бива да се тревожиш за нея. Важното е, че те открих и че си добре!

При спомена за пленничеството тя отново се разхълца.

— Беше ужасно, Бен! Той ме държеше в плен. Абсолютно луд човек. Вземаше ме за друга жена. Нямах друг избор, освен да се опитам да избягам.

— Знам всичко за имението и за пожара в него — кимна Бен. — Знам също и за Рамон Серато и мъртвата му съпруга Алисия.

— Съпруга ли му е била? О, боже! Той я е убил, нали?

— Нека не говорим за това. Серато вече не може да те стигне. Аз съм тук и ще се погрижа за твоята безопасност.

— Сам е мъртва — подсмръкна тя.

Той кимна.

— Бях в Донегал с Амал. Много съжалявам.

— Амал! И той ли е тук?

— Не. У дома си е, в Лондон. Болен е от притеснение. Вярва, че нищо нямаше да ти се случи, ако не е бил той и провалената му пиеса.

— Бедничкият Амал — бледо се усмихна Брук. — Вината изобщо не беше негова.

— Непрекъснато му го повтарям, но той иска да го чуе от теб. Което ще се случи съвсем скоро, защото възнамерявам да те прибера у дома.

— Да, Бен. Върни ме у дома! — прошепна Брук.

Гласът ѝ заглъхна, клепачите ѝ се затвориха, тялото ѝ се отпусна в ръцете му. В първия момент го обзе паника и той понечи да извика отец Сколи, но после си даде сметка, че припадъкът ѝ се дължи на крайно изтощение и умора. Нежно я сложи в леглото, отмести червеникавите кичури от лицето ѝ и леко я целуна по челото.

— Сега си почивай — прошепна той. — Утре сутринта си тръгваме за дома.

— Абсолютно изключено! — отсече няколко минути по-късно отец Сколи.

Оставил Брук да си почива в лечебницата, Бен го беше открил в близост до колибата на вожда, от вътрешността на която продължаваше да долитат смях и радостни възклицания.

— Не бих искал да проявявам неуважение, отче, но има места, където тя ще получи далеч по-добри грижи, отколкото в джунглата.

— Ухапването на бразилския блуждаещ паяк не е шега — поклати глава свещеникът. — Виждал съм здрави и силни мъже да умират от него в рамките на половин час. Надявам се, че тя не е поела пълна доза отрова. Ако беше, щяхме да открием в джунглата само трупа ѝ. Същевременно реагира на лечението много по-добре, отколкото се надявах, но все още е много слаба. Категорично няма да разреша да бъде местена, да не говорим за дълго и трудно пътуване надолу по реката. Тя се нуждае от поне няколко дни пълна почивка, може би седмица. Едва след това можем да говорим за пътуване.

Бен замълча. Ирландецът беше прав и той отлично го знаеше.

— А и ти самият изглеждаш доста зле — меко добави отец Сколи. — Обзалагам се, че дни наред не си хапнал нищо. Ела с мен, за да решим този проблем.

— Трябва да намеря Нико и Пепе — поклати глава Бен. — Предполагам, че и те са гладни.

— Не се безпокой за тях — отвърна Сколи и кимна към колибата на вожда. — Вече имат всичко, от което се нуждаят. Хайде, ела с мен.

Бен го последва по отъпканата пътека, която водеше към покрайнините на селото и малка хижа, далече от останалите. Тя също беше изградена от кал и преплетени клони, но имаше нещо като веранда и цветна градина, оградена с бели камъни.

— Това е моето убежище — рече отец Сколи и въведе Бен вътре.

Обзавеждането се изчерпваше с матрак за спане и два стола, изсечени от цели дънери. В ъгъла имаше малка кухненска зона с огнище и желязна кука за окачване на съдове над него. Очукан и изподраскан дървен скрин играеше ролята на бюфет.

Свещеникът прехвърли някакво ястие, наподобяващо задушено, от голяма купа в по-малка чиния, а след това подаде на Бен ръчно изработена дървена лъжица.

— Никак не е лошо — увери го той. — А имам и нещо, с което да го прокараш.

От бюфета се появиха две глинени чаши и бутилка с безцветна течност. Отецът отсипа щедри порции от пиетието.

— Не е точно това, което си правим у дома, но със сигурност ще ни затопли кокалите. Освен това нещо ми нашепва, че в момента се нуждаеш от едно питие. Имал си доста тежък ден, нали?

— И още как — кимна Бен и отпи малка глътка от чашата си. — Охо! Не съм пил домашно уиски, откакто напуснах Галоуей!

— Един приятел в Сан Томас ме снабдява с картофи — засмя се Сколи. — Винаги имам достатъчно запаси в бараката. Значи си живял в Галоуей?

— Аз съм наполовина ирландец — кимна Бен.

— Знаех си, че има нещо добро у теб. Или поне наполовина добро. — Отецът избухна в смях. — Изпий това, за да ти сипя още. Не всеки ден се случва да споделя питието си със сънародник.

— Връщаш ли се изобщо у дома? — попита Бен.

— За последен път го направих преди двайсет и седем години — поклати глава Сколи. — Но кой ли ги брои? Със сигурност не и аз.

— И през цялото време си живял тук, така ли?

— Горедолу — кимна свещеникът. — Винаги съм мечтал да върша Божията работа.

— А как те приемат сапаки в ролята на мисионер? — любопитно попита Бен.

— През първите петнайсет години ме търпяха, а след това престанаха да ме забелязват. Не им се бъркам в начина на живот, още по-малко пък се опитвам да им чета проповеди. Не е моя работа да налагам чужда религия на тези добри хора. Бог не желае това, сапаки също. Те имат свои божества — горски духове, водни животни. А аз съм тук просто да им служа, както го правя с всички Божи създания, а не да им промивам мозъците.

Очите на Бен се плъзнаха по мизерната обстановка наоколо.

— И май си обърнал гръб на всички удобства в живота — поклати глава той.

— Миналото ми се струва толкова далечно — усмихна се отчето. — Почти не помня онзи Падриг Сколи, който някога служеше в Кралския ирландски...

— Служил си в Кралския ирландски полк? — вдигна вежди Бен.

— В Медицинския корпус на Първи батальон, част от Шестнайсета въздушнопреносима бригада — кимна Сколи.

— Познато ми е. Аз също съм служил в армията.

— Хубава работа! — плесна с ръце Сколи. — Значи двама ирландски бойци си приказват наред джунглата!

— Много далече от дома — въздъхна Бен.

— За теб може би. Но това място отдавна се е превърнало в мой дом.

— Възхищавам се на решението ти да обърнеш гръб на всичко — искрено рече Бен.

— Ако трябва да бъда честен, там не ме задържаше почти нищо — отвърна Сколи и с усмивка добави: — Човек свиква лесно с хубавия живот и лъскавите ферарита... — После лицето му отново стана сериозно. — Но как мога да откажа на Бог, който ми предлага далеч по-възвишени цели?

— Едно време и аз мислех като теб — призна Бен. — Дори мечтаех за духовна кариера. Всъщност понякога все още си мисля за Църквата. Но животът явно има други планове по отношение на мен.

— Никога не е късно да допуснеш Бог в живота си, синко. Той умее да чака.

— Мисля, че в моя случай дори Бог би изгубил търпение — поклати глава Бен.

— Той никога не губи търпение, защото ни обича. Просто трябва да се обърнем към него. Дай да ти сипя още няколко капки.

— Ще взема да свикна — въздъхна Бен, отпи една глътка и добави: — Отче, нямам думи да изразя благодарността си за грижите, които полагаш за Брук.

— Радвам се, че вече е добре — отвърна Сколи. — По едно време треската ѝ беше толкова силна, че се страхувах да се отдели от леглото ѝ. Но имам чувството, че и ти си преживял много, за да стигнеш до нея.

— И така може да се каже — кимна Бен. — Положението ѝ беше много сериозно.

— Няма да те питам нищо. Важното е, че Брук е тук и е в безопасност. Утре ще слеза с лодката до Сан Томас за малко провизии. Ще се върна вдругиден. Така вие двамата ще имате достатъчно време да си поговорите. Само ми обещавай, че няма да я уморяваш.

— Ще се грижа добре за нея — отвърна Бен. — Можеш да бъдеш сигурен.

На другата сутрин отец Сколи почука на вратата на лечебницата и влезе. Бен седеше край леглото на Брук.

— Добро утро, Падриг — поздрави го Брук.

— Изглеждаш ми по-добре — доволно констатира свещеникът.
— Цветът на бузите ти е започнал да се възвръща.

— Усещам го — отвърна Брук и стисна ръката на Бен. Сякаш никога не се бяха разделяли.

— Дойдох да ви предупредя, че тръгвам за провизии, макар че са ни останали съвсем малко пари — жизнерадостно рече Сколи.

Без нито миг колебание Брук бръкна под възглавницата си и измъкна огърлицата и гривната, които ѝ беше подарил Серато.

— Вземи — подаде му ги тя. — Тези неща струват много.

— Но, дете мое...

— Вземи ги — настоя тя. — Нека бъдат използвани за нещо добро. Това е най-малкото, което мога да направя.

Заковал поглед в блещукащите скъпоценни камъни, свещеникът тихо подсвирна.

— Благодаря ти от името на племето сапаки — промълви той. — Какви изумруди, Господи, Света Дево и Йосифе! Не бива да ги оставяш в ръцете на стар глупак като мен, който като нищо ще ги изпусне зад борда. Но с мен ще дойдат Учу, Руми и неговото момиче Часка, които ще пазят тези неща като живота си!

Минути по-късно отец Сколи пое по пътеката към реката, придружаван от двамата индианци Учу и Руми, както и Часка, дванайсетгодишната дъщеря на Руми. Цяла тълпа сапаки тръгна да ги изпраща. Глъчката се чуваше много добре във вътрешността на лечебницата.

— Те го обичат — промълви Брук. — Прекрасен човек, нали?

— Да — кимна Бен.

През целия ден наблюдаваше Брук, която се възстановяваше буквално пред очите му. Следобед вече беше в състояние да направи

няколко крачки навън. Той я придържаше и двамата успяха да направят кратка обиколка на селото. Оказа се, че то е доста по-голямо, отколкото изглеждаше на пръв поглед. Имаше много градини, в които местните хора отглеждаха плодове и зеленчуци, а дори и малка памучна плантация, която играеше съществена роля за облеклото им.

— Колко е красиво — възкликна Брук.

По време на тези спокойни и щастливи часове Бен сериозно се замисли дали да не ѝ каже за Джуд. Все още не беше сигурен как ще приеме новината и в крайна сметка реши, че моментът не е подходящ. По-добре да ѝ съобщи за него у дома, след като се приберат в Лондон.

Освен това изгаряше от нетърпение да ѝ разкаже други неща.

Надвечер се присъединиха към индианците, които бяха подготвили истинско пиршество с печен на шиш тапир, риба на скара и някакъв сорт сладки картофи, които бяха много по-вкусни, отколкото изглеждаха. Бен представи Брук на Нико и Пепе, след което седнаха на трапезата. Въпреки ужасните спомени от скорошната касапница индианците се държаха изключително дружелюбно. Единствено вождът Тупак изглеждаше загрижен.

— *No problemo* — рече с пълна уста Пепе, когато Бен му съобщи, че се налага да останат няколко дни до пълното възстановяване на Брук. — Аз не бързам за никъде.

Бен разбра какво има предвид едва когато забележа пламенните погледи, които младежът и Канту си разменяха по време на вечерята.

След като всички се натъпкаха до пръсване, няколко млади момичета донесоха кошници с банани и папая. В същото време Бен забележа, че Брук отново е пребледняла, и настоя да я отведе за почивка в лечебницата.

— Но аз се чувствам много по-добре! — изрази протеста си тя.

— Аз пък обещах на отец Сколи, че няма да те преуморявам — отвърна Бен, настани я на леглото и щракна запалката си над дебелия свещ.

— Ще останеш ли още малко при мен? — попита тя и го дръпна да седне на леглото.

— Шегуваш ли се? Не ти ли казах, че никога вече няма да те изпускам от погледа си? — Той замълча за момент, после глухо добави: — И ще го направя. *Наистина* ще го направя!

— Какво означава това? — попита с усмивка тя.

Той си пое дълбоко дъх, главата му пламна. *Ето, започва се!*

— Означава, че искам да бъда с теб, Брук. Затова искам да те попитам...

— Какво?

— Ти искаш ли да бъдеш с мен?

Светлината на свещта се отразяваше в очите ѝ.

— Да бъда с теб? — повтори тя и наклони глава.

— Нарочно ли ме дразниш, или проклетата болест ти е изпила ума?

— Хей, я внимавай! — шеговито му се закани тя.

— Не искам да бъде далече от теб — добави той. — Никога повече! Разбираш ли какво ти казвам?

— Изразяваш се доста странно, Бен Хоуп. Да разбирам ли, че ми предлагаш брак?

Това се случваше за втори път в живота му. Но не означаваше, че е по-лесно. Почувства се неудобно, точно толкова засрамен, колкото през онзи далечен ден на брега на словенското езеро Блед, когато зададе същия въпрос на Лай Луелин.

— Може би не му е сега времето — смотолеви той.

— Да — отвърна тя.

— Какво да? — объркано я погледна той.

— Аз също искам да бъдем заедно. Да, ще се омъжа за теб.

— Значи имаме сделка — отвърна с престорено безразличие той, но сърцето заплашваше да изскочи от гърдите му. Не, сега едва ли е най-подходящото време да получа инфаркт, замаяно си помисли той.

— Но искам да ми обещаеш нещо — добави Брук. — Край на авантюрите! Не искам някой ден да изчезнеш и да ме изплашиш до смърт! Няма да го понеса.

— Виж кой го казва — промърмори той.

— Говоря сериозно! — предупреди го тя.

— Аз също. Искам да живея с теб, докато смъртта ни раздели.

— Значи обещаваш? Независимо какво може да се случи.

— Да — кимна той. — От днес нататък мястото ми е у дома, при теб. Въпреки че...

— Какво?

— Просто си помислих... — Бен тръсна глава. — Не, ще ми се смееш.

— Откъде знаеш? Опитай все пак. — Пръстите ѝ се плъзнаха по ръката му. — Хайде, Бен, кажи ми какво мислиш!

— Мислех си дали не е по-добре да се откажа от „Льо Вал“ — предаде се той. — Да оставя всичко в ръцете на Джеф, който отдавна има идеи за това място. И може би да завърша учението си. Бихме могли да наемем къща в Оксфордшър или някъде другаде в провинцията. Ще ходя на лекции само няколко часа дневно, а през останалото време ще бъдем заедно.

— Имаш предвид да завършиш теологията, която започна преди години?

Той кимна.

— Мислиш, че е глупаво, нали? И може би наистина е така. Но след като си поговорих с отец Сколи, всичко се върна. Мисля, че това е бъдещето за мен, Брук.

— Чудесно! — плесна с ръце тя. — Винаги си го искал, макар и дълбоко в себе си.

— Човек не може да има всичко, за което мечтае — отвърна с крива усмивка той.

— Но вече имаш мен, нали?

— Имам ли те?

— О, Бен, прекрасно знаеш отговора на този въпрос!

— А какво ще стане с дома ти в Ричмънд, с кариерата ти?

— Готова съм да се разделя с тях още утре, но да бъда с теб!

— Наистина ли? — втренчено я погледна той.

— Разбира се, глупчо — отвърна тя и го притегли към себе си. — Я ела тук!

Целунаха се.

— О, чакай малко — сепна се Бен, след като се разделиха. — Имам нещо, което ти принадлежи. — Между пръстите му проблесна тънката златна верижка.

— Синджирчето ми! — възкликна Брук. — Къде го намери?

— Просто ми попадна пред очите — избегна прекия отговор Бен, сложи го на шията ѝ и се протегна да щракне закопчалката.

Тя отново го целуна и се притисна в него.

— О, Бен! Още не мога да повярвам, че си тук, при мен!

— Можеш, можеш! — промърмори той между целувките, с които се засипваха взаимно.

— Не мога! — държеше на своето Брук. — Трябва да ми го докажеш!

— Не сега. Още си твърде слаба.

— Все пак опитай — прошепна тя и го притегли в леглото.

Прекъсна ги дискретно почукване. На прага се беше изправил Пепе.

— Мамка му! — смути се той. — Много се извинявам... — Преглътна няколко пъти и добави: — Викат те в голямата къща, Бен.

Тупак го посрещна намръщен. Около него бяха насядали неколцина бойци начело с командира Васкар. Явно ставаше нещо.

— Щеше ми се отецът да е тук, но въпросът май е спешен — промърмори Пепе, притеснен от ограничените си преводачески умения.

— Дай най-доброто от себе си — отвърна Бен.

Тупак започна да говори и той напрегна слух, изчаквайки колебливия превод.

— Ами... Казва, че много от хората му са избити и ако нещата продължават по същия начин, племето ще бъде унищожено.

— Питай го защо ми казва това — рече Бен.

Пепе преведе. Тупак го погледна право в очите и изрече още няколко думи.

— Казва, че след като си убил Белия нож, значи добре познаваш врага — възбудено продължи Пепе. — И можеш да помогнеш на сапаки да го победят.

Бен помълча известно време, после поклати глава.

— Предай му, че разбирам проблемите им много добре, но това не е моята битка. Имам други отговорности. Кажете му, че съжалявам, но не мога да го направя.

— Говориш глупости, човече! — възкликна Пепе. — Това ти го казвам аз, а не той. Тези хора се нуждаят от помощ. Ако никой не им я предложи, те съвсем скоро ще...

— Предай му каквото ти казах — хладно го прекъсна Бен.

Тупак изслуша Пепе с непроницаема физиономия. Отговорът му беше кратък.

— Какво каза?

— Така да бъде. Можеш да си вървиш.

Бен напусна колибата на вожда с натежала душа. Не беше изминал и пет крачки, когато от сянката се появи фигурата на Нико.

— Хей, чух, че си тръгваш — подхвърли колумбиецът.

— Вярно е. Ще си тръгнем веднага след като Брук е в състояние да пътува.

— Радвам се за теб, човече. Постигна това, което искаше.

Но Бен добре забеляза горчивата усмивка, появила се на лицето му.

— Не съм забравил защо си тук — рече той. — Съжалявам, но направих всичко възможно да ти помогна.

— Всичко е наред — кимна Нико.

— Какво мислиш да правиш отгук нататък?

— Серато все още е някъде там — въздъхна приятелят му. — А ти добре знаеш, че аз няма да се откажа.

— Грижи се за себе си.

— Разбира се. Ти също, амиго.

Двамата си стиснаха ръцете.

В същия миг от другия край на селото долетяха тревожни викове.

— Какво става, по дяволите? — промърмори Нико.

— Очевидно нещо сериозно — отвърна Бен и хукна по посока на виковете. Нико закуцука след него.

— Хей, почакай!

Суматохата започваше в началото на пътеката, водеща към реката. Пред очите му се появиха неколцина бойци сапаки, въоръжени с лъкове и стрели. Изглеждаха така, сякаш бяха излезли на нощен лов, но се връщаха с празни ръце. Между тях, препъвайки се по пътеката, крачеше окървавеният Падриг Сколи.

Бен и Нико помогнаха на индианците да го пренесат в селото. Новината вече се беше разнесла и към тях тичаха още хора. Бен и бойците внимателно сложиха свещеника върху няколко одеяла, предвидливо донесени от жените. Сколи беше толкова изтощен, че почти не можеше да говори. Дрехите му бяха мръсни, влажни и разкъсани от бодливите храсти. Ръцете и краката му бяха покрити с кръв.

— Какво стана? — попита Бен. — Къде са останалите?

— Нападнаха ни в реката, на път за Сан Томас — дрезгаво изграчи Сколи. — Въоръжени до зъби мъже с бързи лодки. Застреляха Учу... *Мъртъв е!*

Насъбралите се около тях хора нададоха жални вопли. Една жена избухна в плач, успяла да свърже името на Учу с думичката *мъртъв*.

Вероятно майка му, помисли си Бен, докато няколко от останалите жени отвеждаха съсипаната от мъка индианка.

— Спокойно — рече Бен и се наведе над свещеника, който се разтресе от силна кашлица. — Донесете вода! — заповяда на Пепе и Нико той. Зад тълпата зърна Брук, която беше излязла от лечебницата, за да разбере какво става.

— Обърнаха лодката ни — прошепна Сколи, след като отпи няколко глътки от чашата, която му подадоха. — Аз успях да доплувам до брега и да се скрия сред тръстиките. Обърнах се и видях как бандитите вадят Руми и Часка от водата. И двамата бяха живи. Започнах да се катеря нагоре по брега. Никой не ме видя. — Лицето му се сгърчи в гримаса, очите му се затвориха. — Може би трябваше да се опитам да ги спася. Трябваше да *направя* нещо!

— И щяха да те пленят или да те убият — поклати глава Бен. — Направил си каквото можеш. Колко бяха нападателите?

— Не знам — простена проповедникът. — Десетки. Не бяха войници, а по-скоро банда наркотрафиканти. Само бог знае какво търсят тук, толкова нагоре по реката. Водеше ги един...

— Мъж с костюм? — изръмжа Нико. — Черна коса, около четирийсетгодишен?

Сколи кимна.

— Серато! — мрачно обяви колумбиецът.

Руми крещеше и се гърчеше на голата земя между дърветата, заслепен от ярките лъчи на насочените в лицето му фенерчета. Ръцете му инстинктивно притискаха окървавената капачка на коляното.

Мъжът, който беше стрелял, стоеше изправен над младия индианец и чакаше заповедта на шефа си да размаже и другото му коляно.

— Това може би е освежило паметта му — изръмжа Серато. — Попитай го пак.

Раул Буджанда беше един от малцината наемници, който знаеше кечуа.

— Къде е селото ви? — изръмжа той и стовари тежък ритник в корема на Руми. — Казвай, скапан дивако!

Широко отворените очи на Руми се спряха на дъщеря му Часка, която се гърчеше в лапите на едър мъж, опрял пистолета си в слепоочието ѝ. По лицето ѝ се стичаха сълзи. Безсилен да ѝ помогне, той бавно огледа лицата на останалите мъже, образували кръг около тях. Бяха много. Част от тях бяха останали в странните си лодки, които разпенваха водата на няколко метра по-нататък. Нямаше шанс за бягство. Едва ли можеше да очаква и помощ.

Серато разтвори стиснатия си юмрук. Скъпоценните камъни от огърлицата и гривната проблеснаха в шепата му.

— Кажи му, че искаме само бялата жена, която е намерила убежище при племето му. Ако ни помогне, ще освободим както него, така и дъщеря му. Освен това му давам дума, че никой от неговите съплеменници няма да пострада. Но ако откаже, ще убием малката пред очите му, за да я гледа как умира.

Руми слушаше с нарастващ ужас това, което превеждаше ухиленият Буджанда. Часка направи опит да изпищи и да се изтръгне от лапите на едрият мъж, но той я държеше здраво.

— Не я наранявайте, моля ви! — проплака той, а след това, осъзнал, че няма друг избор, побърза да добави: — Ще ви кажа как да

стигнете до там. Не е далече.

— Готов ли си да повярваш на един лъжлив индианец, шефе? — подхвърли Вертиз, обръщайки се към Серато.

— Ще повярвам на всеки баща, който иска да спаси дъщеря си — отвърна някогашният наркобарон и се обърна към Буджанда. — Накарай го да ни покаже мястото на картата, а след това ги убийте и двамата!

Няколко минути по-късно над реката екнаха два изстрела. Последният вик на Руми рязко секна. Серато изчака телата да изчезнат в шубраците, а след това заповяда всички да се качват на лодките.

Дългото търсене най-после беше на път да приключи.

— Проверете оръжията си! — заповяда той. — Искam пълнителите да са заредени догоре. Убиваме всичко живо, което заварим там!

— И жената ли? — пожела да узнае Вертиз.

— Най-вече нея! — изръмжа Серато. — Но никой да не я докосва преди мен, ясно?

Извънбордовите мотори изреваха на високи обороти. Лодките се отлепиха от брега и поеха с висока скорост срещу течението.

— Бижутата бяха в Руми — спомни си Брук. — Ако Серато ги е намерил, вероятно вече пътува насам.

— Тези хора са издръжливи като стари ботуши — отвърна Бен. — Не се знае дали Руми изобщо му е казал нещо.

— Аз познавам Серато по-добре от теб, Бен — поклати глава тя. — Виждам с очите си на какво е способен.

— Тя е права, човече — обади се Нико. — Ако Серато го е спипал, няма начин да не проговори. Спокойно можеш да забравиш техниките за поведение при разпит, на които са те учили в армията. Никой не издържа, включително и най-твърдите.

Тримата се бяха отделили заедно с Пепе в дъното на лечебницата. В другия край лежеше отец Сколи. Останал без сили след продължителното бягство през джунглата, той спеше дълбоко. Край него бяха Тика и Куси. Тика тихо плачеше за Учю и изчезналата ѝ приятелка Часка. Всички бяха наясно, че няма да ги видят повече.

— Всичко това означава, че той вече се придвижва насам — каза Брук. — Вероятно с всичките си хора, с бързи моторници. Самата аз преброих някъде към трийсет въоръжени мъже, но може и да са повече. Всяка минута ще бъдат тук.

— Няма да е толкова скоро — поклати глава Пепе. — Аз познавам тази река. Виж това... — Използвайки острия връх на мачетето си, той проследи една дълбока пукнатина в пръстения под на колибата. — Тук сме ние — маркира една точка той, — а тук е приблизително мястото, където свещеникът твърди, че са били нападнати. Разбирате ли какво искам да ви кажа?

— По реката е много по-далече, отколкото по суша — кимна Бен.

— Километри, при това доста. А те не познават терена толкова добре, колкото отецът. Минавайки направо, той е спечелил много време пред тях. Бих казал, че дори да са сломили Руми, принуждавайки го да говори, те ще бъдат тук най-рано след час. А може би и след два.

— По-добре премести лодката си нагоре срещу течението и я скрий добре — посъветва го Бен.

— Час или два не са чак толкова много — обади се Нико. — За съжаление, времето не е единственото нещо, с което не разполагаме. С какво ще се бием, по дяволите? С лъкове и стрели?

Бен се замисли за момент, после се изправи.

— Трябва да поговоря с Тупак.

* * *

Навъсеният Васкар го въведе в колибата. Вождът беше сам. Пепе, Нико и Брук влязоха след него, последвани от неколцина разтревожени членове на племето. Във вътрешността изведнъж стана тясно. Индианците гледаха с очакване Бен и Пепе, застанали най-отпред.

— Войната е близо — започна Бен. — Ти поиска помощта ми срещу тези хора. Дойдох да ти кажа, че я имаш. За съжаление, без оръжие сме обречени. Няма как да ги спрем. Разбираш ме, нали?

— Ние имаме оръжие — отвърна Тупак, изчакал превода на Пепе.

Бен поклати глава и махна към една красиво украсена тръбичка за духане на стената.

— Аз уважавам вашите традиции, но тези неща, които използвате от векове, са абсолютно недостатъчни срещу автоматично оръжие.

— Те нямат думи за „автоматично оръжие“ — отбеляза Пепе.

— Ей това е същността на скапания ни проблем! — отчаяно въздъхна Нико.

— Питай го имат ли някакви други оръжия в селото — рече Бен. — Пък било то и някой счупен пищов.

Тупак са замисли за момент, облизвайки устните си. След кратко колебание опря длани на коленете си и бавно се надигна. Тръгна навън и им направи знак да го последват. Няколко крачки по-нататък имаше още една колиба — по-дълга и по-тясна от нормалните. Когато влязоха вътре Бен разбра защо е така — тя не беше за живеене, а по-скоро нещо като личен склад на вожда.

Тупак се зае да размества разни кошове и денкове. След известно време изсумтя и направи знак на Бен да се приближи. Пред него лежеше стар и очукан дървен сандък, дълъг около метър и шейсет и наполовина широк и дълбок.

— Казва, че това нещо било на баща му, а преди това и на дядо му и прадыдо му — започна да превежда Пепе.

Сандъкът беше украсен в индиански стил, но Бен веднага отбеляза, че не е бил направен тук, в Перу, или където и да било другаде в Латинска Америка. Това си беше чиста проба стандартен сандък за муниции на Британския кралски флот, изработен най-малко преди две столетия.

Вождът се наведе и вдигна капака. В сандъка лежеше тънък цилиндър с дължина около метър и половина, увит в парче плат. Вождът го взе в ръце и го изправи до себе си. Разнесе се тежък металически тътен. Тупак дръпна опаковката и му го подаде.

Бен премигна. В главата му изплува нещо, прочетено някъде из старите исторически книги: по време на войната за независимост на Перу британското военноморско разузнаване започнало мащабна акция за дискредитиране на вековното испанско управление в страната. Някъде около 1815 г. фрегатите на Кралския флот акостирали на източното южноамериканско крайбрежие, а предметът, който държеше в ръце, беше една от реликвите на онова време. Един господ знаеше как е стигнал чак тук, в непроходимата джунгла, но фактът си беше факт.

Дълга пушка кремъклийка, известна още като мускет. Остър като бръснач кремък, тежък затвор с датата 1801-ва, гравирани на специалната медна табела. Навремето този мускет бил стандартно въоръжение на войниците и моряците в цялата Британска империя, популярен с прякора „Кафявата Бес“. Въпросната „Бес“ можеше да изстрелва тежащо една унция оловно топче, което било в състояние да откъсне човешки крак от разстояние двеста метра. При залпова стрелба от всяко нормално бойно формирование така можел да бъде унищожен цял пехотен полк на противника. Ръдиард Киплинг дори беше написал поема за него.

Но...

Бен просто нямаше думи. Нико имаше, за разлика от него.

— Ти майтап ли си правиш с нас? — изръмжа към вожда той. — Какво можем да направим с това старо желязо?! Може би да замеряме мръсниците с него?

— Не ни върши работа — поклати глава и Бен, усетил как сърцето му се свива. — Ако имахме още петдесет такива, с достатъчно барут и сачми, плюс време да научим бойците да ги използват, може би щяхме да попроменим съотношението на силите. Но само с един мускет...

Усетил негативната реакция, Тупак сбърчи вежди, а изражението на гордост върху лицето му бързо се стопи. Ръката му направи нетърпелив жест, устните му процедиха няколко думи.

— Казва да погледнете и това — промърмори Пепе.

Бен му подаде мускета и последва вожда към дъното на склада, където имаше купчина стари одеяла и изсушени кожи. Тупак ги отмести, възползвайки се от светлината на малка факла, запалена от един от бойците. Бен се наведе да погледне и очите му се разшириха от учудване при вида на редиците отворени бурета.

— Исусе Христе! — прошепна той.

Беше много доволен, че не избра този момент, за да запали последната си цигара голоаз. Ако го беше сторил, колибата, а вероятно и цялото село щяха да литнат във въздуха, оставяйки след себе си само един гигантски кратер наскре джунглата.

— Изгасете тази факла, веднага! — извика той, потопаи ръка в едно от буретата и грабна шепа от черната едрозърнеста субстанция, която се оказа толкова суха, колкото в деня на производството си. — Знаеш ли какво е това, Тупак?

Вождът отговори с няколко изразителни жеста, мърморейки нещо под нос.

— Казва, че помага за разпалването на огъня — преведе Пепе.

— Бас държа, че е така — отвърна Бен. — Това е барут. Експлозив. Прави бум.

Тупак дръпна няколко одеяла, под които се показаха варели, пълни догоре с лъскави сиви топчета. Бен взе едно и го разтърка между пръстите си. Муниции за „Кафявата Бес“. Чисто олово, два сантиметра в диаметър. Във варелите имаше хиляди от тях.

Умът му превключи на високи обороти.

— Ела да ти кажа нещо, Нико — подхвърли той, дръпна приятеля си встрани и зашепна в ухото му.

Брук започна да си пробива път между индианците.

— Какво има, Бен?

— Олеле майко! — ухили се Нико. — Ти наистина си един много откачен мръсник! Но идеята е добра. Може да проработи, но при условие че времето ни стигне.

— Значи няма какво да губим — отвърна Бен.

Нощта беше непрогледно тъмна. Джунглата беше необичайно притихнала. Сякаш обитателите ѝ усещаха какво ще се случи и се бяха оттеглили на безопасна дистанция, очаквайки бурята да отmine.

Междувременно в селото на сапаки кипеше трескава дейност. Имаха страшно много работа, а времето течеше. Индианците, които не участваха в подготовката, гледаха с учудване как Бен и Нико шарят напред-назад с факли в ръце. Повечето от тях нямаха никаква представа защо русокосият чужденец кара мъжете от племето да изнасят от склада десетките бурета, с които ограждаха селото. С тях вървяха и големи кълба ръчно усукани въжета и разни други странни неща. Но хората си даваха сметка, че вождът и белокосият свещеник са поверили съдбата им в ръцете на Бен, и това им стигаше.

Изпълнявайки заповедта на Бен, Пепе вече беше отишъл да премести лодката по-далече от селото. Събудил се от суматохата, отец Сколи излезе от лечебницата, за да види какво става. Бен набързо му обясни какво очакват да се случи през следващите час-два, а свещеникът категорично заяви, че желае да участва. После влезе в колибата си и се появи отново с лък и колчан стрели.

— Само ми кажи къде да заема позиция — подхвърли той. — Готов съм да посрещна тези мръсници.

— Мислех, че си миролюбив човек — изгледа го Бен.

— Срам за пастира, който бяга и се крие, докато вълците нападат стадото му — отсече ирландецът и решително вирна брадичка.

— Искам да направя нещо друго за мен, отче — заяви Бен. — Селото трябва да бъде евакуирано, при това веднага след като подготовката ни приключи. Искам всяка жена, дете и болен мъж да бъдат отведени на минимум триста метра от тук, за да бъдат в безопасност, когато нещата започнат да се случват. Най-добре е Тупак да го чуе от теб.

Сколи тръгна да търси вожда. След броени минути евакуацията започна. Дълга върволица възрастни мъже, жени и деца се насочи към

тъмната стена на джунглата.

— Тупак настоява да остане — обяви при завръщането си проповедникът. — Заедно с Васкар и най-добрите си бойци. В момента усилено правят стрели.

— С колко връхчета разполагаме? — попита Бен.

— Имаш предвид само заострените камъни на върха на стрелите? Група жени по цял ден събират такива камъни и ги точат, докато станат готови. Бих казал, че разполагаме със стотици, ако не и с хиляди. Защо питаш?

— Искам да ги събереш на едно място. Колкото повече, толкова по-добре.

Сколи се замисли за момент, после вдигна вежди.

— Господи Исусе и Пресвета Дево Марийо! Разбрах какво си намислил! М18А1, нали?

— Нещо такова — кимна Бен.

— Това е дяволска работа!

— Дори по-лоша. О, и още нещо, отче... Събери всички празни бутилки от уиски, които можеш да намериш.

Последната фаза на приготовленията премина в зашеметяващо темпо, но в крайна сметка всичко беше направено както трябва. Междувременно Пепе се беше прибрал без проблеми. Бен го откри в компанията на Нико и няколко бойци, които си почиваха край гаснещия огън в центъра на селото. Нико държеше оръжието, което беше получил назаем от Васкар — дебела дървена палка, в която бяха забити зъби от ягуар. Самият командир, вождът и петдесетината бойци около тях бяха в пълно бойно снаряжение, с натезали от стрели колчани, окачени по телата им.

Бен усети напрежението и погледна светещия циферблат на часовника си. Със сигурност нямаше да чакат още дълго.

— Всички ли са добре? — попита той.

— Готови сме за рокендрол, човече — отвърна Нико.

— Аз също — обади се една висока и тъмна фигура, излязла иззад близката хижа. На Бен му трябваша няколко секунди, за да разпознае отец Сколи. Свещеникът се беше намазал с растителната боя, използвана от индианците за бойна окраска. Почти не приличаше на човек. — Това е боята на войната — кратко поясни той.

— Ще ги изплашиш до смърт — усмихна се Бен. — Къде е Брук?

— Помага за евакуацията на последните жени и деца.

— И тя ще остане с тях.

— Няма да остане! — обяви един остър глас.

Бен се обърна. Брук стоеше на няколко крачки от тях с ръце на кръста.

— Искам да бъда тук, с мъжете!

— Не ми причинявай това, Брук!

— Тези хора спасиха живота ми! — твърдо отвърна тя.

— Как мислиш да върви този брак, след като не изпълняваш това, което ти казвам? — поклати глава той.

— Внимавай, Бен Хоуп!

В същия миг някъде отгатък колибите долетя дрънченето на празни бутилки. Първата алармена система се беше задействала. Нещо, или по-скоро някой, вървеше през гората, от реката към селото.

— Вече са тук! — обяви Нико.

Никой не помръдваше. Хората сякаш бяха спрели да дишат. После неестествената тишина бе нарушена от тихи стъпки между дърветата. Появи се тъмната фигура на мъж, който бавно и предпазливо се промъкваше към селото. После още една, на няколко градуса в източна посока. Зърнали блясъка на угасващия огън, нападателите се приближаваха от всички страни.

Пропука клон. Прорумоляха листа. Въжето към втората аларма леко се опъна. В резултат звъннаха други две бутилки, удариха се една в друга.

— Бен? — прошепна Брук. Широко отворените й очи проблясваха в мрака.

Без да й отговори, той се запромъкна към колибите. Спря между две от тях и бръкна в джоба си за запалката и смачканото пакетче с последната цигара.

— *Бен!*

Той вдигна цигарата към устните си, завъртя с палец колелцето и поднесе пламъчето под нея. После щракна капачето на запалката и дръпна дълбоко. Огънчето проблесна в яркооранжево. Никога досега не беше изпитвал такова удоволствие от дима. Никога досега не се беше чувствал толкова жив.

Беше готов.

— Да става каквото ще! — промърмори той, дръпна за последен път от цигарата и я хвърли в краката си.

Където моментално запали линия от посипан барут, която се виеше между колибите. Белият пламък светкавично се понесе към гората.

Бен се извърна към насъбралите се хора.

— Брук, стой максимално близо до мен! — заповяда той. — Каквото и да става. А останалите знаете какво да правите.

Огънят бързо достигна до втората линия барут между дърветата, която опасваше цялото село в плитки траншеи, изкопани от

индианците под ръководството на Бен. От нея излизаха многобройни разклонения, насочени навътре в джунглата. Секунди по-късно тъмната растителност беше осветена от високи пламъци.

После нощната тишина се разкъса от първата серия гръмотевични експлозии, следващи бързо една след друга — сякаш небето се беше продънило.

M18A1, както правилно беше отгатнал старият боец Сколи. Това беше военното обозначение на противопехотните мини „Клеймър“ — едно страхотно ефективно оръжие, което армиите по целия свят използват под различни наименования.

Бен беше изработил своята версия на мината, тук, в перуанската джунгла, с помощта на няколко примитивни приспособления — къмба ръчно оплетен канап, известно количество кухи клони и запасите от сух барут, оцелели в продължение на столетия.

Всяка от огнените пътечки свършваше при определено дърво, около дънера на което бяха привързани бурета с барут, примесен със стотици оловни топчета за мускет и остри като бръснач камъни, подготвени за върховете на индианските стрели. Общият брой на импровизираните мини надхвърляше осемдесет, всяка от тях заложена на стратегическо място около селото. Към тях за заблуда на противника водеха старателно отгпкани фалшиви пътечки.

Джунглата се разтърси от комбинирания ефект на всичките тези експлозии. Към небето се издигнаха огромни огнени къмба и облаци бял дим, които скриха звездите. Океан от смъртоносни проектили заля всичко наоколо, отсичайки наполовина дървесните стволове между селото и реката.

Миг по-рано хората на Серато стесняваха кръга около малкото населено място, което изглеждаше мирно и полузаспало под звездите. В следващия обаче изведнъж попаднаха във вихъра на огнен ураган. Разлетяха се части от човешки тела, кървав дъжд се изсипа върху зеленината наоколо. Повечето от оцелелите получиха ужасни наранявания. Други просто бяха пометени от силата на взривната вълна. Но още преди да се осъзнаят и да потърсят укритие, върху тях връхлетя нова оглушителна експлозия, чиято ударна сила буквално изкорени околните дървета. След това настъпи тишина, нарушавана единствено от стенанията на умиращите. Сред гъстия дим блещукаха ниски пламъци, вонята на сѳра беше непоносима.

Рамон Серато бавно се надигна иззад падналото дърво, където беше потърсил укритие. Лицето му беше изцапано от кръвта на човека до него, който беше закъснял да се хвърли на земята и първата експлозия го разсече на две.

Не можеше да повярва на очите си. Индианците не *правят* така. Те не се съпротивляват. Това беше немислимо. Той се наведе и взе пушката на убития заедно с резервните пълнители.

Времето на незабелязаното промъкване приключи. Серато изкрещя на малцината оцелели наемници да го последват и се втурна към селото сред разкъсаните тела и обгарялата растителност. Не виждаше почти нищо в гъстия барутен дим. След което, някак изведнъж, се озова сред колибите. Две от тях горяха, подпалени от експлозиите.

— Хайде, напред! — изкрещя той.

До него се изправи Вертиз, готов да убива. Зад тях се появиха още двама.

Невидима стрела свирна в нощния въздух и се заби в гърдите на мъжа зад Вертиз. Между колибите мърдаха неясни фигури. Втора стрела профуча покрай ухото на Серато.

— Да ги избием!

Показалецът му натисна спусъка и остана там. Дъжд от куршуми засипа колибите. Миг по-късно спря, колкото да смени пълнителя, после възобнови безразборната стрелба. Вертиз и останалите сториха същото. Куршумите разкъсваха сламените колиби и сечаха клоните на дърветата. Една-две от неясните фигури се проснаха на земята, а останалите просто се стопиха в нощта. Като призраци.

В суматохата Бен изпусна от очи Нико. Неколцина индианци бяха простреляни. Сред тях беше и командирът Васкар, който беше организирал защитата на селото. Тупак, отец Сколи, Пепе и останалите бойци продължаваха да стрелят иззад дърветата. Стрелите им свистяха между колибите и нанасяха нови поражения.

Бен притискаше Брук към земята. Куршумите трещяха над тях и се забиваха в близката хижа, засипвайки ги със суха слама. Предупредил Брук да не мърда от мястото си, той напусна укритието и опъна тетивата на лъка, зареден с поредната стрела. От позицията си можеше да види Рамон Серато, който стреляше като луд, изправен

между колибите. Прицели се, опъна до крайност тетивата и пусна стрелата.

Мишената му не беше Серато, а едрият мъж до него. Стрелата бръмна във въздуха и го прониза в сърцето. Мъжът падна като подсечен.

— Сега! — изкрещя Бен, захвърли лъка и сграбчи ръката на Брук.

Двамата хукнаха назад към мястото, на което беше скрил заредения мускет.

Серато се огледа и видя Вертиз, който лежеше неподвижно на земята със стрела в гърдите. После изведнъж осъзна, че е останал сам. Пушката му беше празна. Измъкна глока от джоба си и започна да стреля напосоки, издавайки налудничави викове. Дванайсет изстрела по-късно глокът също замлъкна.

И тогава за пръв път в живота си той изпита страх. Серато хукна между колибите да търси своите хора. Но видя само неподвижни тела със стърчащи от тях стрели.

После изведнъж се закова на място. Изправена на фона на горящите колиби стоеше Брук. *Неговата* Брук!

В следващия миг зърна и мъжа, който стоеше до нея, и сърцето му се изпълни с дива ярост. Това беше русокосият от снимката, която тя носеше в чантата си. Същият, когото беше обявила за случаен познат.

— Излъга ме, а? — изкрещя извън себе си той.

— Трябваше да ме откриеш, Рамон — отвърна Брук.

Серато вдигна глока, после зърна изтеглени назад празен затвор и посегна към джоба си за нов пълнител.

— Ще те убия, кучко! — изрева той.

— Няма да стане — спокойно отвърна Бен и посегна към „Кафявата Бес“, опряна на стената на колибата.

Дулото на мускета беше натъпкано с едрозърнест барут, а пред него имаше малка квадратна торбичка от домашен памук, напъхана плътно навътре с помощта на ръчно направен свредел. Бен издърпа голямото петле максимално назад, взе в ръце дългата тежка пушка и се прицели в Рамон Серато.

Пръстите на някогашния наркобарон напипаха пълнителя в джоба му.

— Застреляй го, Бен! — изкрещя Брук.

Бен отмести пръст от спусъка, наведе дулото към земята и поклати глава.

— Не мога да го застрелям.

— Ха! — изсмя се Серато. — С това ли се надяваш да ме убиеш? — Ръцете му трескаво започнаха да натискат пълнителя, опитвайки да го щракнат на място.

— Не мога да го застрелям, защото съм обещал — добави Бен.

— Какво си обещал и на кого? — Усмивката се стопи от лицето на Серато.

— На един приятел — отвърна Бен и вдигна ръка.

Нико се появи иззад колибата и закуцука към тях. Лицето му беше покрито с кръв от драскотината на главата му, причинена от заблуден куршум. Пламъкът в очите му беше по-ярък от огъня, който поглъщаше околните колиби. Бен мълчаливо му подхвърли „Кафявата Бес“. Нико я улови във въздуха и продължи напред. Серато се втрени в него и отстъпи няколко крачки.

— Ти?! — изкрещя той и започна да вдига пистолета. Но движението му беше твърде бавно.

— Адиос, копеле мръсно! — изръмжа Нико, опря мускета в рамото си и дръпна спусъка.

Кремъкът изпусна сноп ярки искри, които подпалиха барута. Миг по-късно оръжието изригна с гръмотевичен тътен. Повдигнат във въздуха, Серато отлетя няколко крачки назад, където се стовари по гръб. Дупката в гърдите му беше с размерите на юмрук. Тялото му се сгърчи в предсмъртна агония, после притихна.

Нико захвърли мускета и падна на колене. По окървавеното му лице се затъркаляха едри сълзи. Най-последно беше отмъстил за мъртвите си деца и вече можеше да ги оплаче.

Всичко свърши. Хванати за ръце, Бен и Брук оставиха Нико насаме с мъката му.

— Унищожихме цялото село — мрачно промърмори Бен, оглеждайки се наоколо. Облаците бял дим се издигаха високо над джунглата, оцветени в алено от бушуващите пожари.

— Но в замяна на това спасихме половин милион акра земя от тотално опустошение — добави Брук и се притисна плътно в него.

От джунглата започнаха да се появяват индианци. Разнесоха се отчаяни стенания, предназначени за падналите в боя. Но те скоро потънаха в мощния химн на победата, подет от Тупак и неговите бойци. Отец Сколи, Тика и Куси се втурнаха да окажат помощ на ранените. А с настъпването на утрото щеше да започне и възстановяването на селото.

Бен погали косите на Брук и се наведе да я целуне.

— Сега вече готова ли си да поемем към дома?

— Да, Бен — кимна тя. — Готова съм.

Издание:

Автор: Скот Мариани

Заглавие: Наследството на Армадата

Преводач: Веселин Лаптев

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Обсидиан

Град на издателя: София

Година на издаване: 2013

Тип: роман

Националност: английска

Печатница: Абагар АД — В.Търново

Редактор: Кристин Василева

Технически редактор: Людмил Томов

Коректор: Симона Христова

ISBN: 978-954-769-337-1

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/6113>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.